

UMUDUN SESİNİ YİTİRMEYER DİĞİLE...

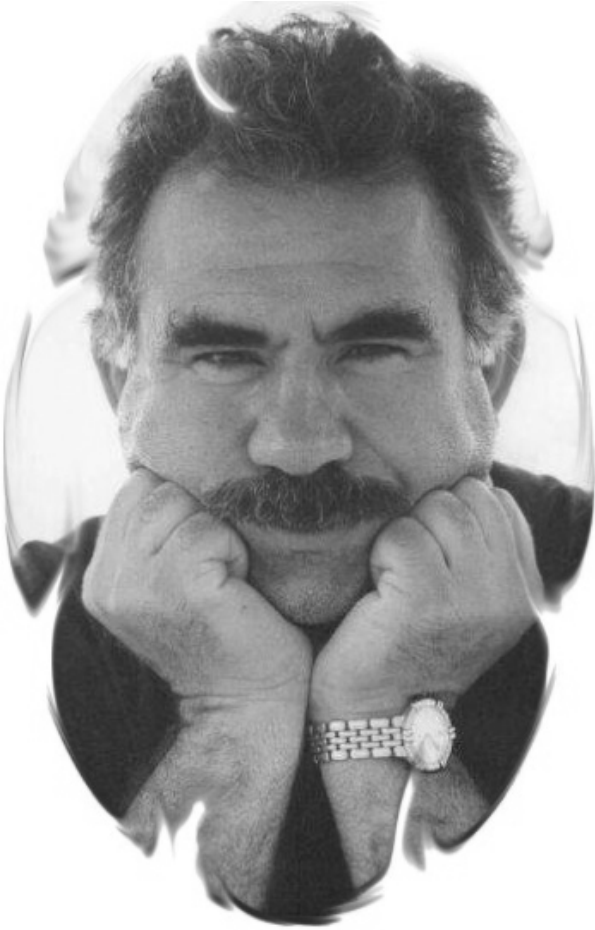

UMUDUN SESİNİ
YİTİRMEMEK
DİLEĞİYLE... *

**Erkek kardeşinin Seyidnıza Arkadaş'a
hediye ettiği gitarın üzerinde yazdığı sözdür.*

Basıldığı Yer: AZADI MATBAASI

Basım Tarihi: MART 2004

Partimizin ilk şehidinden tutalım, son şehitlerine kadar anıları belirleyicidir. Bütün savaş, onların anısına bağlılığın bir gereği olarak düşünülmüştür. Ve bu, sadece ve sadece zafere gitmekle dinecektir. Şehidin bir noksanı tam zaferi görememedir, ama bu eksiklik, savaş çizgisine, koşullarına ve ölçülerine göre vermekle giderilebilmektedir. Bu da sağ olan bizlerin görevidir. Şehitlere verilmiş en doğru söz budur.

Abdullah ÖCALAN

**Birlikte koştuğun ‘yüz metrelik’ yolda, hiç istemesek de 2002
kışında seni yolun sonunda da yalnız bırakmayan oniki yol
Arkadaş’ının anısına....
Bu yolların -son- olamayacağına bir kez daha olan
inancımızla...**

İÇİNDEKİLER

Önsöz	1
İnsanı En İyi Kendisi Anlatır.....	7

I. BÖLÜM:

Ebruli Ezgiler I	56
Ebruli Ezgiler II	116

II. BÖLÜM:

EBRULİ EZGİLERDEN NOTLAR

1- Günlükten Alınan Notlar.....	162
2- Notlaşmaları.....	191

III.BÖLÜM:

Ardından.....	199
---------------	-----

Mustafa Karasu

E. Engin (şiir)

Duran Kalkan

Emek Başak (şiir)

Berwar Legerin

Haki Amanos

Azad Amed

Hebun Dersim

Şiyar (şiir)

Bermal Egesu

Cemal

Mizgin Gulan

Bawer Agırî (şiir)

Rojhat Masîro

Pelin

Zerdeşt

Rojda Jiyan

Tolhıldan Asmen (şiir)

Dorşin Özge Dersim

Rıza Dersim

Rozerin Dedar LAÇ

Beritan Amanos

Aynur Amed
Zafer Dicle Roj (şîir)
Ş. Sefkan Kùltür Sanat Okulu
Sefkan Elbistan
Tayhan Umut
Tanrıça Zilan Dergisi'nden
Zafer Dicle Roj
Suat
Serxwebun Amanos
Zilan LAÇ-Dr. Orhan (Sohbet)
Ş. Hamza Yavuz (şîir)

Sonsöz.....323

Bir de Fotoğrafların Dilinden.....329

Teşekkür

ÖNSÖZ

Yakamoz nasıl oluştu biliyor musunuz?

Deniz yıldızları, gökteki yıldızları kıskanınca ‘Doğa Ana’, deniz yıldızları için ayışığını denize indirdi. Buna rağmen her zaman kıskanılan oldu göktekiler. Ay’a aşık yıldızlarsa sabahı geciktirdi. Şimdi bu yıldızların yaptığına bencillik deyip, sitem mi edelim; yoksa onların sevdalarına hayran mı olalım? Şairlerin, ozanların, sevdalıların, bilim adamlarının hayranlığını görünce, fazla söze gerek yok.

Dostum,

Sana dair bir şeyler anlatmaya başlarken, yıldızlardan ve denizlerden bahsetmemek mümkün mü? Yıldızların görkeminin sırrını düşünürken, denizle bütünleşmenin huzurunu yaşamak istiyordun. Onlar, arayışlarına gerekçeydi belki de UMUT İNSANI!

“Vicdan hepimizi korkaklaştırıyor” diyen Hamlet’i kendi dönem gerçekliğiyle bırakarak, vicdan sorgulamasıyla arayışlarına bağlı kalan, bu mantığa en iyi cevabı yaşamınla veren senin, mücadele tarzındaki inceliğin, hassaslığın sebebini anlıyoruz.

“Kürt insanına bu yaşamı kader diyerek kabul mü edelim? Ben burada rahat koşullarda yaşıyorken, mücadele tüm yakıcılığıyla devam ediyor. Bu halimle cevap olduğumu hissedemiyorum.” diyen sen, olayları sonuna kadar vicdan sınırlarından geçirerek değerlendirdin. Öyle de yaşadın. Bu yüzden kimse senin yanında dürüstlüğe gölge düşüremezdi ya da olması gerekenden kaçamazdı. Ama bu, doğallığında olmalıydı ve öyle de oldu. Yoksa koşullandırılmış insanın özgürlüğü, elinden kaçırması tekrarlanacaktı ve çevrende sahte bir hayran kitlesi oluşacaktı. Bunu, hep engellemeye çalıştın. Yıldızdın, ama herkese aittin. Buna, ne ailen karışabilirdi ne rahat maddi koşullar ne de ben. Bu, seni evrenselliğe götürüyordu, dünyanın her yerinden izlenen yıldız gibi. Huzur, dürüstlük arayışın dine sarılmakla başladı. Sorgulamalarınla gelişti, sistem sorgulamasına götürdü ve asıl noktaya, yani birey olmadaki özgürlük lezzetine vardırıdı seni. Aradığın buydu işte! Ezilenin, Kürdün, kadının kaybettiği bireyi bulmaktı... Yaşamının her ‘an’ına işleyip, oturtuyordun bunu. Zaten çocuklukta başlamıştı kıpırtıları.

Hiçbir zaman, “Sadece bana aitsin ben de sana” ya da “-Benim-Arkadaş’ımsın” demedim. Dürüst bir itiraf ki yüreğimden de geçmedi böyle kara, bencil düşünceler, hisler. Yaşamını öyle örgütlerdin ki, kimseye ait olamazdın, kimse de sana. Sen herkesindin. Ele avuca sığmayan, herkesin tanıdığı sevdiği, uçarı Savaştın. Aile içinde sana, ‘Derwiso’ derlerdi; kötü işlerle uğraşmayan, güvenilir, temiz biri olduğun için. Siyasi düşüncene rağmen okulda da faşistlerin ve dincilerin dahi güvenip, muhatap aldığı tek kişiydin. “Dini örgütlenmelerde bulunanlarla ortak eylem yapalım” fikrini, Türk solundaki arkadaşlara kabul ettirmek için, günlerce toplantı yapıp ideolojik, yöntem vs. çatışmalara girmemize rağmen bir türlü kabul ettirememiştik. Fakat tüm gruplar, okulda senin gözaltına alınacağını duyunca, hepsi birleşip eylem yapmışlardı. Ve bu eylem, ne bir örgüt ne de bir taraf adınaydı. ‘Savaş’ içindi. Komikti belki, ama senin içindi. Bir gerekçe oldun ve geldi eylemlerin ertesi.

Bana düşense, sana saygı duymak ve asla engel olmamaktı. Elimden geldiğince, bu tür hatalara girmemeye çalıştım. Yoksa bunun sonu, coşup akan tarihe saygısızlık olurdu. Mübalağa değil. Tarihle sığağı sığağına içi içe yaşar, heyecanını gerçekten hisseder, yaşamı, olayları, bireyi onun içerisinde çözmeye çalışırdın. Tüm bu sorgulamalarınla dönüp dolaşıp aynı sonuca varıyordun. Tüm liderleri, devrim hareketlerini anlamaya çalışırken; “Gerçek kahramanlık, özgürlükte derinleşmektir” esasına varmaya çalışıyordun. Bu, her ayrıntıya sinmeliydi. Mücadele tarzına, ilişkilerine, sevgiye...

Bu yüzden fiziki ayrılık giremedi, seninle Dersim’in arasına. Kimse de girmemeliydi. Hatırlıyor musun; gerilla saflarına katılmadan önce, belki de herkesin yaptığı şu ‘son kez’lerden biz de faydalanmıştık. Seninle sırtımıza çantalarımızı alıp, Ovacık’ta bulunan hemen hemen her köyü gezdik. Doğduğun evi, okuduğun okulu, oyun oynadığınız yerleri.. tek tek değişimleriyle anlattın. Tarihi, canlı yaşamaya çalıştık. Gözlerimiz dalarak, katliamları dinledik. Yaşlıların Zazaca yaptıkları rahat diyaloglarda güldük, Munzur’un gözelerindeki köpüklü süt ırmağından doya doya içtik. Belki de o zaman Munzur Dağı, kıskandı seni. Buz gibi Munzur Suyu’na girip yüzdün. Özellikle gözelerde suya girmeni ben istemiştim. Seni, ne olursa olsun bırakmadığım, hala da inandığım o dağın ve suyun kutsallığına teslim etmek istedim. Ve orada söz aldım Munzur’dan; “Eğer dendiği kadar için genişse ve koruyorsan

herkesi, Onu da koruyacaksın; değil mi Munzur?” Bu sözü, yolculuğumuzun sonuna kadar gördüğüm her su birikintisine, akıntısına hatırlattım. Gerillaya geldiğimizde de seslendim sulara: “Gidip Munzur’a söyleyin, bana olan sözünü unutmasın. Onu koruyacak sonsuza kadar” diye fısıldadım kaç kez. O yüzden çok rahattım. Nereye gitsem de gam yemezdim artık. Seni, Munzurlara teslim etmiştim. Ama, ihanet etti MUNZUR. Ona olan sitemim hiç bitmeyecek. Kutsallığına sığınmak istemiştim. Sana zarar gelmesini başka nasıl engelleyebilirdim ki? Kutsal suyunla yıkanan bu UMUT İNSANINI, koruyamadın. Oysa sana en çok bağlı olanlardandı O. Orada söz vermiştik: “Bundan sonra buralara birer gerilla olarak geleceğiz..” diye.

“Duygusallığın temelinde dostluk da vardır” diyor Önderlik. Ya da “Ağlayan insan gerçekten kaybettiklerini hisseden insandır” diyor. Gerekleştirme değil, ama Önderlik ne kadar eleştirse de bir yanıla da anlıyor hislerimizi, duygularımızı. Henüz seni kaybettiğine inanamayan ben içinse, bu hali hoşgör. Gülen yüzümüzü kaybetmenin acısı taze hala. Özlem vardı zaten, bir de ne gerek vardı buna acının eklenmesine? Ne yaşanılacak, ne ölünesi bir durumdur sürüp giden benden yana, ve rüyadaki Tanrı-Tanrıçalar.... ağlıyorlar şimdi....

“Yalnızlık adasında, yaşamı damlalarından yaratan çağdaş PROMETHE’ye” diye seslendiğin Önderliğimizin seni tanımasını, çok isterdim. Onunla yapacağın diyalogları, sözleşmeyi zihnimde canlandırırdım. Önderlik, seni tanımalıydı. Anlamli bir bağlılığın vardı. Yıllardır aradığın dürüstlüğün, özgür bireyin ruhunu yakalamıştın onda. Bu yüzden de YCK çalışmasındayken O’na en erken doğru cevabı veren, O’nu anlayan sen olmuştun. O’nun yoldaşı olmak ne güzel bir çabaydı. Çünkü daha çok kendin oluyordun O’na yakınlaştıkça. Bu yüzden ‘sonuna kadar’dı herşey; mücadele sonuna kadar. Yine de Önderliğe seni bir şekilde tanıtmayı bekleyeceğim ve bunun için de yaşayacağım. Umutlar tükenmeyecek sana dair. Benim olmam şartı yok bu hayalde, sen anlatılacaksın o sadık Tanrıçalar dostuna...

Aşkı yakalamaya çalışmak, hiç de kolay olmadı değil mi? Başlarken bu kadar yakıcı olabileceğini de düşünmemiştik. Seviyorduk bu kadar sade-y-di.

“Aşk çıplak gezer

aşka dokunmak için soyunmak, bütün tüllerinin parçalanmasına razı olmak gerekir...”

Değil şairim, öyle değil işte. Bir gerçeklik ki, sade kalmıyor hiçbir şey ve bu kadar basit de olmuyor.

Tartışıyoruz aşkı, sevgiyi.... Tanımsız bıraktık kimi zaman yüreklerimizde, bazen basitleştirip gereksiz kıldık, bazen de kutsallaştırıp ulaşılmaz yaptık. “Sevgiyi sadece bir insanda yaşamak, sınır koymaktır kendine” dendi. “O insanın darlıklarıyla daralmak, aşamamışlıklarıyla erimek olur” dendi. Haklı yanları var. Tümünden reddedemem. Ama bana göre değil. Her ne kadar benim için, “Ortadoğu mantıklı” denilip espri yapılırsa da, ben bağılıktan yanayım. Aranılan sevgi, bir insanda bulunamadığından bir diğerinde denenir ve yürek tatmin olana kadar devam eder bu arayış. Bu arada yaşananlarsa aşk değil, aşk arayışıdır. Bulunsa ve yaşansa vazgeçilir mi?

*“Masalları yadsıyarak
içimizdeki çocuktan
Kaçmak olanaklı mı?”*

Bu sefer haklısın şairim. Kaçılmaz. Ama değişik zamanların gelişimini, aynı insanla yarattığın ilişkide evrimleştirebilirsin. Böylece hep taze, yaşanılabilir kılabilirsin. Her döneme göre, aşma adına girilen ilişkiler yerine, her dönemi o ilişkide yaşamak, yaratmak daha zor, ama bana göre doğru olan da bu. Aynı insanla ortak zamanlara tüm çağları sığdırabilmek, aynı zamanda özgürlüğü yakalayabilmektir de. Tabi erdem ve özgürlük ilkelerine göre yapabilece. Ve bizler hala o kadar yolun başındayız ki....Hazır olunmadan yaşanıldığını sandığımız ilişkilerin bizi götüreceği yeri tarif etmeye gerek yok. Raporunda çözümlediğin ‘Turnusol kağıdı’ belirlemesi açıklıyor zaten.

Evet dostum sen de aradın aşkı... Güçlü sorgulamaların vardı her konuda olduğu gibi. İkimizin yaptığı eğitimleri hatırlıyor musun? “Özgür Halk” dergisini okuyup, saatlerce tartışırdık. Çeliştiklerimiz çok olurdu benim, hatta kızdıklarım, sense daha sakin ve olgundun. Toplumda birey olmanın –hele ki Kürt toplumu için- önündeki en büyük engeldi kadın sorununa yaklaşım. Kendi gerçekliğini gün gün ilişkiye, kadına yaklaşımını ölçerek çözümlüyor ve toplumun neden bu konuda zorlandığını, yıllarca bu kördüğümün ağından kurtulamadığını anlayıp, hissedebiliyordun. İnsanı mahkum eden yönlerini gördükçe, itici geliyordu sana ve kaçıyordun ilişkiden. Bu sefer başka bir boyutta ele alıp, farklı bir biçimde yaşamaya çalışıyordun. Geleneksellik, ne kadar tiksindiriciydi. Tümüyle silemesek, hatta belli yönleriyle yaşasak da mümkün olduğunca

kaçmaya çalışırdık. Bir ilişkiyi klasik ölçülerde, topluma göre yaşamak; bireye, kadına en büyük saygısızlıktı. Annene, kız kardeşine, kız arkadaşlarına da aynı biçimde yaklaşırdın. Bu insanlarda irade, asla kırılmamalıydı ve tüm bastırılmışlıklar aştırılmalıydı. Kadına, topluma bağlılığın anlamı buydu.“Dürüst gelmiyor bana. Böylesi samimi değil, doğal değil” şeklindeki isyanlarını hatırlıyorum. Anlıyordum seni, o yüzden hiç karışmadım ya sana. Özgürlük arayışlarına gem vurmak, sana karşı yapılan en büyük ihanet olurdu; ailen bana sitem etse de. Öyleyse o haliyle bu oyunu sürdürmenin de anlamı yoktu. Herşeye rağmen aynı düşünüyorum...

Farklılığın aykırılığındı. Alevi bir ailenin çocuğuyken girdiğin radikal dinci örgüt, uzun saçlarına hayranlığın, kadını-erkeği yaşama tarzın, yaklaşımın, sanatı yaşama sindirerek bir bakış açısına dönüştürmen, onun aşırı soyutlaştırılmış halini somutlaştırmanla aykırıydın sen. Bir eylemde polis saçlarını tuttuğunda o kadar çok kızmıştın ki, polisin diğer yaptıklarını değil de “Sadece nasıl olur da saçlarımı çekebilir” noktasını yediremiyordun kendine. Ve anlıyorum diyordun, “Kadınları, şimdi daha iyi anlıyorum” demiştin. Kadına yönelen her türlü şiddet hareketinde, ilk uzanılan bölge saçları olur ve sen bunu yaşayarak eklemiştin sorgulama haznene. Kişiliğindeki zenginlik, sanata doğal bir yatkınlığı getiriyordu ve hangi ortamda olursa olsun kopamıyordun ondan. Müzik, sende bir tutkuydu ve ne güzel de söyledin. Tiyatro, sinema, resim, dans.....vs. tüm sanat dalları senin için önemliydi ve bunlar kesinlikle her insanda geliştirilmeliydi, bir ucundan tutulmalıydı. Peygamber sabrıyla hayret ettirirdin kendine. Bunu sana veren güç ise bitip tükenmeyen UMUDUNDU. Ne kadar işlemişsin onu yazılarında. Yaşamı, sadece tabiat kanunlarının işleyiş sürekliliği sağlamaz. İnsan kendinde devam gerekçesi yaratamazsa erken yenik düşer doğanın, toplumun dengesine. İşte bu gücü verenlerden biri UMUTTUR. Bu gerçeklik sende açıkça görülüyor. Bu yüzden UMUT değil mi? Devam için, onur için, huzur, özgürlük ve zafer için UMUT...

Emekçiliğin, halkçılığın, sanatçılığın, doktorluğun, dostluğun, mücadeleciliğin, bağlılığın anlatılıyor bu kitapta. ‘İnsanı yine kendisi anlatır’ aslında diyerek ilk önce sana verdik sözü. Sonra günlüğünde yer alanlar, rapordaki tespitlerini sende ayrıntılıyor. ‘Ardından’ yoldaşlar aldı kalemi ellerine. En doğal, içten, dürüst duygu-düşüncelerini koydular ortaya; yürekte, beyinde ne varsa

sana dair dökülmeye çalışıldı şu sınırları belli dört köşe kağıtlara. Asıl söz, eylemde her zamanki gibi. Bağlılığın, özlemin, sitemin, yarımlikların, güvenin, saygının ruhumuzdaki ifadesi sözler, üzerlerine düşeni yaptılar, bu inkar edilemez.

Ve ‘fotoğrafların anlattıkları’. Tarihe bırakılan en iyi izlerden birinin fotoğraflar olduğunun farkındaydın. Bir belgeydi sana göre, o yüzden de önceden olduğu gibi yaşamı sürekli resimledin. En yorumsuz, çıplak belgelerdir fotoğraflar. Sen bakarsın ve o ‘an’ı düşünerek gözünde canlandırırısın. Öyle ki ya güler ya hüzünlenir ya da kızarsın. Fotoğraflar, bu duyguları insana hiçbir diyaloga gereksinmeden yaşatır. Böylece hedefine ulaşır fotoğraflar. Çünkü orada ‘an’lar canlıdır.

Ders notların, notlaşmaların da var içinde. O kadar çok belge bırakmışsın ki, açıkçası öncelik verdiklerimizi seçerken zorlandık. Bana kalsa hepsi konulurdu, ama haksızlık da yapılamazdı sadeliğe. Yine de tutamadık kendimizi, yerleştirmeye çalıştık her ayrıntıyı. Çünkü inceliklerin, hassasiyetin, bağlılığın, mücadele tarzın biraz da bu ayrıntılarda yatıyordu.

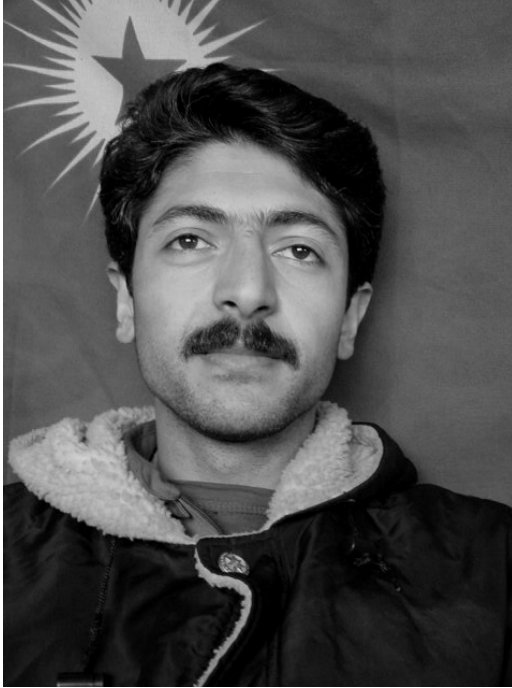
Sana yazılarımda, günlüklerimde hep ‘Dostum’ diye sesleniyordum. Herşeyden önce ve öte sen, benim dostumdu. İlişkilerini güzelleştiren, çekici kılan da bu yandı. İhanet, hesap yoktur dostlukta; bağlılık vardır, samimiyet vardır, emek vardır, sevgi, huzur vardır. Yoldaşlık da vardır içinde, onu da kapsar. İnsan, dostunu yollarda yalnız bırakabilir mi? Ve sen, mücadeleye, insana, kadına, özgürlüğe, Önderliğe dosttun UMUT İNSANI!

Şimdiyse sözü sana ve yoldaşlara bırakalım. Bak ne güzel anlatmışlar seni, bize sadece sunmak kalır, gerisi tarihe mal olur gider....

*“Sen dostumsun benim
gülünce güller açan
bulutlara, rüzgarlara asarım suretini
her akşam
Dedim ya....
Sen dostumsun benim
Neredeysen orda
ölmek isterim.....”*

20 Şubat 2004

**Munzur ZİLAN LAÇ
ÖKA Merkez Basın Bürosu**

Adı Soyadı: SAVAŞ EREN

Kod Adı: SEYİDRIZA ZİLAN LAÇ

Doğ.Trh. ve Yeri: 07.08.1975 Dersim-Ovacık-Yeşilyazı Köyü

Anne Adı: Gülizar

Baba Adı: İsmail

Aşireti: Haydaran

Tahsil Durumu: İST. Ün. Diş Hekimliği Fak. Son Sınıf Terk

Mesleği: Diş Hekimliği,

Katılım Tarihi-Yeri: 6 Ekim 1998 İstanbul YCK'den
Balkanlara geldi.

Aldığı Görevler: İstanbul'da; YCK Merkez Komitesi,
Demokratik Gençlik Derneği Kurucusu, gerillada; Hastane
Kurumu Yönetimi.

*İNSANI EN İYİ KENDİSİ
ANLATIR...*

*Mazlum Doğan Parti Merkez Okulu
Devre Sonu Bireysel Raporu*

SİCİL

Kod isim: **Seyidrıza ZİLÂN LAÇ /Dersim-OVACIK**

Sivil isim ve doğum tarihi: **Savaş Eren/ 7.8.1975**

Katılım Tar: **EKİM 98**

PARTİYE BİREYSEL ÖZELEŞTİRİ RAPORUMDUR

07.08.1975 yılında, Dersim'in Ovacık ilçesinin Yeşilyazı (Zeranik) nahiyesinde dünyaya geldim. Sivil ismim Savaş EREN'dir. Partiyeye katılımımla birlikte SEYİDRIZA LAÇ kod ismini kullanmaya başladım. Neden bu kod ismini seçtiğimi, tarihsel-toplumsal gerekçeleriyle ilerleyen bölümlerde anlatacağım. Çekirdek aile; benimle birlikte üç erkek, bir kızdan oluşan toplam dört kardeş ve ebeveynlerden ibarettir. Kardeşlerim arasında benden bir yaş büyük olan ağabeyim elektrik mühendisi oldu. Diğer ikisinden erkek olanı yüksek okul-elektrik mühendisliğini, kız kardeşimse liseyi okumaktadır. Ailenin sosyo-ekonomik durumu, Türkiye ve Kürdistan'daki ekonomik-sosyal ve siyasal gelişmelerle bağlantılı olarak değişime uğramıştır. Küçük burjuva-aydın özelliklerin yanında, yarı feodal özellikler de mevcuttur. Yine ilkel düzeyde Kürtlük bilinci olmakla beraber, Kemalist etkileri taşıyan, ailecilik olgusunu yoğun yaşayan, orta halli bir memur ailesi olarak tanımlanabilir. Babam öğretmen, annemse köy koşullarında ilkokul okumuş olup, el becerisi yönünde kendini geliştirmiştir. Kürdistan'dan ayrıldığımız tarihe (1985) kadar, el becerisi (dikiş-nakış) ve sağlıklılıkla meşgul olmuştur. Ailenin birçok açıdan kozmopolit özellikler taşıdığı söylenebilir. Bu özellikleri şekillendiren koşulların sosyal siyasal-kültürel ve tarihsel tablosunu resmedecek olursam;

Dersim, coğrafik olarak dağlıktır. Derin vadiler ve sık ormanlarla kaplıdır. Karasal bir iklim hüküm sürmektedir. Ekonomik olarak; ağırlıklı dağlık kesimlerinde hayvancılığa ovalık kesimlerindeyse tarımcılığa dayanır. Sosyal olarak; dini, etnik ve kültürel

farklılığından dolayı dışa karşı kapalıdır ve kendini koruma refleksinin sonucu olarak dar kalmıştır. Mezhepsel kimliğinden de kaynaklı olarak toplumsal düzeni sağlayan, toplumsal yasa (hukuk) görevi gören törel özellikler ve adalet, eşitlik, özgürlük kavramlarının ilkel düzeyde de olsa korunduğu, bağlı kalındığı bir yapılanma mevcuttur. Cumhuriyetle birlikte çözülmeye uğramış olsa da halen varlığını sürdüren aşiretçilik olgusunu da bağrında taşır. Tarihsel açıdan; özellikle yakın tarih açısından 1937 Dersim Katliamı ve onun karşısında sergilenen haklı direnişin etkilerini yoğun yaşayan, bu tarihsel zeminden kaynaklı potansiyel muhalefet özelliği gösteren bir coğrafya olarak tanımlanabilir.

Dersim'in kültürel dokusunu; Kızılbaşlık (Alevilik) ve Zazalık (Dımili, Kırmanci) biçimlendirmiştir. Mezhepsel-dini yönünü oluşturan Alevilik olgusu, Kürdistan'ın bu coğrafyasında, Aleviliğin diğer varyantlarından (Şialık, Bektaşilik, Caferilik vs. gibi) farklı olarak; Zerdüştlüğüne yoğun etkilerini taşır. Taşın-toprağın ve neredeyse tüm canlı ve cansız varlıkların tanrısal kutsallıkla anıldığı (phanteizm); bu temelde toprak-usta aşkıyla her şeye bağlanıldığı bir inanış-tapınış sistemi şeklinde ifadelendirilebilir. Topraklar, üzerindeki tüm varlıklarıyla kutsaldır, ondan kopuş ölümle eşdeğerdedir. Bu anlamda birçok yönüyle neolitik sürecin izlerini taşıdığı söylenebilir. Dini şekillenişine Zerdüştlikle İslamiyetin sentezi dense de, özde Zerdüştlüğüne özellikleri varken, biçimde İslami etkileri görülmektedir. Zerdüştiliğin kutsal saydığı bir çok şey, Dersim'de varlığını korumuştur. Yine bölgeyi farklı kılan diğer etken, kullandığı dilden kaynaklanmaktadır. Zazaca, tarihin çok eski dönemlerinden korunarak günümüze taşınan bir değer oluyor. Sosyal yönü oluşturan aşiretçilik olgusu, Cumhuriyet'e kadar belirgin bir toplumsal formasyondur. Bu süreçteki 1937 kırımından sonra, gerek askeri ve siyasi zor gerekse de ekonomik koşulların değişiminin sonucunda bu olguda büyük oranda çözümler yaşanmıştır. Yine de aşiretçilik olgusu, günümüzde henüz varlığını korumaktadır. Aşiretlerin dağ ya da ovada konumlanışları onların özelliklerini etkilemektedir. Dağlı aşiretler; özgürlüklerine daha bağlıdırlar ve denetime girmek istemezler. Ağırlıklı olarak hayvancılıkla uğraşırlar. Ova aşiretlerinde tarıma dayalı yaşam, yine düzenle kurulan ilişki tarzının sonucu olarak işbirlikçi karakter daha fazla belirgindir. Dersim'e ilişkin bu genel bilgilerden sonra doğduğum ilçe ve nahiye (Ovacık-Yeşilyazı)'nin sosyal-kültürel-tarihsel ve etniki durumu üzerinde durmam gerekiyor.

Zeranik (Yeşilyazı) nahiyesi, Ovacığa bağlıdır. İsminin Ermeniceden geldiği ve (“Zer-Altın”, “Anık-doyak”) “Altın-doyak” anlamına geldiği sanılmaktadır. Türkçe ismi olan “Yeşilyazı” ismini, coğrafi konumunun ovalık oluşundan almaktadır. İlçe ve nahiye, isimlerinden de anlaşılacağı üzere dört tarafı dağlarla (Munzur, Yılanlı Dağı) çevrili olan ovalık bir alan üzerinde kuruludurlar. Nahiyenin içinden, 2 km kadar batıdan, Munzur Dağı’nın eteklerinden doğan ve adına birçok ağıtların yakıldığı, türkülerin söylendiği, halk tarafından kutsal görülen, doğuş biçimiyle efsaneleşen Munzur çayı geçmektedir. Ovacık, Dersim coğrafyasının batısında yer almaktadır. Koçgiri alanına açılım hattıdır. Batısında Kemaliye (Eğin), kuzeyinde Kamax (Kemah), güneybatısında Çemişgezek, güney doğusundaysa Hozat ilçeleri bulunmaktadır. Doğu istikameti, Dersim merkezine doğru oldukça dağlıktır ve derin vadilerden oluşmuştur.

A- Sosyal-Ekonomik-idari ve Etnik Yapı:

Zeranik; ovalık olmasından kaynaklı olarak coğrafi yapısının elvermesinden ve Dersim’in Koçgiri-Erzincan’a açılım hattı olmasından dolayı, Osmanlı sürecinden Cumhuriyet sürecine kadar idari olarak kaza (ilçe) statüsündedir. Hükümet Konağı, nüfus idaresi gibi devletin kurumları burada mevcuttur. Cumhuriyet sonrasında Pulur Köyü, kaza yapılarak, bugünkü Ovacık ilçesi halini alır. Zeranik, nahiye olduğu için, devlet kurumları mevcuttur. Nahiyede, karakol, sağıkocağı, ilk ve ortaokul ve bunlara bağlı öğretmen lojmanları ile yapımına 84’te başlanan bir cami vardır. Yine 1950’lerde DP(Demokrat Parti) iktidarı sürecinde, Ovacığa ismini veren tüm ovalık sahayı, etkin tarımcılığa dönüştürmek için, Munzur Çayı kullanılmak kaydıyla yapımına başlanıp yarım bırakılmış olan kilometrelerce uzunluktaki su kanalı, devletin varlığını hissettiren çalışmalardandır. Ekonomik olarak nahiye dahil olmak üzere, ovalık kesim ağırlıklı tarımcılık; dağlık kesimse hayvancılıkla uğraşmaktadır. Bir nevi 1937 Dersim direnişinin nedenlerinden dolayı, işgali, asimilasyonu hızlandırma, devleti kurumlaştırma ön adımları olan yol yapım faaliyetlerine henüz başlamamışken, Ovacık mıntıkası, ekonomik ilişkilerini ağırlıklı olarak kuzey ve batı komşuları olan Kamax (Kemah) ve Kemaliye (Eğin)’nin Türk-Sunni köyleriyle geliştirmektedir. Bizimkiler, o süreçlerde hayvansal ürünleri (yağ, peynir vs.)götürüp, karşılığında tuz alırlarmış. Hatta çocukluğumda, bu sunni-Türk köyleri

(Barasor, Başpınar vs.) ile 1985'lere kadar metaların üleşimi (değiş-tokuş) biçiminde süren ekonomik ilişkinin varlığını hatırlıyorum. Tarım ürünlerine (Buğday, fasulye vs) karşılık, onlardan meyve alınırdı.

Ovacık mıntıkasındaki sosyal yapının bir yönü olan aşiretlerin dağılımı şöyledir: Dersim'de aşiretlerin bir üst biçimlenişi olan "oymak"lar, "Kew" ve "Kal" olmak üzere ikiye ayrılırlar. Ovacık ağırlıklı Kewu iken, Dersim merkez ve diğer bazı mıntikalar Kalu'dur. Ovacıktaki aşiretlerin yerlere göre dağılımları şöyledir: Ovacığın etrafındaki ovalık kesimde Aslanu (Aslanuşağı), Feratu (Ferhatusağı), Pezgevrü (Pezgeruşağı) vardır. Ferhatusağı aşiretinin kolları olan Aşiku (Aşikuşağı) ile Mexstü (Mexstuşağı), Çemişgezek tarafına doğru Koçu (Kodzu-Koçuşağı) ile Semuku (Semuşağı); Xozat tarafına doğru Bextiyaru (Bextiyar-Kurmanc aşiret), Kırxu (Kırxon), Qerebalu (Karabal), Feratu (Feratusağı); Dersim ile Ovacık arasındaki yasak mıntıkada ise ağırlıklı Kalu oymağına bağlı olan Abbasu (Abbasuşağı-Seyidrıza'nın aşiretidir), Demenu (Demenan), Alu (Alan), Heyderu (Haydaranlılar),... vs aşiretleri bulunmaktadır.

Nahiye'nin (Zeranik) etnik ve aşiretsel yapısına ilişkin birkaç noktaya değinebilirim. Tüm bu bilgileri, Parti'ye katılmadan önce, Dedem (babamın babası) Ali-Rıza Efendi ile yapmış olduğum sohbetlerden ve sosyoloji bölümü üniversite bitirme tezini nahiye üzerine hazırlamış olan amcam Xıdır Eren'den öğrendim. Nahiyenin etnik yapısında, Dersim'in geneline fazlaca uymayan bir farklılık mevcuttur. Etnik unsurların çoğunluğu, asimile olmakla beraber (Diller unutulmuş Türkleşme var) kökenlerinin nereye dayandığını bilmektedirler. Etnik unsurlar şunlardır; Kürt (kırmanc-dımili), Türk, Ermeni, Rum ve Çerkez. Bu coğrafyada, birbirinden farklı etnik unsurların -hem de Dersim gibi etnik homojenitenin olduğu bir yerde- bir araya gelişini tesadüfe bağlamak, gerçekçi olmaz sanırım. Bu durum, Osmanlı devleti sürecinde bölgeyi denetimde tutmak, bunun için idari tedbir geliştirmek isteminin sonucunda – mıntikanın coğrafi konumunun (Ovalık) elvermesi ve ekonomik nedenlerden ötürü- farklı yerleşim yerlerinden almış olduğu göçler sonucu gelişmiştir. Nahiye etnik açıdan böylesine kozmopolit bir hal almıştır. Nahiye de yaşayan halkın kökenlerini aile olarak ayrıntılarıyla bilmemizin asıl nedeni, Cumhuriyetin ilk süreçlerinde ve öncesinde nahiye henüz kaza iken, Hükümet Konağı'nda nüfus memuru olan dedemin babası Xıdır Efendi'nin,

bizatihi kendi yapmış olduğu araştırmaların olmasıdır. Bu araştırmalar o dönemin devlet-sicil arşivlerinde mevcuttur.

Nahiyedeki aşiretler şunlardır; 1-Kürt aşiretler; Kemuku, Asıku, Mileyizu ve bizim ailenin içinde olduğu Heyderu (Haydaran). Burada isimlerini yazmış olduğum aşiretlerin hepsi “Kewu” oymağına bağlıdır. İleride ayrıntılı olarak nedenleriyle açacağım aşiret olarak Ovacık mıntikasına yerleşmemiz, 100-120 yıllık bir tarihi geçmişe sahip.

2- Rumlar: Takmikler olarak adlandırılıyor.

3- Ermeniler: Quliler ile Kistikler

4- Türkler: Kamberler (Qemberu)

5- Çerkezler: Elbeyiler ve Dalmışlar

Çok ayrıntıları ile olmasa da hatırlayabildiklerim bu biçimiyledir. Nahiye bu farklılığıyla çevresindeki dağ köylerine benzemez. Dağ köylerinde, sosyal-kültürel-ekonomik ve etnik homojenlik (birbirine benzeşme) vardır. Etnik olarak, büyük çoğunluğu Kürttür ve çocuklardan büyüklere kadar herkes, Zazaki (dımili) konuşur. Oysa nahiyede Kürt ailelerinin çocukları dışında, diğerleri Kürtçeyi pek bilmez ve konuşmazlar. Çocukluğumun belli dönemlerinin geçmiş olduğu nahiyede, böylesi bir farklılığın varlığı hatırımda kalmış. Yine nahiyedeki bu etnik farklılık; ekonomik-sınıfsal çelişkinin de etkisiyle, Cumhuriyet öncesinde ve belli bir döneme kadar Cumhuriyet sonrasında, aşiretler arası kavga nedeni olmuştur. Kavgada saflaşma, genellikle nahiyedeki Kürt aşiretlerine (başını bizim aşiret çekmektedir ve bu kavgalardaki savaşçılıkları nedeniyle “cengolara” yani “savaşçılara” unvanı aldığı biliniyor) karşı, neredeyse köydeki diğer tüm aşiretlerin birleşmesi biçiminde oluyormuş. Bu hadiseleri daha ayrıntılı şekliyle aile-aşiret gerçeği bölümünde ele alacağım. Nahiyenin kendi içindeki çelişkileri dışında; ekonomik imkanlar açısından dağ köylerine kıyasla görece üstünlüğe sahip olması, Cumhuriyetin kuruluş süreçlerinde dağ aşiretlerinin kelepür (Ganimet) amaçlı nahiyeye saldırılarda bulunmalarına vesile olmuştur. Dağ köylerinin kelepür getirdikleri tek yer, bizim nahiye değil. Kamax ve Eğin (Kemaliye) ilçelerinin Türk-sunni ve Ermeni köylerinden de getirirlermiş. Dağ ve ova arasındaki bu çelişki, 1937 katliamı ve hak direnişindeki tutumlarında belirleyici olacaktır. Ova kesimi uzlaşmayı tercih ederken, dağ kesiminin ağırlıklı bir kısmı direnecektir.

A- Aile-Aşiret Gerçeğim İle Çocukluk Süreci:

Bu bölümde, çekirdek aile, büyük aile ve aşiret kategorilerini ele alıp, bunlarla neyi kast etmek istediğimi konu başındayken yazmam, bölümün anlaşılmasında kolaylık sağlayacaktır.

Çekirdek aile: Bu aile tipi, kapitalist üretim ilişkilerinin geçerli olduğu toplumlarda ortaya çıkan bir aile tipi oluyor. Şu anki ailem, bu kategori içine girmektedir. Benimle beraber dört kardeş olmak üzere, toplam altı kişiden müteşekkildir.

Büyük aile: Bununla dedemin kardeşleriyle, onların çocuk ve torunlarını da içine alan aileyi kastediyorum. Bu, feodal döneme has bir aile tiplemesi oluyor. Bizde, bu aile yapılanması içinde yer olan tüm bireyler, kapitalist üretim ilişkilerine girmiş olsalar da, bu oluşuma sahip çıkan, koruyan tutumlar -içgüdüsel ya da toplumsal refleksler biçiminde - mevcut olduğundan değinme gereği duydum.

Aşiret: Bu olgu, bilindiği için teorik tanımlamasını yapmadan, bağlı olduğumuz aşiretin, aşiret olgusuyla benzeşen ve farklılaşan yönlerinin neler olduğunu nesnel dayanakları ile birlikte açmaya çalışacağım. Aşiret olarak; “Kalu” oymağına bağlı, Dersim merkezi ve Zel Dağı etrafını kendine mesken seçmiş, özgürlük tutkusu güçlü, cesaret ve yiğitliğiyle nam salmış, 37 direnişinde sonuna kadar direnmeyi esas almış, bu vesileyle büyük kırım ve sürgün yemiştir, dağ aşireti olan Haydaran (Heyderu) aşiretindeniz. Ailem, köken olarak bu aşiretten olmasına rağmen, yaşam çizgileri farklılık göstermektedir. Haydaran aşiretinin, Dersim direnişiyle öne çıkan çizgisinde “direnişçilik” varken, aşiretin bizdeki kolunda, “uzlaşmacılık-dengeleri kollama” yaşam çizgisi oluyor. Bunun yanında aşiretin cesaret ve savaşıklık yanlarını koruyorlar, fakat bu sonucu fazlaca değiştirmiyor.

a-Farklılığın nesnel dayanakları: Bundan yaklaşık 150-200 yıl kadar önce, iki kardeş arasında kavga çıkar. Kardeşlerden biri, Haydaran aşiretinin merkezi olan Hingirvan Köyünden ayrılır. Önce Erzincan’a gider ve benzer akıbetten dolayı oradan ayrılır Sivas’a gider. Yine burada da bir köpek yüzünden birilerini vurup, Maraş-Elbistan’a göçerler. Buraya geldiklerinde iki kardeştirler. Bir ağanın yarabnında yarıcılık yaparlar. Sonrasında ağanın bazı yaklaşımlarını, dağ aşireti fertleri olduklarından kaldırmazlar. Kardeşlerden Ali, ağayı öldürünce oradan da kaçarak, bugünkü mintika olan Ovacık’a yerleşirler. Buraya kadarki yaşam çizgileri oldukça belalıdır ve kural-kaide pek tanımazlar. Fakat bu son yerleşim yerinde yaşam çizgileri, gittikçe değişmeye başlar;

dağlıdan çok ovalı olmaya başlanır. Bunlardan sonra gelen nesillerde gittikçe dominant (baskın) gelen yan, ova kültürü olacaktır. Sonraki nesillerin yaşam çizgilerinde alttan alta eski aşiret-dağ isyancılığı ve inatçılığı kendini gündemleştirmek, söz sahibi kılmak istese de devir, eski devir değildir. Aşiretin bu kolu, düzenin yörüngesine ovalı olarak oturmaya başlamıştır bir keresinde. Geriye dönüşün yolları tıkanmıştır artık. Bu iki kardeşin Ovacığa geldiği tarih, aşağı-yukarı 1870'lerdir. İsmail ve Ali, Zeranik mıntıkasına hakim olan, mülk sahibi Ferhatuşağı (feratu) aşireti reisi Qasımoğlu'ya sığınır ve yanında yarıcılığa başlarlar. Bir süre sonra Ali, kardeşi İsmail'i anlaşmazlık sonucu öldürür. İsmail'in üç çocuğu vardır sırasıyla; Hasan, Yusuf ve Hüseyin. Bunlardan Yusuf, dedemin dedesi olmaktadır. Bu kardeşlerden Yusuf, o tarihlerde İstanbul'a çalışmaya gider. Kör olan küçük kardeşi Hüseyin, kendisini de yanında götürmesini ister. Bu kör Hüseyin'in (Üse Kor-Hüseyin Gazi de denirmiş) tarihe geçmiş olan 2. Abdülhamit yapılan suikastteki rolü ve bu vesileyle ödüllendirilme biçimi, aile geçmişimize ilişkin bilgileri henüz yeni yeni öğrenmeye başladığım süreçte dedemin ağzından duyduğumda oldukça şaşırmıştım. Haylice ilginç olan bu hadiseyi, ileride anlatacağım. Çocuklarını İstanbul gibi koca bir şehre gönderip çalıştırmak, ailedeki aşiret mantığının-zihniyetinin değişen sosyo-ekonomik şartlara göre adım adım yıkıma uğradığının işareti olmaktadır. Üstelik Osmanlı devletinin Yavuz Sultan Selim ile özelde Dersimlilere, genelde Alevi kökenli halka karşı geliştirmiş olduğu onca katliamdan sonra, devletini merkezi olan Babıali'ye (İstanbul) çalışmaya gitmek, aile-aşiret gerçeği içerisinde basite alınıp, üzerinden rahatlıkla atlanıp geçilecek bir durum değil. Haydaranların merkezi olan Hingırvan köyünde, aşiret içindeki çelişki sonucu ailenin geçirmiş olduğu serüven, beraberinde başkalaşımı-farklılaşmayı da getiriyor.

Gerekliklerin (maddi koşullar) sonucu olarak, dönemlikte olsa, İstanbul'a gidip çalışma ihtiyacı duyuluyor. Nedenlerine ilişkin şu sonuçlara varıyorum:

1-Kabilemiz; aşiret içinde, feodal-değer yargılarıyla bağdaşmayan bir hadiseden (Namus olgusu) kaynaklı olarak aşiretten kopuşu yaşıyor. 3-4 ayrı coğrafyayı dolaştıktan sonra, bugünkü yerine (Ovacık-Zeranik) geliyor. Bu uzun yolculuğun zihniyette (yaşam ve ilişki arayışı) yol açtığı bir değişimin sonucu olabilir.

2-Aşiretin merkezi otoritesi ve gücünden mahrum kalan kabile, farklı güç arayışlarına yöneliyor. Aşiret kurallarında, fert sayısı aşiretin gücünü belirlemektedir. Oysa bunlar iki kardeşirler ve sayıca çok azlar. Savaşçılıklarını-kavgacı yönlerini, ruhlarında taşıyor olsalar da maddi koşullar, aşiret mantığına göre güç olmalarına imkan tanımamaktadır. Aşiretlerinden getirdikleri duyguları-ruh halleri, görelî özgürlük eğilimleri, başka aşiretlerin denetimine, himayesi altına girmelerine izin vermemektedir. Feratu aşiretinin yanında yarıcı olmayı bile sanırım fazlaca içlerine sindirememişlerdir. Bu da bir neden olarak görülebilir. Ailenin yaşam pratiğinde açığa çıkan; ilerleyen süreçlerde de okuma faaliyetine hız verme ve devlet kurumlarında yer alma temelinde güç olma arayışı oluyor. Tüm bunlar, kabiledaki klasik aşiret anlayışının parçalanmaya başlamasının ekonomik ve sosyal-psikolojik etkeni oluyor. Hatta kabilenin kendini bu yeni sahada (Ovacık-Zeranik) kurumlaştırması, o denli oturuyor ki; aşiretin reisi olan Xıdı Ale İSME (Xıdır Alpaslan) 1930'larda bir grup atlı adamıyla kabileyi tekrar Hingirvana (Dersim merkezi yakınlarındaki aşiretin merkez köyü) götürmek için gelmesine karşın, aile gitmek istemediğini söyleyerek, kalmayı tercih ediyor. Feodal zihniyette, aşiret toplumu formasyonunda yer alan fertler için aşiret reisi tartışmasız otorite iken, bizimkilerin reisin istemini geri çevirmiş olmaları; aşiret anlayışının kırıldığını ve değişen koşullara göre, yeni üretim ilişkileri sonucunda farklı güçlerin aile üzerinde etki sahibi olmaya başladığını göstermektedir. Aşiretin otorite mentalitesi, 70-80 yıl kadar önce kabile bilincinde kırılmaya uğramasına rağmen, aile Haydaran aşiretinden olmaktan hep gurur duymuştur. Ailenin toplumsal hafızası -sosyal geni- vasıtasıyla ilkel düzeyde de olsa aşiret gururu, bununla bağlantılı Kürtlük gururu günümüze kadar taşınmış olan nüvelerdir. Böylesi bir gerçekliğin içinden çıkmış olan bende, toplumsal bilinç bariyerime mevcut gerçekliğin çarpmasının sonucunda, ilkel (primitiv) düzeyde de olsa, bu etkilenmelerin geliştiğini ve hatta bunun, ileride daha kapsamlı açacağı gibi, UKM'ye (Ulusal Kurtuluş Mücadelesi) katılımına vesile olan yeniden canlanma (reanimasyon), yaşam bulma eylemine temel teşkil eden ilklerden olduğunu söyleyebilirim.

Ailenin geçmiş yaşamına tekrar dönecek olursam;

Yusuf Efendi'nin oğlu olan dedemin babası Xıdır Efendi, 1890'larda dünyaya gelmiş. "Efendi" ünvanından anlaşıldığı üzere, yörede saygınlık gören ve alim özellikleriyle nüfuz sahibi olan

birisi olarak tanınmaktadır. Xıdır Efendi, o yıllarda kaza olan nahiyenin (Zeranik) Hükümet Konağı'nda, nüfus memurluğu yapmaktaymış. Hatta Cumhuriyet sürecinde ilan edilen soyadı kanunuyla -bizimki de dahil- yöredeki birçok soyadını kendisi koymuştur. Nahiyedeki etnik dağılımı ayrıntılarıyla biliyor olması, büyükbabamın mesleğine bağlı olduğunu göstermektedir. Burada açıklık getirilmesi gereken bir diğer husus; yörenin nüfus sahibi olan şahıslarına “ağa” unvanıyla hitap edilirken, bizimkilere “Efendi” denmesidir. Efendilik: saygınlık, bilgililik, yol göstericilik, alimlik, olgunluk vs. anlamlar içeriyor. Sanırım bu tanımlama; daha çok meslekte okumayı seçmiş, devletle ilişkisi olan, halkla-devlet arasındaki idari sorunlarda sözcülük yapan, yarı-bürokrat özellikleri olanlar için geçerli oluyor. “Ağalık” sa; toprağa (mülkiyete) dayalı olanlar için kullanılan bir tanımlama oluyor. Xıdır Efendi'nin çocukları olan dedem Alırıza Efendi ile Şıx Ahmet, özellikle aile tarafından okutulmuşlardır. 1912 doğumlu olan dedem, ilkokul okumuştur. Şıx Ahmetse, lise edebiyat öğretmenidir. Dedem, babasından eski yazıyı (Arapça harfler), Kur'anı okumasını ve babasının hayırseverlik adına, yine şifa niyetine yapmış olduğu yıldıznameye bakmayı (fal çeşidi) ve muska yapımını öğrenmiştir. Babası, bu işi para karşılığında yapmamasını, ancak hayır adına yapabileceğini ölmeden önce vasiyet etmiş olmasına karşın, dedemin bu işi yarı ticarete dökmüş olduğunu anımsıyorum. Dedemin edebiyat öğretmeni olan kardeşi Şıx Ahmet ise, 1950'lerde Kemal Burkay ile okul Arkadaş'ıdır ve 1984'te geçirmiş olduğu trafik kazasından dolayı vefat etmiştir. Ailenin 70'ler sonrasında yörede “Kürtçü” olarak tanınmasında, yine ailenin Kürtlüğe siyasal olarak katılımında öncülüğü olmuştur.

Dersim yakın tarihinde gelişen, trajedilerle yüklü 1937 Dersim katliamı ve halk direniş sürecinde geniş ailemizin (büyük aile) durumu neydi, nasıl bir yaklaşım-tutum içinde oldular? Ne kadar etkilendiler? Tüm bunları açmak, bazı hususların daha iyi anlaşılması açısından uygun olacaktır.

1937 Dersim isyanının nedenleri biliniyor, buna fazlaca değinmeyeceğim. Açacağım hususlar, aşiretin (Haydaran) direniş-teki yeri ile bizim ailenin (Cengolar-savaşçılar) 37'deki durumunun ne olduğuna ilişkin olacak. Bağlı olduğumuz Haydaran (Heyderu) aşireti, direnişe aktif katılmış, yiğit savaşçılarıyla direniş göstermiş, onuruna-namusuna, bu temelde özgürlüğüne bağlı bir aşiret duruşu sergilemiştir. 38'de tümünden direnmiş birkaç aşiretten birisidir. Dağlı

aşirettir. Bundan dolayı kendi başına buyruktur, boyunduruk altına alınmaya tahammülü olmamıştır ve direnişe iştirak etmiştir.

Kendi ailemin yakın tarihsel sürecini açmışım. Onlar, aşiretin izlemiş olduğu yaşam seyrinden farklı bir seyir izlemişlerdir. Direnişin başladığı tarihte Ovacık'ta olan ailede, söz sahibi olan Xıdır Efendidir (Dedemin babası). Bu tarihte nüfus memurudur. İsyan sürecinde devlet, ova köylerini teslim alıp, büyük çoğunluğunu, isyanı desteklediği dağ köylerine karşı milis olarak kullanma politikasını esas almıştır. Ailenin ovada oluşu, hem de Xıdır Efendi'nin devlet memuru olması, aileyi de aynı durumla yüz yüze bırakmıştır. Xıdır Efendi de milislik yapmaya zorlanmış, görevi gereği fazla karşı duramamış, fakat içten içe bunun ezikliği yoğun yaşamıştır. Bağlı olduğu aşiretten dolayı duyguları isyancılardan yana iken, sosyo-ekonomik konum açısından devlet hizmetkarlığının elini-kolunu bağlamış olması, derinden eziklik yaşamasına sebep olmuştur. Aynı hisleri, acıları dedemde de görebiliyordum. Çocukluğumda sıklıkla tanık olduğum bu ızdıraplı ruh halini, ağırlıklı olarak dedemin 38 katliamı üzerine söylemiş olduğu kılamlardan (türkü), ağıtlardan anımsıyorum. Xıdır Efendi, yapıları benimsemiyor, ama devletten dolayı ses çıkaramıyor. Aslında bu durum, sonraki süreçlerde de ailenin yaşam anlayışı-felsefesi olmaya başlıyor. Özetle, bizimkilerin yaklaşımı genel aşiretin direniş yaklaşımından farklı olarak, dengeci ve uzlaşmacı bir çizgide oluyor. Bu yönüyle aileyi, aşiret gerçeğinden farklı ele almak gerektiğini düşünüyorum. Ailenin dengeci-uzlaşmacı tutumlarına rağmen, Haydaran aşireti üyesi olmaları, onlar için hep bir gurur kaynağı olmuş, bunun da etkisiyle Kürtlüklerini hiçbir zaman inkar etmemişlerdir. Sanırım hem düzenden-devletten kopamama, onunla olan işbirliği, hem de Dersim direnişinin etkileri, yine Kürtlük ve aşiret gururundan olsa gerek her iki çizginin uzlaştığı, bir araya geldiği siyasal yaklaşım olan 1970-80'lerin Kürt küçük burjuva reformizmi (PSK), bu tarihlerde aile içinde nüfuz sahibi olmaya başlıyor. Burkay ile okul Arkadaş'ı olan lise edebiyat öğretmeni ve TÖB-DER kurucularından olan dedemin kardeşi Şıx Ahmet Eren'in aracılığıyla PSK ile kurulan bağlar, ailenin yörede "Kürtçüler" olarak tanınmasını sağlıyor. Kabile, aşiretinden getirmiş oldukları ve nahiyedeki eski kavgalardaki savaşçılıklarıyla ün yapmalarının ifadesi olan "cengolar" lakabıyla tanınıyorlar. İşte bu ilkel düzeydeki aşiret savaşçılığı, buna dayalı olarak aşiret ve Kürtlük gururu, devlet dairelerinde çalışmaya başlamakla ilgili

olarak gelişen aydın-bürokrat özellikleri, yine Dersim isyanında katliamın yarattığı etkiyle birleşince haliyle Reformist Kürt Milliyetçiliği siyasal anlayışını alıyorlar. (Kemalizmin aydınlığı ya da aydını, ilkel Kürtlük ya da aşiret zihniyetiyle yoğrulunca, ortaya reformist küçük burjuva milliyetçiliği çıkıyor) Ailenin bu çizgiye yakınlığını ya da anlayış temsilciliğini, 1987 genel seçimlerinde İstanbul-Şişli bölgesinden SHP milletvekili seçilen, aynı süreçlerde Paris'teki Kürt Konferansı'na Miterrant'ın daveti üzerine, iştirak etmiş olan yedi Kürt vekilinden biri olan Şıx Ahmet'in oğlu Mehmet Ali Eren yapmıştır. Kendisi HEP'in kurucularındandır. 91 genel seçimlerinde, SHP'nin Urfa ya da Mardin seçim bölgesinde listeye birinci sıradan girecekken seçimlere birkaç gün kala üçüncü sıraya atılmış olmasını, uzunca bir süre Parti'ye bağladı. Aile ve akraba çevresinin Parti'ye karşı önyargılı bir tutum içerisinde girmeleri, bu bireyin durumu ve duruşuyla bağlantılı olarak gelişmiştir. M. Ali'nin milletvekili seçildiği süreç, UKM'sinin etkisiyle "Kürt siyasallaşması"nın yükselişe geçmiş olduğu süreçti. Kendisi, 87-91 arası aşırı düzeyde Kürtlük savunuculuğunu yapmıştır. Ailenin soy ve sınıfsal kökeninin dayandığı anlayışı belirttim. Sınıf karakteri gereği mücadelenin en alevlendiği süreçte işin içinde olmaları, hatta öne çıkmaları anlaşılır bir durum. Aynı sınıf gerçeğinin, mücadelenin gerilemeye başladığı süreçlerde geri çekildiği ya da çekileceği, yaşanmış olan deney-tecrübelerden aşına olduğumuz bir sonuçtur. Parti, bu bireye müdahale etmiş bile olsa, 91'den sonra savaşın içine girmiş olduğu seyirle o kendisi doğal ayıklanmayı haliyle yaşayacaktı. Bu birey, şahsında Parti'ye karşı gelişmiş olan tepki, mücadeleyle yeni tanışmaya başladığım süreçten aktif katıldığım tarihe kadar, aile ile çatışmamıza vesile oldu. Böylesi bir aile-aşiret-sınıf gerçeği içinden çıkan bende, ailenin böylesi uzak duruşları, mücadeleye sahip çıkmayışları duygusal tepkiye dönüşüyordu. Katılımımda bunun payı da mevcuttur. Bu hususları, ileride biraz daha açma gereği duyuyorum.

Kabile geçmiş yaşamını anlatırken değindiğim, Yusuf Efendi (dedemin dedesi) ve kardeşi Hüseyin'in (Use Kor, Kor Uso ya da unvan almış haliyle Hüseyin Gazi) 2. Abdülhamit'e yapılacak olan suikast girişimini engellemesini, basite alınacak bir hadise olmadığı için, yine tarihsel öneminden dolayı, yazma gereği duyuyorum. Birey ve toplum kimliğinin şekillenmesinde tarihsel bilincin gelişmesinin önemi büyüktür. "Tarihini bilmeyen topluluklar, yok olmaktan kurtulamamışlardır" ya da "Aslanlar kendi tarihçilerini

yaratmadıkları sürece, avcı hikayeleri hep avcılar haklı çıkaracaktır” belirlemeleri ya da özlü deyişleri, her zaman için geçerliliğini koruyacak olan genel doğrulardır. Doğruları bilince çıkarma, kendiliğinden gelişen bir süreç olmuyor. İnsan olmaktan kaynaklı olarak, ne olduğum ya da nereye gideceğime dair olan merak ve arayışlar, UKM’nin itekleme gücüyle birleşince daha da hızlandı. Ne ve kim olduğumu anlamaya çalışma arayışının sonucu, aile-aşiret gerçeğini araştırmıştım. Bunları öğrenmeye başladığımda duyduğum ve oldukça şaşırmış olduğum bu tarihi hadiseyi, benim için hala muammalarla dolu olsa da, öğrendiğim kadarıyla aktaracağım.

19. yüzyılın son çeyreğidir. Yusuf Efendi, genç yaşta çalışmak için İstanbul’a gelir. Küçükken geçirmiş olduğu çiçek hastalığıyla gözlerini kaybetmiş olan Kör Hüseyin, ağabeyine kendisini de yanından götürmesini söyler. Yusuf, sabahları işe gider. Evde yalnız kalan Hüseyin ise, yürürken yol tayininde kullandığı değneğin yardımıyla İstanbul sokaklarını dolaşmaktadır. Rivayete göre, bir gün yine dolaşırken kiliseye benzer bir mekana girer. Tarihi gizli Ermeni toplantısının yapıldığı ve 2. Abdülhamit’e yönelik, Ermenilere yapmış olduğu yoğun katliamlara cevap niteliğinde, suikast kararının alındığı bu mekana Hüseyin, hem fiziksel durumunun uygunluğundan -giyim kuşam ve tip olarak Ermenilere benzerliğinden- hem de Dersimdeyken öğrenmiş olduğu Ermenice’den dolayı kapıdaki aramayı rahatlıkla geçerek toplantıya katılır. Toplantıya katılımın tesadüfi geliştiğini aktaranlardan öğrendim. Bunun ne kadarının gerçekten tesadüfe dayandığını ya da içerisinde farklı etkenler olup olmadığını bilemiyorum. Muamma dediğim husus burasıdır. Toplantıdan çıkan Hüseyin, durumu padişaha (2. Abdülhamit) bildirmek için sokaktan geçen birilerinden kendisini saraya götürmelerini ister. Duyduklarını Sultana anlatır. Osmanlı Sultanı, fazla inandırıcı bulmaz Hüseyin’in anlattıklarını. Yine de emin olmak için nezarete atılmasını, söyledikleri doğru çıkarsa ödüllendirilmesini; yanlış çıkarsa kafasının uçurulmasını emreder. Hadise, Sultan’ın Cuma namazına gideceği zaman gerçekleşince, Kör Hüseyin’in söylediği doğru çıkmış olur. Padişah, tedbir amaçlı geç gittiğinden bomba erkenden patlamıştır. Bunun karşılığında Kör Hüseyin’e tenekelerce altın ve padişahın başhafiyeliği görevi verilir. Sanırım bu şahıs, iyi Ermenice bilmesinden dolayı o dönem Ermenilerle ilgili istihbaratları -özellikle Kürdistan bölgesinden, Dersim ve Erzincan civarından- toplayıp,

hafiyelik görevi gereği padişaha taşımaktadır. Yine rivayete göre bu şahıs, Dersimle Erzincan arasından geçen Aras nehrini geçmek isterken suya düşerek boğulur. Padişahın emriyle cenazesi, İstanbul Dolmabahçe Sarayı'nın bahçesine defnedilir. Mezar taşında Hüseyin Gazi yazmaktaymış. Mezarı somut olarak kendim görmemiş olsam da, anlatılanlar arasında bu da geçiyordu. Ölüm biçimi dahil, bazı yönleri kuşkuyla görünse de anlattıklarımın doğruluk payı yüksektir. Çekirdek ailem, Yusuf Efendi Menşelidir. Kör Hüseyin'in soyundan gelenlerle bazı farklılıklarımız vardı. Yusuf'un soyundan gelen bizlerde öne çıkan yön; okumaya ağırlık vererek, devlet kurumlarında yer edinme -ki babam dahil birçok akrabam ve amcalarım ya öğretmen ya da devletin diğer kurumlarında memur düzeyinde görev sahibidirler- vardır. Hüseyin'in soyundan gelenlerde hakim yan; tüccarlık, yani ticarettir. Gammazlama işinden aldıkları onca altını, har vurup harman savurmuşlar, kısmi oranda taşınmaz mülke yatırım yapmışlardır. Bu kökenin son temsilcisi olan Ali Ekber Eren, şu anın koşullarında Dersim-Ovacık'ta yarı komprador düzeyde ekonomik-ticari ilişkilerle meşguldür. (Hayvan besiciliğinden, devletle ihale temelinde mütahitlik, traktör-kamyon işletmeciliğine vs) Ali Ekber'in oğlu Mazlum Eren'se TİKKO örgütünün Avrupa Büro Sekreterliği görevini yaparken, yakalanmış olduğu kan kanseri (lösemi) hastalığından dolayı İsviçre Basel'de 93'te şehit düştü. İlginç olan, bir kompradorun oğlunun örgüt yöneticisi olması. Bu ailede 70'lerdeki devrimci dalgalanmayla Türk sol hareketiyle bütünleşme gelişirken, Yusuf'un soyundan gelen "Büyük aile"de öne çıkan yön, reformist küçük burjuva Kürt milliyetçiliği oluyor. Bu, bir yönüyle o aileden biçimsel de olsa farklılığımız olmuş oluyor.

B- Çekirdek Aile Gerçeği Ve Çocukluğum:

Babam İsmail, Alırza Efendi'nin 6 çocuğundan biridir. 4 erkek, 2 kız kardeşirler. Çocukların en büyükleri olan bir kız ve bir erkek (Dilfiroz ve Hasan) dedemin birinci eşinden, babam dahil üç erkek ile bir kız da Sultan nenemden olmuşlardır. Sultan nenem, nahiyeye bağlı Burnak (Burnaxe)köyünden olup, çok önceleri Pülümür'ün Askırege köyünden göç ederek, buraya yerleşmiş olan "Kalu"oymağının Baloğlu (Baliu) aşireti, Xıroğulları (Xıroğlu) koluna mensuptur. Anne tarafından (Haydaranlıdır) dedemle akrabadırlar. Nenemin babası, toprak sahibi olduğundan "Ağa" olup, eskiden aşiretler arasında toprak vesilesiyle çıkan kavgada öldürülmüştür.

Nenem ağa kızı olduğundan, “yarı delalê” şekilde büyütülmüştür. Devlet kurumları bu köye girmediğinden, hiç Türkçe öğrenmemiştir. Nenemin henüz yaşıyor olmasına karşın hala hiç Türkçe bilmiyor olması, Kürt kimliğimizi istesek bile inkar edemeyeceğimizi göstermektedir. Dedem, nenemin ikinci eşi olmaktadır. Nenemin ilk eşi, kendi akraba çevresindendir. 38 direnişi sonrası, Balıkesir taraflarına sürgün edilmiş ve bir daha da kendisinden haber alınmamıştır. Bu nedenle aralarında yaşça haylice fark olmasına karşın dedemle evlendirilmiştir. İlk kocasından haber alamamanın ezikliği-acısını, yıllarca içinde yaşamıştır. Nenemse dedem için, aslında üçüncü eştir. Ya da dedemin üçüncü evliliğidir. İlk iki eşinde biri doğum sırasında, diğeri hastalıktan öldükleri için, nenemle evleniyor. Babamın da içinde olduğu, 4 çocukları oluyor. (3 erkek 1 kız). Her üç erkek çocuk da okurlar ve devlet memuru olurlar. Büyükleri Hüseyin, Malimüşavir; babam ve küçükleri Xıdır’sa ilkokul öğretmeni olurlar. Kızkardeşleri olan Xanım ise, yine bir devlet memuruyla evlendirilmiştir. Küçükleri olan ve yaş olarak da genç olan Xıdır amcam, ilkokul öğretmenliği yanında 92’lerde bitirdiği üniversiteden sosyolog ünvanı da almış olup, üniversite bitirme tezini nahiye ve Ovacık üzerine hazırlamıştır. Bu bireyin sahip olduğu sosyal konumu, yine akademik kariyer yapmış olması, aile içinde onu nüfuz sahibi kılmıştır. 1980 ortalarına kadar “Kawa” örgütü üyeliği yapmış, mücadelenin yükselmeye başladığı 90’lar sürecinde UKM sempatzanı olmuş, mücadelenin gerilemesiyle sapmaya girerek Zazaların Kürt olmadığı, ayrı bir ulus olduğu yönünde farklı arayışlar içine girmiş ve belli çevrelerle kısmi oranda bağ kurmuştur. Kürtlüğe, dolayısıyla UKM’sine sempati duymamda bu bireyin de etkileri olmuştur. Fakat sonradan (1995’lerden sonra) içine girmiş olduğu tutum, bunlarla bağdaşmamaktadır. Hatta neredeyse Kürtlerin Zazaları asimile ettiklerini, yine Kürt egemen ulus milliyetçiliğini yürüttüğümüzü söyleyerek iddialarını bizi suçlamak düzeyine vardırmıştır. İşte ailede M. Ali’den sonra, “Kürtlüğü” siyasal anlamda savunanlardan birisi de budur. Fakat içine girmiş olduğu durum, ciddi anlamda sorgulanmaya değer. İşte tüm bu yaşananlarla da bağlantılı olarak, aile-aşiret ve sınıf gerçeğini çözümlüyorum. M. Ali Eren’in Xıdır gibi Zazalığa kaymamış olması, belki de Kürt Ulusal Mücadelesinde kendisine haksızlık yapılmış olduğunu düşünmesidir. Belki de bu yüzden tam anlamıyla kopmuş değil. Kendini kanıtlama-ispatlama psikolojisi olabilir. Böylesi bir imkan arayışında olabilir. Çünkü

sanırım henüz Tarık Ziya Ekinci onlarla hareket etmekte olup, Kürt-KAV (Kürt Kültürünü Araştırma Vakfı)'ın kurucularından birisi olarak çalışmalarını sürdürmektedir. Vakıf düzeyinde de olsa kendince faaliyet yürütüyor.

Babamın (İsmail) durumuna gelince: 70'ler Türkiye'sinin siyasal koşullarında Ankara'da, İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinde 3 yıl okur. Üniversite olayları artış gösterdiğinden dolayı üniversiteyi bırakır. Lise mezunu olanlara öğretmenlik görevi verilmesi imkanından yararlanarak, 72'lerde öğretmenliğe başlar. Bundan önce de üç yıl Keban barajının yapımında, yazı işlerinde çalışmıştır. 68 kuşağından etkilenmiş, Denizlere büyük sempati duymuş, ama diğer amcalarım gibi örgüt tercihi yapıp, aktif olarak katılmamıştır. "Siyasal Kürtlük" biçimini almamış, daha çok Mahirlere, Denizlere duyulan sempatiyle kalmıştır. Babamın durumu, sosyal demokratlık olarak izah edilebilir. Kendisini mesleğine (öğretmenlik) ve ailesine tümüyle adanmış, geleneksel dürüstlük ölçülerine, ahlaki değerlere oldukça bağlı, bu hususta kendince ilkeli, eğitimlik mesleği gereği karşı tarafa öğretebilmesi için öncelikle öğrenme işini kendisinden başlatması gerekliliğini özümsemiş, insan psikolojisini anlayan, demokrat denebilecek yönleri de olan, ilkel düzeyde Kürtlüğünü kabul eden bir insan olarak tanımlayabilirim babamı. 1938 katliamı ve 80 darbesiyle devletin kolay yenilemeyeceğine inanmıştır. Türkiye sol hareketini bu temelde oldukça maceracı ve hayalci gören, neredeyse tek varlık gerekçesi olan ailesini korumayı ve çocuklarına iyi bir gelecek hazırlamayı her şeyin önüne koymuş olan, bu temelde "Bana ve aileme dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" türünden denge kurmayı ve uzlaşıcılığı felsefe edinmiş olan biri. Mesleği ve Kemalizmin aydın özelliğinden dolayı, köylülüğe büyük tepki duyan ve üzerindeki Kemalist aydın cila kazınacak olursa; kişiliğinin ve ruhunun derinliklerinde aşiret isyankarlığının, bununla bağlantılı aşiret ve Kürtlük onurunun görülebileceği bir tipleme. Bunun yanında duygusallığını feodal gururuyla maskeleyen, Alevi aile gerçeğinden çıkmış olmasına karşın, bunu biçimsel gereklerini uygulamayan-ki bu mesleği gereği Kemalist aydınının laisizm anlayışından da kaynaklı olabilir- bir özelliğe sahip. Oysa babası, Alirıza Efendi'ye Alevi hocası bile denebilirdi. Bunun yanında babam için, pozitif bilimi esas alan bir kişilik tiplemesi denebilir. Mizac olarak; çocukluk döneminden -2. ve 3. sınıf öğretmenim de olmasından dolayı- hatırladığım kadarıyla ciddi, biraz asabi ve

evden çok dışa dönük birisiydi. Zaman ilerledikçe açığa çıkan yönleri ise, espritüelliğini eğitimlik sanatıyla birleştirmesi olmuştur. Bu onu sempatik kılmıştı. Yine yaklaşımda bilimsellik ve sabırlılık ön plana çıkmıştır. Şüphesiz babamda, etkilendiğim ve bir o kadar da tepki duyduğum yanlar var. Kendisine karşı hayranlık duyduğum, yine bende öfke uyandıran özellikleri mevcut. Örneklendirecek olursam; bireysel anlamda da olsa ilkeli ve prensip sahibi olmasına hayranlık duyuyorum, ama insanlara güvensiz yaklaşımı öfke uyandırıyor. Yine ahlaklı-erdemli yanlarına hayranım, ancak bu güzel yanların aile sınırlarında kalmasına ise öfkeleniyorum. Aydın-bilimsel, insanı tanıyan anlayan yanları hayranlık uyandırıyor, gerilikleri-olumsuzlukları Kürtlüğe mal eden inkarcı yanlarıysa öfke. Bu tarz özellikleri arttırılabilirim. Özetle; ailesi için düşündüğü özlemleri, niyetleri tüm insanlığa mal edebilecek kadar bir anlayış ve pratiğin sahibi olabilseydi, büyük bir “insanlık adamı da” olabilirdi.

Anneme ilişkinse şunları söyleyebilirim:

Babam ile annesi tarafından, yani Haydaran aşiretinden, akrabadırlar. Anne ve babasının birkaç evlilik yapmalarından dolayı, birçok üvey kardeşi vardır. Bunun yanında dört öz kardeşirler. Bunların ikisi kız ikisi ise erkektir. Dayılarım 1970’lerde çalışmak için, Türkiye metropollerine göçüyorlar. Teyzemse, dayısının çocuğu olan öğretmen, bir önceki sayfalarda yazmış olduğum TİKKO Avr. Br. Sek. Mazlum Eren ile evli olup, şu an hala İsviçre-Basel’de mülteci konumundadır. Annem, babası (Seyid Ali) tarafından Quli (Quliyu)’ler olarak tanınan, fakat hangi aşirete bağlı olduğunu fazla bilmediğim, Dersim’e bir kuşak önce Erzincan taraflarından geldiği, yine yarı-Seyidlik özellikleri olduğu söylenen ve aslen Ermeni olan bir aile mensubudur. Nahiye koşullarında ilkokul okumuş, kızlık çağında dikiş-nakış kursu görmüştür. Bu yönlü yeteneği ve belli oranda sağlık bilgisi olan, oldukça hamarat, emekçi özelliklere sahip bir köylü kızı denebilir. Pratik zeka olarak babamdan daha zeki, bu yönüyle fazla okuma imkanı olmuş olsaydı farklı gelişmeleri kat edebilecek potansiyeli barındıran, oldukça duygusal, hırslı bir kadın. Anneme daha çok acıdığımı ve yine zavallılık olarak nitelendirdiğim yakınmacı, sızlanmacı yönlerineyse aşırı tepki ve öfke duyduğumu söyleyebilirim. Annem, aşırı duygusal olduğu için dar, bazen çok öfkeli ve tepkili; bazen de oldukça uysal ve zavallı. Babamın anneme göre yaşam karşısındaki duruşu, daha dirayetli ve gerçekçi. Duygusal olmasına rağmen

yaşam tecrübesi, feodal gurur ve almış olduğu eğitimle bezenmiş olarak fazlaca yansımamaktadır. Annem ve babamın bazı özelliklerini, etki-tepki boyutuyla taşımaktayım. Annem kadar duygusal olmama rağmen, yaşam gerçeğine yaklaşımda babamın realist yönü daha baskın gelmektedir. Bu da bende çok zorlu durumlar karşısında etkilensem dahi annem gibi zavallı duruma düşmeye karşı duyduğum tepkiden dolayı, sızlanmaktan çok o durumu kabullenmeyi ve metaneti getiriyor. Aile içinde anneme acıma duygusundan dolayı korumacı yaklaştığımı söyleyebilirim.

Çocukluğum: İlk Ve Ortaokul Dönemi

1975 yılında, Ovacık-Yeşilyazı (Zeranik)'da dünyaya geldim. Babamın öğretmenlik mesleğinden dolayı, ilkokul 4. sınıfa kadar (1984) ilkokulu, nahiyeye bağlı olan Topuzlu (Kısle) dağ köyünde okudum. Çocukluğumun ilk 9 yılı, burada geçti. Babam öğretmen olduğu için, ilkokula 5,5 yaşında başladım. İkinci ve üçüncü sınıflarda babamın öğrencisiydim. Dördüncü sınıfa kadar okul yaşamımda ciddi bir zorlanma yaşadığımı hatırlamıyorum. Lojmanda kaldığımız için okul, evimiz gibiydi. Çocukluğumun bu köydeki süreci, oldukça canlı ve neşeliydi. Okul ortamından çok, dışarıda köylü çocuklarıyla oynadığım oyunlar aklıma geliyor. Oyunu çok sevdiğim için, eve geç gelme ve üstümü çok kirletmeden dolayı, annemin dayaklarına maruz kalıyordum. Fakat bu dayaklar, yine de beni oyuna olan bağlılıktan alıkoyamıyordu. Ben, yine hep yaramaz, hep haşarıydim. Annemin deyimiyle aşırı yaramazmışım. Hareketli, yerinde durmayan, soru sormayı, evi ve ortalığı karıştırmayı çok seven bir çocukmuşum. Bir keresinde radyoyu içindeki insanları çıkaracağım diye açtığımı hatırlıyorum. Öğrenme, tanıma hevesim çokmuş. Bu köy, dağ köyü olduğu için ilişkiler oldukça sıcak ve canlıydı. Köy çocuklarıyla bütünleşme sorunları yaşamadım. İlişkilerde güven hakimdi. Hatta öğretmen çocuğu olmamıza rağmen “Zazaca”yı öğrenmeme, buradaki ilişkiler vesile oldu. Yaşam koşullarımızın değişimiyle karşılaştığım onca şeyden sonra, bu köy koşulları, ilişkiler, çocukluğumdaki huzur sanırım katılım arayışımın bir yönünü oluşturmaktadır. Yaz tatillerinde dedemlerin yanına, yani Zeranik (Yeşilyazı) nahiyesine giderdik. Zeranik’i, aşiret-aile gerçeği bölümünde kapsamlı açmıştım. Nahiye ortamının özelliklerini, ilişki ve çelişkilerini belli yönleriyle yazmıştım. Nahiye doğduğum yer olmasına rağmen, buraya pek kanım ısınmadı ve orayı hep soğuk buldum diyebilirim.

Çocukluğumun geçtiği dağ köyünü (Topuzlu), her şeyiyle buraya tercih ederdim. Sanırım köyün beni en çok çeken yönü, ilişkilerin sıcak ve güvenli oluşuydu. Oysa nahiyede, eski aşiret-aile çelişkilerinin soğukluğu vardı. Çocukluk hayallerimde aileler, şunlara güvenilir-şunlara güvenilmez diye, kategorize edilmişti. Bunlar, sanırım çocukluk bilincimde şekillenen ilk parçalanmalar (ya da parçalama-bölme) olmaktadır. Dağ köyünde çocuklar dahi Kürtçe konuşurlardı. Biz bile öğrenmiştik, ama nahiyede neredeyse tüm çocuklar, Türkçe konuşurdu. Bizim nahiyedeki çocuklardan farklılığımız, öğretmen çocuğu olduğumuz halde Kürtçeyi biliyor ve isteyerek konuşuyor olmamızdı. Bu, göze çarpıyordu. Çocukluğumun burada geçen sürecinde, devrim ve darbe olgularıyla karşılaştım. 1980 darbesi olduğunda 1. sınıftaydım. Darbe sonrası gerçekleşen yoğun askeri operasyonları, askerlerin okulu barınma yeri olarak kullandıklarını, bu durumun bir gerginlik ve korku yarattığını hatırlıyorum. İlk kez (Topuzlu Köyü) bu köyde, gerilla (Devrimci) kavramıyla ve kendisiyle tanıştım. Bu tarihlerde (82-83'lerde) TİKKO militanları, gruplar biçiminde köye gelirlerdi. Bu köyden 84 yılında Ovacık ilçe merkezine tayin edilmemize vesile olan etkenlerin, militanların köye gelişi ve operasyonların gelişmesi olduğunu, yine halkı ve babamı götürüp sorguya çektiklerini hatırlıyorum. Beşinci sınıfın ilk yarısını ilçede okudum. Farklı bir ortamdı ve şehir havasını burada hissettim. Okul ve ilişkilerde zorlandığımı, yabancılık çektiğimi hatırlıyorum. Eğitim müfredatı ağır gelmişti. İstiklal Marşı'nın on kıtası, ilk kez burada ezberletildi. Oysa köydeki okul, evimiz gibiydi. 15 Ağustos 1984 Parti atılımıyla bağlantılı olsa gerek; tayinimiz, kısa bir dönem kalmış olduğumuz ilçeden, Tekirdağ-Hayrabolu ilçesine çıkarıldı. 84 yılının sonlarıydı. Bu süreçte ben ve ağabeyim (Barış), dedemin yanına nahiyeye geldik. İlkokul beşinci sınıfın ikinci dönemini burada okudum. Okul, oldukça kolay gelmişti; rahatladığımı, hatta sınıf birincisi olduğumu, bayan hocamın (Dilber Kayaş) beni çok sevdiğini hatırlıyorum. Bu dönem anne ve babalığı, dede ve nene yapmaktaydılar. Dede ve neneyi (Alırıza ve Sultan), aile-aşiret bölümünde açmıştım. Nenemin hiç Türkçe bilmemesi, dedeminse bilip de fazla konuşmaması, Kürtçeyi (Zazaki) daha iyi öğrenmemizi sağladı. Bu, aileden ilk ayrılış sürecimizdi. Nahiye ortamının çelişkilerini, bu süreçteki çocukluk arkadaşlıklarında daha bariz gördüm. Abim ile köy çocuklarına karşı birlik halindeydik, fakat onun ailenin istediği çocuk ölçülerine uymayan

yaklaşımlarına (sigara içme vs.) ve arkadaşlıklarına tavır alışım, aramızda kavgaya vesile oluyordu. Aileden uzak oluş, aile korumacılığını, onlara layık çocuk olma özelliklerini bu süreçte geliştirdi diyebilirim. Aileden kopuş, duygusallığı ve aile korumacılığını -ki bu ben de neredeyse lisede yatılı okul sürecine kadar devam etti- geliştirdi.

Bu dönemlerde ilk kez Parti'yi "APOCULAR" ismiyle duyduğumu, bunun hoşuma gittiğini, hatta nahiyede bir duvara çamurla "APO" diye yazdığımı hatırlıyorum. Buna neyin vesile olduğunu çok fazla bilmiyorum. O dönem yaşananlardan dolayı, devlete olan tepki olabilir. Bu tarihte nahiyeye ilk kez elektrik geldi ve cami yapımına başlandı. İlkokulu burada bitirdikten sonra, on yaşında (1985) Kürdistan'dan ayrılarak Tekirdağ'a gidiyorum. Ortaokulu burada, Hayrabolu ilçesine bağlı "Şalgamlı" köyünde okudum. Burası kültürel ve sosyal yapısıyla, yine etnik unsurlarıyla oldukça farklı bir coğrafyaydı. Şalgamlı köyü, Türkiye'deki etnik dokuyu oluşturan halklardan biri olan müslüman Bulgarların (POMAK) yaşadığı bir yerleşim yeri idi. Halk, kendi arasında "Pomakça" konuşuyordu. Konuştukları Türkçe ağız bile oldukça farklıydı. Köyde ilk ve ortaokul, cami, marangoz ve demir doğrama atölyeleri, mandıra, kooperatif vs vardı. Nüfus dağılımı Kürdistan ölçülerine göre çok farklıydı. Köyler arasında, en az 300-500 hane farkı vardı. Geçim kaynakları tarım-hayvancılık ve zanaatkarlıktı. Mevsimlik panayır, kermesler ve yağlı güreş müsabakaları düzenlenirdi. Toprakları, bizimkilere göre daha verimli idi. Biçer-döveri, ilk kez burada gördüm. Toprakları binlerce dönümü buluyordu, bizde ise en büyük tarla 100 dönümü geçmezdi. Her yeri düzdü, ovalıktı. Oysa Dersim'de, neredeyse her yer dağlıktı. Hayvanları, büyük ve küçükbaş olarak, bizimkilere göre çok verimli idi. Siyasal olarak halkın çoğunluğu, CHP ve DSP yanlısıydı. Ecevit (Karaoğlu) sevilirdi. Kürdistan'a oranla buradaki imkanların ve avantajların daha fazla olmasına karşın, bu sürecin doğal olarak ve istemimiz dahilinde gelişmemiş olmasının ailede "sürgün" psikolojisini oluşturduğunu görebiliyordum. Sürgün edilmemiş olsaydık, babamın pek de ülkeden kopmaktan yana olmadığını, tam tersine batıya gitmeyi annemin dayattığını hatırlıyorum. Annem ile babam arasındaki bu fark; içinden çıkmış oldukları aileyle bağlantılı bir durum. Babamdaki ülke bağlılığı, toprağa ve aşiretin dağa olan bağlılığıyken; annemdeki kaçış, buraya ailesinin Sivas'tan gelmiş olması, ova kültürünün baba tarafından ailesinde gelişkin oluşu ve

ağabeylerinin 70'lerde batıya çalışmaya gitmesi, yine kadının Kürdistan koşullarında ezilmişliğine karşı bir tepki olarak çözümü bu gerçeklikten kaçışta bulmasıyla bağlantılıydı. Bunlar, onda batıya özlemi doğuruyordu. Babama kalmış olsaydı, ülkeden çıkmazdık. Onun dağa, doğaya, havaya, suya bağlılığı, o yıllarda tutku düzeyindeydi ki; spor amaçlı yaptığı avcılık da bu tutkularıyla bağlantılı olarak gelişti. Bu ülke özlemi, Tekirdağ'da kaldığımız dört yıl boyunca, yaz tatillerinde bizi ülkeye çekiyordu. 88'e kadar yazları, ülkede birkaç küçük tarla ektiğimizi; biz çocukların da yarı çalışma, yarı eğlence maksadıyla bu tarlalarda çalıştığını hatırlıyorum. Savaşın Kürdistan'ın her yerine yayılma gösterdiği süreçten sonra, (89) güvenlikten dolayı -çok zorunlu durumlar dışında- aile ülkeye gitmedi.

Tekirdağ'da okuduğum ortaokul süresince, orasıyla fazlaca bütünleşemedim. Okul durumum, orta derecedeydi. Dersimli, Kürt-Alevi kökenli ve sürgün bir aileden gelmiş olmak, hakkımızda "potansiyel siyasi" imajını uyandırıyor. Bu durum, kimi faşist hocaların (Türkçe ve İngilizce hocası Vanlı-Kürt Hasan ve Kutsi Kaya) bize önyargılı yaklaşımlarına -sınavlarda düşük not vermelerine- ve bazen de şiddet uygulamalarına neden olabiliyordu. Bu tür yaklaşım gösteren hocaların derslerinde, pek başarı gösteremedim. Bu süreçte, eğitim ortamlarında fazlaca aktif değildim. İçeride büzülme, içten içe tepkilenme vardı. Daha çok başarılı olduğum ders ise, tarihi. Bunu hem aile ortamına -özellikle dedemle kaldığım süreçte onun anlatmış olduğu eski cenk hikayeleri, aşiret tarihi ve geçmişimizi dinlemenin yarattığı etki ve genelde aile fertlerinin tarih dersinde göstermiş olduğu başarının yönlendirmesine- hem de sol görüşlü olan tarih hocamın (Mustafa Altınışik) yaklaşımlarına bağlıyorum. Yine tarihe olan ilgi, aslında çok farkında olmadan yaşamımızın bir parçası olan sürgünler, katliamlar -1938 Direnişi- içinden çıkmış olmaktan kaynaklanıyordu. **Özetle, yaşadıklarımıza karşı ilgilidim, çünkü yaşamımız tarihi.**

Aile olarak Tekirdağ'da bulunduğumuz son yıllarda (87-88), Kürtlük duygularımızın haylice kabardığını, bu süreçte çıkan ilk Kürtçe derginin büyük bir merakla alınıp incelendiğini anımsıyorum. Tüm bunları, sürgün ediliş nedenlerini, Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesinden bağımsız ele almıyorum. Yaşam biçimimiz, bu savaşla bağlantılı olarak değişime uğruyordu. 84'te sürgün edilişimiz, 15 Ağustos atılımıyla bağlantılıydı. Kürdistanlı

olan ve toplumsal duyarlılığı olan hiçbir öğretmeni, ülkede bırakmadılar. Hepsini batıya sürgüne gönderdiler. Bu, asimilasyona uğratmanın farklı bir yöntemi oluyordu. Ailede, 88’lerde “Kürtçülüğün” gelişmesinde -tarihsel, toplumsal, siyasal dayanaklarının olması yanında- güncel boyutta “Büyük ailede” yaşanan değişimin (siyasetin içinde yer olma ve aktifleşilmesi anlamında) koşullandırmasının önemli faktörü olmuştur. Mehmet Ali Eren’in bu süreçte (87) milletvekili seçilmesi; yemin ettiği esnada, yemin metninin Türklüğe ilişkin bazı satırlarını okumamış olmasının mecliste yaratmış olduğu gerginlik ve buna benzer daha birçok durum-yaklaşım, otomatik olarak bize yansıyor ve etkiliyordu. Ailenin; M. Ali’nin siyasal etkinlik düzeyine endeksli gelişen “Kürtlüğü”, 1991’lere kadar devam etti. Ailenin bu süreçteki Kürtlüğe gelişen ilgisini ve bunun siyasallaşmasının nesnel ve öznel dayanaklarını belirttim. Öznel dayanak olan M. Ali Eren’in, aileyi etkilemesinin nedenleri ise; bir önceki bölümlerde ele almış olduğum aile-aşiret gerçeğiyle bağlantılıdır. M. Ali’nin hem yüksel okul okumuş (Avukat) olması hem de ailesinin büyüğü olarak -Babası Şıx Ahmet 84’te vefat ettiği için- “Büyük aile” tarafından ailenin doğal sorumlusu olarak görülmesi (tüm bunlar resmiyetten çok fiili olarak geliyor, aile-akraba çevresinin ilkel aşiret mantığıyla bakış açısı oluyor) ve bunların üzerine milletvekilliği gibi bir bürokratlığın da eklenmesiyle, aile-aşiret üzerinde önemli bir etkilme ve yönlendirme gücü oluyor.

Ortaokul yıllarımda, (85-88’de) aile yaşamında tanık olduğum ve belli boyutlarda etkilendiğim iki hadiseyi aktarma gereği duyuyorum. Batıya sürgün edilmeye birlikte bende olduğu gibi tüm ailede bir içe büzülmenin yaşandığını söyleyebilirim. Babam, Kürdistan’da olduğu kadar rahat değildi. Dışa karşı güvensiz ve şüpheliydi ve her an bir yerlerden zarar gelebileceğini düşünüyordu. Oysa ülkede, bu kaygılar fazla yoktu. Batıda kalma süremiz arttıkça kuşku, kaygılar da artıyordu. Babamın anneme karşı güvensiz yaklaşımı –kendisini aldatması noktasında kaygılı yaklaşması ve kıskançlığı- ve bunun aile içinde çatışma gerekçesi olmasıyla beraber annemin intihar girişimi, aile içi huzursuzluğun başlama sinyalleri oluyordu. Aileye yansıyan bu sorun, toplumsal bir meseleydi. Olay karşısında duygusal olarak etkilendiğimi söyleyebilirim. Annemin böylesi bir durumunun olabileceğine inanmadım, kendisini sürekli bu mesele karşısında savunduğumu anımsıyorum. Aile içi parçalanmaya karşı tavrım, bütünleştirmeye

ve aileyi korumaya dönüktü. Evin ikinci çocuğuydum, ağabeyim olmasına rağmen aile içi ciddi meseleler, benimle konuşulurdu. Babamın benimle olan konuşmalarında, annemi suçlayıcı yaklaşımlarını reddediyordum. Bu hadise bende, duygusallığı, aile korumacılığını -liseye kadar da devam etti- anneme karşı acımayı, zavallı yaklaşımına karşı öfke duymayı beraberinde getirdi. Ailenin dağılmasına, huzursuzluğuna yol açan asıl nedenin kendi kuşkuları olmasından dolayı, babama karşı, sevgi-öfke karışımı bir duygu gelişmişti.

Diğer bir hadiseyse; uyandırdığı etkiler ve gerçekleşme süreçlerinin çakışması boyutuyla önemlidir. Benden dört yaş küçük olan erkek kardeşimin (Ulaş) yakalanmış olduğu ölümcül rahatsızlığın ailede yarattığı huzursuzluk, o süreçte gelişen ve üzerimde etkisi olan önemli bir hadisedir. Bu durum, bende yine aile korumacılığı ve duygusallık geliştirirken, üniversite-meslek olarak doktorluğu tercih etmeme kadar yansımıştır.

Lise Dönemi, İslamla Tanışma Ve Kopuş:

Liseye, İstanbul’ın Şile ilçesinde, 1988 yılında başladım. 50. Yıl lisesini, üç yıl yatılı (pansiyon-Devlet parasız yatılı) olarak okudum. Burası, aileden kopuşumun ikinci adımındı. Lise sürecinde okul başarı düzeyim, yıllara göre değişkenlik gösterdi. Lise birinci sınıf, ortaokul kapalılığının devamı biçiminde geçti. Orta dereceli bir başarı durumu söz konusuydu. Lise ikinci sınıfın ikinci döneminde hızlı bir gelişme kat ettiğimi ve üçüncü sınıftaysa bunun artarak devam ettiğini hatırlıyorum. Bu değişikliği, iki etkene bağlıyorum. İlki; ikinci sınıfta ergenlik çağına girmiş olmayla ortaya çıkan fiziksel ve ruhsal değişimin yaratmış olduğu özgüven ve bu süreçte içine girmiş olduğum yeni İslami öğrenci ortamıydı. Mezhepsel köken olarak, Aleviliğin pratik gereklerinin yerine getirilemediği bir aileden gelsem de, Alevi mezhebindenim. Bununla yüz seksen derece çelişen bir sunni-İslam ortamla (Nakşibendi tarikatı olduğunu çok sonra öğreniyorum) tanışıyorum. İşte Aleviliğin ve aileciliğin neden olduğu ruhtaki dar, duygusal, bağımlı atmosferi aşma, ruhta huzur ve dinginliği yakalama, yine kendime ördüğüm kabuğu kırma bu dönemde oluşmaya başlıyor. Zihinsel faaliyet de bununla doğru orantılı olarak artış gösteriyor ve bu da ders başarı düzeyini etkiliyor.

Şile; Karadeniz kıyısında, doğal güzelliği ve feneriyle ün yapmış turistik bir yerleşim yeri. Lise üçteyken Edirneli (Cemal) olan bir

arkadaşla, âmaların (körlerin) koğuş sorumluluğunu yaptık. Otuz kadar âmayla bir yıl aynı koğuştaki onlara yardımcı olma temelinde kalış, yaşamımda ilginç bir kesit oluyordu. Lise ikinci sınıf, İslami eğilimin güçlenmeye başladığı süreçti. Alevi kökenli, Erzincanlı bir Arkadaş'ın (Coşkun Çetin) onların içinde olması, yine bu Arkadaş'ın mizacının güzel huylu oluşu ve okulun en çalışkan öğrencisi olması, onun tercihlerinin yanlış olmayacağını düşünmeme neden oldu. Bundan dolayı bir merak ve ilginin uyandığını söyleye-bilirim. Özetle kimlik arayışının sonucu olarak böylesi bir merakın geliştiğini söylemek, daha reel bir tanımlama olacak. Son sınıfta ilişkimiz derinleşti. Hatta bu grubun İstanbul-Üsküdar'daki cemaat evlerine gitmeye kadar varan düzeyi buldu. UKM'in en yoğun süreçlerini yaşadığı, 90-91 yıllarında bu grupla beraberdim. Benim onlarla birlikte olmam, Alevi-Kürt ve Komünist bir milletvekilinin (M. Ali Eren) yeğenini örgütlemiş olmaları, onlar için gururlanma vesilesi oluyordu. Bir gün, eski MSP milletvekili ve 1980 darbesiyle hakkında tutuklama kararı çıktığı için İngiltere'ye mülteci olarak sığınmış olan Kadir Mısıroğlu'nun 91 yılında Üsküdar'da, Aziz Mahmut Hüdayi Vakfı'ndaki söyleşisine katılmıştım. İçinde bulunduğum grubun beni, Mısıroğlu'na "Filan zatın yeğeni" diye taktim ederkenki gururlanmalarını iyi anımsıyorum. Bu grup, anti-Kemalist, Osmanlıcı ve Muhammed'in sünnetini esas almaktaydı. Bunlara göre ulus yoktu, ümmet vardı. Çoğunluğu üniversite öğrencisiydi ve Nevşehirliydi. İngiliz düşmanlığı ve Abdülhamit hayranlığı çok barizdi. MGTV (Milli Gençlik Vakfı) bünyesinde örgütleniyorlardı. Camileri toplantı ve eğitim yeri olarak kullanıyor, camiye Muhammed dönemindeki işlevini kazan-dırmaya çalışıyor, buraları siyasallaşmanın aracı olarak değer-lendiriyorlardı. Camide, ahlak kurallarına ters düşmeyecek her türlü faaliyet yürütebilirdi. MGTV aracılığıyla ideolojiyi özümsemiş kadro yetiştirmeyi hedefliyorlardı.

Bu grupta beni iki yıla yakın tutan etkenler nelerdi? Paylaşıcılık, güzel-iyi huylu insan arayışı, sosyal-adalet yaklaşımları, her insanın tanrının parçası olduğu inanışın (Vahdeti-vücut)dan hareketle insan sevgisi. Ruhsal dinginlik, gönül hoşnutluğu, huzur ve mutluluk....vs. Yaşamlarında sünneti (Muhammed'in ashabı kiramıyla ilişki tarzını ve yaşam biçimini) esas alıyorlardı. Bu süreçlerde beş vakit namaz kılıyordum. İbadetin ruhta yarattığı dinginliği, gönül hoşluğunu ve huzuru bu süreçte hissettim. Tanrıyı

(Allah) hissedip, onu ruhta yaşamaya çalıştım. Bu süreci bugünden ele alıp değerlendirdiğimde, “Olumsuz olmuş, keşke hiç yaşamasaydım” demiyorum. Yaşam deneyimi ve anlayış derinliği kazanmamda, yine insanı tanıma anlama ve insan sevgisinin, Tanrı kavramının içini doldurmamda bu sürecin önemli katkıları oldu. Bu süreç sayesinde Tanrının hangi toplumsal ihtiyacın ürünü olarak yaratıldığını daha iyi anladığımı ve bunun içini doldurduğumu söyleyebilirim. Salt bir Kürt Alevi ailenin çocuğu olarak büyütülmüş olsaydım, Türk sol etkilerden dolayı dogmatizmin ve şematizmin kişiliğim ve mentalitem üzerindeki etkinlik düzeyi, çok daha baskın olacaktı. Bu süreç, yaşam tecrübesini kazanmamı ve bakış açısını zenginleştirmemi sağladı diyebilirim. Tabii ki, tüm bu sonuçlara, bugünden bakınca varıyorum. Yoksa bunlar, o süreçte açığa çıkardığım sonuçlar değiller. Bu sonuçlar, Savunmalardan çıkardığım sonuçlardan bir kısmı biçiminde yorumlanabilir.

Bu tarihe kadar -nedenlerini diğer bölümlerde belirttiğim- ailenin çıkarlarını, kişisel çıkarlarının üstünde tutan aileci yanım ağır basarken, bu grupla ilişkilenme sonrasında aileyle çatışmalarım başladı. Çocuklarının İslamcı olmasını kabullenemediler. Babam, meslek tecrübesinden de kaynaklanan bir -öğretmen- yaklaşımla fazlaca üzerime gelmedi ve bu yaklaşımı sonuç aldı denebilir. Beni gruptan koparmak için, yoğun bir çaba harcadı. Babam yöntemsiz yaklaşmış olsaydı, duygusal bir tepkinin gelişmesine neden olabilir ve beni tümünden gruba bağlayabilirdi. Sonuçta kazanan aile oldu. Gruptan kopuşumun çok bilimsel geliştiğini düşünmüyorum. Sanırım bende ki, daha çok huzur arayışıydı. Liseyi bitirdiğim bu süreçte (91 yazı) tatil amacıyla Çanakkale’de öğretmenlik yapan ve eski “Kawacı” olan Xıdır amcamın yanına gittim. Buradaki ortamın yurtsever ve duyarlı oluşu, yine Vedat AYDIN’ın vurulduğu sürece denk gelişi, bende Kürt meselesine karşı yeniden bir duyarlılık geliştirdi.

Lise sonrasında gittiğim dersane sürecinde, kendimi tümünden derslere verdim. Üniversiteyi kazanıp okumak amacındaydım.

Bu dönem, düzenin yörüngesine girmeye başladığım, ve dersane başarı düzeyimin iyi olduğu bir süreçti. Amaçta netleşme, pratiğe yansiyordu. Dershaneye İstanbul-Bakırköy’de gittim. Buradaki ortam oldukça kozmopolit bir özelliğe sahipti. Ortamla fazlaca bütünleşemedim. Kendimi tümüyle derslere vermiştim. Babam başta olmak üzere, çekirdek ailemin yaşam felsefesi, çocuklarını okutup onlara güzel bir gelecek sunmaktı. Bunun sonucu olarak her

dört kardeş de okutulduk. Lisedeki ders başarı düzeyimi genel olarak yazmıştım. Yıllara göre değişim gösterdi. Lise sonda Fizik, Kimya ve Matematikte başarılıyım. Tarih dersindeki başarı düzeyiye, üç yıl boyunca performansını koruyordu. Üniversite öncesi babam, sanırım sözel (Tarih vs) eğilimimi hissetmiş olsa gerek, benim avukat, ağabeyiminse doktor olmasını isterdi. O mühendis oldu, bense Hekimlik (Dış Hekimliği) okudum. Hekimlik tercihin beni iten etkeni, kardeşimin geçirmiş olduğu rahatsızlıkla bağlantılı olarak açmıştım. Dersane sürecine ilişkin değinilebilecek bir husussa, bu süreci para karşılığı özel okul statüsünde okumuş olmamdır. Yani devlete ait bir kurum değildi. Muhakeme yapmayı (akıl yürütmeyi), ezberlemeden olguları, yasaları (evrensel) kavramayı buranın eğitim anlayışının sonucunda öğrendim. Oysa devlet okullarındaki mentalite, tamamen ezbere dayalıydı ve birey yaratmaktan çok, yığın yaratmaya dönüktü. Oldukça kalıpçı ve bilgi hamallığı yaptıran bir eğitim anlayışı vardı.

Üniversite, Arayışlar Mücadeleyle Tanışma Ve İş Hayatı

92 yılında, İstanbul Üniversitesi Dış Hekimliği fakültesine başladım. Ailemin liseye başladığım (88) yıl İstanbul'a tayin edilmiş olmasından dolayı, üniversite sürecinde aileyle birlikteydim. Ekonomik sorunlar, babamı öğretmenlik mesleği dışında ek iş yapmaya itmişti. 90'lara kadar ek iş olarak pazarlamacılık yapıyor ve bu tarihten sonra aile için bir gelir kaynağına dönüşen özel ders verme işi başlıyor. Yine annem ilk kez 90'larla konfeksiyonda işçi olarak çalışmaya başlıyor. Üniversitenin ilk yılı, kendini tümüyle derslere vermekle geçti. Eski İslami gruptan bazıları, yeniden ilişki kurmak istediler, fakat onları reddettim. Amacım okulu bitirmektir. İlk yıl, başarılı bir öğrenciydim. Araştırma Klubü üyesi olmakla beraber, yaşamım evden-okula, okuldan-eve çerçevesi ile sınırlıydı. Okul ortamında, kısmi oranda Anadolu ve Kürdistan 'dan gelen az gelirli aile çocukların yanında, çoğunlukla ekonomik durumları ortanın üstünde olan aile çocukları mevcuttu. Küçük burjuva yaşam tarzı, çok hakimdi. Öğrencilerin yaşam felsefesi; okulu bitirip, bir an önce düzende yer almaktı. Toplumsal duyarlılık, fazla yoktu. Okulun eğitim anlayışındaysa, bireysellik dayatılıyordu. Hekimlik, toplumsal duyarlılık isteyen bir meslekken, asıl amacı ile çelişen bir durum yaratmıştı sistem. Ticaret mantığı, hekimlik ahlakına (deontoloji) baskın gelmişti. Bu da kapitalizmin cilvesi oluyor. Okuldaki siyasal dokuyu biçimde de olsa şu kesimler oluşturmak-

taydı; bir kaç Türk Sol (SİP, DHKPC, TKP-KIVILCIM, EMEP, Dev-Yol bu örgütlerin üniversite gençlik örgütleri) grubu, fazlaca siyasallaşmamış olan ve giyim-kuşamlarıyla geleneksel ölçülerde İslamı sürdüren kesimi ağırlıkta olmak üzere İslamcılar (Nur cemaati), dar grup biçiminde radikal İslamcılar, fazlaca örgütlü olmayan ülkücüler ve 94'te kesintiye uğrayan gençlik örgütü (YCK) aracılığıyla Parti.

Üniversitenin ilk yılı kendini okula vermekle geçtiyse de; içten içe sorgulama devam ediyordu. İslamcılardan kopmuştum. Bireyselliğin ve düzen etkilerinin en yoğun olduğu koşullardaydım. Üniversite birinci sınıfın sonunda yaz tatili sürecinde, kitapçada çalışmış olmam, farklı kaynakları okuyup-araştırma imkanı bulmamı sağladığı gibi, farklı bireylerle konuşmak-tartışmak yönündeki arayışlarıma da hız verdi. Bu süreçte gelişmiş olan, 2 Temmuz 1993 Sivas-Madımak oteli katliamı bir duyarlılık geliştirdi. Bu sol duyarlılığı olan bir eyleme ilk katılışımdı. İkinci sınıfa başlarken arayışlarım değişmiş, sosyal açıdan daha da aktif olma durumu gelişmişti. Ders başarı düzeyim olumluluğunu korumakla beraber, İslami ortamdan kopuşla açığa çıkan boşluğu, kültürel-sanatsal etkinliklere katılım, müzik (gitar-saz çalma) ve şiir yazımı gibi entelektüel etkinliklerle doldurma biçiminde geçti. Sol-demokrat özellikte olan bir grup arkadaşla, "Kültür Klubü" kurma faaliyetine giretik. İkinci sınıfta (94) farklı olarak çok kısa bir süre zarfında YCK ile tanıştım. Tanımaya başladığım süreç çok kısa bir zaman dilimini kapsamasına rağmen, o günün öğrenci eylemliliklerine göre radikal denebilecek birkaç form ve korsan gösteriye katıldım. **İslamcı olmasaydım ve Kürdistan'da büyümüş olsaydım, çok önceleri Parti'ye (PKK) katılırdım.** Daha 85'lerden sonra -ismini duyduğum süreçlerde, ailenin Kürt-Sol eğiliminden de kaynaklı olarak- Parti'ye karşı sempati vardı. Bendeki bu zemin, arayışlarımın depreştiği, yine İslami etkilerin büyük oranda kırıldığı 94 yılı koşullarında gençlik örgütü (YCK) ile çok fazla bir kaygı duymadan tanışmayı getiriyor. 94 koşullarının okul komitesi olan Yusuf (Hebun arkadaş, sanırım Amed'e katıldıktan 2-3 ay kadar sonra şehit düşüyor) ve onunla birlikte bir grup Arkadaş'ın çıkış yapmaları; bunların yerini dolduracak kimsenin çıkmamış olması; benim aktif YCK faaliyeti yürütme kararını vermiş olduğum 1996 yılına kadar, okuduğum alanda YCK faaliyetlerini sekteye uğratmıştır. 1996 baharında, aktif örgütlülük faaliyetine başladığım 4. sınıfa kadarki süreci; üçüncü sınıfta çelişki ve çatışmaları içte

yaşamama rağmen daha çok kültürel sanatsal etkinlikler ile geçirerek ve 95 sonunu HADEP seçim çalışmalarına katılarak geçirdim. Bu sürece; düzen etkileri ile ailenin baskın gelmesinden kaynaklı olarak aktif sorumluluk yürütmeyi göze alamama ve diğer taraftan farklı etkinliklere katılarak vicdanen kendini rahatlatma süreci denilebilir.

1996 yılı, yaşamımdaki dönüm yılı oluyor. 96, YCK'de aktif sorumluluk alma, kısmi iş hayatına başlama ve kadınla duygusal ilişkinin başlama yılı oldu. Tüm bunları -aktif örgütlenmeye geçiş-nedenleriyle sorgulayacak olursam; öznel ve nesnel (güncel değişim) dayanaklarına ilişkin şunları söyleyebilirim:

a-Öznel durum: Ruhsal durumumu, kendini tanıma-anlama ve yeni kimlik edinme noktasındaki arayışlarımı belli yönleriyle açtım. Bu, öznel durumun genel boyutunu oluşturuyor. Etkili olan faktörlerden bir diğeriye, 94 yılında kırsala çıkış yapmadan az önce, okul sorumlusu olmam yönünde teklifte bulunan Yusuf Arkadaş'ın, kısa bir süre sora şahadet haberini işitmem oldu. Bu haber, duygusal olarak etkisini hissettiriyordu. O koşullarda henüz mücadeleyi tanımada çok yeni olmam, sorumluluk önerisini geri çevirmeme sebep oldu. Bu, ihtiyaca cevap olamamış olmadan dolayı eziklik yarattığı gibi, bir şeyler yapma istemini doğuruyordu.

b-Nesnel Durum: Ruhsal durumum yukarıda anlatmış olduğum biçimdeyken, beni daha aktif olmaya iten nokta, o günün Türkiye'sinde ve üniversitelerde yaşanan güncel siyasal değişimler oldu. Somutlaştıracak olursam; 4. sınıfta üniversite öğrenim harçlarına, Kürdistan'da yürütülen savaşla bağlantılı olarak %350 zam yapılmıştı. Buna karşı, Türkiye solu gençliği öncülüğünde tepkiler örgütlendirildi. Bu tarihe kadar ciddi bir muhalif tutum gelişmemişken, ilk kez 3000-5000 kişiyle üniversitelerde eylemlerin geliştirilmesi, farklı bir atmosfer yaratmıştı. Birey olarak ben de Kürt, duyarlı bir insan ve yurtsever olarak bu eylemlere katıldım. YCK ise bu eylemlere katılmamıştı, henüz 1990'ları yaşamak-taydılar. Açlık grevleriyle, akademik-demokratik sorunun çözümüne ilişkin başlatılan eylem, dalga dalga büyüyerek 96'nın ilk aylarında İstanbul Üniversitesi işgaline dönüştü. Günlerce süren polis-öğrenci çatışmalarına, en önlerde katıldım. Tuhaf bir duygu, beni bu eylemlere çekiyor ve en önlere itiyordu. Bu çatışmalar, neredeyse ilk kez devlete-düşmana pratik kafa tutuşum-yönelimim oluyordu. Frantz Fanon'un "İlk kurşun teorisi" ni bu basit çatışmalarda anlamlandırdım. Savaşmak, insanın kendisinde keşfet-

mediği yönleri açığa çıkarıyordu. Bu durum, 98’de aktif katılıma vesile olacak etkenlerden biri olacaktı aynı zamanda. Savaşla kendini yaratma... İşte bu koşullardaki ruhsal değişimle birlikte kendine güven gelişince, YCK örgütlülüğünü bu alanda geliştirebileceğimi düşünme ve bu temelde sorumluluk üstlenme kararını vererek, aktif mücadele sürecine girmiş oldum. Yine bu eylemlilik süreçlerinde tanıştığım, daha öncesinde Dev-Yol’un gençlik örgütlenme faaliyetlerinde olan (öğrenci koordinasyonu) ve 98’de Partiye birlikte potansiyel katılım sağladığım Munzur Arkadaşla (.....) aramızda duygusal ilişki gelişti. Bu ilişki, bir çok yönüyle ele alıp değerlendirebileceğim, kendimi ve kadını daha yakından tanıdığım ve bir yönüyle -bizi mücadeleye taşıyan etkenlerden biri de bu oldu- diyebileceğim, bu dönemlerdeki yaşam gerçeğim olmaktadır. Yine ileride değineceğim, amatör düzeyde de olsa ilk dış hekimliği hayatım, bu süreçte başlıyor ve o da katılım tarihine kadar sürüyor. 96-98 sürecine özetle; mücadele- kadın ve iş süreci denebilir.

“Nesnel durum” başlığı altında ele almak gerekirken yazımını unutmuş olduğum, 96 koşullarının Türkiye’inde yaşanan güncel siyasal değişimlerden olan 1996 yılı 1 Mayıs’ı da değerlendirilmesi gereken bir husus oluyor. 1977 yılı 1 Mayıs’ından sonra, İstanbul’da ilk kez 200 bin insanla 1 Mayıs kutlanıyor. Bu durum, aslında Türkiye’de gelişebilecek devrim açısından bir umut oluyordu. İlk kez bu tarihte, “PKK Türkiye Partisidir” sloganını dergilerde görmeye başladım.

Tüm bu nedenlerden dolayı, YCK ile 96 Nisan’ında aktif ilişki isteyerek örgütleniyorum. Parti dökümanlarıyla (Kürdisan’da Zorun Rolü, Manifesto, Parti Tüzüğü vs) bu dönem görmüş olduğum kısa süreli YCK eğitiminde tanıştım. Çapa alanı (okuduğum fakülte) YCK sorumluluğum, 97 Ocak ayında YCK Merkez Komitesinin operasyon yemesine kadar devam etti. Merkez tasfiye olunca, alternatifsizlik sonucu, içinde yer alıp bir süre sorumluluğunu yaptığım dört kişiden oluşan üniversiteler arası Koordinasyon Komitesinde yer aldım. 97 sonlarına kadar bu faaliyettedirim. Benim açımdan oldukça hızlı gelişen bir süreçti. Kısa bir sürede, örgüt merkezine kadar gelmiş olmanın farklı sancılarını yaşadım. 1997/14 Mayıs operasyon süreci, yoğun eylemlerle karşılık verme görevini bize dayatıyordu. 97 ortalarında “Parti Önderliği”den geldiği söylenen talimat-ki bu da YCK’nin askeri eylem yapmaması, üniversite gençliğinin Türkiyeli kesimini demokratik mücadele tarzıyla örgütlenmesi ve bu vesileyle dernek, vakıf açma.. vs çalışmalarına hız verilmesi gerektiği

üzerineydi-doğrultusunda ben ve birkaç arkadaş, şu anki ismi GKM, (Gençlik Kültür Merkezi) ve o dönemki adı DGD(Demokratik Gençlik Derneği) olan derneğin kuruluşu ve ilk çalışma faaliyetlerini yürütmek için, legal-demokratik sahaya geçiş yaptık. Katıldığım tarih olan Ekim 98'e kadar bu kurumun faaliyetlerindeydim.

Üniversite Okul Eğitim Durumuma İlişkin:

Üçüncü sınıfa kadar, henüz örgütsel çalışmalara girmedğim için, başarı düzeyi iyi ölçülerdeydi. Fakülte beş yıllıktı, üçüncü sınıfta hasta tedavisi olan klinik dersler başlıyordu. Dördüncü sınıfın ilk döneminde başarı düzeyi iyi sayılırdı. İkinci dönem, YCK faaliyetlerine başladığım için aksattım. 96-97 öğrenim sürecinde, örgütsel sorumluluktan dolayı (YCK Koordinasyon Komitesi) kaydımı dondurarak 5. sınıfa ara verdim. 97-98 yılında legal-dernek çalışmasına geçince, kaydımı yenileyerek beşinci sınıfa başladım. 28 Şubat 1998 MGK kararıyla üniversiteler geneline, türban giyimi ve saç-sakal uzatma yasağı getirilmişti. Saçım uzun ve bağlı olduğu için, yeni üniversite yönetmeliği gereği olarak, dönem sonu sınavlarına bu biçimde giremeyeceğimin söylenmesi karşısında, bu durumu protesto eden bir tavır sergiledim. İdare tarafından çağrılan polisin beni sınıf dışına çıkarmasına Türk Solundan olan bazı arkadaşlar da müdahale etti. Yine sınava alınmadıkları için tepkili olan türbanlı ve sakallı İslami öğrencilerin de bu olaya karışmalarıyla oldukça çabuk büyüyen, bizim okuldan diğer üniversitelere kadar yayılan hadiselerin sonucunda, Partiye katılacak olmanın da verdiği rahatlıkla diplomayı almadan üniversiteden ayrılmış oluyordum. Partiye katılmadan az önce, 98 Eylül ayı civarlarında, Parti'ye katılmak üzere çıkış yaptığımı anlaşılmaması için, "Hastalık bahanesiyle" yurtdışına çıkıyorum diyerek, kaydımın süresiz dondurulmasına ilişkin müracaat yapmıştım. Okul durumum bundan ibarettir.

İş Ve Meslek Hayatıma İlişkin:

Liseye kadar, yaz tatillerinde kısa süreli olarak büfelerde ve tekstil atölyesinde çalıştım. Üniversite sürecinde, iki sezon kitapçıda çalışmam dışındaki ciddi anlamda mesleki çalışmam, okuduğum bölüm olan Diş Hekimliği üzerinde oldu. Diploman olmadan dahi, özel klinik ve dispanserlerde ücret karşılığı "nöbetçi hekim" olarak çalışabilme imkanını, 96 yılından katıldığım 98 yılına kadar kullandım. Bu süreçte çalışırken -mesleğin sistemden kaynaklı olarak maddi gelir getirme imkanının fazla olmasına karşın- artı değer

yapmaktan çok, kendimi geçindirebilecek kadar elde edeceğim paranın hesabını yapıyordum. Ayrıca hekimlik yaptığım İstanbul semtleri olan Nurtepe, Okmeydanı, G.O.P, Gazi mahallesi gibi yerler, yoksul-emekçi halkın, yine Alevi ve Kürdistanlı kesimlerin yoğunlukta olduğu semtlerdi. Bu insanlardan para almak zorunda oluşum, zoruma gidiyordu. Sistemin tüm kurumları dahil, okuduğum beş yıl boyunca aşılarmaya çalışılan bireycilik ile “azami kar hırsı” anlayışı, halkımın durumuyla yüz yüze gelince -hasta tedavisi sonrasında- soğuk bir gerçeklik olarak yüzüme çarpıyordu. Halkımı soyamıyordum, onlardan para almak hırsızlık gibi geliyordu. Sağlık gibi insana hizmetin esas olması gereken çalışmalarda, karın esas alınması zorlayıcıydı. Parti’ye katılım etkenlerinden biri de, elimin bu işe –para almaya- alışmasının beni götüreceği sonuçtan ürkmüş olmamdır denilebilir. Ne de olsa iki yıllık hekimlik pratiğimde, tam anlamıyla bir dışçı olduğum söylenmese de, işi yürütebilecek düzeyde olduğumu görüyordum. Bu noktada kendime karşı güvenim vardı. Parti’de -gerillada- hiçbir şey yapamazsam bile, onların dış sorunlarını hallederim dediğim zamanlar da oluyordu. Gerilla benim için kutsaldı, onlar için yapılan herşey, vicdani olarak beni rahatlatıyordu.

Parti’ye Profesyonel Katılım:

En son legal-demokratik sahada (DGD) faaliyet yürütürken, 6 Ekim 98’de Romanya üzerinden Parti’ye katıldım. Katılımıma vesile olan etkenleri açmak istiyorum. Belli boyutlarıyla üniversitede gelişen YCK örgütlülüğünü açtım, fakat bunun biraz daha irdelenmesi gerekiyor.

Yaşam çiziminde, bakış açısına göre farklı şekillerde değerlendirilebilecek durumlar var. Kürt-Alevi kökenli bir aileden çıkıp İslami çevreyle bir dönem kalmak, oradan kopuştan sonra doğan boşluğu üniversite okumakla doldurmak isteyen, fakat buradan da gerek aile kurumu için kendini feda eden kişilik ve yaşam duruşu (yatılı okul ortamı) gerekse de İslami ortamın kişiyi içe dönükleştirmesinin ortaya çıkardığı kişilik zemininin üniversite ortamının sağladığı göreceli bireysel özgürlükçü ortamıyla birleşmesi sonucunda -tıpkı Savunmalarda, Önderliğin kapitalizmin doğuş aşamasındaki bireyciliği ele alışındaki tarihsel-toplumsal çözümlemedeki biçimiyle; yıllarca baskı altında tutulmuş bireyin kapitalizmin sunduğu imkanlarla kabuğunu kırarak şahlanışa kalkmasıyla Tanrısal güce ulaşması tespitine benzer- böylesi bir durum yaşandı. İçinde bulunduğum ortam ile kendi aramdaki mesafenin uzaklığı, potansiyeli (gerilim-

stres) arttırıyordu. Bu potansiyel, beni arayışa ve güç olmaya sevk ediyordu. Güç arayışının yönü, kültürel-sanatsal ve entellektüel biçimle bezenmiş olsa da, (saç uzatma, gitar vs) düzene dönüktü. Fakat diğer taraftan o topluma benzeyemeyeceğim, o toplumun üyesi olamayacağımı da gaipten gizli bir güç, (PKK'nin etkinliği, siyasal ve ideolojik gücü oluyor) kulağıma fısıldıyordu. Ben Kürttüm, bunu inkar etmek kendimi inkar anlamına gelecekti. Özetle yaşadığım durum, tam anlamıyla kimlik bunalımı olmaktaydı. Doğru adresin PKK olduğunu, zaman bana adım adım gösterecek ve onunla olma gücünü de verecekti. YCK süreci dahil olmak üzere sonraki süreçlerde de devrim ile düzenin yoğun savaşımını, kişiliğimde yaşadım. Düzenin yörüngesine, üniversite aracılığıyla oturmak üzereyken, kopuş kararını verdim. Bu, bir tercihti ve vicdan meselesiydi. Ya PKK ile kimliğimi bulup, kendini-ulusunu inkar etmeden onurlu bir ölümün sahibi olacaktım ya da Parti, halk, ulus, ideoloji gibi kavramların kendisi için fazla bir şey ifade etmediği, bir düzen bireyinin en çok değer verdiği kurum olan aileyi dahi hiçe sayan, kendini ve toplumu tümünden reddeden bir birey olarak insanlıktan çıkmayı göze alacaktım. Benimkisi bu yönlü bir tercih oldu. Sınıf karakterimi, aile-aşiret gerçeğimi açmıştım. Belki de benim durumunda olan birisinden beklenen ve bu durumda en gerçekçi görülebilecek olan davranış biçimi, reformist küçük burjuva Kürt yaklaşımına yönelmem olurdu. Bunun adı da yurtsever bir doktor olmak, yani düzenle devrimin şahsında kucaklaştırıldığı bir kişilik tiplemesi sergilemek olacaktı. Bende tersi bir durumun gelişmesinin nedenleri var. Aile ve akraba çevresinin Kürtçü geçinip, mücadelenin gerilemeye başladığı süreçte her şeyden el etek çekmeleri, beni geri çekmekten çok ileri iten, sevk eden bir etken oldu. Bu, ideolojik olmaktan çok, duygusal bir tepki olarak geliyordu. Anlama-kavrama düzeyi vardı, fakat çok sınırlıydı.

YCK ile örgütlenme sürecinde, fiziksel görünümüme bakınca düşman bile PKK'li olamayacağımı söylerdi. Nitekim 96 yılı 6 Kasım'ında YÖK'ü protesto ederken, Dev-Yol'cuların yaptıkları eylemde onlarla birlikte gözaltına alındım. YCK'li olabileceğim, düşman tarafından hiç düşünülmedi. Özetle bu süreçte, düzenin ağır etkileri vardı. Fakat arayışlar bireysel düzeyde de olsa mevcuttu. Zaman ilerledikçe iş duygulardan sıyrılıyor, gerçeklik gündeme geliyordu. Yaşam olgusunu tanımada bir toyluk ve yüzeysellik hakimken, işin macera yönü ve duygular daha baskın çıkıyordu.

Katılımımda, kadınla olan ilişki ve onu tanımak istemi belirleyici faktörlerden olduğu için, bunu açma gereği duyuyorum. Şu an saflarda yer alan, aynı okulu okuduğum Dersimli Munzur kod adlı bayan arkadaş ile aramızda YCK'li olmadan bir süre önce başlayan duygusal ilişki, ikimizi de bir biçimiyle bugünlere kadar getirdi. Bu, kadınla ciddi düzeyde girmiş olduğum duygu düzeyindeki ilk yakın ilişkiydi. Daha önce, platonik biçimde bazı etkilenmelerim olmuştu, fakat pratikleşmemişlerdi. Bu ilişki ile kadını daha yakından tanımam, onunla ilişki biçiminin niteliğinin ve düzeyinin kişi ve kişileri nereye götürebileceğini somut sonuçlarıyla görme ya da hissetme durumum gelişebildi. Kadınla ilişki, bir nevi turnusol kağıdı oluyordu. Üç yıllık YCK pratiğinde, üstelik bunu her anlamda savaşımın en yoğun olduğu bir ortamda (örgütsel) yaşamış olmanın derin çelişkilerini yaşadım. Ya örgütten bu ilişki ile kopup, düzeni tercih edecek ve “Doktor-çifti” olarak yaşayacaktık -adına yaşam denilebilirse- ya da onurlu, vicdanlı bir tercih yapmak durumundaydık. Böylesi ince bir yol ayrımında tercih geliştirdim. Düzeni tercih etmek, felsefik anlamda ölüm olacaktı. Katıldığım tarihte, henüz 9 Ekim komplosu gelişmemişti. Balkanlara çıkarken, böylesi bir sürecin gelişebileceğini hiç tahmin etmemiştim. 6. Kongre arifesiydi. Kongre’den köklü değişiklikler bekliyordum. Tabii ki, bugünkü biçimiyle demokratik siyasal dönüşüm stratejisi gibi somut değil, ama savaşın kırsaldan şehirlere yönetilmesi, IRA tarzı şehir eylemlerinin geliştirilmesi gerektiğini düşünüyordum. Bariz bir tikanıklık her alana yansıyor. İki yolu vardı; ya savaşı daha şiddetli bir biçimde batıya taşımak, oradakileri de kapsamak ya da demokratik mücadele yürütülerek –sanırım somut biçimi olan askeri çizginin meşru savunma pozisyonunda tutulmasıydı- gelişim sağlamaktı. 97-98 sürecinde görev aldığım legal-demokratik çalışma şahsında (DGD), özellikle de 96’dan sonra ön plana çıkarılan “Parti olarak Türkiyelileşiyoruz” söyleminin yaşam bulması için, savaşın olumsuz etkilerinin Türkiye cephesindeki yansımalarının azaltılması gerektiğini düşünüyorduk. Parti Önderliği’nin Savunmalarda stratejik ve taktik değişimin ne olması gerektiğine yönelik ortaya koyduğu değerlendirmeleri, o dönem yaşadığımız çelişkilerin çözümünü içermektedir. O dönem anlayışımız, sanırım ya çok yoğun bir savaşla ya da savaşı durduracak demokratik bir mücadele ile çözümün gelişeceğine dairdi. Fakat salt ikisinden birisine dayanma, salt birisinden tutup yola çıkmanın pratikte sapmaya götürdüğü ortada. Parti Önderliği’nin yaptığı, sentez oluyor. Askeri-savaş çizgisi, meşru

savunma (gerektiğinde savaş) temelinde yürütülürken, mücadele yöntemi, demokratik mücadele biçiminde oluyor.

Katılmadan önce, 6. Kongre ile savaşı metropollere taşıma kararı alınırsa, ciddi bir askeri eğitim sonrasında kendimi bunun için önermeyi düşünüyordum. Katılım gerekçelerinden bir diğeri ise; bir yıldır yürüttüğümüz legal çalışmalarda fazlaca başarılı olamayışın sonucu olarak, gerillaya çıkışla kaçışı tercih etme durumu oluyor. Tüm bunlar, 98'deki katılıma vesile olan etkenlerdir.

6 Ekim 98'de ..., oradan da eğitim için geçtim. 8 ay kadar ... Akademisi'nde temel ideolojik-siyasal eğitim gördüm. Eğitime başladığım tarihten kısa bir süre önce, 9 EKİM komplosu başlamıştı. Parti Önderliği, Suriye'den Yunanistan'a çıkmıştı. Komplo gelişmemiş olsaydı, büyük olasılıkla "Önderlik Sahasına" geçecektim. Parti Önderliği İtalya'da iken, Yunanistan'a geleceği ve hatta akademi faaliyetini burada sürdüreceği söylenmişti. Parti Önderliği, 15 Ocak 99'da -İtalya'dan ayrılmadan bir gün önce- 6. Kongre'ye katılacak olan Fuat ve Kani arkadaşlarla göndereceği Kongre perspektifi olacak konuşmayı, eğitim yapısı karşısında yaptı. Oldukça çarpıcıydı. Parti Önderliği, oldukça zor koşullarda olsa da en küçük fırsatı dahi değerlendirerek -Önderlik yaklaşımı gereği olarak- yapıyı eğitmeyi ihmal etmiyordu. Bu konuşmasıyla, yine Med TV aracılığıyla yapmış olduğu bir panelde "PKK'den istifa edeceğim" ve,"APO'nun şahinleriyle mücadeleyi yürüteceğim" söylemleriyle işin ciddiyetine varıyordum. Oysaki neredeyse bir çoğumuz, Avrupa'ya çıkış sürecini çözüm olarak görme gafletini yaşıyorduk. "15 Şubat'ta" eğitim sahasındaydım. Kamp boşaltıldı, eğitime ara verildi. İlk öğrendiğimde duygusal anlamda oldukça etkilendim. Kürdistan tarihi boyunca halk olarak yaşadığımız ızdıraplar, katliamlar, direnişler, boşa çıkarılan emekler, yakılıp-yıkılan köyler...vs. bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Aynı trajik son deyip, duygusallaşıyordum. Çok sevdiğim insanların ölüm haberlerini duyduğumda hissettiklerime benzer duygular yaşıyordum. Zaferden çok, namuslu bir ölümdü artık düşündüğüm.

Bir süre sonra farklı bir mekanda eğitime devam edildi. 6. Kongre belgeleri, yine Cuma Arkadaş'ın telefonla katılımlarıyla eğitimlere devam edildi. 15 Şubat sonrası ülkeye gelişin yolları kapandığı için, orada kalış sürecimiz uzuyordu. Mayıs 99'da gelen İmralı Savunması, herkesi olduğu gibi beni de etkiledi. Parti Önderliği'nin yaklaşımını hayranlıkla karşılamıştım. O, "ucuz hesap yapmayan ve oldukça realist" olan gönlümdeki liderdi. Sonsuz bir güven duygusu

gelişiyordu. “Neden kaba direnişi esas almadı?” gibi bir Türk Sol yaklaşımım, bu anlamda Parti Önderliği’ne en küçük bir inançsızlığım gelişmedi. Hatta “Önderlik gerçeği” bilincimde ve yüreğimde sarsılmaz bir yer aldı. Sonraki süreçte, fazla ideolojik olmayışından olsa gerek, rahatlama gelişti. Parti Önderliği’nin söyledikleri, sanki hemen gerçekleşecekmiş gibi bir iyi niyet durumu gelişebildi.’dan ,...’ya ve oradan Ağustos 99’da ülke sahasına, Xınere alanına geldim. 2 Ağustos’tan sonraydı ve güçler, ağır ağır meşru savunma konumuna çekiliyorlardı. Karargah tarafından sorumluluğunu ... Arkadaş’ın yaptığı Özel Kuvvet Kampı’na gönderildim.

Birkaç ay sonra ... Arkadaş, açık soruşturmaya alınınca; kamp dağıtıldı. Çoğunluğunu üniversite kökenli arkadaşların oluşturduğu, Munzur Erzincan Arkadaş’ın sorumluluğunda olan bölük dağıtılmadı. ‘Aydınlar Birliği’ ismiyle, 7. Kongre sonrası ismi Türkiye çalışma grubu olana kadar, mevcut haliyle devam etti. Ülkedeki ilk 3-4 ayım, bu birlikle geçti. Silahı ilk burada aldım, ilk askeri eğitimimi burada gördüm. Silaha karşı, çocukluğumdan kalan bir ilgi vardı. Hem babamın avcı oluşu, hem de çocukluk hayallerimde yer edinen TİKKO militanlarında görmüş olduğum kleşe karşı bir hayranlık duyuyordum. İlk günler silahsızdım, verildiği zaman çok sevindiğimi anımsıyorum. 7. Kongre sonrası düzenlemem dış tedavisi faaliyeti yürütmem için, hastane kurumuna yapıldı. Temmuz 2001’e kadar bu faaliyettedirdim. Yaklaşık 7,5 aydır da eğitimde bulunuyorum.

Gerillada kaldığım iki buçuk yıllık sürece ilişkin şunları söyleyebilirim: Profesyonel katılımın nedenlerini sıralamıştım. İyi bir savaşçı (kırsal) ve sabotajcı (metropol) olma isteminden tutalım, düzende yaşayacağı fazlaca bir şeyi kalmamış bir insanın post-modern serüvenlere atılma isteminin doğmasına; aile-aşiret ortamının Kürt yaklaşımının etki ve tepkilerinden tutalım, kadınla girilen duygusal ilişkinin açığa çıkardığı kimlik ve kişilik sorunu çözme arayışının belirmesine; güzel ve erdemli insan, sevgi, mutluluk, özgürlük arayışlarından hiçbiri gerçekleşmese dahi en azından halkına karşı görevini doktorluk biçiminde yaparak vicdani olarak kendini rahatlatma istemine kadar bir çok neden katılımımda etkili olmuştur. Saymış olduğum tüm bu katılımı nedenlerini birer eğilim olarak ele alacak olursak, koşulların niteliğine, biçimine göre mutlaka birilerinde sivrilme olacaktır.

Bu temelde, gelmiş olduğum süreçteki gerilla ortamını tanımlayacak olursam:

1999 Ağustos’unda geri çekilme kararı alınmıştı. Süreç, örgüt konseyi dışında neredeyse tüm Parti yapısının kendine göre yorumlandığı bir süreçti. Zaman ilerledikçe kafa karışıklıklarının derinleştiği, bireyciliğin had safhada öne çıktığı bir dönemdi. Yine 7. Kongre’de kadın örgütü yönetiminin içine girmiş olduğu provakatif tutum ile kendini örgüt yerine koyması, Nasır’ın durumu, işbirlikçi çete eğiliminin -Dr. Süleyman’ın ekibinin- Kongre’deki tavırları ve bunlara eklenen YNK provokasyonu nedeniyle süreç, tümüyle zorlu geçti. Bir çok gücün Parti üzerine hesaplar yaptığı, 7. Kongre sonrasında bayan yapısıyla yaşanan gerginlik, belli bir süre daha etkilerini sürdürdü. Bu durumun yarattığı bulanıklık, Kongre sonrası alınan öneri raporlarından ortaya, yapının çoğunun kendini gerilla dışında bir yere ayarlamaya çalışması ve asker olmayı kimsenin düşünmemesi biçiminde belirdi. 19 Mayıs ihaneti ve onların kaçıışı, aslında bir anlamda da örgütsel netliğin gelişmesini beraberinde getirdi. Fakat yapıda, dağınıklık, parçacılık, hemşericilik, ahbapçavuşluk, örgütsel denetimsizlik, kendine görelik vs. gibi örgüt dışı yaklaşımlar yaşanmaktaydı. Bu alanda bulunan örgüt yönetimi ise, daha çok uzlaşmayı ve idareciliği esas alan tarzı uygulamaktaydı.

Bu koşullarda ben, hastanede hekimlik yapıyordum. Hem örgütün uygun görmesi hem de kendi istemimle böyle bir çalışmada kaldım. Başlangıçtan tümüyle iyi niyetlerimle işin içindeydim. Gece gündüz demeden, çalışıyordum. Alandaki gücün fazla olmasının doğurduğu yoğun talep ve örgütün maddi imkan sunmasıyla çalışma oldukça büyüdü. Görünüm olarak, fiili bir örgüt merkezi olmuştu. Günde en az altmış-yetmiş kişinin tedavi amaçlı geldiği bir yerdi. Kimin ne için geldiği gibi bir kuşkuyu taşımadan, daha çok iyi niyetlerime dayanarak, tedavi yürütüyordum. Düşmanın bana öğrettikleri ile yoldaşlarımı tedavi ederken, bir nevi düşmanı vurduğumu düşünüyor ve bundan mutluluk duyuyordum. Bana göre hastaneye gelen herkes hasta olduğu için, geliyordu. Fakat zaman geçtikçe tümüyle böyle olmadığını, pratik sonuçlarıyla görmeye başladım. Gücün bu denli hastaneye akışının, salt herkesin sağlık sorunu olduğu biçiminde açıklanmayacağı, bunu idare politikasının sonucu olarak geliştiği zamanla anlaşılacaktı. Bilinçli olarak, ben de bu duruma alet oldum. Özellikle 2000 yılı ortalarında bu alanda gelişen yoğun kaçışlar karşısında, sorgulayıcı bir yaklaşım içerisine girdiğimde şu sonuçlara ulaşmıştım: Parti Önderliği’nin esaretinden sonra örgüt yapısında

inançsızlık ve irade kırıklığı gelişti. Bireysellik, hesapçılık, maddiyatçılık vs. biçiminde kendini gösteren durumlar birer sonuçtu. Bunlar, ideolojiden kopuşun ve uzaklaşmanın adı oluyorlardı. Bu dönemki yoğunlaşmalarımda, örgüt güç getiremediği ve kadroyu eğitip güçlendiremediği için, nedenleri çözmekten çok, sonuçlara müdahale ediyor ya da sonuçları maruz görüp ona göre politika geliştiriyor biçiminde bir sonuca ulaştım. Mesela -kaçacak biri inançsızlaşmıştır, onun için önemli olan maddiyattır. İşte onu maddi imkanlarla örgüte bağlamak- tabii ki Parti ölçülerine uygun bir anlayış ve yaklaşım değil, ama iş yapacaksa ve örgüte bağlayacaksa bu yöntem de geçici olarak denenmeliydi. Duygu ve ahlak anlamında edindiğim ölçülerin el vermemesine karşın, bilinçli olarak böylesi bir duruma girdiğimi söylemeliyim. Çünkü, kaçış ve kopuşların artarak devam etmesinin Parti Önderliği'nin yaşamına mal olabileceğini düşünüyordum. Kendimizi ne kadar korur, erimeyi ne denli önlersek (fiziki olarak) düşmanın daha tehlikeli girişimlerde bulunmasının o kadar önünü alırız diye düşünüyordum. Bu durum, bir nevi örgüt korumacılığı oluyordu. Durumumu, ahlaki ölçülerini çok güçlü olan bir insanın ölmek için, ekmek çalması biçiminde izah edebilirim. Bu dönem, içine girdiğim tutumun ideolojik bir tutum olmadığını çok iyi biliyorum. Hatta bu tutumun genel bir anlayış ve yaklaşım halini almasıyla örgütün sosyalist olmaktan çıkıp, tümüyle kapitalist üretim ilişkileri ve anlayışının hakim olacağı bir örgüt halini alarak, sarmaya gireceği açık bir gerçektir.

Ben, bu süre zarfında -iyi ya da kötü- bir çok Arkadaş'a hizmet vermeye çalıştım. Fiziksel olarak çok yıprandığımı söyleyebilirim. Fakat bu sürecin muhasebesini örgütsel zeminde yaptığım zaman özeleştirisel yaklaşmam gerektiğini görüyorum. Her şeyden önce -hizmet çalışması da olsa- bu çalışmayı, genel örgütsel çalışmaların önüne koymak, objektif olarak örgüt içinde olup, onun gerçeğine denk düşmeyen bir pratik içinde olmakla eş anlamlıdır. Yani örgütle bütünleşmemedir. Niyette örgüte hizmet etme istemi olsa da, pratikte zemin aldıkları noktalarla örgütü güçlendirmekten ziyade, zayıf düşürmüştür. Oysa bir Parti'nin tüm örgüt ve kurumları, ortak amaç etrafında koordineli bir şekilde ve birbirini güçlendirme anlayışında çalışırlarsa Parti'nin varlığı anlam bulur. Aksi taktirde örgüt içinde gelişen karşı örgütler, güçlendirmekten çok, çalışmayı sabote eder ve geri çekerler.

Eleştiri yapılacak bir diğer husus ise, kendimi neden bu kadar bu çalışmaya kaptırdığım noktası olabilir. Her ne kadar örgütsel tedbir

olarak, yedek yetiştirmekle işin içinden çıkmak istemi hakim olsa da işi daha sıkı tutabilirdim. Aslında kendini burada kilitleme durumu söz konusudur. İnceden inceye bir inançsızlık, tam bir netliğin olmaması ve aslında olayların biraz uzaktan izlenerek ‘bekle-gör’ yaklaşımı içine girilmesi gibi bir durumun geliştiği söylenebilir. Bu durumun biçime yansıyan kısmı rasyonalize edilmiş (akla uygun kılınmış) şekliyle; arkadaşların bana ihtiyacı var, sağlık sorunları ağır biçimindeki söylemlerle ortaya konulmuştur.

Yukarıda bahsetmiş olduğum katılım nedenlerini birer eğilim olarak ele aldığımızda; katılımın fazlaca ideolojik olamadığı anlaşılabacaktır. Arayışlar var, fakat bu arayışların sağlam bir ideolojik temele oturmaması sonucunda içine düştüğüm durum -iyi duygular, iyi niyetler içerse de- doktorluk mesleğinde ısrar etmiş olmak, objektif olarak örgütün içinde bulunduğu durumdan ürkmek ve bir yer arayışına girerek, kendini güvenceye almaya çalışmak oluyor. Gerçek anlamda sergilenmesi gereken ideolojik yaklaşım, zor koşullarda örgüt için en gerekli olana karar vermek ve bunu uygulama iradesini gösterebilmektir. Başta da belirttiğim gibi önemli olan, yanlışlardan sonuç çıkarabilmektir. Yoksa hayıflanmak, çözüm doğurmuyor.

1,5 yıllık yoğun tekniki-mesleki hastane çalışmasından sonra, Parti’nin sunmuş olduğu imkanla PMO eğitimine katıldım. Bu eğitimin temelini oluşturan “21. yy Manifestosu, Parti Önderliğinin AİHM Savunmaları” ışığında, örgüt ideolojik-politik çizgi, Önderlik felsefesi, yeni dönem örgüt yapılanması, Kadın Özgürlük İdeolojisi vb. konularda önemli bir eğitim süreci yaşadık. Bu süreci değerlendirmek gerekmektedir.

Savunmalardan etkilenme durumuna ilişkin şunları belirtebilirim; Mayıs 99’daki İmralı Savunmalarına ilişkin görüşlerimi bir önceki bölümlerde belirtmiştim. AİHM Savunmaları, ruh dünyamda, duygularımda ve düşüncemde büyük yankılar uyandırdı. Büyük bir üretim ve düşünce patlaması sonucu ortaya çıkmış bir beyin harikası olması; yine tarih aynasında insanı, yapmış oldukları ve yapabilecekleriyle yeni baştan tanıma imkanı sağlayan, birçok kavramın içinin yeniden doldurulmasını getiren, yol ve yöntem arayışında tarihsel deneyimleri sentezleyerek, evrensel tarzı yakalayan büyüklükte bir düşünce gücü olması, Savunmaya ilişkin ilk elden belirtilebilecek özet hususlar olmaktadır. Önderlik Gerçeği’nin düşünce düzeyindeki patlaması, sınırsızlığı, evrenselliği, yenilgi kabul etmezliği, çözümdeki ısrarı gibi bir çok yönünün Savunmalarda yeniden ortaya çıktığını görebil-

mek mümkün. Savunmalar sayesinde, bir bütünen insanlık tarihini doğuran evrensel çelişkileri, (sınıf, ulus ve cins) buradan hareketle kendi coğrafyamızda yaşanan çelişkileri ve tüm bunların birey olarak bendeki yansımalarıyla kimlik ve kişilik sorununun tarihsel-sosyal-ekonomik-siyasal-kültürel ve psikolojik yönlerini, yeni baştan daha çarpıcı yönleriyle oldukça sistematize edilmiş bir yöntem sayesinde anlamak-kavramak ve bu somut tahlil üzerinden çözümün nasıl gelişeceği, hangi aşamalardan geçmesi gerektiği, hangi araçlarla nasıl bir yol-yöntem ve ideoloji izlenerek bu çözüme varılacağını bilince çıkarmak mümkün olmaktadır.

Önderlik Gerçeğinin Somut İfadesi Olan Savunmalar Karşındaki Tutum Ve Duruşum:

Önderlik gerçeğini tanıma, anlama, kavrama, bilince çıkarma düzeyi, bireyin kendisini tanıma, özelliklerini bilme, gerçeğini anlama düzeyini belirlemektedir. Önderliği anlama düzeyi, kişinin duruşunu ortaya çıkarmaktadır. Geçmiş yaşam pratiğimi; örgütle tanışma, içinde yer alma düzeyimi, önceki bölümlerde ortaya koymaya çalıştım. Genel anlamda örgüt içerisindeki duruşumu, Savunma öncesi ve sonrası duruş biçiminde ele almak, daha anlaşılır olacaktır. Savunma öncesi durumum, eğitime gelmeden önceki süreçtir. Buradaki duruşu, nedenleriyle ve özeleştirisini vererek ortaya koymaya çalıştım. Özetle şöyle bir duruş söz konusuydu; 15 Şubat'tan başlayarak gelişen süreçte, Önderlik gerçeğine duygusal yaklaşım, fazlaca ideolojik olmayışımın göstergesi oluyordu. Bu da örgütün en çok zorlandığı süreçte bireysel kaygıların derinleşmesi, uzlaşma, kendine yer arama vs. gibi tutumları beraberinde getiriyor ki, bunlar Önderlik gerçeğiyle asla bağdaşmayacak tutum ve yaklaşımlar olmaktadır. Savunma eğitimi sonrasında, tüm bu belirttiklerimi çözebilmem, her şeyden önce bunları kendine itiraf edebilme cesaretini bulabilmem farklı bir ruh-duygu-düşünce halini ifade ediyor ki, tüm bunlar, Savunmalar ışığında Önderlik Gerçeğini anlama-kavrama düzeyiyle bağlantılı olarak gelişmektedir. Geçmişe oranla, şüphesiz Önderlik gerçeğini kavrama düzeyi daha fazla, fakat buna bir sınır getirilemez. Tanıma istemine sınır getirilemez ve tanımanın önünde hiçbir engel de yok. Geçmişte yaşadığım yetersizlikleri, Önderlik gerçeğiyle güce dönüştürme düzeyi var. Fakat henüz bu gerçeklik karşısında çok toy ve acemi olduğumu görüyorum. Öğrenmek, anlamak kavramak, daha fazla derinleşmek için, zamana, pratik olarak daha fazla içine girmeye ve bunun

çabasını göstermeye ihtiyaç duyuyorum. Kafamda şekillenen bir resim -Önderlik Gerçeği- var ve bu, gittikçe netleşiyor. Fakat bu resmin sisli, bulutlu, fırtınalı havalarda dahi bulanıklaşmaması, tıpkı yıllar da geçse hiç kaybolmayacak bir tarihi eserin üzerine kazınmış harfler gibi beynime kazınması için, zaman ve emek gerekiyor. **‘Henüz yolun başındayım’ diyorum.**

Parti Merkez Okulu eğitimine, 5 Temmuz 2001 tarihinde hastane kurumundan Parti’nin kararı doğrultusunda geldim. Eğitime ilk geldiğim süreçte, karmaşık bir ruh halini yaşadığımı belirtebilirim. Kendini kanıtlama psikolojisinden kaynaklanıyordu. ‘Ben aslında biliyorum’ tarzında kendini biraz farklı görme de vardı. İki devre eğitimde kaldım. İlk devre, tutucu ve bireyci yaklaştığımı, kendimi fazlaca çözümlemeden çok, biçimde bütünleşmeye çalıştığımı söyleyebilirim. İkinci devre eğitimden sonra, hem Başkanlık Konseyi’nin direk üzerinde durması, hem eski psikolojiyi biraz daha aşmış olmak, yine eğitim yönetiminin de çabalarıyla ve devre ortasında verilen manga komutanlığı göreviyle de bağlantılı olarak, yine Savunmaların verdiği güçle kendi kabuğunu kırma, yeni baştan örgüt arayışına girme durumları ortaya çıktı.

Önderliğin Savunmalarda sistemleştirdiği ulus-sınıf ve cins özgürlüğüne dayalı çizgiyi, tarih ve toplum çözümlemesini benimsemede sorun yaşamadım. Diğer paragraflarda da bahsettiğim gibi eskiden çözmekte zorlandığımız bazı hususların yerli yerine oturduğunu, anlama-kavramada ciddi sorunumun olmadığını söyleyebilirim. Fakat yine de bunu yeterli görmüyorum. Defalarca okumam gerektiğini; hem de farklı pratik süreçlerden sonra tekrar tekrar okunması gerektiğini (pratik-teorik sınama için) düşünüyorum. Özgürlük ve eşitlik çizgisinin düşünsel ve pratik militanı olma gücünü ya da istemini, Savunmalar ve bu eğitim sayesinde yakaladığıma inanıyorum. Bu güçle kastedilen; inanç düzeyi, ruhsal durum vb. noktalarda yaşanan yenilenmedir. Fakat bunu pratikleştirmeyi başarabilir miyim hususunda, -Önderlik gerçeği karşıındaki duruş bölümünde de açtığım biçimiyle- örgütsel çalışmalarda ve yaşam hususunda daha fazla pışmem gerektiğini düşünme var. Kadın özgürlüğünü ve eşitliğini esas alan düşünce ve yaşamı benimseme, anlama düzeyime ilişkinse şunları söyleyebilirim; önceki bölümlerde katılımıma vesile olan etkenleri sıralarken, kadın olgusunun benim için ne anlam ifade ettiğini, belli boyutlarıyla açmaya çalıştım. Kadın Özgürlük İdeolojisi, bu anlamda eski adıyla YAJK ile Parti Önderliği’nin bu husustaki toplumsal projesi, mücadeleyi yeni

tanımaya başladığım süreçlerde bana oldukça çarpıcı gelmişti. Bu tarz bir örgütlenme, silahlı ordu oluşturma dünya devrimleri tarihinde ilk kez Kürdistan devriminde gerçekleşiyordu. Bu vesileyle gururlandığımı, çok çekici bir proje olduğunu düşündüğümü belirtebilirim. Kürdistan’da kadının iki kat daha düşürülme gerçeğini görmekten, yine yaşamış olduğum duygusal ilişkide kadını ve kendini tanıma boyutunun gelişmesinden dolayı bu noktada ilgimi çeken ve beni arayışa sevk eden hususlar oluyordu. Tüm bunları, Savunmalarda tarihsel-toplumsal nedenlerinin çözülmesi biçimleriyle, sistemli ele alınarak diğer evrensel çelişkilerle olan diyalektik bağının kurulmasıyla görme ve anlama düzeyi gelişmiştir ve benimseme, kabul etme yönüyle de sorunum olmamıştır. Fakat “pratik boyutuyla beklenenlere tümüyle cevap olabilir miyim, kadınla yoldaş olmayı, yaşam ve çalışmayı özgür ve eşitçe paylaşabilir miyim?” hususunda kaygılarımın olduğunu da belirtebilirim. Kadınla ilişkinin turnusol kağıdı niteliğinde olduğu değerlendirmesini yapmıştım. Doğru yoldaşlık temelli bir ilişkinin büyük geliştireceği, tersi durumunsa, çok büyük kaybettireceği; hem tarihsel deneylerin açığa çıkardıklarıyla hem de güncel boyutta ortaya çıkanlar kadarıyla oldukça somuttur. “Yoldaşlık yapma ya da yapamamamın ötesinde, istenilen özgürlük ölçüleri temelinde ve özgürlüğün gerçeklerine her yönüyle uygun, onun hakkını verebilen ilişki yaklaşımı ve tutumuna tümüyle sahip olabilir miyim?” hususundaki kaygılardır. Bunu, kendi gerçeğimi tanıma, fazlaca ideolojik olamadığını görme ve bu temelde kişiliğe yön veren duygusallıkla bağlantılı ele aldığımdan salt kadına yaklaşım değil, Önderlik ve örgüt gerçeği karşısındaki tutum ve duruşta da benzer kaygıları yaşadığımı belirtebilirim. Objektif anlamda gerçekliğimi ele aldığım için bunları söylüyorum, yoksa niyet boyutuyla her şeye hazır olduğumu söyleyebilirim. Fakat, salt niyet düzeyinde hazır olmanın sorunlara cevap olmadığını, birkaç yıllık örgüt pratiğimde gördüm. Açığa çıkardığım yönleri ve yine kendimi tanıma düzeyiyle geçmiş pratik yanılgılara düşmemek, bunun tarihsel-toplumsal nedenlerini çözümlemeye, anlama-algılama ve özümsemeye gittikçe artış gösteren bir tarz ve tempoda derinleşmek ve bu temelde adım adım istenilen ölçülere kişiliği ulaştırmak, niyetlere sığınmanın ötesinde, sanırım en gerçekçi yöntem olacaktır.

Savunmalardaki Önderlik Felsefesine İlişkin;

Konu başında Önderlik Savunmalarına ilişkin yapmış olduğum değerlendirmelerde, kısmi oranda da olsa bu hususları belirtmiştim.

Önderliğin bakış açısını kavramada ciddi bir sorun yaşamadım. Tarihi-toplumu ele alış, çözümleme ve çözüme vardırma, Önderlik felsefesiyle mümkün olmaktadır. Yaşam olgusu ve bununla bağlantılı olarak birey-toplumu ele alış ve buna, insan özüne yarışır bir nitelik kazandırma; insanı insan olmaktan kaynaklı erdemli (ahlaklı davranış) kılma; bir mucize düzeyinde üretim yapma edimine sahip olan insan beyninin mevcut potansiyelini pratiğe dönüştürme ve beyin gücünü insanlığın ihtiyaçlarına uygun faaliyet yürütebilecek ahlaki yaklaşımı da gösterebileceği düzeye ulaştırmak, Önderlik felsefesiyle mümkün olmaktadır. Bu felsefenin temel yönlerini kavradığımı düşünüyorum. Fakat Önderlik felsefesini diğer yaklaşımlardan ayıran ön önemli fark, teori ve pratik bütünlüğü esas alıyor olmasıdır. Yine mücadelenin asla ve asla kesintiye uğramaması, diyalektik ve tarihi materyalist ele alışla sürekliliğinin sağlanması olmaktadır. Bunun karşısında benim durumum ise, Önderlik Gerçeği karşısındaki duruşum bölümünde ele aldığım biçimiyledir. Zaman ve emekle bağlantılı olarak, yaşam olgusuna daha fazla anlam biçerek, ekmek-su gibi belki de yaşamda hafife aldığımız değerlerin tarihle, insanlıkla bağını kurarak, yokluğun yaratmış olduğu sonuçları bilince çıkararak, bu felsefede derinleşmem, olguları birçok yönüyle ele almam mümkün olacaktır. Bilinçte, bunun maketinin oluşma durumu var. Fakat, maketin tümüyle gerçeğe dönüşmesi için, mücadelede emek harcamam gerekiyor. Zamansa harcanan emeklerin toplamı olacağı için, Önderlik felsefesine yaklaşma ile yaşam ve mücadele olgularının gerçek değerine kavuşması anlamına gelecektir.

Yeni Sosyalizm Anlayışına İlişkin;

Partinin sosyalizm anlayışında, stratejik değişim öncesinde de reel sosyalizmin eleştirisi yapılıyordu. Yetersizlikleri, sapma düzeyi, sonuçlarıyla reel sosyalizm ele alınıyor ve eleştiri konusu da yapılıyordu. Ve alternatifine ‘Bilimsel Sosyalizm’ deniliyordu. “Öyleyse değişen nedir?” diye sorduğumda şunu fark ediyorum; eskiden de reel sosyalizmin yetersizliklerini görme vardı, fakat nedenlerini ele alıştı, ortaya çıkarmada, bilgi ve deneyim yetersizliklerinden de kaynaklı olarak tek yönlü değerlendirme -bir yönüyle dogmatizm bu hususta gündeme geliyor- tahlildeki yetersizlik, istenilen değişimin gerçekleştirilmesi önünde engel olan hususlardan biriydi. Savunmalarla ortaya çıkan değişim; tarihsel olguları birbirlerinden koparmadan neden-sonuç temelinde ele alarak, yine düşüncenin ve bilimsel-teknik gelişimin günümüz koşullarında ortaya çıkardığı uygarlıklara

ilişkin tarihsel verileri de (Sümeroloji gibi) hesaba katarak, tarihsel-toplumsal olguları yeni baştan çözümlemek, sapmalara neden olan hususları açığa çıkarmak olmaktadır. Özellikle Marx'ın, yaşadığı koşullarda yaptığı "Para-Devlet" çözümlemesinin günümüz koşullarında yeterli olmaması, Parti Önderliği'nin buna "Teolojiyi" ekleyerek devlet olgusunu daha kapsamlı çözümlemesi, mutlak sınıf yaklaşımı olan proleterya diktatörlüğünün tarihteki Sümer Rahip Devleti'nin günümüz koşullarındaki bir varyantı olduğu belirlemesini nedenleriyle ortaya koyması, "Sosyalist anlayış"ta derinliği sağlıyor. Yine "İdeolojik kimliğin" tarihsel-toplumsal gelişimdeki belirleyiciliği ortaya konmakta ve Marx'ın bu husustaki ekonomik -determinist yönü de eleştiri konusu yapılmaktadır. Tüm bunlardan hareketle, insanın özünün açığa çıkarılmasında, bireyin topluma feda edilmeden, "birey-toplum" ilişkisindeki optimal seviyeyi yakalamada daha gerçekçi bir anlayış ve yaklaşım sahibi olunmaktadır.

"Bilmeyenin anlatamayacağı", "öğrenememiş olanın öğretemeyeceği" gerçeğinden hareketle, PKK'nin ideolojik alanda ne tür değişim yaşadığına ilişkin şunu söyleyebilirim: Eğer diyalektik yöntemle ele alacak olursak, birey olarak ben, yeni sosyalist anlayışa ilişkin yukarıda yazmış olduğum sonuçları "PKK" içinde yer alarak, o gerçekliğin bir parçası olarak çıkarmışsam, bu sonucu Parti'den bağımsız ele almam doğru olmaz. Birebir karşılama da genel anlamda bendeki değişim düzeyi, Parti'deki değişim düzeyidir. Bu anlamıyla değişimi olumlu bulduğumu, kazanılan anlayışın yukarıdaki gibi olduğunu, fakat pratik kazanımlarının görülebilmesi için zamana ve çabaya ihtiyaç olduğunu düşünmekteyim.

Eskiden Parti'de -stratejik değişim öncesi- devlet anlayışına dayalı olan, bu kurumu oluşturarak toplum ve birey sorunlarını çözmek istemi, pratiği ve anlayışı mevcuttu. Bu anlayışın beraberinde getirdiği eylem çizgisi de zora-şiddete dayalı oluyordu. Yeni anlayış, devlet merkezli değil. Devleti hedefe oturtma, değişimi oradan başlatma anlayışı yok. Devlet yıkıp, devlet kurmak isterken, yıkmış olduğuna benzeme tehlikesi de mevcuttur. Bu nedenle yıkmak ve yenisini kurmak yerine, devleti ve eski toplumu değiştirmeyi esas alan bir anlayışla yaklaşmak ve bunu yaparken de şiddeti değil (Devrim), evrimsel değişimi esas almak yeni sosyalist anlayışın pratik yaklaşımı oluyor.

Üçüncü Alan Teorisinin İçeriğine İlişkin;

Yeni sosyalist anlayış temelinde devletin otoriter-baskıcı, anti-demokratik yaklaşımlarını, uygulamalarını, eleştirmek; somut tavır geliştirmek; vatandaşa karşı sorumluluklarını hatırlatmak; bunu siyasal ve hukuki mücadelesini yürütmek; eski toplumun gerilikleri, devlete karşı olan ödevlerindeki bilinçsizlikleri hususlarında, birey olmaktan kaynaklı evrensel insan hakları ve kültürel-sosyal, ekonomik-sosyal hakların bir bütünü olan ‘Üç Kuşak Hakları’ temelinde toplumu eğiterek, bilinçlendirmek, gerilikleri aştırmak gibi sorumluluğu olan devlet ile toplum arasındaki alanın adı ve bunları gerçekleştirecek örgütlerin toplamı oluyor. Toplum-devlet ve siyasetin demokratikleştirilmesi esastır. Örgüt ve eylem çizgisi; çatışmayı, yıkımı esas almayan, eski toplumun ya da devletin içinde alternatifini yaratarak, barışçıl ve evrimci dönüşümü esas alması olmaktadır. Örgüt-eylem çizgisi: Demokratik anlayış, evrimci dönüşüm temelindedir.

Demokratik-siyasal kitle mücadelesi ve sivil toplum örgütlülüğü; yukarıda yazmış olduğum örgüt-eylem anlayışı temelinde, her konuda, her alanda genişliğine yayılım gösterecek bir örgütlülükle mücadele yürütülmesi anlamına gelmektedir. Halkı örgütleyecek, eyleme geçirecek, eğitim verip bilinçlendirecek kurumlardan, devletin antidemokratik yanlarını gidermesi için gerekli hukuki mücadele yürütecek tüm kurumlara kadar (Dernekler, vakıflar, mesleki kuruluşlar, klüpler, sendikalar, vs. gibi) her türlü yasal-demokratik araçlar mücadele yürütülebilir. Yine gücünü, meşruluğundan alan sivil toplum kuruluşlarından olan halk, öğrenci, işçi, kadın, inisiyatifleri, meclisler, platformlar, vs. aracılığıyla mücadele geliştirilebilir. Özellikle tüzel bir kişiliği olmayan fiili örgütlerden olan halk inisiyatifi gibi oluşumlar, mücadelenin dinamik örgütlülükleridir. Bunlar, anayasal demokratik hakları gereği (Basın açıklaması gibi) çeşitli eylemler yapabilirler. Bilinçlenmeyle devleti, (şayet meclisin yasaları değiştirebilecek gücü, iradesi ve anlayışı yoksa) antidemokratik yasaları yürürlükten kaldırması ve yine ‘Üç Kuşak Haklarının’ güvenceye alınması için bir dizi yasal değişime gitmeye ve (halkoyuna) yapmaya zorlama temelinde bir değişim gerçekleştirmek, esas olandır. Halkın bilinçlendirileceği eğitim örgütleri (vakıf, şirket aracılığıyla) kurulması, propaganda-ajitasyon kapsamında kitle iletişim araçlarının (radyo-TV, gazete, dergi vs) yoğun bir biçimde faaliyete konulması ve kültür-sanat kurum faaliyetleriyle

de halkın bilinçlendirilmesi, bu kurumun moral taşınmasında aktifleştirilmesi önemlidir.

Meşru Savunma Çizgisinin Esasları;

Yeni sosyalist anlayış, devlet olma mantığının zora- şiddete dayalı bir eylem çizgisine sahip olduğunu ve bu mantıkla bir devrimin gerçekleşmesi durumunda ortaya çıkanın –reel sosyalist örnekte açığa çıktığı gibi- insanın özüyle bağdaşmayacağını tarihsel deneyimlerle ortaya koymaktadır. Uygarlıksal gelişimde, Sümer Rahip Devletiyle sınıflı topluma geçiş yaşanmıştır. Uygarlık farklı aşamalardan geçse de birey ve toplum olarak başlangıçta edinilen bu sınıflı toplum anlayışı ve zihniyetinden kurtulmadığımız bir gerçektir. Bu dezavantajlı duruma ek olarak, değiştirme yönteminde (eylem çizgisinde) şiddet-zor (devrim) kullanıldığında, ortadan kaldırılmak istenenin bir benzerine dönüşmek gibi bir durum ortaya çıkmaktadır. Öyleyse, eylem çizgisinde evrimci dönüşüm esas alınmalıdır. Meşru savunma duruşu ya da hareketliliğiyle devletin dönüşümü sağlanmalıdır. Meşru savunma, evrensel hukukun gereği olarak ‘Üç kuşak Haklarına’ saldırı, bunun örgütlenmesine engel, yine bu haklara tecavüz gerçekleşmesi halinde geliştirilecek öz savunma biçimidir. Bu gibi durumlarda, meşru savunma birlikleriyle savaşın tüm incelikleri kullanılarak öz savunma gerçekleştirilir. Yine meşru savunmanın esasında, taktik gereği terörist devletle her koşulda savaşılmayabilir, fakat asla ve asla uzlaşmaz. Bu, temel ilkedir.

Kürt sorununda demokratik çözüm programının esasları, Demokratik değişim-dönüşüm stratejisinin çağsal, tarihsel çelişkileri anlamıyla tanımlanması üzerinden gelişiyor. Olgunun açığa çıkış biçimiyle bağlantılı olarak, salt Kürtlere ya da coğrafya olarak Kürdistan’a mal edilip onunla sınırlandırılacak bir sorun olmaması, bölge başta olmak üzere uluslararası sistemden de kaynağını alan bir dünya sorunu olması özelliği nedeniyle hem anlayış olarak herkese mal etme ve bir insanlık sorunu olarak ele alma hem de, çağsal-tarihsel güncel değişimlere paralel, uygarlıksal gelişimin günümüze kadarki (büyük mücadeleler sonucunda ortaya çıkan insanlık değerleri, Üç Kuşak Hakları..) kazanımlarını da hesaba katarak, evrimsel dönüşüm esasıyla ele alınması gerekmektedir. Bölgesel düzeyde içinde yer aldığı dört ülkede, her parçanın tarihsel-sosyal-kültürel-siyasal özgünlükleri göz önünde bulundurularak demokratik dönüşüm temelinde bir dönüşüm esas alınacak ve komşu ülkelerle bu temelde demokratik bir birlik sağlanacaktır. ‘Demokratik Ortado-

ğu'yu' da bu anlamda 'Demokratik Kürdistan Birliği' sağlayacaktır. Bu genel anlayış ve yaklaşım, aileci-aşiretçi toplumsal kökenlerin koşullara göre modern örgütlenme ve anlayış biçimi alan ilkel milliyetçilik ve işbirlikçi sınıf karakterinden doğan burjuva milliyetçiliği ile çelişmek durumundadır. Çünkü demokratik çözüm çizgisi, adından da anlaşıldığı üzere nesnel olanı arayışı ve tüm insanlığın çıkarıyla örtüşmesi ile buna denk bir tarih anlayışına dayanan bir çözüm esası üzerine kuruludur. Oysa milliyetçi çizgi, pragmatisttir. Modern aşiretçiliği içerir ve dar, sınıfsal ve sosyal hesapları aşmaz. Bu anlamda tutucudur ve parçalı bir zihniyete sahiptir. Dolayısıyla çözüm anlayışı değil, tıkatma, boğma; özetle çözümsüzlük siyasetidir.

Önderliğe Doğru Bağlılık Ve Yaklaşım:

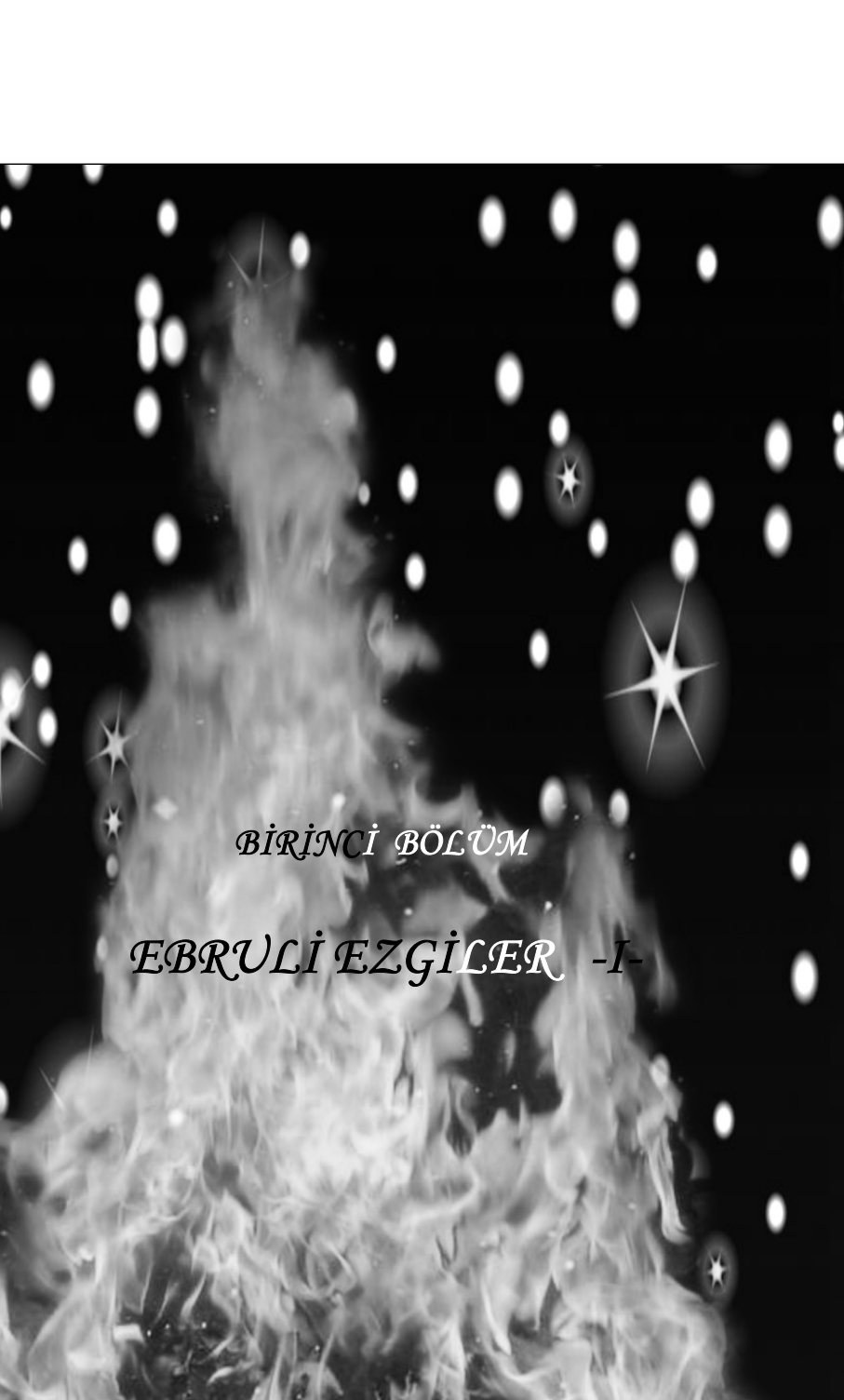
“Yetmez yoldaşlık, sahte dostlukların sonucu” olarak, uluslararası komploya maruz kaldığını belirtmişti Parti Önderliği. Bu temelde, şüphesiz ki herkeste yaşanma düzeyi arasında farklılıklar olsa da, hepimizde yaşanan boyutlarının bir toplamı olarak böylesi bir sonuç gerçekleşmiştir. Bu anlamda, ben de doğru bağlılığın ne olduğunu, nasıl olması gerektiğini sorguluyorum. Önderlik Gerçeği karşısındaki duruşumun duygusal olduğunu, bununsa bırakalım süreci, kendimi bile kurtarmaya yetmeyeceği açıktır. Doğru bağlılık, ancak pratik uygulamayla mümkündür. Parti Önderliği, en zor koşullarda bile, “21. Yüzyıl Manifestosu” olan, tüm bilim disiplinlerini kapsayan, onlara gerçek anlam ve işlevlerini kazandıracak kapsam ve derinliğe sahip Savunmalarıyla insanlığın tüm sorunlarına çok somut cevaplar vermektedir. Parti Önderliği, Savunmalarla tarihsel görevini bir kez daha yerine getirmiştir. Komplocu güçler, en fazla bunca üretimi gerçekleştiren “yoğunlaşmış beyin”den korktular. Çözüm olarak, “Özgür İradeyi-Büyük Beyin Gücünü” tutsak alarak çözüme gidebileceklerini sandılar. Biz kadrolar için temel sorun, “Büyük Beyine” yaraşır, onun ihtiyaç duyduklarına denk gövde, kol, bacak olabilme yetkinliğine ulaşabilmekte yatmaktadır. Bu genel doğruya yaşam buldurmak, Önderlik Gerçeği'ne bağlılığın gerçek anlamı ve değeri olacaktır. Kendi gerçeğimle, Önderlik Gerçeği arasındaki mesafeyi görebiliyorum. Bu mesafenin kapanmasını engelleyen anlayış ve kişilik özelliklerimi, geçmiş yaşamımı, aile-aşiret gerçeğimi, katılım nedenlerini ve sonrasında izlediğim seyri belli boyutlarıyla ortaya koymaya çalıştım. Şüphesiz tüm bunlar, Savunmalardaki tarih-toplum-birey çözümlenmesine bağlantılı olarak, birey olarak kendimde açığa çıkardığım sonuçlar oluyor. Bazı temel hususlardaki duruş

ve yaklaşımlarımı, geçmiş ile Savunmalar sonrasında yaşanan değişimleri, anlam ve algılama durumumu ortaya koymaya çalıştım. Henüz yolun başında olduğumu belirtmiştim. Çıkarılan sonuçları, örgüt çalışmalarının pratik süreçlerinden geçerek, temel noktalarda giderek derinleştirmek ve kişiliğe yedirmek gerekiyor. Bu temelde, dönemin beklentilerine, ihtiyaçlarına uygun her türlü örgüt çalışmasına ve bunun pratik gereklerini yerine getirmeye hazır olduğumu belirterek raporumu noktalamak istiyorum. Bireysel öneri yapmak istedim, fakat bunca sorunun yanıtıyla açığa çıkanlar doğrultusunda, örgütün ihtiyaçlara göre değerlendirmesini uygun buluyorum.

Devrimci Selam ve Saygılarımla.

Seyidriza ZİLAN LAÇ

15 Sebat 2001

BİRİNCİ BÖLÜM

EBRULİ EZGİLER -I-

**7.08.1999/Yene sodır
3:15-MOSKOVA**

**Roca Düna Amaynamı
(Doğum günüm)**

Vızıri ma des hevale Atinara veciyayım rae (Rüstem, Şiyar, Şervan, Siyabent, Akif, Ali İhsan, Doğan, Aram, Metin ve Ez) hama hama hire, hire saat o nemde ma amayım MOSKOVA. Jü saatra zede ma guriya resmiya (resmi işlemler) de xeceliyayme. (Ezıxo ni nusne Mala Kurdade vaxto nubotede vırazon, hama vaxtime qediya ayra ez sodır berdevam bıki)

Sano (saat:0:55)

Öyro ma pöro piya (viştuponc hevale) hevale Saray'ke (Sakine Cansız) made ame şime meydana surıngı (kızıl meydan) ucade Saraya Kremlin, mozaleyike reheval LENİN kertiverde a viroşte (yapı),onca kiliseu, ze kule ciyede bere ju vıraşte (Çare Urusu vecino sere kule hacora cer meydande seru mordemuke kenicıra a cayre vane serkeno.)

Öyro mire zaf anlamlı ama, aqle kamira verdınerake, jü roce ma berime MOSKOVA, hacoraye serim mozaleyi Lenin bivineme. Reheval Lenin ma şıyaynede höynde bi. Serçımu yadayibi, herdis bi zımbeluxu vındetaybi. Lesaxo kılmek bi, hama vındetiyexo zaf asil aseyin. Ez va rehaveline şu name bı nusnıre, seba hometema, serokema, serok pegurtenide, çı isoke maserde orde odeste düğela Lenin çıkateyeştıpi, hama devreme hometu (xelke) Uruso nıka çıhaldıre...

Reheval Lenin na vaxt bıdiyene ez von ebe kehre ni derdıra şiyene, hente emegıra tepiya durumu Urusu mare zaf koti ama. Vaxte sosyalizmıde çıka cae esera diroku vıraşte nıka kapitalıstu, tey cirite kaykene, herca kerde mağaze çi-mi rosene, işte ez nıre von mire zaf koti asa.

Ezıxo va löe Rehevale şıyaynede xode vılıke(kulılke) berime, homa rotenıxo zaf pahalı bi ayra ma neguretım. (Fakat ez von çıka pahalı bıbey onca gereke ma bığuretene). Hama onca zerem rehet nekerd, ez va qarşıye Leninir'e veciyayne tal nebena. Ayra ez löe istasyona trenede (namıxo Bota.....sad) teberde şıyo vıleke topkerd

xode berd. Maşimeke reheval bivineme ne verdayeke ma fotoğrafi
bancime neyki vılıgu cıre bıdıme. Teberde peyniya o mozalede,
çıka gırsu Urusu esto (Stalin,Brejnev, Sverdlov, Kalinin vs...) heykele pörunu viroşte. Ma raede şiyayenede nejdiya o mozalede
Partiya Koministu. Seba mozaleyi rehaval topbi be, şüede
herdisede sıpin keseykerdene. Hama zaf gucemıde şie, qekes çinebi
desteni yayke viştene bi. Hama hama şeştay, haftayra qıce çinebi.
Seba topbiyayna(kombiyayra) inu Lenin kene bine herdi,ayra.
Devleta Urusu vono vucuduxo poo, ebe mumu mesına viroşte.
Serixo vındetiyao.

* * *

ATEŞLE SOHBET GECELERİ

3 Asma payıza verene 99/Yene(Eylül) (Xınere/Sarp-geçit vermez)

Bu yazıyı, Fedai Kampının yönetim çadırında saat:12:00 sularında yazıyorum. Bu kamp, altı bölükten oluşuyormuş. Kamp yönetiminden, Küçük Güneyli olan, 86'da partiye katılmış, sol elinin işaret ve orta parmağını savaşta yitirmiş, bir gözü hafif şehla ve yarım Türkçesiyle karışısındakinde ilk olarak "mütevazı bir arkadaş" izlenimini bırakan, ... Arkadaş. Fakat ben bu yazıyı yazarken, ... Arkadaş'ın çadırın ön girişinde bugünkü subay Mizgin Arkadaş'a, tekmili neden özellikle sabah vermediğine dair çıkışması ve Mizgin Arkadaş'ın ısrarlı bir şekilde bunun altında farklı bir şey olmadığını söylemesine karşın yeterince ikna olmaması bana ilginç geldi. Düzenlememin yapıldığı bölük, yön olarak kuzeye düştüğünü düşündüğüm tepenin üzerinde. Dersimli olduğu söylenen Munzur Arkadaş'ın sorumluluğunda olan ve 'üniversiteliler bölüğü' olarak adlandırılan; daha çok yeni sürece ilişkin ideolojik temelde uzun süreli bir eğitimden geçeceği (9 ay kadar) ve şimdilik yaklaşık 25 arkadaştan oluştuğu söylenen bir bölük. Tabii askeri eğitimler de var. Bölüktekilerin çoğu, Yunanistan sahasında birlikte kaldığımız arkadaşlarımız. Şimdilik adını öğrenebildiklerimiz; Andok, Vedat, Cuma, Şahan, Soro (şimdiki adı Xelil olmuş), Fikri, Zeynel oldu. Ayrıca İstanbul'da Dernek'te tanıştığımız, Batmanlı, Ankara Sosyoloji'de okuyan Hamza kodlu arkadaş da oradaymış. Hamza'yı yeşil gözlerinden, açık alnını kapatan öne taralı düz kumral saçlarından, sesli gülüşünden, çok soru soruşundan, zekiliğinden ve çocuksuluğundan hatırlıyorum ve tabii beni boş bulduğu her anda, elime gitarı verip, kendisinin sözlerini yazıp bestelediği ve Grup Yorum'un bir parçasına çok benzeyen ZILAN parçasını çaldirıp söylemesinden hatırlıyorum. Bir de Ankara'ya, okuluna gideceği zaman Alternatif Kültür Mer-kezinde yarı-sohbet havasında yaptığımız platformunda, yüz hatlarında beliren çarpılardan.

* * *

14 Asma payıza verene '99

...Xinere'ye, ayın 2'sinde varmışım. Yani 2 Eylül, gerillaya (gerillaya diyorum, fakat trajik bir durum, Parti Önderliğimizin birkaç ay önce ortaya koyduğu yeni dönem mücadele tarzında bu kutsal diye tanımlayacağım isim, tarih sahnesindeki yerini terk ediyor olacak...) katıldığım, bir çoklarının hayalini süsleyen, adı anıldığında Cheleri, Giapları, Guzmanları v.s. hatırlatan o büyü, esrarengiz isimle buluştuğum gün. Aradan yaklaşık 12 gün geçmiş. Bugün dönüp geriye baktığımda, her günün günlüğümde özel olarak işlenmesi gereken özel anları olduğunu görüyorum. Ne yazık ki bu anların kaydedilmesi ertelenmiş ve bazılarını aktarmak için sanki geç kalınmış. Mangamızda, dahası birliğimizde (Şehit BOTAN) jeneratör olmadığı için ve gündüzler saat 19:00'dan sonra geceye evrildiğinden, yazmaya ve okumaya imkanım olmuyor diyebilirim. Bu yazıyı da 21:30 sularında manganın önünde yere uzanmış bir konumda, bir saat öncesinin koyu sohbetinden kalan yarım ateş ışığında defteri görebilmek için yoğun çabalar harcayarak yazıyorum. Evet ışığın olmayışı bir gerekçe olabilir, ama insan gerçekten yapmak isterse imkansızlıkları imkana çevirebilir. Nitekim zorlu da olsa bu pratik, bunu doğruluyor. Aşkla istemin önünde hiçbir engel duramaz. Öyleyse ben de yeni geldiğim, hatta yaşamımda yepyeni bir sayfa olan bu yaşamı, neden günlüğüme aktarmıyorum. Öyleyse yaşamda bir yoğunluk yok, yaşama bağlılık tutku düzeyinde değil. Hadi her şeyi bir kenara bırakalım, bir insan fiziksel olarak bir ortam değiştirdiğinde dahi karşılaşacağı şeyler eski gördüklerinden ya da yaşadıklarından farklı olacağı için, bu durumun o kişinin iç dünyasında yaratacağı değişim -anlık bile olsa- ona bir şeyler yazdırır ya da hissettirir. Şimdi bu objektif belirlemeye benim ters düşme durumum neyle açıklanabilir? Salt ışığın olmayışını buna neden göstermek, sanırım pek gerçekçi olmayacaktır. Aslında benim yazmama, hem emeksizlik, hem beklentilerimin karşılık bulmayı, hem de sürece ilişkin yaşadığım çelişkilerin etkisi neden olarak gösterilebilir. Bunu daha detaylı olarak yarın açıklayacağım. Işığım gittikçe silikleşmeye başladı ve ben de ateşin önünde kızarmak üzereyim. Şimdilik şevbaş.

16 Asma payiza verene ‘99

Saat gecenin 21:35’i ve ben yine ateşin başındayım. O yine her zamanki gibi homurdanarak yanyor, çok obur; habire odun istiyor, habire ‘beni doyur’ diyor. Anlaşılan o da karşılıksız vermiyor ışığını. Evet şu an yine ışığını çaldı benden ve ben neredeyse körleri oynuyorum, çok silik bir aydınlıkta yazmaya çalışıyorum günlüğü ve dolayısıyla özenemiyorum. Yazının deftere çirkin düştüğünü düşünüyorum. Karşılıksız sevgiler gibi, verseydin ışığını ne olurdu sanki...!?

Evet, yoğun pratik çalışmalar, geldiğim günden beri aralıksız devam ediyor. Şimdiden ellerimin on yerinde çatlaklar ve yaralar açıldı.

Kahretsin, bugün de yazamıyorum ve günlüğüm yarım kalıyor. Çünkü hem ışık bitiyor hem de nöbete gitmem gerekiyor.

Neyse, umarım ileride yazacak günlerim olacak.

Hatır besıma, sanı sıma vesbo

* * *

17 Asma payiza verene 99/yene

Bu gece de ateş başındayım ve saat 21:00 suları. Bu kez ateş başında yalnız değilim. Rojhilatlı Zerdeşt Arkadaş, büyük Moğol hükümdarı Timur’u anlatan Farsça yazılmış kitabı okuyarak ben ve ateşe eşlik ediyor. Zerdeşt, Doğu Kürdistan’ın Urmiye şehrinden. Yaklaşık 1,5-2 aydır partide. Urmiye’de üniversite okuyormuş. Boş zamanlarında sürekli okumayı tercih eden, emekçi bir arkadaş. Ateş başında bir ara sohbete dalıyoruz. Zerdeşt’in Türkçesi bozuk. Azeri (Acem) Türkçesi ile konuşuyor. İran’da hangi halkların yaşadığını soruyorum; Farslar, Kürtler, Azeriler dışında Belucistan denen yerde yaşayan Beluciler, Geylan mıntıkasında yaşayan Gilekiler, Xozistan denen ve İran’ın doğusuna düştüğünü söylediği yerde yaşayan sunni Araplar ve Lurlar diye Kürt olduğunu sandığımız kesimi de içine ekleyerek yanıtıyor beni. Beluciler sunni, Gilekiler ise asıl şiidirler diyor ve İran’ın kuzeyinde yaşayan ve dilleri Farsça’ya benzeyen bir halk olduğundan söz ediyor. Bunların yaşadığı yer Ermenistan, Azerbaycan ve İran sınırına yakın olan bölgeymiş. Burasının Hazar Denizi’nin güneyine

düştüğünü söyledi. “Acaba dilleri Dımılı’ye benziyor mu?” diye bir an içimden geçirdim. Aklıma amcam Xıdır’ın, Zazaların Hazar’ın güneyinden geldiklerine ilişkin söylediği sözler geldi. Bu yönlü bir görüş olduğunu söylemişti. Zerdeşt’e, Dımılıyle kıyas yapmak için, bu dilden bir iki kelime söylemesini istedim. - Bilmediği için yapamadım. Fakat yine Şehit Dilan Kampı’ndaki bir bölükten Rojhılathlı Pıling Arkadaşla -o Hewramice, ben Dımılıce konuştum- anlaşılabilirdik. Yani Dımılı ile Hevrami ya da Hevramani lehçeleri birbirine benziyor. Bu konuyla ilgili Rojhılathlı arkadaşlarla daha geniş sohbet etmem gerekiyor. İran’a ilişkin gözlemlerimi de (Moskova’da İran havayolları uçağına bindiğim andan, Şino Köyü’ne varana kadarki) ileriki bir tarihte yazmam gerekiyor.

Zerdeşt Arkadaş’a, yine İran’a ilişkin bildiğim şeyleri soruyorum. ‘97’nin Şubat ya da Mart ayına denk gelen sürecinde, Munzur Arkadaş ile Gülçin’in ortaklaşa kiraladıkları K.M. Paşa’daki evde, sancılı bir şekilde Munzur’un Eskişehir’deki dayılarından dönmesini beklerken bazı kısımlarını okuduğum, eski İran dili olan Pehleviceyle yazılmış olan Kelile u Dimne kitabını sordum. Fakat şimdi bu konuya geçmeden önce, bana geçmişte o evde yaşadığım şeyleri hatırlattığı için, bir noktaya değinmeden geçemeyeceğim. Bu kitaba göz attığımı söylediğim süreçte, Steinback’in ‘Bitmeyen Kavga’ romanını da okuyordum ve evde yalnız başıma, yine özlemlili ruh haliyle Munzur’un dönüşünü beklerken, - ona uzun bir aradan sonra ilişkimizin geldiği düzeyi, yaşadıklarımı, hislerimi ve olması gerekeni, yine aslında öldürüleni da anlatan buhranlı bir şiir yazmıştım. Şiirin adı “Sahi ya” idi. İsmi, bir dizenin bir kısmından alıyordu. Hatırladığım bir iki dizeyi, yazmak istiyorum.

SAHİ YA !

*Sahi ya, haylice zaman olmuş yare yazmayalı
Haylice zaman olmuş, yüreğim konuşmayalı,
yüreğim taşlaşalı.*

*Kahkahalarımı, hıçkırıklarım boğuyor
Yüreğimin diline kilidi ben vurmuştum oysa
Biri senden ve benden çaldı onu
Aslında biz kendi ellerimizle öldürdük.*

*Darağacında bakışı mahsun
Nedir ayırmayan seni benden, beni senden
Evet buldum onu, şehvet itidir.*

*Budur darağacına çekecek olan bizi,
tıpkı aşkımız gibi.
Öldürebilirsek şayet onu
o zaman yürüyebiliriz aynı yolda ayrı
Yoksa Ahmed'in dediği gibi,
“gerisi ölüm duygusu, gerisi sağır, sessizlik”...
Ve devam eder bu namussuz kahpelik.*

....

....Evet zar zor hatırlayabildiğim kısımları, aradakileri unutmuş da olsam, bu şekliyle yazmaya çalıştım.

... Geçmişe şöyle bir yolculuk yaptığında çok şeyi anımsıyor insan. Anımsananların hepsi de insana, acı, ızdırap, özlem, seveda, iyi niyet, çocuksuluk, saflık ... ve daha ifade edemediğim birçok duyguyu birden yaşıyor. Bu yolculukları, ileriki günlüklerde daha sık yapacağım. Yaşadıklarım ve şu an bulunduğum yer, zaman, yeni süreç, her şey, insana gerçekten ‘nereden nereye’ dedirtiyor.

Saat gecenin 22:30’na geliyor ve ben yine binbir zahmetle, el yordamıyla karanlıkta sağımı solumu karıştırarak, bir parça odun arıyorum. Habire ateş bitiyor. Dün söylediğim gibi, ateş karşılıksız ışığını vermiyor, ama böylesi de güzel. Zordan kazanım, bir başka tat veriyor. Neredeyse, ‘bu gece de yazmak istediklerim yarım kalıyor diyecektim ki -bir yanım yatmaya gitmeye niyetli çünkü- hayır bitireceğim diyen yanım ağır basıyor.

Zerdeşt Arkadaş, Kelile ve Dimne’nin aslının Sanskritçe yazıldığını, oradan Arapça’ya ve Arapça’dan Pehleviceye çevrildiğini söyledi. Bu kitabın hatırladığım özelliği, hayvanların özelliklerini konu alarak, öğretici-eğitici bir tarzda insanların yaşamlarına ilişkin bazı göndermeler yapmasıydı. Tıpkı Lafonten’in fablları gibi. Bunu konuşurken Zerdeşt, bu tarzda yazan ünlü bir Kürt yazarının da olduğunu söyledi. Fakat bu yurtsever Kürt aydını, 3 yıl önce İran tarafından öldürülüyor. İsmi Molla Muhammed Rebi ve yazdığı kitabın adı Ali Cenapu Goril -Ali Cenip Efendi- imiş. Sisteme yönelik bir tehlike oluşturunca kellesinin koparılması, sanki biz Kürtlerin kaderiymiş gibi geliyor. Türkiye ya da İran’da olmak sonucu pek değiştirmiyor.

NOT:Kelile u Dimne kitabını Arapça’ya çeviren İbni Mukafa, Pehleviceye çeviren İbni Monşi imiş. Monşi Farsça yardımcı demekmiş.

* * *

XINERE AYAKLARIMIZIN ALTINDA

21 Asma payıza verene 99/Salı Şehit Botan Bölüğü Tepesi

Bu yazıyı saat 18:00 civarı, bölümümüzün konumlandığı yerin yaklaşık yarım saat kadar yukarısındaki tepeden, tepe nöbetinde yazıyorum. Yanımda yine Zerdeşt Arkadaş var. Güneş, yaklaşık on dakika önce dağların ardına gizlendi. Günler gittikçe kısalıyor. Konumlandığımız tepe, Xınere'nin neredeyse en stratejik yeri. Bugün sabahın altısında nöbeti devraldık ve nöbet 24 saat. İlk oniki saati tamamladık bile. Tepeden Kürdistan coğrafyasını izlemek, daha bir güzel. Vedat Arkadaş'ın dediği gibi, "Xınere ayaklarımızın altında". Bu tepeye, dün değil ondan önceki gün bir timlik güçle yine gelmiştik. O zaman tepede BKC için, bir mevzi de kazmıştık. Şu an, o mevzinin içindeyim. Mevzinin yönü, tam Kuzey-Batıya bakıyor. Malum Türkiye Kürdistan'ının bulunduğu doğrultu orası ve Türk uçakları da acımasız yıkımlar için, bu doğrultudaki dağların üzerinden çıkacaklar. Şehit Dilan Kampı olarak iki gündür intişardayız. Her bölük, kendi tepesinde mevzilenmiş durumda ve her sabah 3'te intişar durumuna geçiyoruz. İki gün önce alınan habere göre, TC ordusu, bulunduğumuz yerin kuzeybatısına düşen Şemzinan bölgesine operasyon için yığınak yapmış, uçakları da keşif uçuşu yapıyormuş. O bölgeye yakın köylülerden alınan istihbaratlardan dolayı savaş-savunma durumundayız. Radyo haberlerinde Kuzeyde, Batman, Bitlis, Hakkari vs'de yapılan operasyonlarda 7 Arkadaş'ımızın şehit düştüğü, 2 Arkadaş'ımızın da sağ yakalandığı veriliyordu. Biz, kamp olarak Önderliğimizin ortaya koyduğu Demokratik Cumhuriyet projesine denk düşecek bir hazırlığın altyapısını hazırlamaya çalışıyoruz....

25 Asma payıza verene ‘99 Xınere-Tepe

Bu günlüğü de geçen 7 arkadaşla tepe nöbeti tuttuğumuz yerin az aşağısında, Şekif diye adlandırılan ve batı yönüne düşen dağın tepesinin az üst solunda duran bir yerde, güzel bir dolunayın yarım aydınlattığı serin bir gecede, sabah 3 sularında yazıyorum. Dün gece, saat 21:00’de Şehit Eşref mangası olarak tepeye çıktık. Yanımda Zerdest, Nesimi ve Tayhan Arkadaşlar var. Birliğimizin diğer bir mangası ise 3-3,5 saatlik uzaklıktaki stratejik tepeye, yani Kale’ye gittiler. Bir haftaya yakındır genel bir hareketlilik var. Türk ordusu ha geldi ha gelecek diye, ilk üç gün intişara çıktık. Önceki gün sabahın 3’ünden itibaren 2 günümüz sakin geçti. Dün öğle vakitlerinde tepemizde, çok yükseklerden uçtuğu için göremediğimiz, ama sesinden tahmin ettiğimiz keşif uçakları, 5-6 tur attılar. İlk uçak sesi duyulduğunda birlik komutanı Munzur Arkadaş, hemen yönetim mangasından çıkarak herkesin sığınaklara geçmesini söyledi. Kimse orali olmadı, kendisi de fazla diretmedi. Sonrasında aynı ses defalarca tepemizde dolaştığı halde aynı durum tekrar etti. Duyarsız yaklaşımı görüp, o günkü subay olan Mazlum Arkadaş’ı uyarmama rağmen, onun “Önemli değil, yapı çayını içsin” demesi, beni oldukça kızdırdı. Sonra bir ara ses yükseldi ve uçak alçak uçuşa geçti. Tabii az önce umarsız, duyarsız yaklaşanlar, koyun sürüsü gibi (tabiri caizse, aslında bu tabiri kızdığım için rahat kullanabiliyorum) kaçışmaya başladılar. Bomba atsalardı bir birlik, bir bardak çaya kurban gidecekti. Sonra herkes sığınaklara girdi. İlk kez bugün bir sığınağa girdim. 3-4 kişilikti. Yerden yüksekliği 1,5 m ancak var. İçi oturabileceğimiz ve bir insan vücudunun geçebileceği kadar geniş olmasına karşın, sığınağın ağız dar. Bu biçimiyle ağız dar kazılan kanalın, üstü bir sıra odunla kapatıldıktan sonra, üzerine naylon geçirilip en üste de toprak atılarak yapılmış. Sığınak kış için yaptığımız mangamızın olduğu dolun az yukarısında, yamaçta, geçen sene burada üstlendiği söylenen bir taburluk bayan gücü tarafından yapılmış.

Neyse biz sığınağa 3 kişi girdik. Zerdest, Mazlum ve ben aynı sığınaktaydık. Uçaklar bize komik bir anı bırakarak gittiler. Uçaklardan sonra herkes neredeyse bizden yarım saat önce sığınak-

larından çıkıyorlar. Bizim haberimiz yok ve sığınakta bekliyoruz. Sonra Vedat Arkadaş, Önderliğin ek Savunması'nın yazıldığı kitabı almak için beni aramaya koyulunca, bize ulaşıyor. Yoksa biz, daha saatlerce orada kalacağız. Tabii uçakların dolaştığı sırada, “Neden sığınaklara gitmiyoruz” diyen temkinli ve tepkili tutumumu gören yapı, hemen durumdan yararlanarak, bu üç arkadaş neden gelmedi sorusuna. “Efendim Seyidırza arkadaş, eline silahı almış ve sığınaktan çıkmayacaksınız diye kapının önüne dikilmiş” cevabını veriyorlar...

Saat şu an 4 ve ben soğuğu içimde, iliklerimde hissediyorum. Eylül ayında olmamıza rağmen gündüzleri henüz güneşli ve sıcak, geceleri ise 24:00'a kadar iyi. Ondan sonra sabaha doğru insanı titretiyor. İlk geldiğim günlerin geceleri, çok üşüyordum. Bir de mangamızın üstü o sıralar henüz yapılmamıştı. Hatta soğuk hava, neredeyse yaşamdaki baş çelişkim olmuştu. Rojbaş 4:30 olduğu halde, yattığım yerde kıvranarak bir an önce, rojbaş çekilmesini istiyordum. Ama şimdi gerek mangaların yapılmış olması, gerekse iki gün önce aldığım kefiye, yine Rusya'da iken köydeki eğitim sahasında manga lojistikçimiz olan Esengeli Eriş'in döneminde tüm yapıya dağıtılan yünlü, bayanların sıklıkla giydiği (erkeklerinse eminim zorunlu olduğu için) külotlu çorap cinsi giysiden bizim de nasiplenmemiz, burada beni bayağı rahatlatmış. İlk günler sadece şalvar giydiğim için üşüyordum. Ayrıca bu iç giysisinin, erkek yapısına feodal Eriş tarafından dağıtılması da neredeyse bir devrime denk. Bu giysiyi Berxwedan'ın hemen dağıtıldığı gün giymesi karşısında Eriş'in kahkahalarla gülmesini ve neredeyse yere düşer gibi olmasını unutamıyorum...

... Evet şu an tepede bulunuş nedenimiz, bugünkü keşif uçakları. Türk ordusunun bizim kuzeyimize düşen Xakurke tarafına yığınak yaptığı ve yine Metina'da dün Türk ordu güçleriyle, KDP'lilerin sabah 5:00 civarlarında bize operasyon yapma hazırlığındaiken, birbirlerini biz sanıp çatışmaları sonucunda 2 KDP'linin ve 2 de MİT görevlisinin öldüğü söylendi. Bunlar, bizlere, bu taraflara da operasyon yapılabileceği kuşkusunu uyandırıyor. Gerçi buraya karadan gelmeleri zor, önce Xakurke'yi geçmeleri gerekir. Fakat stratejik tepelere, skorskilerle indirme yaparak operasyona girişebilir. Daha önceki yıllarda yapılan operasyonlarda, bulunduğumuz bu tepeye indirme yapıldığı söylendi. O yüzden biz de bu noktada yaklaşık 100'e yakın bir güçle konumlandık.

Bu operasyonun diğ er bir amacı da Demokratik Cumhuriyet stratejisini ve onun taktik-pratik adımlarını, boşa çıkarmak olabilir.        ayın 22'sinde Parti   nderliğı'nin t  m d  nya kamuoyuna yaptığı bir açıklama vardı. Burada s  ylenen, bir takımlık PKK g  c  n  n "Barış Takımı" adıyla birkaç g  n i  erisinde T  rkiye'ye giderek silahlarını bıraktıklarını, silahlı m  cadeleye partinin son verdiğini ve kendilerinin de Demokratik Cumhuriyet'e katkı sunmak amacıyla geldiklerini s  yleyecekleri şeklindeydi. Bu g  c  n gidiş tarihi net olmamakla beraber, yarın yani 26 Eyl  l Pazar g  n  , Ecevit'in Washington'da, Amerikayla g  r  şmesi var. Yine Ekim'in 7'sinde   nderlik davası Yargıtay'da sonuçlanacak. Ekim'in 1'inde Meclis'te daha   nce kısmi af şeklinde onaylanan,   eteleri, mafyaları af kapsamına alan, fakat Demirel tarafından adil olmadığı gerekçesiyle geri   evrilen ve bizim de 'Genel Af' bi i-minde gelişmesini istediğimiz, yeni af yasaşı g  r  şmeleri olacak. Parti   nderliğı'nin   mralı'daki yoğunlaşmaları sonucunda g  nde-me getirdiğı bu, "Barış Takımı" g  c  n  n b  ylesi bir s  re te T  rkiye'ye gitmesi, T  rkiye'de farklı gelişmelere sahne olacak. Dış kamuoyunun   z  m konusunda T  rkiye   zerinde baskısı artacak, kendi i  inde   atışmalar hızlanacak, yine halk nezdinde de netleşme y  n  nde etkisi olacak. D  n aşağıda yapılan toplantıda merkez karargahtan Serhat Arkadaş, bu g   le birlikte bir YNK'linin,   nderliğın avukatı Doğ an Erbaş'ın ve yine uluslar arası bazı kurumlardan temsilcilerin olacağı ve girişinse muhtemelen Habur'dan ger  ekleşeceğini s  yledi. şimdi b  ylesi bir s  re te G  ney'de geliştirmek isteyecekleri operasyon, bu girişimi sabote etmeye y  nelik olacaktır ve bunu da barışı istemeyen, rant ı kesimler zorluyor olabilir. Ger ı bu açıklamaya T  rkiye'de oluşan ilk tepkiler olumluydu. Ecevit'in, 'olumlu karşıladığını, yıllardır kendilerinin de bunu yapmak istediklerini, gelenlerin hoşg  r  yle karşılanacağını s  ylemesi olumlu gibi algılanabilir, ama   slupta-dilde hep kendine g  relik hakim. Bizim silah bırakmamızı, sanki tamamen m  cadeleyi bırakıp kendilerine sığınmamız olarak algılıyorlar. Bu durum ilerliyen s  re te netleşir.

Saat 5'e yirmi var. Ay, gittikçe Kale'ye yaklaşıyor ve aydınlığı gittikçe bulanıklaşıyor. Bense otomatik makine gibi, kağıdı ve yazdıklarımı pek g  rmeden yazıyorum. Bu saat itibarıyla hen  z gelmediler. 3-6 arası, operasyon ve indirme saatidir onlar i  in. Gelseler ne olur? Kendim i  in soruyorum. Durumum i  in traji-komik belirlemesi yapılabilir.        hen  z askeri eğitim almış

değilim. Silahın kullanımını teorik düzeyde biliyorum. Hem hiç sıkmamış olsam dahi nişanda kendime güvenim var. Çünkü '91 yılında Evoyla Çanakkale'ye amcam Xıdır'ın yanına gittiğimizde, orada av silahıyla bol bol atış yapmıştım.

Silahım olalı, neredeyse 4 gün oldu. Ayın 21'nde aldım. Silahım Hungary, onu sevdim. Kavrayışı, eli, omuzu doldurması güzel. Aldığım gün, onu hemen açıp yağladım. Yunanistan'da takıp sökmeyi öğrendiğim için ve Deşti Arkadaş'ın da yardımıyla rahat oldu. Şu an eksik olan malzemelerim bir el bombası ve raxt. Raxt olmadığı için, 4 şarjörü mecburen çantada taşıyorum. Evet, ayın ışığı gittikçe silikleşti ve ay hemen önümdeki ağaçların ardına gizlenmek üzere. Kağıdım karardı. Şimdi ara vereceğim. Gün aydınlanırsa devam edebilirim.

* * *

1 Asma payiza Vertene 99/Yene

Günler su gibi akıyor. Birkaç gün önce, zamana yetişemediğimi farkettim. Hareketli olmamamız, konumumuzun sabit olması ve henüz ciddi anlamda ne askeri ne de siyasi eğitimlere başlamamamız dahi zamanın uçuşuna engel değil. Evet günlüğü en son tepede, altı gün önce yazmışım. Oysa bana, 2 ya da 3 gün önce yazmışım gibi geldi. Bu günlüğü de 21:50 civarı, soluk bir fanus ışığında (günlük yazmaya çalışan Andokla beraber) 10 kişi kaldığımız şirin mangamızda yazıyorum. Yine her zaman olduğu gibi birçok arkadaş, erkenden uyumuş. Horultular, silik dahi olsa, kapıya yakın yatan Rezan Arkadaştan geliyor. Aceleyle yazıyorum, çünkü gaz bitmek üzere ve neredeyse böylesi durumlar artık kaderim olmuş diyeceğim. Artık fanus olduğu için, dışarıda ateş başında değilim. Lambada gaz kalmadığı için ateş, habire fitil üzerinde kalan gazı emiyor. O bitince biz fitili kaldırıyor ya da uzatıyoruz. Fakat fitildeki gaz da bitince, bu kez fitil yanıp kömürleşiyor. Hatta şimdiden 2-3 cm yandı bile... 1 Eylül Dünya Barış Günü'ne denk gelen gün, Urmiye'ye Pelşinle gelmiştik. Orada birkaç saat, tıpkı eski Kürt mirlerinin evini andıran bir havayla bezenmiş, o tabloyla uyum içinde olan soylu görünümlü iki Kürt kadınının şatafatlı giysileriyle dolaştıkları ve sessiz, pek konuşmayan, fakat yaramaz olduğu anlaşılan bir çocuğun parlayan gözlerle bize baktığı Zerzan Arkadaş'ın evinde kaldık. Sonra Şino'ya ya da Farsça adıyla Xeşneviye'ye, geldik. O geceyi 2 Eylül'e bağlayan saatlerde yola çıktık ve ciple 1,5 saatte Xınere'ye yani Parti'ye ulaştık. Tam bugünle bir ay olmuş ve bana daha dün gibi geliyor.

... Geldiğimden beri, belki de en zorlu pratiğimi bugün geçirdim denebilir. Bizim manga olarak, lojistiğin yanında, 700 küçükbaş hayvanımız için çilo* kesmeye gittik. 700 'den fazla gırce** kestik. Zorlu fakat, güzellikleri de içinde taşıyan, emek yüklü bir gündü. Bununla ilgili gözlemlerimi, hislerimi daha uygun bir zamanda yazacağım. Işık bitmek üzere ve fitilden yiyor...

Sanesıma vesbo yayki

Votene Nesimi sanı heqi to ser senıkbo

***çilo:** Meşe ağacı yaprağı.

****gırce:** Meşe ağacı yapraklarının toplanmasıyla yapılan denk.

* * *

19 Asma payıza vertene 99/Sali

19 gün sonra tekrar yazıyorum ya da yazabiliyorum. Hiçbir şey, nedensiz değil, yazmak da öyle ve uzun süre yazmamamın da nedenleri var. Karargah yakınına taşınalı, neredeyse bir hafta-on gün oldu. Buraya geleceğimizin kararını öğrendiğim gün, deliye dönmüştüm. 1-1,5 ay emek harcayarak yaptığımız mangaları, okulu, çeşmeyi, yemekhaneyi, top ve komando sahasını, yani tüm her şeyi bırakıp Karargah yakınına gidecektik. Çok zor gelmişti, çünkü bu ilk kış kampı için konumlandığımız yer, hakim bir noktadaydı ve ormanın içindeydi. Yani güvenlik açısından da elverişli bir yerdi. Yine suyu vardı. Ben orayı sevmiştim ve adapte de olmuştum. Sonra buraya geldik. Bugün itibariyle ilk günkü kadar karamsar ve olumsuz düşünmüyorum. Bu alanın en güzel dolu, bana göre şu anda yerleştiğimiz yer. Çıplak değil, odunu bol. Yani coğrafik yapısı hoşuma gitti. Buraya gelişimiz sanırım daha da olumlu oldu. 7. Kongre'ye hazırlık amacıyla, Önderliğin Savunması okunarak başlayan tartışmalara, yaklaşık 150-200 kişilik güç katılıyor. Biz de katılıyoruz. Tartışmalar, 6. Kongre şikeftinde yapılıyor. Tartışmalar başlayalı 2 gün oldu, şimdilik olumlu gidiyor. Yalnız Kürtçe'yi tam anlayamamak, işi bozuyor. Günden güne -tabii yoğunlaşırsam- Savunmalara daha iyi anlam veriyorum. Divanda Serhat, Mahir ve bir bayan arkadaş var. Serhat Arkadaş'ın yaklaşımları olumlu. Fakat bugünkü tartışmalardan, sürecin hassasiyetinden, yine 2 gün sonra -yani ayın 21'inde- Yargıtay'ın Önderliğe ilişkin açıklayacağı karar ve kadroya güvensizlikten dolayı, taktik yaklaşımlara girildiği izlenimini edindim. Mesela sol sekte düşünen ya da yaklaşan bir bireye daha fazla evrimci yaklaşarak, diğer yandan sağa saptığını düşündüğü bireye de 'silah bizim teminatımızdır' diyerek her iki tarafı da dengelemeye çalışıyor. Ama Halil Arkadaşla bugün yaşanan tartışmadan çıkardığım sonuç; mevcut parti yapısına güvenilmediği oldu. Yine bugün öğleden sonra, 6 kişinin iddia makamı ya da soruşturma komisyonu olarak, 3 kişinin divan ve 6 kişinin de sorgulanan olarak katıldığı, toplam 15 kişilik bir mahkeme gerçekleşti. Olay, bundan yaklaşık bir ay kadar önce, benim ilk geldiğim gün çadırında günlük yazdığım F.... ile R... arasında

geliştiği söylenen ilişki. Sorgulananlar arsında, olayın tanıkları ř... ve K.... -güya F....'i enseleyenler- ve yardım yataklık yapan ř... var. Evet, ... Arkadaş, fedailerden sorumlu bir tabur komutanı. Platformu henüz bitmedi. Yarın devam edecek. Aslında bana göre, çok kapsamlı ele alınması gereken bir olay. Fakat bugünkü değerlendirmelere hakim olan dar, duygusal, yine feodal ve bireysel yaklaşımlardı. Objektif değerlendirmeler, yok denecek kadar azdı. Kişilik özellikleri açıldı. Mahalli ilişkilere açık ve onları gözeten, altı bastırmacı, üste yaranmacı, kuşkucu, kariyerist, ben merkezci, (bana göre değerersizlik psikolojisi de hakim) yine aileci vs. bir çok özellik belirtildi. şimdi bu birey yargılanırken düşülen eksiklik, sorunu dar ele alma, süreçten, dönemin gerçekliğinden kopararak, olayı ahlak sorununa indirgemektir. Oysa böyle bir yargılama kaybettirir. Bence bu durum, 15 şubat süreciyle ele alınmalı ve günümüze kadar getirilmeli. Hatta ileriye dönük sonuçlar da çıkarılabilir. Özellikle platformda en çok idam önerisine kızdım. Hem de bu öneriyi ilk yapan, sürece tamı tamına denk düşen, onunla asla çelişmeyen (!), Dersimli P... Arkadaş. -Sinirimden gülüyorum.... Bir öneri...Hadi gülün...

Buradan, sürecin bu kişiliklerce kesinlikle anlaşılmamış olduğu sonucu çıkıyor. Benim anlatmaya çalıştığım nokta: o günün koşullarının -yani bu bireye fedailik öğretisi görevinin verildiği koşulların- göz önünde bulundurulması ve Parti olarak içine düştüğümüz eksikliklerin iyi tespit edilmesi gerektiğidir. Bunu söylerken, "Ha bu insanın hiç suçu yok" biçiminde yaklaştığım ya da ondaki o şirin anlayışları (!) meşru gördüğüm anlaşılmamalı. İlk olarak, Parti bu kişiye görev verirken bunun kişilik özellikleri biliniyordu. Çünkü on yıllık Parti çalışanı, hatta yedek merkez üyeliğine kadar yükselmiş. Fakat şu var; o dönem hepimiz şoktaydık, duygusallık bizi çepeçevre kuşatmıştı. Varımız, yolumuz düşmana esir düşmüştü. Bu objektif durumun Kürdün gerçeğine yansımaları ele alınırsa, kendini fiziksel anlamda Önderlik için imha etmeyecek insan, çok nadir bulunurdu. İşte fedailik tarzı, bu koşullarda oluştu. F.... de bu sürece teknik bilgisi, tecrübesinden dolayı eğitmen olarak katıldı.Yani bu süreçte kimsenin yanlış yapacağı düşünülmeyi, niyetlerle yaklaşıldı. Tüzük işletilmedi, eleştiri-özeleştiri rafa kaldırıldı. Sonra 31 Mayıs 99'da Önderliğin ilk Savunmasıyla Demokratik Cumhuriyet Projesi ortaya kondu ve her şey altüst oldu. Stratejik bir değişiklikti bu. Parti merkezi bile buna ilk zamanlar tam anlam veremedi,

taktik olarak değ erlendirdi. Tabii gün geçtikçe gerçek, kendisini daha acımasızca gösterdi. Şimdi bu durumda eski tarz fedailik boşa çıkıyordu. Ve aslında asıl fedailik, ideolojik-barış fedailiği şeklini almalıydı. E tabii eski, o büyülü dünyanın koşulları ortadan kalkınca, rafa kaldırılan sınıf dışı anlayışlar kendini tekrar g ndemleőtirdi. İşte  zde, F... őaıısında da yaşanan, sürece anlam verememedir. Dönemin istediği kişiliğe dönüşüm için kendini yatırmama, belki de işte her şey bitti, çözüm oluyor adı altında - sağ liberalizm- kendini yaşama geliőt. Bu anlayış, salt F....'le sınırlı değil. İşin kötü yanı, belki onda kendini pratik anlamda örgütledi, ama böylesi bir potansiyel parti yapısında mevcut. Bu, belki kendisini salt kadın-erkek arasındaki yoz ilişki temelinde değil de, yaşamın farklı alanlarında bozgunculuk biçiminde örgütlemiőtir. O yüzden yargı, oklarını sadece F... kişiliğine yöneltir, onunla sınırlı tutarsa, kaybeden Parti olur. Kendimizdeki yetmezlikleri, sınıf dıőılıkları, süreçle ilişki düzeyimizi yeni baştan gözden geçirmeliyiz ve bu kiő i őaıısında gelişen yargılamayı, mevcut yapımızı sürecin beklentilerine denk bir düzeye getirmenin basamağı yapmalıyız. Yoksa o kişiyi yargılayıp idam etmek, en basit yaklaşım olur. TC de bugün  nderliğin idamını istiyor. Bu yüzden, bu kişinin durumununun 7. Kongre'de ele alınması ve aslında  nderliksiz devam edecek olan bir savaőının ne tür kişilik u urumlarıyla yürütüleceğinin ispatı olarak Kongre'de işlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Önderlik Savunmasının ortaya koyduğu projenin doğruluğu, temelde pratikte ispatlanmalı. Yine yapıya şu kavratılmalı; bu süreçte bizimle dönemin istemleri, beklentileri temelinde yürümek isteyenler gelebilir, yoksa diğerleri yarından tezi yok bu kervandan ayrılıőınlar. Bu tam da demokrasinin kendisine denk bir tutum olacaktır.

Ve er-geç demokrasi kazanacak, tarih BAŞKAN APO'YU bir kez daha haklı çıkaracaktır.

* * *

23 Asma Payıza Vertene 99/Peyenê

Saat gece 1 :35 suları.

Az önce güzel bir ay ışığı ve her biri yastığı anımsatan, kümelenmiş bulutlarla kaplı gökyüzü altında, 24:00 – 1:00 nöbetini Deşti ile beraber tuttuk. Nöbet dönüşü, biraz erken yatmış olmanın günü kaybetmiş olmak anlamına geleceği anlayışından dolayı yatmamaya karar verdim. Zerdeşt, Xelil ve Suat Arkadaşlar tarafından bugün yapılmış olan şöminemizin önünde, her yeri saran dumanın altında ve yarım bir ateşin yardımıyla, yaklaşık bir hafta önce (17 Ekim’de) açılışı yapılan, Eyüp (Hüseyin Kaytan) ve Halil (Halil Uysal) Arkadaşların hazırlığını yaptığı ‘ARAYIŞ’ gazetesine “ Elveda derken sana” adında, partimizin stratejik değişikliğinin bendeki etkilerini de içeren ve silaha yazılmış bir mektup havasında olan yarım kalmış yazıyı tamamlamak için yatmadım. Fakat yine bitmedi. Süreç çok yoğun işliyor, yoğunlaşma düzeyimi yetersiz buluyorum. Özellikle bu Türkiye’ye dönüş gruplarının niteliğine ilişkin bazı ilginç projeler de aklıma gelmiyor değil. İki gün önce, ayın 21’inde, Cumhuriyet gazetesi köşe yazarı, aynı zamanda Ankara Siyasal Bilimler profesörü, Tokat-Zile doğumlu, Kemalist aydın denilebilecek bir çizgide olan prof. Ahmet Taner Kışlalı, Ankara’da evinin önündeki arabasına konan bombanın patlamasıyla öldü. Eylemi İBDA-C üstlenmiş. Bunun yargıtay’daki temyiz başvurusuyla açılan Önderlik davasının karar gününe denk gelmesi, işin içinde barış ve demokrasiyi sindiremeyen, kamuoyundaki ılımlı havadan rahatsız olan derin devlet sahiplerinin olduğunu kanıtlıyor. Türkiye’nin neredeyse AB’e girmesinin netleştiği, 17 Kasım’da İstanbul’da AGİT zirvesinin yapılacağı, yine Bakü- Ceyhan petrol boru hattının Türkiye’den geçmesinin - dünya petrol şirketlerinin en büyüğü olan American “Bipi amca”nın onay vermesiyle- netleşmeye yüz tuttuğu bir süreçte (ki bunlar direk bizim stratejik değişim kararımızın hayata geçirilmesiyle ilişkili) bu cinayetin işlenmesi, çok planlı yapıldığına kanıttır. Mahkeme, kararını 25 Kasım’da açıklayacak. Avukatlar, mahkemeye Başkan’ın 38 sayfalık Savunmasını sunmuşlar. Kararın 25 Kasım’a, AGİT zirvesinden bir hafta sonraya ertelenmesi, sanki Türkiye’nin taktik bir tutumu gibi. “AGİT” de alınacak kararların

Türkiye'nin lehine olması için, bu mahkemenin gizli bir tehdit aracı olarak kullanılma durumu olabilir.

Bugün Önderliğin 30 Eylül- 4 Ekim tarihli ve 16 sayfalık Başkanlık Konseyi'ne yazmış olduğu talimatın 16 maddelik özetini okuduk. Ordu merkez karargahının hemen yanında olduğumuz halde talimatları, neredeyse bir ay sonra okumak hayli kızdırıyor beni. Önderliğin yoğun çabası, bu zor koşullar altında dahi devam ediyor. Bu talimatlar, yine bazı yeni soru işaretleri uyandırса da, çözümün yolu ve yöntemi konusunda artık hiçbir kaygı taşınmaması gerektiğini netleştiriyor. Önderlik, yeni bir 'Barış Gurubunun' 29 Ekim'de Avrupa'dan gitmesini öneriyor. Tarih de anlamlı; Cumhuriyet'in 76. kuruluş yıldönümü. Yine bir gurubun 2000 yılı başında gidebileceğini söylüyor. Savunmaların, avukatların kendisiyle yaptıkları dialoglarla birleştirilerek, "Barışa Doğru" ya da "Barış Umudu" adıyla kitaplaştırılmasını istiyor. M. Can Yüce'ye yoğun yükleniyordu. Kemal Pir'in onun bozguncu olduğunu yıllar önce söylediğini ve şimdi barışta da bozgunculuk yapmaya çalıştığını söylüyor. Meral Kızır ile birbirlerini etkilediklerini, yine komplodan kapsamlı sonuçlar çıkardığını belirtiyor. HADEP'in işlevsiz kalmasından dolayı, Partinin 7. Kongre'de farklı bir adla yasallaşabileceğini, yine pişmanlık yasasına dar yaklaşılmamasını belirtiyor. Bu talimatları tekrar okuyup, tekrar yoğunlaşmam gerekiyor. Benim önerime gelince; bu guruplardan birinin, özellikle sanat yönlü yeteneği olan arkadaşlardan oluşturulması gerektiğini düşünüyorum. Tiyatro, müzik, resim, edebiyat vs. yeteneği olan arkadaşlar, ellerinde sanat araçları ve silahlarıyla sınırı geçerek Türkiye'ye varıp, Demokratik Cumhuriyete sanatlarıyla katılmak istediklerini söylemeleri ve her birinin kendi üretimine imkan tanınmasını istemeleri anlamlı olur. Bu sergilenenilirse ve medya aracılığıyla iyi örgütlendirilirse oldukça dikkat çeker. Bunu Türkiye'de sergilemenin koşulu yoksa dahi çekimler, röportajlar gidiş öncesi kayıtlara alınır ve Medya TV aracılığıyla, yine diğer basın kuruluşlarına gönderilerek yayınlanması sağlanabilir. Bunun çarpıcı bir eylem biçimi olabileceğini düşünüyorum. Örgütlen-dirilmesi üzerine daha da yoğunlaşılmalı. Hatta bunu yapabilecek nitelikte gözleyebildiğim arkadaşlar da var. Tiyatro dalında Hevi Arkadaş var. Mesela Rotında Arkadaş, birkaç gün önce Zağroslardan buraya geldi. Müzik alanında o var. Yine yazın alanında Eyüp Arkadaş, kamerasıyla Halil Arkadaş var. Hatta müzik grubu düşünülürse, ben de katılabilirim. Bu konu üzerine biraz daha yoğunlaşıp, gerekirse merkeze bir rapor dahi sunabilirim.

Vakit haylice geç oldu. Neredeyse üçe geliyor. Yatmalıyım.

**25 Ekim(A.P.Vertene) 99/Pebaşt
yer: Xînêre - Karargah yanı**

Bugüne ilişkin notları da mangamızın ara girişinde, parlayan aliminyumuyla yeni olduğu hemen anlaşılan küçük, sevimli fanosun ışığında buraya düşüyorum. Dışarıdan rüzgarda sallanan ağaç dallarının bir şelaleyi anımsatan hışırtıları geliyor ve saat 23.15 suları. Neredeyse geldiğim tarihten beri en soğuk havayı, bugün sabah rojbaş saati civarında yaşadık. Bu, belki de çok yakında gelecek olan karın ilk işaretleri. Dün, panelin olduğu gün, ilk kez neredeyse durmaksızın yağmur yağdı. O gün Kürdistan, ayrı bir güzeldi. Coğrafyaya gri tonlar hakim olmuştu. Yeşil ağaç dalları ve sarılar daha bir belirgin duruyordu bu tabloda. Panel olumluydu. İlk turda P... ve B... Arkadaşlar biraz çatıştılar. Öğleden sonraki ikinci turda, P... Arkadaş daha pasif geldi bana. Sanki o arada B... Arkadaş, P... Arkadaş'ı bastırmış gibiydi. Çünkü ilk turda P...Arkadaş, neredeyse B... Arkadaş'ın değerlendirmelerini, oportunistlik olarak ele aldı. E... Arkadaş'ın yaklaşım-ları objektifti. B... Arkadaş, son rauntta sorulara büyük oranda açıklık getirdi. H... Arkadaş'ın pek derin olmadığı, biraz ezbere yaklaştığı sonucunu, pek emin olmasam da, çıkardım. M... Arkadaş, (fedai bölümü sorumlusu) tam bir olaydı. Bana biraz Tahsin Yücel'in "Bir Peygamber'in Son Beş Günü" (yanılmıyorsam bu adlaydı kitap) adlı kitabındaki devrimciyi hatırlattı. Sanki 1984'lerde yaşıyor gibi geldi bana. Kendince bir savaş ve asker dünyası yaratmış ve onunla yaşıyor. Sürecin gerisinde ve değişimi, taktik olarak algılıyor. Bu, yanılmıyorsam biraz da sorumlu olduğu alandan kaynaklı olsa gerek. Çünkü "Savaş olmayacaksa, biz niye varız"a cevap verememe durumu olabilir.

Bugün sabah 6-7 arkadaş, voleybol takımı olarak, yarın başlayacak olan turnuvalara hazırlık amaçlı antreman yaptık. Ben, voleybol, uzun atlama ve masa tenisine katılıyordum. Fakat masa tenisinden çıkarılmışım. Ancak iki dalda katılmıyormuş. Bu turnuva da, süreçle direk ilişkili. Sanırım sosyal yaşamı geliştirme amaçlı yapıyor.

Eğitimde, Parti Önderliği'nin 7 ve 11 Ekim tarihli talimatlarını okuduk. İlk kez duyduğum, insanın adeta kanını durduracak

açıklamalar vardı. Süreç bende gittikçe oturuyor ve ilerisini daha net görebiliyorum. Mesela çıkardığım bir sonuç; anayasa değişimini ve genel affı bu hükümet çıkarmayacak, çünkü bu onların doğasına aykırı. Mayıs 2000’de yapılacak seçimlerde CHP-HADEP-ÖDP-EMEP vs. gibi Demokrat Sol çevrelerin ittifaka girmeleri ile bunların katıldığı bir hükümet ortaklığı, ancak bu değişimleri sağlayabilir. Bu oluşumu, MGK destekleyecektir. Fakat eğer Doğu Perinçek’in açıklaması -Kemalist bir aydından sonra bir siyasi parti lideri öldürülecek diyen- doğruysa, sıra kazanıma gidecek olan bu ittifakın temsilcisine gelmiş oluyor ki, bu da muhtemelen Altan Öymen olacaktır. Öyleyse sıra Altan Öymen’de mi, demekten kendimi alamıyorum.

Yine ilginç gelen bir diğer nokta; Önderliğin Yunanistan tarafından TC’ye verildiği gün, Kemal Burkay’ın Yunanistan’da oluşu ve tabii Simitis’in açıklaması. “Kürtlerin tek lideri Apo değildir” diyerek, şiddet karşıtı Burkay’ı Avrupa merkezli bir çözüm arayışı olarak öne çıkaracaklardı. Yine Yunanistan, ciddi bir Türk-Kürt savaşını peşindeydi. Bunun Önderlik tarafından boşa çıkarılmasındandır ki, Yunanlılar TC’ye karşı tarihte görülmemiş bir dostluk, yakınlık örneği sergilemeye başladılar. Bu, korkularından kaynaklanıyor.

Ayrıca giden gruba, (8 kişilik Barış Gurubu) sivil bir ekip tarafından sorguda sorulan sorular ilginçti. Bu durum, devletin ne kadar hassas ve dikkatli yaklaştığını ortaya koydu. Bu sorularla devlet, her şeyi bildiğini gösteriyordu.

Bugün, ayrıca hastaneden çağırdılar. Oraya Azad Arkadaşla giderken, yeni savaşçılar kampına da uğradık. Birçok Arkadaş’ı gördüm. Rusyalı Serhat’ın durumu, pek iç açıcı değildi. Hemen albümünden benim resmimi çıkardı ve arkasını yazmamı istedi, yazdım. Yanılmıyorsam Bıdeng ve Brusk’un kaçtıklarını biliyor. Onları sordu, yalan söylemek durumundaydım, ‘Bilmiyorum’ dedim. Bana kalırsa onu eve göndermeliler. Hastanede karşılaştığım durum, beni şok etti. Kafam allak bullak oldu. Dış malzemeleri alınmış, hatta kış süreci için hepsini temin etmeyi düşünüyorlar. Bu, benim başıma kalacak diye, ürküyorum. Gerçi Ali Hançer’in öğrenme ve kendi yapma isteği var, ama bu da bana doğru gelmiyor, vicdanım sızlıyor. Ahlak anlayışım el vermiyor. Yarım yamalak bir öğrenmeyle yoldaşlara kobay yaklaşımının gösterilmesini, şimdiden doğru bulmuyorum. Ben bu işi, profesyonel olarak yapmak istemiyorum, sürecin beklentileri daha farklı.

Burada bir örgütlenme içinde olmak, bana daha uygun geliyor. Ölüm-kalım anı diyeceğimiz, her şeyin yeniden yazıldığı böylesi bir sürece ilgisiz, uzak kalabileceğim bir tercihte bulunmaya gönlüm el vermiyor. Karargah onay verirse, galiba karşı karşıya geleceğiz.

Bu arada ‘Arayış’ gazetesinin 2. sayısı bugün asıldı. Hoş yazılar var. Rotinda -Uçuk Hayaller- adlı bir yazıyla katılmış, güzel bir yazıydı. Muhalif Halil’in köşesindeki ‘Kekliğimi Vurdular’ adlı mizah yazısı, hayli ilgi çekiciydi. Hüseyin Kaytan Arkadaş’ın, ‘Moseroda Amarya’ adlı bir şiiri vardı. Henüz okumadım. Şehit Dilan Arkadaş üzerine bir şiir, yine Hamza Arkadaş’ın bir şiiri vardı. Genel olarak güzeldi. En yakın süreçte bende katkı sunmalıyım. İstedğim halde yine gerçekleştiremedim, bu da güven sarsıyor.

Şevbaş-Şevşat-Sövxer-Kalinikta-Good night-İyi geceler-

* * *

31 Ekim 99/Pazar Xinere (Hastane)

Saat 23:20 ve ben gazlı l x başında 5-6 saattir uğraşmakta olduğum tüm Xinere ve Xakurke alan g  lerinin dişle ilgili hasta sicil ve randevu defterlerini, henüz hazırladım. Yaklaşık 3-4 gündür burada, hastanedeyim ve bu süre zarfında neredeyse 50'den fazla Arkadaş'ın ağzıyla ilgilendim. Hastanede görevli Mervan Arkadaş'ın karargahla konuşmasından sonra, 15 günlük bir süre için organize edilen 'BAşKAN APO'YA ÖZGÜRLÜK Spor Turnuvaları' süresince, hastanede arkadaşların dişlerini tedavi etmek için görevlendirildim. Yoğunlaşmamın çoğu, bu konu üzerinde. Yaşamımda belli bir farklılık da yarattı. Olumlu ve olumsuz yanları var. Mesela, insanları daha yakından tanımaya imkan sunuyor. Kadın ve erkek cinsini ve kendi yaklaşımlarımı tanımak ve tartmak açısından olumlu. Bu görevin uzun vadede başıma kalabileceği düşüncesi, kaygı veriyor. Süreçle ilişkilendirdiğimde, insanların diş yapımına bu denli yönelmeleri, beni farklı düşüncelere götürüyor. "Hani her şey bitti, artık evimize dönüyoruz. Eh....yıllardan sonra evlenmeyi de bize çok görmezler herhalde" düşüncesiyle kendini estetik açıdan yeniden düzen-lemeye yatırma fikrinin kişileri bu tercihe yönlendirdiği düşüncesinin bende hiç uyanmadığını söylemek, pek dürüst olmasa gerek. Özellikle bayan arkadaşların ilgisi daha yoğun. Kadın-erkek yaklaşımı çok ucuzlamış, değer aşınıımı, yoğun politikleşme, cins savaşını verme adına kendi cinsini -kişilikteki çirkin yanları da içine alan- ilkesiz savunma, iktidarı vermeme, karşının kullanabileceği bir koz olabileceği kaygısıyla kendini sınırlama ve tüm bunlara rağmen i te yozluğu yaşama gelişebiliyor. Bunlar da benim g zlemlerimdir diyebilirim. Ve bu gördüklerim aslında Demokratik Cumhuriyet projesinin haklılığını daha fazla kanıtlıyor. Söylemesi acı da gelse, Tanrı-Tanrıçayı bırakalım, doğru dürüst bir sosyal ilişki yok. Birbirine değer verme, değer görme yok. Herkes, biribirini suçluyor. Bu yaklaşımlar, beni ürkütüyor. Bunun yanında ülkeye geleli bugün tam iki ay oldu. Geldiğimden bu yana alanımızda, ikinci kez yoz ilişki  rneği ile karşılaşıyoruz. Bakalım bu süreçte bizleri, daha neler bekliyor? şimdilik benim gördüğüm kadarıyla yapının

durumu, pek iç açıcı değil. Duygu, istem, özlemde çok geri ve çoğunu bastırılmışlık, elde edememişlik belirliyor.

Bugün yaşanan ilginç bir durum da daha Kasım ayına dahi girmeden, yaklaşık 1-2 saat önce başlayan kar yağışı oldu. Şimdiden 5-10 cm tutmuş ve hala yağıyor. Anlatıldığına göre kar, bu sene Xınere'yi erken vurmuşa benziyor. Geçen yıl karın Aralık ayında yağdığı söyleniyordu. Kürdistan'ı, uzun bir aradan sonra bir de kar altındayken görelim, bakalım nasılmış...

Xatire to PAYİZ...

To xerama ZIMISTAN

* * *

6 Kasım 99/ Cumartesi

*Dilimde yanık bir ezgi.
Girdabındayım duygu selinin
Yaşam defterinden bir sayfa daha gitti bugün.
Tavladan zar sesleri geliyor ve pul şıkırtıları...
Pencu sê, haydi dû, üç bir... karışıyor bunlara...
Ve fanus hışırtyla bu yaşam kesitini süslüyor.*

Yaşam seni hep sorguladım, sorguluyorum yine. Kim olduğuma henüz anlam verme sürecindeyim. Sorgularken mekan önemli mi? Önemli tabii ki, yoksa bunca uzun yollara düşmenin, ülkemin Güneyinin Xınere'sinde olmanın ne anlamı vardı. Ey felek, yine neden asıldı boğazımıza yağlı ilmek ve neden sürekli boğulan biz oluyoruz. İçtiğin onca kan yanına kar mı, hep bizi mi ezeceksin ve düşlerimiz sayende hep kabusa mı dönecek?

*Şekif'in başı karlı,
Kürdistanım ağlamaklı.....
Giderken ardından...
Elveda derken sana....*

Önderliğe...

Aslında öncelikli olarak yazması gerekenler başkalarıydı. Ben daha yeniydim, daha büyük dostluklar kuranlar vardı seninle. Gönül isterdi ki, önce onlar yazsın seni. Seni daha derinlikli tanımaya başlayalı henüz iki ay bile olmadı. Oysa bir ömrü paylaşanlar var seninle ve nedense yazmıyorlar. Öğretmenimizdin, çok şey öğrettin bize ve bizim gibilere. Bizden ayrı bırakıldığına inanamıyor içimiz, alışmıştık sana. Tarih, tarihimiz seninle yazıldı. Bize ebelik yaptın sen, nur topu gibi bir ulusumuz oldu. Ne yazık ki bu çocuğun yaşamasını istemeyenler de var. Gerekçeleri de yine sensin, senin gerçekliğinin. Oysa sen onlardasın da, seni canavar gibi gösterip, ölüm makinesi olarak tanıtmalarına ve bu çirkinliklerine bilimi de alet etmelerine karşın onları da kapsar gerçekliğin ...Sen her yerdesin...

10 Kasım 99/ Çarşeme

Evet, saat sabahın 2:30'na doğru yaklaştığı ve uykunun beni haylice zorladığı bu saatte, yatmadan önce yazmak istedim. Yaklaşık 00:30'a kadar Önderliğin Yargıtay Başkanlığı'na, 9. Ceza Dairesi'ne yazdığı Savunmayı bireysel okuyup, sonra da Xakurke'den Aydın, Ali NAZİK ve Mervan Arkadaşlarla beraber süreç üzerine tartıştık.. Fakat yatmadan önce, bana yazdıran güce ya da isteme gelirsek; Sana sesleniyorum MUNZUR Arkadaş. İnsanların ikizleri ya da ikizi kadar benzeri olabilir mi? Evet, bugün dış tedavisi için Xakurke'den gelen Zınarin Arkadaş'ın, biraz daha dikkatli yoğunlaştığımda şaşkınlık uyandıracak derecede sana benzediğini fark ettim. Hele gözleri, seninkilere çok benziyordu, yine burun yapısıda öyle. Gerçekten tesadüfün bu denli olması bana çok ilginç geldi. Senin bir benzerini Partide görmek, insanda şaşkınlık uyandırıyor... Öyleki Arkadaş'a, "Dersimli misin?" diye sordum. Serhatlıymış. O da tutsaydı, acaba sen misin diye herhalde haylice düşünecektim. İlginç, tanımlayamadığım bir duygu yaşadığımı söylemeliyim. Elektriklenme denebilir, bilinmez bir güç sanki kendine çekiyordu beni. Bu gücün sana olan benzerlikten kaynaklandığını anlıyorum. Seninle de görüşmeyeli, haylice zaman oldu. En son Haziran'ın 6 ya da 7'sinde görüşmüştük. Hiç konuşamadık. Yaklaşık 5,5 ay olmuş. Bazı arkadaşlar, Yunanistan'da tutulabileceğini, hatta legal çalışmalar için Türkiye'ye gönderilebileceğini söylediler. Bu şekliyle, uzunca bir süre görüşmeyeceğiz herhalde. Çoğu zaman aklımdasın, bazen rüyalarım da giriyorsun. Sıklıkla hatırlıyorum seni. Geçenlerde gördüğüm rüya, bana ilginç geldi. Bir soğukluk vardı, bir uzaklık.. Sen soğuktun, bense kaygılı. Bu da mesafe yaratıyordu. Ben bunları yazarken, yanı başımda fanusun ve defterimin üzerinde dört dönen 4 kelebek var. Oldukça hoş gözüküyorlar. Kapkara boncuk gibi gözleri, kahverengi bir zemin üzerine sarı işlemeli bir halıyı andıran güzelim kanatlarıyla dolanıp duruyorlar. Dışarıdan bakınca, çok güçlü arayışları var sanıyorsun... Hiç bitmek bilmez bir arzuyla, döndükçe dönüyorlar...

... Ya bizim arayışımıza ne demeli? Biz neyi arıyorduk? Bunca yolu bize aldırın neydi, neydi kaybettiğimiz ya da bizde hiç

olmayan? Evet, bizimkisi sanırım daha yüce mutluluğa ulaşma arayışydı. Sıradanlıktan ve tek düzelikten nefret ve yaşamı anlamlandırma çabasıydı. Belki de bu yaşam oyununda ben Tanrı, sen de Tanrıça olacaktın. Yaşadıklarımızdan sonra, birbirimizi ancak bu rollerde kabul edebilirdik. Aksi durumda, belki de seninle bir daha aynı sahneyi paylaşamayabilirdik ya da en azından bende ki kısmı böyleydi..... Evet, yaşam oyununda biz bu rolleri kendimize sahne arkasında biçtik, ama sahnede bu kostümler biraz bize bol geldi ha ne dersin? Biz, biraz içinde kaybolduk ve sanırım pek dolduran da çıkmadı. Tabii ZİLANLAR ve BAŞKAN hariç. O yüzden bu oyunun senaristi, yönetmeni müdahale etti ve oyunun hayallere boğulmuş yanını gerçeğe boyadı. Oyun şimdi daha bir gerçekçi oldu ve haykırıyor “Şimdi oynayın rolünüzü” diye. Birçokları şimdiden misafir oyuncu rolünde yer almak niyetinde, hayal yüklü oyun biraz tuzlu gelmiş sanırım. Biz bu son oyunda hangi rolü alsak dersin, baş rol mü misafir oyuncu mu? Seni bilmem, ama bende her ikisinin de kıpırtıları var... İzleyelim bakalım, bu oyunda sonumuz ne olacak?

Sövaheqi sîma ser zedi bo

* * *

26.A.P.P(Kasım 99)-Yene Xınere-Karargah yanı

Ülkeye gelişimin 3. ayına hızla yaklaşıyorum. Ayrıca Partimin 21. kuruluş yıldönümüne, bir gün var ve süreç ilginçliğini sürdürüyor. 27 Kasım vesilesiyle organize edilen festival için, kültür-incelemeden, PJKK basınından arkadaşlar ve Rotinda Arkadaş ile beraber, buradan yaklaşık 2,5 saatlik yol yürüyüşüyle gidilen, Şekif'in dibindeki Peyman Arkadaş'ın eski kampı olan Şehit Rojbin kampına gittik. Dün üst üste aldığımız haberlerle şok üstüne şok yaşadık. Yargıtay 9. Ceza Dairesi, dün yaptıkları açıklamayla BAŞKAN'a verilen idam cezasını onayladıklarını açıklamışlar. Bu, birincisi. İkincisi; Türk ordu güçleri, sınırı 8 km kadar geçerek Haftanın, Oramar ve Avaşın taraflarında çetelerle birlikte operasyona çıkmışlar. Yine gelen haberler arasında KDP ihanetçilerinin Gare'ye ve Sideka'ya operasyon düzenledikleri vardı. Gün içerisinde ilginç duygular yaşadık. Operasyon söylentileri, henüz çatışma ortamını görmediğim halde, beni de eski arkadaşlar kadar psikolojimi savaş koşullarına göre ayarlamaya götürdü. O gece Yekbun Arkadaş'ın bölümündeki bir mangada, hep beraber saz çalıp türküler söyledik. Mihriban, Yeşil Ördek.. gibi, BAŞKAN'ın en çok sevdiği halk türkülerini çalıp söyledik. Onları yanık Zazaki, Kurmanci ve Sorani ezgiler izledi. Hatta müzik grubundan Şırnaklı olan Guyi Elenya arkadaş, söylediğimiz türkülerin bir kısmını kasete dahi aldı. O gece 19:30 sularında gelen telsiz haberinde, KDP'nin bulunduğumuz yere arabayla iki saat uzaklıkta olan Kaniye Kırej'e kadar geldiği haberini aldık. Tüm güç, intişar haline geçti, tepeciler çıkarıldı. Aynı anda, 20 kişiden oluşan grubumuzla apar topar Karargah'a doğru yola koyulduk. O gece çekilen kaseti, yolda yarım yamalak da olsa dinledik. Hoş bir kaset olmuştu. Hatta o gece, kötü de olsa, bunun üzerine bir espiri dahi yaptım; "Bu kaset, bizden sonrakilere hoş bir anı olarak kalacak.." dedim.

Yine ben, Halkız, Aryen Varto, Gulan ve Pelşin Arkadaşlar, savaşın iki yönü üzerine konuştuk. Halkız Arkadaş, insanın doğasının savaşa aykırı olduğunu, kendisinin de savaştan nefret ettiğini söylüyor. Yine "Öyle anlar oluyor ki, paramparça dahi etsen kılın kıpırdamıyor," diye de ekliyor.

“Hele ölüm anındaki o son çığlık, anlatılamaz. Tam öldüreceğin anda yaralı yerde yatarken, o çığlık, çok korkunç” diyor, “Fakat hiç acımıyorsun o an, savaşın kara yüzü işte...” diye devam ediyor.

Yine anlatıyor Halkız; “Bir keresinde KDP’ye pusu atmıştık. Bir genç kendini arabadan attı. Yerde taklalar ata ata saatlerce çatıştı. Müthiş direndi. Yaşam savaşımı korkunçtu, yiğit döğüştü” diyor ve sesi hafif çatallaşarak, “Fakat o da ölümden kurtulamadı... Evet bu savaşın istemeden gözyumduğum yanı ya da bu belalı zorlu oyunun olmazsa olmazı... Ya bu oyunun içinde hiç oynamayacaksın ya da dikene katlanacaksın” diyor.

Herşeye karşın farklı ve hoş bir gündü. Dileğim, daha fazla ölüp öldürmeden, bu işi tatlıya bağlamak. Ama birileri ille de “Biz kaşınıyoruz” diyorsa, ne yapalım. Eee.. bize de kaşımak, düştü bile...

Bu arada dün yola koyulduğumuz sırada, İsmail* beyazları, gökyüzünden serpmeye başlamıştı bile. Bu arada isteğim de oldu. Operasyon haberini duyunca, “Keşke kar yağsa..” demiştim. Yani İsmail de şimdilik bizden yana gibi. Ama o yanar dönerdir, her an bir yamuk yapabilir. Bu Kürdistan’da gördüğüm ikinci kar. Yaklaşık 10-15 cm yeri tutmuş ve gerçekten ülkem, karlı bir başka güzel. Beyaz bir gelinlik gibi örtmüş her yeri, ağaç dalları hafif siyahlıklarıyla gelinin saçlarını andırıyor, ama onlara da ak düşmüş...

BAŞKAN’ın idam kararına gelince, tüm iyi niyet duygularımı zorlayarak diyorum ki, bunu AB sürecine girişi hızlandırmak için bir koz olarak kullanacaklar. Yani “Gelin müdahale edin” diyerek, süreci fiili olarak hızlandırmak istiyorlar ki, bu işin dış boyutu. İşte ise, ağırlıklı olarak MHP tabanını ve onun devlet içindeki uzantılarını tatmin etmek amacındalar. Buradan çıkan bir başka sonuç ise; rantçı-çeteci ekibin, henüz devlet içinde ağırlığını koruduğudur. Hatta bir dizi faili meçhul trafik kazası dahi gerçekleştiriyorlar. En son Susurluk Komisyonu’nda yer alan FP’li bir milletvekiline trafik kazası geçirtiliyor. Bu, Susurlukla ilişkili olan 6. kişinin ölümü oluyor. Buna, A.T. Kışlalı da dahil edilebilir. Yani adamlar henüz güçlü ve tehdit savuruyorlar. Alınan karara ilişkin Ecevit, “AİHM kararı, beklenmeli” diyor. ANAP-DYP ve MHP ise, “İdam hemen gerçekleşmeli” diyorlar. FP ise dengelere oynuyor. CHP’den bazılarının (İnal Batu, Hasan Fehmi Güneş gibi) Medya TV’ye yaptığı açıklamalar ise olumlu. Bu, ileride CHP-HADEP ve diğer muhalif oluşumlarla ortak bir cephenin geliştirilebileceğini şimdiden gösteriyor. Yani MGK, bu CHP’liler ağızyla gerçek istemini ortaya koyuyor, ama mevcut kararı

açıklamakla da buna mecbur olduğunu söylüyor. Dava, hukuksal açıdan sonuçlandı. Şimdi meclise gitse, kesinlikle oylanacak . Ayrıca bu davanın daha 1-1,5 yıl süreceği şeklinde bir söylenti var. Mecliste kararı, bu kadar uzun bir süre sürüncemede bırakabileceklerini sanmıyorum. Hemen onaylayacaklardır. Ama sanırım Ecevit'in söylediği “AİHM’in kararını bekleyelim” sözü, gerekçe gösterilerek karar dondurulacak. Ve umudum Mayıs 2000’de yapılacak olan seçimlerde idam yanlısı olmayan kesimin oluşturacağı bir hükümetin (CHP-HADEP-DSP-EMEP-ÖDP gibi) kurulması. Ancak böylesi bir hükümet idamı kaldırıp, genel af çıkarır ve anayasal değişiklikler yapabilir. Bu dava, kesinlikle ikinci bir hükümetin oluşumuna kadar uzatılmalı.

***İsmail:** Tanrı.

* * *

6 GAĞAN 99/Pebazeri Xinere-Manga

Yaklaşık on günlük bir aradan sonra, tekrar notlar düşünüyorum günlüğe. Dört gündür hastanedeydim. O süre içerisinde bölükte düzenleme yapılmış. Ben de Mazlum ve Ferhat Arkadaşların komutalarındaki birinci mangaya verilmişim ve bu yazıyı yeni mangada yazıyorum. Üzerimde sivil elbiseler var. Bunun nedeninden şu an bahsettiğimde dahi, vücudumun aşağısından yukarısına doğru, tüylerimi irkilterek ilerleyen bir ürperti hissediyorum. Evet çeteler* sayesinde sivilleştik. Öyleyse askerileşmenin kıstası, öldürülen çete sayısının artışıyla doğru orantılı. Acaba çeteler, farkında olmadan Demokratik Cumhuriyete hizmet mi ediyorlar....! Tüm elbiselerimi çeteler sayesinde yıkayıp ilaçladığım için sivilim. Çeteler, üslenme alanı olarak bizi uygun görmüşler anlaşılan. Ben, yine ikinci sıradayım. Ya Ruhalı Çekdar'a ne demeli? Bölüğümüze geleli neredeyse 20 gün oldu, 97 katılımlı bir Arkadaş. Geldiğinden beri çeteler, bir türlü ondan ayrılmak nedir bilmiyorlar. Sanırım stratejik üslenme yeri olarak onu seçmişler. Çektar neredeyse bunalıma girecek. İçine sinmediği için, elbiselerini iki kez üst üste kaynattı. "En son bu ilacı içeceğim, başka türlü bana kurtuluş yok" diyor.

Evet, yarı şaka yarı ciddi çeteler, bizi sivilleştirdi dedik, ama gidişat pek de bu durumu kabullenir gibi değil. Aç kurtlar, çakal sürüleri, kan emici vampir bozuntuları, hiç kaygısız av peşindeler, iz sürüyorlar. Son süreçte gelişen operasyonlarda, Gare'de tank pususunda 31 ile 35 arasında değişen sayılarda Arkadaş'ı şehit verdiğimiz haberleri geliyor. Son süreçte akıl almaz kayıplar verdik ve veriyoruz. Kurbanlık koyun gibi kesiyorlar boynumuzu...

Kemal Zap'ın da şehit olduğunu öğreniyorum, hatta düşmanın Kuzeyde kimyasal dahi kullandığı söyleniyor. Evet düşman diyorum, çünkü bunca kayıptan sonra Türk ordu güçleri demeye dilim varmıyor doğrusu. En son Önderliğin 14 Kasım tarihli görüşme notlarını okumuştum. Bu tarihten sonra, 25-28 Kasım tarihli görüşmelerin de geldiğini öğrendim, ama henüz okuyamadım. Öğrenebildiğim kadarıyla görüşme notunda Önderlik, bu son kayıplara çok üzüldüğünü ve öfkелendiğini belirtmiş. Yine bu süreçte, iki aydan yedi aya kadar değişen sürelerde İran cezaevinde kalan arkadaşlardan 6 tanesi bırakılıyor. Mangaya geldiğimde

onları görmüştüm. “Neden bu süreçte bırakıldılar” diye düşünüyorum. Neden olarak aklıma, “Son süreçte ‘Güney’de gelişen operasyonlardır” cevabı geliyor. Yani İran, her zamanki gibi yine o sinsî politikacılığıyla dengelere oynuyor.

Bu süre zarfında öğrendiğim bir diğer üzücü olay, tanıdığım ve hatta diş tedavisi için bana gelen, dişine geçici dolgu maddesi koyup on gün sonra tekrardan gelmesini söylediğim, Küçük Güneyli Cabbar Arkadaş’ın şahadeti oldu. KDP için yola mayın döşerken, 3. mayın patlıyor ve hiç yere bir can daha aramızdan ayrılıyor. Şikeft yapmaktan yıpranmış kirli elbiseleri geliyor aklıma. Hele o bakışlar... Dişini yaptırmak için gelmişti, ben de ısrarla yapamayacağımı söylemiştim. Kurmanci’ye hakim olmadığım için direk onunla konuşmamış, ara bağlantılarla durumu anlatmaya çalışmışım. O ise pek anlamak istemiyor, ısrarlı bir şekilde durumunu bana gözleriyle ifade etmeye çalışıyordu. Bense anlıyordum, ama işi hinliğe verip tam göz göze geldiğimiz anda gözlerimi kaçıırıyordum. O, gözleriyle konuşuyordu. Bir dişini bile yapmak, bize kısmet olmadı. Sen rahat uyu yoldaş, fakat şahadetin kabullenilir gibi değil. Ucuz ölümlere asla yer olmamalı bizlerin yaşamında. Ölüm, bize yaklaşırken korkmalı. Bizlere bu denli rahat misafir olması, kolay kabullenilmemeli. Gitsin artık ölüm, bizden uzak olsun. Fazlasıyla misafir oldu bize, yaşamı bekliyoruz, kapımız açık size.

Yaşam, yaşam, yaşam...

Barış içinde, onurlu ve özgür yaşam, gel artık.

Evet bir diğer üzücü haber de Munzur Arkadaş ile ilgili. Annenin kısmi felç olduğunu, Şerda’dan öğrendim. Ne denir, nasıl anlatılır, pek bilemiyorum. Öğrendiğinde, yanında olmak isterdim. Yoldaşlık, dostluk zor günlerde anlamlıdır. Her ne kadar tepki duysan da annene bağlı olduğunu biliyorum. Eminim seni çok üzmüştür, üzüyordur da. Kolay değil. Hele bir de böyle bir durumun nedeninin kendisi olduğunu bilmesi, bir insanın mahfını getirmeye yeter de artar bile. Böylece bir şey daha öğreniyoruz; hiçbir şey bedelsiz değil. Belki ilk etapta bunun çok bilincinde değildik. Toz pembe hayaller görüş mesafesini kısaltıyordu, ama şimdi gerçek daha bir çıplak ve acı dibe vurmuş. Fakat acı hükmetmemeli sana, ruhunu teslim almamalı. Acının kollarına bırakırsan ruhunu şayet, o buna dünden razı, yaşayamazsın.

Çeksin, o sık boğaz eden ellerini insanın üstünden ve ruhun daha bir özgür yürüsün üstüne üstüne ...Zafer, fedakar, candan, güçlü, kahraman Kürt kızının olsun...

Acına ortak olup, yoldaşça sevgilerimle seni kucaklarım.

***Çete:** Bit.

12-GAĞAN 99/Peyene (Aralık)
Xinere-Manga
Ş. Botan Bölüğü

YOL AYRIMI

İki gün önce Gulan Arkadaş, dersanede eğilip kulağıma, “Seni kültür birimine almışlar, Botan Arkadaş Kongre’ye gitmeden seni çağırıp konuşacakmış” diye fısıldadı. O gün Botan Arkadaş, bölümümüzü gitmeden ziyaret edecekti. Onu bekliyorduk. Fakat aldığımız en son habere göre, buraya uğramadan gitmiş. Bu vesileyle benimle de konuşamamış oldu. Fakat yine de iki gündür düzenlemem olduğu söylentisi bölükte yayılmış durumda ve her seferinde karşıma çıkıyor. Beni görenler ya “..Demek seni kaybettik ha..” ya da Çekdar ve Fırat Arkadaşlar gibi “Aslında senin siyaset yapman gerekiyor, çok kozmopolit bir kişiliğin siyasette başarılı olursun” diyorlar. Hatta Çekdar, bu işi ileriye götürerek; “Siyaseti, bu bölükteki 36 kişi arasında yapabilecek 2-3 kişiden biri de sensin” diyor. Tabii 20- 25 gündür tanışmamıza rağmen Çekdar Arkadaş’ın benim hakkımda bu kadar emin konuşmasının dayanağı nedir, diye düşünmedim değil. Ama sorunun cevabını da çabuk buldum. Aydınlar Birliği’nde ya da dışarıdaki adıyla Rewşenkorlerde (çekemeyenlerin tanımlaması) beraberdik. Orada Ramazan vesilesiyle oruç tutan bir Arkadaş’ımız vardı. Benim buna hoşgörülü yaklaşımım ve bugüne kadar yaşamımda geçirdiğim evreler, (Liseyi yatılı okumam, üstelik Nakşibendi tarikatıyla 1,5-2 yıl kadar ilişkimin olması, yine mesleki kariyerim yani Diş Hekimliği vb) kısacası yaklaşım tarzım ve yaşam tecrübem, Çekdar ve Fırat’ta siyasete atılmak için uygun olduğum fikrini uyandıran noktalar oluyor. ... Arkadaş, yine gitmemden yana olmayanlardan. Hatta şakayla karışık “Oralarda sabun çoktur” diyor. Ben de “Bunu düşünmedim değil” diye ekliyorum. Fakat ondaki durum, biraz daha farklı. Onun gitme demesinde, yanılmıyorsam çok abartılı olmasa da bir çekeme-me, kıskanma durumu var. Kendisinin böyle bir şansı olsa,

bunu kesinlikle değ erlendirirdi. Bundan hiç    hem yok.    nk  o, bu olaya  ekdar ile Fırat kadar saf bakmıyor. Hatta ilk olarak “Orada da nöbet var, fırıncılıkta dahil...” gibisinden söylediği sözler, beni oldukça   kelendirdi. Bu, aslında bana bakış açısı oluyor. ...Arkadaş da aynı anlayışta. Onlara göre benim sanatı tercih etmem, kaçış ya da kendimi ya atma istemimle doğru orantılı olarak gelişiyor. Çok küçük, hesapçı bir yaklaşım bu. Hatta benim Türkiye’ye gitmek istediğimi düşünüyorlar. Aslında kendileri, bu yaklaşımı ta ıyorlar. Bu i i, en fazla isteyenler onlar. Kendi   zlemlerini bana yüklüyorlar. Onlardaki çok ilkeli bir yaklaşım olsaydı, bana gitme derken, bugün tanık olduğum konuşmada Fırat’ı sunuculuk yapabileceği konusunda, iknaya  alı mazlardı. İşte bu yaklaşımda tutarlılık yok. Yani subjektif, niyetsel ve dürüst olmayan bir yaklaşım söz konusu. Ama  ekdar, Fırat ve Mervan’ın yaklaşımlarında, niyet aramıyorum, kuşkuyla da bakmıyorum.

Evet dıştan gelen tüm değ erlendirmelerin, bakış açılarının ötesinde asıl belirleyici olan, sorununun benim için ne ifade ettiği noktası oluyor. Ortada bir tercih durumu var; ‘sanat mı, siyaset mi?’ Yani yaşam-ya amımın nasıl olacağı meselesi ile karşı kar ıyayım. Yoksa Ahmet’ten, Menmet’ten çok, benim ne düşündüğüm belirleyicidir.  u anki karar düzeyimi, kararsızlık tanımlaması daha net a ımlıyor. ‘Ne yardan, ne serden geçememe’ mantığı çok hakim. Şimdi aldığım bilgiye göre; oraya gitmem, profesyonel anlamada bu i i yapmam anlamına gelecek. Yani bu, profesyonel siyaset kadrosu olamayacağım anlamına geliyor. Oysa ben, bunu da istiyorum.

* * *

01 Çile (Ocak) 2000 Ximere/1. Manga

Saat şu an 01:45. Yeni yıla gireli, bir saat 45 dakika oldu. Geriye dönüp, geçmiş yeni yılları nerede kutladığımı ya da kutlayamadığımı düşünüyorum.

‘95’i 96’ya bağlayan gece, yanılmıyorsam Avcılardaki aile evinde geçirmiştım. ‘96’yı ‘97’e bağlayan geceyi ise, Kocamustafapaşa’daki evde Munzur ile geçirmiştık. O geceyi hiç unutamıyorum. Yeni yıla tartışmalı girmiştık. Tartışmamızın nedeni, benim kaba redçi, mekanik yaklaşımlarım yanında Munzur’un bu güne ayrı bir önem vermesinden kaynaklanıyordu. O, bugünün yaşamında her zaman farklı bir yerinin olduğunu söylüyordu; bense devrimcilik adına klasik yaklaşıyordum. Tabii bu da tartışmayı doğurmuş ve karşı taraf anlaşılmadığını düşündüğünden, yeni yıla moral bozukluğuyla girilmişti. Sonrasında M.Can, sarhoş bir şekilde eve uğramıştı. İçkiden aldığı güçle sanırım “ilan-ı aşk” yapacaktı. Fakat beni görünce bu aşk kılıcı kursağında kaldı...

97’yi 98’e bağlayan gece, yanılmıyorsam ben, Ulaş, Arif(havacı teğmen) ve Elif, Taksim’de Çiçek Pasajı’nda hoş bir ziyafet çektik. Ulaş, çupra yemişti. Fakat hesap istendiğinde dördümüzün yediğinin toplamına denk bir hesabın sadece Ulaş’ın balığına gelmesi, Ulaş’ı şok etmişti. Uzunca bir süre çuprayı sayıkladı... Sonra İstiklal Caddesi’ndeki çılgın insan seline biz de karıştık. Bağrıışmalar, çağrıışmalar, kavga edenler, ilginç kostümleriyle, bir sürü insan... İstiklal Meydanı’ndaki direklere tırmandığımı hatırlıyorum.

‘98’i ‘99’a bağlayan gece,Eğitim Sahasındaıydım. Şehit Botan Arkadaş’ın özel tim rolünde oynadığı skeci, yine o skeçte kampın köpeğı Xırço’ya beyaz atlet giydirilip üzerine 3 hilal çizilmesini ve köpeğın şaşkın ve komik halini hatırlıyorum. Yine o gece Noel Baba olan Cihan Arkadaş, hediye olarak herkese dönük eleştirilerle yüklü esprilerin yazıldığı kağıtlardan çekiliş yaptıırıp, okutmuştu. Köylü kökenli olan Serhat Van Arkadaş için “Küçük burjuva olan benim, asıl köylü Seyidrıza’dır” şeklinde bir yazı yazılmıştı. Bu etkinliğe, ülkeye yeni gelen arkadaşlardan sorgulanıp Parti’den atıldıklarını öğrendiğimiz Rozerin ve Melsa da katılmışlardı.

Ve 99'u 2000'e bağlayan geceyi ise, ülke topraklarının güneyinde, Xınere'de geçiriyorum, geçirdim. Top sahasında yakmaya çalıştığımız cılız ateşin başında, "şerizdin şerizdine" parçasını söyleyip, Nemrut, Azat, Andok, Çekdar, İntikam, Bermal, Gülnaz ve Göksu Arkadaşlarla birlikte halay çektik. Tam 24:00'de Ekrem Arkadaş'ın birliğinden silah sesleri yükselerek, dağlarda yankılandı. Ardından PJKK'den ve diğer yerlerden yapılan atışlara bunlara eşlik edildi... Sonra küçük halayımız, duyanların ağır ağır gelmesiyle büyüdü. Neredeyse tüm gece boyunca, benzin ve odun taşıyıp, sönen ateşi beslemeye çalıştım. Yani işin emektarlığını yaptım. Gece, her şeye rağmen güzeldi. Yoldaşlarım halay çekip eğlenirken, benim çalışmam da ayrı bir zevk veriyordu. Tabii hoş olmayan durumlar da yaşandı. Biz sabahlamayı düşünüp, yanan odunlardan oluşan közde sıcak demli bir çay demleme hayalleri kurarken, "Eğlence saat 1:00'de bitecek" diye bir ses duyuldu. Eğlenme isteğimiz, "Heval em askerin" gerekçesi ile tekrardan engellendi. Birilerinin açıklayamadıkları, zorda kaldıklarında can simidi gibi sarıldıkları bu zırhtan nefret ediyorum. 3 kelimeden oluşan soğuk bir cümle bu. Keşke, Kürt Dil Kurumu görevi benim olsaydı da bu gereksiz cümleyi, Demokratik Cumhuriyet'e dönene kadar ortadan kaldırabilseydim. Aslında 'etkinliği bitirin' denmesinin bir nedeni de İntikam'ın deyimiyle; "PJKK'nin de ateş başına inmesi.." olasılığıymış. ...Eski zihniyet yıkılmamış. Geri zihniyet ve korku ideolojisinin yarattığı kast sistemi hala mevcut!

... "Bre yoldaşım, hala daha neyden korkarsın be demezler mi sana. Sen neredesin, neyi yaşıyorsun, hangi çağdasın? Yoksa, Demokratik Cumhuriyeti masal; Önderliği de Dede Korkut mu sandın? Yeter artık, bitsin bu kahr, bitsin bu ızdırıp. Yenilenmiş kafalar neredesiniz? Zamanınız geldi de geçiyor bile, çıkın ortaya artık"...

Yeni yılın sevindirici yanlarından biri de uzun zamandır görüşemediğim Munzur Arkadaş ile görüşme şansını yakalamam oldu. Yeni yıla, başlangıç açısından, iyi bir giriş. Güç bela, kaygılardan arınma çabalarımın kendisiyle 15-20 dakika kadar konuşabildik. Ama tabii çok yetersizdi. En kısa zamanda Yeni Savaşçılar Kampına gidip onunla konuşmam gerekiyor. Onda kaygılar daha yoğun. Sanırım bunun nedeni, Yeni Savaşçılar Kampındaki bastırmacı, biçimsel tutumlardan

kaynaklanıyor. “Kurt olmak gerekiyor” dedi. Bu, beni sevindirdi. Kitabı değil, bazı yaklaşımları görüp, anlamış olması, sevindirici. Ama yine de yumurtadan çıkmış civcivler gibi şaşkıındı. Bu da sanırım 10-12 günlük bir gerilla yaşamı için, normal karşılanabilir.

Tüm bu olumlu ve olumsuz yaklaşımlarla yeni bir yıla girmiş bulunuyoruz. Hem de bir yüzyılı bitirerek, 2000 yılına merhaba diyoruz. Öncelikli olarak yeni yılın özelde Kürt ve Türk halkları ve genelde tüm ezilen halklar için, toplumsal, kültürel, ekonomik çıkarlarını güvence altına alıp, geliştirebilecekleri ve kurumlaştıracakları bir yıl niteliğinde geçmesini diliyorum.

Yeni Yıl Tüm Halkımıza Kutlu Olsun.

Tu xerama sera nevi rojtiya xo maser kem meke.....

* * *

21 Çele 2000/Yene Xınere-Xestexane

Saat 23:00'ü az geçerken yazmaya başlıyorum. Uzun zamandır yazmayı istediğim halde, yaklaşık 9 gündür geldiğim hastanede zaman bulamadığımdan yazamadım. Ayın 12'sinde, geceleyin Karargah'ın isteği üzerine apar topar buraya gönderildim. Pek istekli gelmedim. 3-4 gün katılım sorunu yaşadım. Bu, günlük olarak ruh halime de yansıyor. Hareketlerimin bile ağırlaştığını hissediyordum. Bugün itibariyle biraz daha alıştığımı söyleyebilirim. Şu an 2,5-4 m. diyebileceğim bir alanı kaplayan mangada, yaklaşık 11 kişiyiz. 4 erkek 7 bayan arkadaş var. Aslında geldiğim günden beri, erkek-bayan birlikteliğinin pek kolay olmadığını gördüğüm Parti'de, yine zorunluluklar, cinsleri bir araya getirmiş. Doğa ana, analığını yine yaparak sunni sınırları kaldırdı denilebilir. Olayın aslı ise; yaklaşık 3 gündür durmaksızın yağan kar ve tipi yüzünden ulaşım ve iletişimin felç olması. 19 Ocak'ta başlayan kar ara vermeden yağıyor. Arkadaşların söylediklerine göre –hem de uzun yıllardır Partide olan arkadaşlar- Kürdistan'da hiç böylesi görülmemiş. Şu haliyle 2 metreyi geçmek üzere ve bizler de mangalara hapsolmuş durumdayız. Ben espiyiyle karışık, “Karın çok yağması iyi oldu, ilkbaharda sular bol olacak, çok balık tutarız” deyince, Ali Nazik Arkadaş, “Sen öyle san, böyle giderse, kendimizi bahara sağ çıkarırsak iyi” diye cevapladı. **Bu yoğun kar yağışının en çok korkulan yanı, Kürtçe aşut denen çığ. Daha önceki seneler (97) de hemen hemen doğu tarafına düşen ve muhaberenin (Nemrut) bulunduğu yerden doldan bize doğru gelen, cephaneyi geçip az aşağıya kadar inen çığ, anlatılar arasında geçiyor.***

Hastanede bayan ve erkek arkadaşların mangaları ayrı. Bayanların iki mangası var. Bayan arkadaşların küçük olan mangalarında, şu anda benim çalıştığım diş malzemeleri var. Diğerindeyse kendileri kalıyor. Erkeklerin ise, biri yönetim olmak üzere üç mangaları var. Şu an bulunduğumuz yönetim mangasında Ali Nazik, Mahir Gedi (ya da komprosör Mahir), ben ve Çukurcalı kurye Piling Arkadaş kalıyor. Ayrıca misafir olarak Nazmi ve Kelareş'ten üç gün önce gelen, bundan sonra buranın diş tedavisine bakacak olan, 92 katılımlı, Halep'te Diş Hekimliğinde okumuş olan Ferzende Arkadaş da var. Diğer mangada, hasta arkadaşlar

kalıyorlar. Bir diğeriye, şu an boş. Hasteneye geldiğimde ilk iki gün orada tedavi yaptım. O oda için odun sobası kullanıyorduk. Odun kalmayınca, yoğun diploması faaliyetleriyle eşyaları, bayan arkadaşların mangasına aldık. Burada da neredeyse hastane yönetimi arasındaki (bayan-erkek) çatışmaya, kurban gidecektik. İş yavaşlatma ve tavır geliştirme eylemim sonuç verince, sobalı yere geçtim. Bizim kaldığımız yönetim mangası ile diğer dört manga arasında dol var ve biz daha tepedeyiz. O yüzden aşut gelmesi durumunda bizi alma olasılığı az, en çok da bayan arkadaşlar hedef. O yüzden dün gece bayan arkadaşlar, diğer mangalara çağırılmışlar, sabah olunca tekrar yerlerine dönmüşler.

Bu sabah, uyandığımızda saat 11'e geliyordu. Ben şoktaydım, "Parti'de hem de gerillada 11'e kadar uyumak, aman tanrım olacak bir şey değil" diyordum. Pılling Arkadaş'a, "Babamın evinde bile bu kadar uyuduğumda rahatsızlık duyuyordum, ama bu gerillada affedilemez", diyordum. Neyse, kardan dış kapımız kapanmıştı. Ekmeğimiz yoktu, su yine öyle. Pılling, Mahir ve Nazmi, (hele bu son ikisi zebellah gibiler) bayan arkadaşların oradan ekmek almak için giriştikleri ilk operasyondan başarısızlığa uğrayıp, yarı yoldan geri döndüler. Aramızdaki mesafe 100 metre bile yok, ama kar ve tipiden gidilemiyor. Hem batıyorsun hem de tipi insanı boğuyor. Sonra cihazla Zuhalle (bayan arkadaşların kodu) bağlantı kurduk, burada esir kaldığımızı, açlıktan öleceğimizi söyledik. Onlarla aramızda bulunan erkek arkadaşların mangasına ekmek bırakmalarını, bizim de ancak gidip oradan alabileceğimizi söyledik. Yapamayacaklarını söyleyince, konuştuğu Kürtçe'den, 'erkeklik öldü mü' manasını çıkardığım Ali Nazik'in ajitasyonundan sonra, 6 kişi hazırlanıp yola koyulduk. Ali Nazik'in atı, boğulmak üzereyken zor kurtarıldı. Benle Nazmi, karı yararak zar zor bayan arkadaşlara yetiştik. Velhasıl operasyon başarıyla tamamlandı. Sonrası mangadayız. Aşut tehlikesi devam ediyor, cihazda Nemrut'un kopuk kopuk sesleri geliyor. Zenubuyla (Aysel Ark.) bağlantı kurulamıyor. Bu arada aşağılardan bisiving ve kleş sesleri geliyor. Biz, önce aşut düştüğünü sandık. Zenubya çağrısından cevap alınamayınca, onların çığ altında kaldıklarını, bisivingin de yardım amaçlı atıldığını düşündük. Neyse ki Zenubya'ya bir şey olmadığını, Nemrut'un çağrısındaki sistemli sözlerinden anladık... Bisiving, Karargah tarafında, çığ düşürmek amaçlı atılıyor.

Hastanedeki bayan arkadaşların yeri tehlikeli olduğu için onları, cihazla bizim mangaya çağırdım. Teklifimizi reddetmediler. Ali

Nazik ile biraz tartıştık; o “gelmezler” dedi, ben de “gelirler” dedim ve bayan arkadaşlar kabul ettiler. Hatta ben cihazla konuşurken, Zuhale (bayan arkadaşlar), “Farklı bir şey söylüyor musun?” diye sordu. Ben de “Selamlar, bekliyoruz” dedim. Bunu der demez karşı tarafta da bizde de bir kahkaha tufanı koptu. Cihazla konuşma tarzım, hala gülme konusu oluyor. Telefonla konuşur gibi konuşuyordum.”Alo şunu bir bağlar mısın...” gibi..

En azından sahte buzların erimesi açısından, gelişleri olumlu oldu. Sohbet ettik, satranç, dama, tavla oynadık. 90 katılımlı, üç ay öncesine kadar Botan’da gerillalık yapmış olan, ilk gördüğümde de anneme çok benzettiğim, köylü saflığını yitirmemiş, iyi niyetli, saf, temiz, mütevazı Berivan Silopi’yle üç el satranç oynadık. Üçünde de onun iyi bilmediğini bildiğim halde, bilinçli olarak yendim. İçten içe çok sinirlendiğini hissettim. Hırslı bir arkadaş. Kendisine de mütevazilik olsun diye, onu yenmemezlik yapmayacağımı söyledim. “Bu oyundan sonra, ya bir daha hiç satranç oynamayacaksın ya da çok büyük yüklenip en iyi şekilde öğreneceksin” dedim. Yenilgisini hazmedemediği için, kendisinin iyi oynadığı damayla devam etmemizi istedi. Dama oynamayı iyi bilmediğim için -sırf onu kızdırmak adına- o ne taş oynadıysa, ben de onu oynadım. Böylece tüm planlarını boşa çıkardım. Tabii o hemen, Parti ortamında sıklıkla duyduğum, kurnaz kelimesinin vurgulu söylenişini -kurnaaaz gibi- sarfetti. Çin damasında da beni yendi, biraz olsun rahatladı. Rus damasını da ondan öğrendim. Şimdiye kadar dışını yaptığım arkadaşlar arasında rastladığım ve hayallerimdeki gerilla mütevaziliğini, paylaşımcılığını, saflığını yitirmediğini düşündüğüm üç arkadaştan biri olan (diğer ikisi Amed Malazgirt ve Berivan Silopi Arkadaşlar) Hacer Mardin arkadaşla -Cudi ve oradaki “Lavuka Xerib” efsanesi üzerine sohbet etmiştik. Bu gece aynı konuyu, Hacer Guyi ve Berivan Silopiyle de konuştuk. Lavukê Xeribi efsanesine göre, Cudi’nin tepesinde Nebi Nuh’un yaptırdığı bir han ve bu hanın yanında da bir su kuyusu varmış. Burası hac gibi sürekli tavaf ediliyormuş. Lawukê Xerib de burayı tavaf etmek için, 7 yıl yürümüş. Cudi’nin zirvesine ulaşmasına birkaç dakikalık yol kala, şeytan önüne geçip, en az yürüdüğü yol kadar daha yürümesi gerektiğini söyleyince Lawukê Xerib, Tanrıdan kendisini taş yapmasını dilemiş ve orada taş yığını oluvermiş. Arkadaşlar Lawukê Xerib’in taş olduğu söylendiği yerin etrafının yapıldığını, hatta Şırnaklı Cuma, Cudi ve Erdal arkadaşların da oraya gömüldüklerini söylediler.

Yine hastaneye ilk geldiğim günlerde (Kasım ayı civarında) Nuh efsanesinin Cudi’de gerçekleştiğine ilişkin başka bir sohbeti de, Mervan ve Xakurke’den gelen bir arkadaşla yapmıştık. Bunu da günlüğüme yazmayı düşünmüştüm. İlginç gelen yanlar var tabii. Cudi isminin Kürtçe açılımının: Cih-di, yani ‘yeri gördü’ (geminin oturacak yeri gördüğü) biçiminde olması, yine gemiye yer vermediği için bir dağın ‘Çiyayi Bexer’ (hayırsız dağ) adını alması, yine geminin oturduğu söylenen tepenin isminin Sefîne Tepesi olması - ki Nuhun gemisinin adı ‘Sefine’dir-, yine Nuh’un, içindeki 8 kişiyle inip yerleştiği, Cudi’nin hemen eteğinde olan ve adını bu 8 kişiden aldığı söylenen ‘Heştan’ (sekizli) köyünün varlığı, Şeirü-Nuhtan -yani Nuh’un şehri kökeninden- ismini alan, Cudi’nin sınırları içinde bulunduğu Şırnak ve yine ismini Nuh’un oğlunun adından alan, Cizre’de, Cudi’nin eteklerinde bulunan Yafes Köprüsü olması oldukça ilginç geliyor...

* * *

25 Çele 2000/Salı Xinere-Kütüphanne

Saat 22:15 suları, herkes uyurken düşünüyorum bu notları. Yazdığım yer, Karargah Kütüphanesi ve burada şu an 15 arkadaş birden uyuyor. Hastaneden bugün öğleye doğru döndüm. Fakat dönüşüm, pek hayra alamet bir olay için olmadı. 19 Ocak'ta her yeri zındana çeviren kar ve tipi, 24 Ocak'a kadar herkesi perişan etmişti, özellikle de bugün öğrendiğim kara haberle bizim bölüğümüzü. 6 gün içerisinde meğer neler olmuş? Güya insanların canını, sağlığını güvenceye, korumaya alması gereken bir kurum olarak biz, sağır sultan gibi kalmışız. Tüm bu olanları, akıl almıyor. İnsanlar çığ altında kalarak şehit düşüyorlar. Sadece bizim bölükten 9 arkadaş, çığ altında kalıyor ve ne büyük şans ki 9'u da kurtuluyor. Ya Nesimi ya da espiriyle Nesemiye, ne demeli? "Onun şansı yokmuş" mu diyeceğiz, güya her şeyin bilimsel ölçülerle yürümesi gerektiği bu mekanda. Evet, şansı yokmuş da o yüzden şehit düştü mü diyeceğiz? İnsanların ölümü, neden bu kadar ucuz? Daha bir hafta on gün önce, yeni bir milenyuma girdiğimiz 2000 yılının hepimiz için olumlu geçmesini temenni etmişim. Oysa yeni yıla girişimiz üzerinden çok kısa bir süre geçmesine karşın, bir arkadaş 13 Ocak'da kaza kurşunuyla, bir arkadaş da -bizim Nesimi Arkadaş- çığ altında kalarak şehit düştüler. Evet şehit diyorum, ama insanın yüreği el vermiyor şehit demeye. O insanlar buna layık olmadıkları için değil, bir hiç yere, gereksiz, amaçsız, yersiz yere böylesine aramızdan ayrıldıkları için. Daha ne diyeyim bilemiyorum. Küfre dilim varmıyor, ama böylesi bir ölüm insana ağır geliyor. Yani ortada savaşılarak, ölümün içini dolduran anlamlı bir ölüm yok. Ölümü kutsamıyorum, ama en azından ölümün bir karşılığı, bir bedeli olmalı. Giden, bir şeyler getirmeli. Karşılıksız bedel olunmaz, olursa yazıktır. Yoksa Arkadaş'ımız en kutsal sıfatlara layık, en değerli tanımlara...

... Dün hastanede, 19:00 sularında Pıling'in dişini yapmaya giderken, üzücü haberi Beritan Gever Arkadaş verdi. Fakat şehit düşen Arkadaş'ın Nesimi olduğunu bilmiyordum. Bana, basın mangasının çöktüğü ve Avrupa'dan yeni gelen Yasmen ya da Yaser adında bir Arkadaş'ın şehit düştüğü söylenmişti. Tanımıyordum, ama üzüldüm. Böylesi bir süreçte, hem de bir hiç yere gelişen ölümü kabullenemedim. Ülkeye yeni gelen birinin umutlarını, özlemlerini ve ölüm şeklini düşündüm; trajedi dedim içimden. Ertesi gün sabah, acil olarak ilaç almak için, yaklaşık 2,5 saatte Karargah'tan hastaneye 4

arkadaş (Reber, Bışar, Mahir..) geldi. Kara haberi onlardan öğrendim. Meğer Yaser denilen bizim Nesimi Arkadaşmış, inanmadım. Çığ, bizimkileri vuruyor, Bışar'ın deyimiyle Rewşenbirleri. Vedat, Andok, Aras, Zafer ve Nesimi çığın altında kalıyorlar. Dördü kısa sürede çıkıyor. Nesimi, 55 dakika sonra yaklaşık 3-4 m. karın altından çıkarılıyor. Tabii elleri, ayakları morarmış bir durumdaymış. İlk anda etrafa -sanırım panik çıkmasını diye- yaşadığını söylüyorlar. Mazlum, Şiyar'a göz işareti ile öldüğünü söylüyor. Ondan önce yaklaşık 100 kişi, bağırtılar çağırtilar arasında, kimin ne yaptığı belli olmayan düzensiz bir biçimde, tam bir köylü tarzıyla Arkadaş'ı arıyorlar. İlk Zafer, Andok ve eski bir gerilla olan Rızgar Arkadaş'ın söyledikleri yer, biraz kazılıyor. Sonra diğer arkadaşlar, "Orası değildir" diyorlar ve başka yerler kazılıyor. Maalesef arkadaş, ilk söylenen yerde bulunuyor, fakat ellibeş dakika sonra. Neye yarar? O, artık aramızda yok. Bışar'a nerede olduğunu sordum. Hava şartlarından dolayı gömmemişler, top sahasındaki güneydoğu tarafına düşen kalenin solunda, kar içerisine saklamışlar. Uygun bir zamanda tören yapılarak gömülecekmiş. O, şimdi kendisini alan beyazlar içinde sessizce uyuyor. Olay, 23 Ocak, saat 15:00 civarında oluyor. Böyle ölmeyi hiç düşlememiştir sanırım. 21 Ocak'da, 20 dakika çığ altında kalan Fikri Arkadaş'tan sonra, birliğimizde ölüm üzerine espiyi temelinde gelişen söylencelere, "Ölürsem albümümü Vedat'a, yazılarımı Andok'a, geriye kalanları (yani iç çamaşırlarımı) da Suat'a verin" biçiminde katılsa da; ya da ölmeden az önce ellerinde iki bidon suyla dönerken, kendisini karşılamaya giden Andok'a, az önce arkasından düşen küçük çığı göstererek, "Ölüm, beni almıyor" dese de Nesimi Yoldaş'ın böylesine trajik, kabul edilmez bir ölümün kendi sonu olabileceğini düşündüğünü sanmıyorum.

Eksik ve fazla yanlarınla -pek anlaşılamamış olsam bile- iyi bir yoldaştın. Birliğimizin moral kaynağıydın. Misket gibi yuvasında dönen gözlerin, hıçkırıklı gülüşün, Deni De Vito'ya benzerliğine hoş bir arkadaşydın. Çünkü her şeyden önce insandın. Dar ilişkilene, ahabap çavuşa yatkın yanların hoşuma gitmese, beni tepkilendirmiş olsa bile iyiydin. En çok Vedat'la birlikteydin ve Mazlum'la. Eminim onlar, senin gidişinden çok etkilendiler. Henüz gidişinin ardından iki gün geçmiş. Vedat Arkadaş'ın durumu, pek iyi gözüküyordu. Mazlum, biraz daha toparlanmış gibiydi. Birlik, genel olarak etkilene. Bu durumlara pek alışık değiller, değiliz...

Koşulların elvermemesinden dolayı bu yazı, yarım kalıyor....

* * *

1 Gucige (Şubat) 2000
Xinere-1. manga (eski yer)

Saat 22:30'a doğru gelirken, neredeyse bir aydır okuduğum Emile Zola'nın "Gerçek" romanını bitiriyor ve günlüğe geçiyorum. Kitabı okumaya çalışırken, espiriyle karışık, sıklıkla "artık kabız oldum" diyordum. Gerçekten gına gelmişti, "Bir kitap bu denli uzun zaman alabilir mi?" diye kendime müthiş kızmaya başlamıştım. Yaptığım espiri bir yana, gereksiz, fazlasıyla yer verilmiş tekrarlar dışında olumlu bir roman. İsminden de anlaşıldığı gibi, toplumsal, gerçekçi bir tarzda, 1800'lerin Fransa'sını sosyal, psikolojik, siyasal yönden iyi çözümlemiş. Aile gerçeğini, kadın-erkek ilişkisini, bunun duygu ve güdü boyutunu iyi vermiş. Konu olarak; işlemediği bir fiilden suçlanan laik bir öğretmen ve bu davanın haksızlığını bilen, doğrunun, adaletin, özgürlüğün ve gerçeğin savunucuları laiklerle, yalanın, hilenin, komplonun, adaletsizliğin savunucuları kilise yanlıları arasındaki savaşımı anlatıyor. Amacın gerçekleştirilebilmesi için, ta çocukluktan itibaren eğitimin önemi ve ne denli belirleyici olduğunu; eğitilmemiş, cahil insan ya da toplulukların nasıl kolay yönlendirildiklerini, kilisenin bu kesim üzerindeki oyunlarını gerçekçi bir temelde ortaya koymuş. Yine ailesini kaybetme pahasına –eşini deli gibi sevdiği halde- doğrunun ilkeli savunuculuğunu, öğretmen Marc şahsında görüyoruz. Kilisenin kadın üzerinde nasıl oynadığını, aileyi ve erkeği fethetmek için kadını ajan olarak nasıl kullandığını, yine çağdaş bir toplum yaratmada kadın-erkek arasındaki özgür birlikteliğin önemini insan daha net görüyor. Ayrıca bu toplumsal çelişkilerin yaşandığı o günün Fransa'sını düşündüğümde, 'özgürlük, eşitlik, kardeşlik' sloganlarının neden bu denli öne çıktığını daha iyi anladım ve sosyal-siyasal çelişkilerin ve çatışmaların ilkeli savunuculuğunun, köklü değişim isteminin, özgürlüğe tutkunluğu getirdiğini daha iyi görebildim. Fransa gerçeğini anladıkça, Fransız devriminden etkilenmiş olan Kemalist devrimin şekillendirdiği Türkiye Cumhuriyeti olgusunun daha iyi oturduğunu gördüm. Laik-din çatışmasının Cumhuriyet için ne ifade ettiğini, söylemlerdeki benzerliği görmek mümkün. Hatta kitabın kapağındaki beyaz güvercin resmi, bende DSP'nin güvercinini çağrıştırdı. Ecevit'in de koyu bir Atatürkçü ve Cumhuriyetçi olduğunu biliyoruz. Yani kitabı okurken sürekli şu iyi niyetli

sonucu çıkarıyordum; eğer Ecevit de romanın kahramanı öğretmen Marc kadar, doğruya, adalete, Cumhuriyete bağlıysa, kendi ülkesinin kazanımını doğru yerde görecektir ve Önderliğin ortaya koyduğu çözüme denk bir pratiği sergileyecektir. Çünkü gerçek Cumhuriyet savaşı budur ve biz de antidemokratik yanlar giderildiği sürece, Demokratik Cumhuriyetin gerçek koruyucusu, geliştiricisi, müttefiğiyizdir. Bu istencimin gerçekleşmesini, tüm iyi niyetimle arzuluyorum...

Kitaptan gerçekçi yönü ağır olan bir alıntı yapıyorum: “Hiçbir zaman bütün ülkü gerçekleşmez. Marc da olağanüstü bir ululama, zaferine güvendiği için, adeta kendi kendine çalışıyordu. Beşeri ilerleme, öyle şahane sıçramalarla, görkemli tiyatro darbeleriyle bitmez ki. Adaletin bir milletin milyonlarca ağzı tarafından alkış sözleriyle ululanacağına inanmak, suçsuzun bütün memleketi bir kardeşler ülkesi haline getiren büyük bir milli şenlik ortasında geri geleceğini düşünmek, hayalden başka bir şey değildi. Her ilerleme, en küçüğü, en haklısı bile yüzyıllarca süren çatışmalarla elde edilebilmişti. Beşeriyetin öne doğru her adımı, seller gibi kan ve gözyaşı gerektirdi. Gelecek kuşakların mutluluğu uğruna, kendini feda eden kurbanların dağ gibi yığılması pahasına elde edildi. Demek ki kötü güçlere karşı açılan bu ebedi savaşta kesin bir zafer, bütün bir kardeş ve adil beşeriyet umudunu, düşünüyü gerçekleştiren o yüce darbelerden birini beklemek akılsızlıktı”

.....

* * *

NESİMİ YOLDAŞ...

Bugün hep beraber seni, kutsal saydığımız uğruna nice canlar verip, bedeller ödediğimiz, kanlarla sulayıp, canlarla beslediğimiz kara toprağa verdik. Aslında var olduğumuz öze verdik seni. Bu dünya kalımlı değil elbet, geleceğiz bizler de ardın sıra, sonbaharın, ağaçların dökülen yaprakları gibi. Lakin dönüşün erken oldu biraz. Habersiz, ansızın çekip gittin, selamsız, sabahsız.. Beklemiyorduk anlayacağın, senin beklemediğin gibi. Sloganlar, zılgıtlarla 'Sen ölmedin' desek de yürek, kolay ölümünü kabullenemiyor. Sloganlar doyurmuyor yüreği, bir boşluk kalıyor ta derinlerinde. Toprağa hediye verildiğin an "Sloganlarımız ve zılgıtlarımızla uğurlayalım" dense de, ağzım pek istekli açılmıyor ve dilim istekli dönmüyor. Zorluyorum kendimi ve fazla sürmüyor bu bende. Donuk gözlerle, üzerine atılan toprağa dalıyorum. Yaşamı sorguluyorum, yaşamı ve ölümü... Film şeridi gibi geçiyor bir çok şey aklımdan. Başucuna, şişe içinde kağıda yazılı künyeni koydular. Bu, bizden sonrakilere bırakılan, mücadelemizi anlatan tarihsel bir belge oluyor sanırım.

Senin için şaşalı, kahramanlık yüklü bir şiir yazmak isterdim, ama gerçeğim buna müsait değil. Dönemin ve yüreğimin dili, barış yüklendiğinden ve yine seni kaybediş biçimimizi bana haykırdığından, gerçeğim bunu yapamayacağımı söylüyor. Anlayacağın, gerçeğim üstün geliyor, yüreğimi kandıramıyorum. Bu şekilde yazabilmemden yana değil hiçbir şey. Seni de, kaza kurşunuyla kaybettiğimiz Doğubeyazıtlı Şahan Arkadaş'ın yanında toprağa sunduk. Kürdistan'a her bir mevsimde ayrı bir renk hakim, kış mevsimini güzelleştiren, gelinlik gibi doğayı örten, beyazlar aldı seni bizden. Bu beyazlar, kefenin oldu aynı zamanda. Uzaktan ne de hoş gözüküyor.. Saflık, temizlik, arılık, adalet, barış, gibi çoğaltılabilecek birçok duygu uyandırıyor. Mavide öyle. Deniz mavisii, garbın mavisii, şarkın beyazı... Yeni batının denizi, o da atlas gibi masmavi. Adeta insanı kendine çekiyor, özgürlüğü, sonsuzluğu çağırıştırıyor. Rimboud'un şiirlerindeki mavi gibi, ama uzaktan gözüktüğü gibi değil. Yutuyor bazen insanı, gemileri. Kabarınca, ejderha oluyor. Kürdistan'ın beyazı da öyle. Dinginken çok güzel, ifadelendirilemeyecek kadar güzel, ama o da kükreyince, hiçbir fermanı dinlemiyor, ne bulursa yutuyor. Nesimi yoldaşla birlikte, iki Kandil'de, 8 Amed'de olmak üzere şimdilik 11 canımızı yuttu.

Yeter artık, görüldüğün gibi ol, çağrıştırdıklarınla kal. Onlar gibi davran. Sana verecek canımız yok artık...

4 Gucige 2000/Yene Xinere-Xestexane

Bugün, uzun bir aradan sonra yapılması düşünülen bölük toplantısı olacaktı. Fakat Karargah'tan Berxwedan Arkadaş'ın dişini yapmak için, bu sabah onunla birlikte hastaneye gelmek zorunda kaldım. Hastaneye gideceğimi genel yapıya duyurmamıştım. Ancak, nasıl haber alınmışsa bilemiyorum, oraya ulaşır ulaşmaz diş için sırada olanlar, birer ikişer hastaneye gelmeye başladılar. O nedenle mangadaki hesap hastaneye uymadı ve yorucu bir gün geçirdim. Üstelik asıl diş yapılması gereken Berxwedan Arkadaş'ın diş yapımı, jeneratörün arıza yapmasından dolayı yarına kaldı.

“Burada en fazla 10-15 gün kalacağım” diyorum kendi kendime. Yarım kalan işlerimi toparlamam gerekiyor. Çünkü Ferzande Arkadaş, ayın altısındaki toplantıdan sonra resmi olarak göreve başlayacak. Bu arada, Karargah çevresinde Ali Nazik Arkadaş'ın buradan gideceği söylentileri dolaşıyor. Ali Nazik de bunu hissettiği için, Berxwedan Arkadaş'a taş atarcasına, “Ne yapsan da yaranamazsın” gibi söylemlerde bulunuyor, hatta Hayyam'ın “Bu dünyada olacağın bir nefestir, o da boştur boş” diyen sözleriyle derdini ifadelendirmeye çalışıyordu.

Saat gece yarısını geçiyor ve ben yazarken uyukluyorum. Hatta bazı cümleleri tam kuramıyorum. Zorlanmamın sebebi, dün gece 3,5 saat uyumuş olmam. İki gün önce okumaya başladığım ve okuduğumda da geç kalmış olduğumu gördüğüm, 1988'de ilk baskısını yapan, YKY yayınlarında 16. basımına ulaşan, Esin-Talu Çeliklerin çevirisini yaptığı, Ömer Hayyam'ın yaşamını ve Semerkant elyazması olan rubailerini konu alan ve 14 Nisan 1992'de batan Titanic gemisiyle ilişkilendirilen Amin Malouf'un 'Semerkant' romanını okudum. Kitabı bitirmek için, 2:30'da uyandım ve sabaha kadar okudum. Yaklaşık 40 sayfası kaldı. Arkadaşlar okuyacağı için, buraya da getiremedim. Fakat anlatımı hoş ve sürükleyici bir kitaptı. İçeriğindeki konulardan hangisine değineceğimi bilemiyorum. Hayyamla Cihan'ın aşkını mı, Doğu'nun mistik güzelliğini mi, yoksa Selçukluların İsfahan (Acemce Nesfi-Cihan, dünyanın yarısı) saraylarındaki entrikaları mı, 1070'lerin Semer-

kant'ına sahip olan Nasır Han'ın kızkardeşi, Melikşah'ın eşi Terken (Türkan) hanımla onun yardımcısı ve Hayyamın aşkı Cihan'ın, sarayın veziri Nizam-ül Mülkle olan çatışmalarını mı, yine Hasan Sabbah'ı ve Alamut kalesini mi, yoksa romanın kahramanı Benjamin Omar Lasage'nin İran maceralarını ve bu vesileyle tanıştığı filozof, din bilimcisi, gittiği her yerden neredeyse kovulmuş, Doğu'da döneminin rönesansını yaratmaya çalışan, Hindistan müslümanları, Mısır Yahudileri ve Suriyeli Marunilerden oluşan müridlerin şeyhi ve en son İstanbul'da Abdülhamit'in Yıldız sarayında göz hapsinde tuttuğu, fikirlerinden dolayı cezalandırılacağını bildiği, ayrıca İran'da manevi dokunulmazlığı olan Şeyh Abdülazim türbesine sığınan ve buradan karga tulumba götürüldüğü için bunu gerekçe göstererek, dönemin İran Şahı Nasreddin'i aynı türbede vuran Şeyhin müridi Mirza Rıza Kirmani'yi mi... Evet bu zat Cemalettin Afgani, yoksa bunu mu anlatayım diyorum. İran'da manevi dokunulmazlığı olan, sığındığında fena karşılanmayan yerlerden biriymiş Şeyh Abdülazim'in türbesi. Bunun dışında, İmam Rıza'nın türbesinin olduğu Meşhedi, yani Horasan ile Kum şehrindeki bir medrese aynı özelliğe sahipmiş. Yine 18. yüzyıla kadar Rey'in bir kasabası olan Tehran, Türkmen boyu olan Kaşgarların döneminde ünleniyor. Bu Türkmen boyu da şu an İran'ın güneyindeki Xuzistanla Belucistan arasında olan bir yerde yaşıyormuş. Bu son bilgiyi, birliğimizdeki Rojhilatlı Zerdeşt arkadaştan öğreniyorum.

Yine o dönemlerde Şiilerin yaşadığı kentlerden olan Kum ve Kaşani'de, Ömer ismini kimse çocuklarına takmazmış. Hatta onun ölüm yıldönümünde güzel elbiseler giyilir, tatlılar yapılırmış. Ayakkabıcılar, ayakkabı altlarına Ömer yazar, avcılar son oklarını atarken “Ömerin kalbine” diye atarlarmış. Kaşani şehri, Semerkant'tan İsfahan'a giderken Tuz Çölü'ne yakın, hamur ve kiliyle, sarı tuğlalarıyla ün yapmış bir yerleşim yeri oluyormuş. Bu tuğlalara İran'da 'Kaşi' de deniyormuş. Yine binbir gece masallarını konu alan, Mavi Camii'nin bulunduğu o, cam şehri Tebriz. Trans-Kafkasya tren yolu yapılmadan evvel Trabzon-Erzurum ve Tebriz güzergahı, İranla olan ticarete izlenen yolmuş. Dolayısıyla bir ticaret şehriymiş o dönem. Aynı zamanda bu şehir, 1908'de Kazak bir albayın girişimiyle ve mollaların da desteğiyle parlamentoya, demokrasiye karşı yapılan darbeye darbecilere kaptırılmayan ve direnen tek yer gibi.

Ayrıca, Horasan-Meşhed-Tus-Merv aynı yer oluyor. Bir de, Selçuklu Hükümdarı Alparslan'ın Semerkant için sefere çıktığı sırada, yolu üzerindeki bir kaleyle olan çatışmasında esir aldığı Harzemili Yusuf tarafından hançerlenerek öldürülmesi; yine Nizam taraftarı Nizamiye subaylarının destekledikleri Melikşahın oğlu Berkyaruk'un, Terken hanım tarafından kaleye davet edilip komplo ile yakalatılması sırasında, kendisinin de bir harem ağası tarafından boğazı kesilerek öldürülmesi, ilginç tesadüflerden biriydi.

Evet tüm bunlar, okuduklarımdan hatırladığım bana ilginç gelen noktalar. Hastaneye gelirken de yanımda üç kitap getirdim. Biri Maraşlı bir kadın şairin yazdığı (Bejan Matur), "Rüzgar Dolu Konaklar" adlı şiir kitabı, diğeri Panatis İstiroti'nin "Mihail" adlı romanı ve üçüncüsü Senol Teber'in "Davranışlarımızın Kökeni" adlı kitabı. Bunları da en kısa zamanda bitirmem gerekiyor.

Yanılmıyorsam, 27 Ocak civarında 7. Kongre, bitmiş. Bu yönlü belli duyumlar almıştık. Dolayısıyla yakında, Kongre aktarım grupları gelecek. Merakla bekliyorum. Kongrenin nasıl sonuçlandığını gerçekten merak ediyorum. Neredeyse 12 Ocak zirvesinden sonra gündeme oturan Hizbullah'a -ya da halkımızın deyimiyle Hizbul şeytan, Şeytanoklara- yönelik operasyonlar devam ediyor. Geçenlerde Eyüp Arkadaş da Özgür Politika için, Hizbullah'ı konu alan, "Zehra-Kahire, Hizbullah ve Altın Öküz" başlıklı bir makale yazmıştı. Gorozne'nin işgali sürüyor, Çeçenler gerilla mücadelesi yürüteceklerini açıklamışlar. Avusturya'da Neo-Nazi Özgürlük Partisi, Muhafazakar Halk Partisiyle koalisyonu oluşturdular, fakat özelde Yahudilerin, genelde Avrupa kamuoyunun bu devlete baskısı büyük. En kısa zamanda okumayı düşündüğüm, kendisi de Avusturyalı olan Hitler'in "Kavgam" kitabı, sanırım bu konuda ufkumu daha da genişletecektir...

* * *

Xinere-Nevesxane
6 Asma payiza peyene 99/Peyene

OY HAVAR

Yangınlar, kahpe fakları,
Korku çığları ve irin selleri
Aç yırtıcılar
Suyu zehir bıçaklar ortasındasın
Bir cana, bir başa kalmışsın vay vay
Pusatsız, duldası üryan
Bir cana bir de başa...
Seher vakti leylim leylim
Cellat nişangahlar aynasındasın
Oy, sevmişem ben seni

Üsküdar'dan bu yan, lo kimin yurdu?
De canım
Çiçek dağı, kıtlık kıran
Gül açmaz, çağla dökmez bilirim
Vurur alnım şavkıma
Vurur çakmak taşı kayalarıyla
Küfrünü medetsiz MUNZUR,
Şah Murat suyu, kan akar
Ve ben şairim, namus işçisiyim yani
Yürek işçisi
Korkusuz, pazarlıksız, kül elenmemiş
Ne salkım bir bakış, resmin çekeyim.
Ne kınıs bir rüzgar, mısra dökeyim loy
Oy sevmişem ben seni

Ve sen, daha demincek
Yıllar da geçse demincek

Bıçkılanmış dal gibi ayrı düştüğüm
Ömrümün sebebi, ustam, sevdiğim
Yaran derine gitmiş, fitil tutmaz bilirim
Ama hesap dağlarladır

Umut dağlarla..
Düşün, uzay çağında bir ayağımız,
Ham çarık, kıl çorapta olsa da biri
Düşün, olasılık, atom fiziği
Ve bizi biz eden amansız sevda.
Atıp bir kıyıya iki zamanı
Yarının çocukları, gülleri için,
Her birinin ayva tüyü çilleri için,
Koymuş postasını, görmüş restini
He canım sen getir üstünü

Oy HAVAR...
Muhammed İsa aşkına
Yattığım ranza aşkına
Dehey dağları un eder Ferhad'ın gürzü
Benim de bir yanım hançer yalımı
Ve zulamda kan ter içinde asi
He desem koparacak dizginlerini
Yediveren gül kardeşi bir arzu
Oy sevmişem ben seni
Ahmet ARİF

HAYYAM'DAN DÖRTLÜKLER

Her sabah, yeni bir gün doğarken
Bir gün de eksilir ömründen
Her şafak, bir hırsız gibidir
Elinde bir fenerle gelen

....

İçin temiz olmadıktan sonra,
Hacı-hoca olmuşsun kaç para?
Hırka, tespih, post, secde güzel
Ama tanrı kanar mı bunlara?

....

Gül verme istersen, diken yeter bize
Işık ta vermesen, ateş yeter bize
Hırka, tekke, post-most olmasa da olur
Kilise çanları bile yeter bize

...

Ferman sende, ama güzel yaşamak bizde
Senden ayığız, bu sarhoş halimizle
Sen insan kanı içersin, biz üzüm kanı
İnsaf be sultanım, kötülük hangimizde

...

Cennette huriler varmış, kara gözlü
İçkin de ordaymış, en güzeli
Desene, biz de çoktan cennetlik olmuşuz
Bak, bir yanda şarap bir yanda sevgili

...

Ben, kadehten çekemem artık elimi
Tutmam senin kitabını, minberini
Sen kuru bir softasın, ben yaş
Bir sapık cehennemde sen mi iyi yanarsın, ben mi?

....

Camiye gittim, ama Allah bilir niye
Ne namaz kılmaya, ne dua etmeye
Eskiden bir kilim aşırımtım camiden
O eskidi, gittim yenisini getirmeye

....

Dün özledim seni de coştum
Birden bire çıktım senin yerin dedikleri göklere
Bir ses yükseldi, ta yükseklerden yıldızlardan
“Gafil” dedi; “Bizde sandığın tanrı, sen de”.

....

Haram, acı, kötü derler canım şaraba
Oysa ne hoş şey hele
Bir güzel, sunarsa için bakın
Hem doğrusunu isterseniz, haram dedikleri
her şey, hoş galiba.

ROZA

Yağmurun şiddeti getirir beni
Toprağın kokusu, götürür
Namlular, namlular götürür ROZA
Sen, bir bahar yağmuru
Sen, bir günde dört mevsim
Dağların doruklarında bir mevzi,
Namluda bir kurşun
Ve fırtınalarda gizli bir öfkeydin.
Gözlerin, saçların, hele saçların
Bakışların kiskandırırdu düşmanı
Evet, ROZA bir militandı.
Nereden bilirdi ki, güzelleştikçe düşman kuduracak
Ve düşman kadar kıskanç bir havan topuyla vurulacak
Senin için yazıyorum ROZA
Gözlerini, öfkeni, sevdanı yazıyorum,
Bir günde dört mevsimi nasıl yaşadığını
Utansın gökyüzü, utansın güneş, utansın insanlık
Boyun büken ağaçlar, açmayan çiçekler
Korkaklar utansın.

Ve ROZA mevzideydi yine
Gülen gözlerle taradı saçlarını
Minicik avuçlarıyla,
Çocuksu kahkahalarıyla taradı
Üç dakikalık bir tanışmaydı seninle
Ve asrın tarihselliğini taşıyan.
Öfken ne kadar benziyordu, öfkeme

Şarkılarımız, ortak bir ağızdan
Nasıl yankılanırdı ve nabız atışlarıyla kucaklaşan
Feryatlarımız nasıl unutulurdu.

Dünya bilir, ROZA
Dağlara nasıl gelinlik giydirdiğini
Hudutların seni tutsak edemeyeceğini,
Mevzilerin birer muhabbet durumuna geleceğini
Dünya bilir

Kendi ellerimle gömdüm seni, ROZA
İnanmayan ellerimle, ağlarcasına
Kana bulanmış ekmek kırıntılarıyla
Yeleğinin sol cebindeki
Sol kaburgandaydı namert şarapnel parçaları
Yere kapanmış, yüzüstü cansız...
Bedeninle kucakladın yüreğimi
Sımsıkı sarıldığın sevdan
Ve boynunda taşıdığın yeminli
Kolyenin tılsımı neydi, ROZA?
Doyasıya nefes almamızı kıskandılar.
Cansız bedenlerin gülüşünü hatırla,
Ufacık bebeklerin çırpınışlarını
Seni kucaklamak için, gözleri nasıl yollarda
Neden o kadar erken, ROZA? Neden?!
Oysa, sabrını dağlara dişlerinle kazımıştın sen.
Burada geceler çok soğuk
Öfkeli kan rüzgarları titretiyor tenimi
Ben, şaşkın, tükenmiş, perişan halimle haykırıyordum
Bedenin ağlıyordu gözlerinle ROZA
Bedenin ağlıyordu
Tanrılara hasret güzelliğin
Venüs'ü, Kleopatra'yı dize getirdiler.
ROZA, o kadar güzelsin ki,
Bitmez tükenmez bir yangın,
Bitmez tükenmez bir uçurum hasretin.

Kendi ellerimle gömdüm seni,
ROZA
İnanmayan ellerimle ağlarcasına.

HAMZA Arkadaş yazmış.

* * *

BİZ ÜÇ KİŞİYDİK....

Biz, üç kişiydik; Bedirhan, Nazlıcan ve ben
Üç ağız, üç yürek, üç yeminli fişek.
Adımız bela diye yazılmıştı, dağlara taşlara
Koynumuzda ağır vebal, sırtımızda çapraz tüfek
El tetikte, kulak kirişte ve sırtımız toprağa dayalı
Baldıran acısıyla üşüyen ellerimizi
Yıldız yorgan altında bir birimize sarılarak ısıtırdık
Deniz çok uzaktaydı ve dokunuyordu yalnızlık
Gece, uçurum boylarında uzak çakal sesleri yüzümüze,
ekmeğimize, türkümüze çarpar, geçerdi.

Göğsüne kekik sürerdi Nazlıcan,
Tüterdi, buram buram
Gizlice ona bakardık, yüreğimiz göçerdi
Belki bir çoban kavalında yitirdik Nazlıcan'ı
Ateş böcekleriyle bir oldu, kırpışarak tükendi
Bir narin kelebek ölüsü bırakıp tam ortamızda,
kurşun gibi, mayın gibi kırpışarak tükendi.

Hey Nazlıcan, vahşi bayırların yatağı
Nazlıcan, saçları fırtınayla taralı
Sen de böyle gider miydin yıldızlar ülkesine?
Oy Nazlıcan, oy can evinden yaralı.
Nazlıcan, serin yayla çiçeği
Nazlıcan, deli dolu heyecan
Göğsünde bir sevda kelebeği
Nazlıcan, ah Nazlıcan
Artık yenilmiş ordular kadar eziktik, sahipsizdik
Geçip gittik.
Parka ve yürek paramparça
Gerisi ölüm duygusu, gerisi sağır sessizlik
Geçip gittik.
Nazlıcan boşluğu aramızda

Bedirhan'ı bir gedikte, sırtından vurdular.
Yarıp çıkmışken nice büyük ablukaları
Omuzdan kayan bir tüfek gibi titredi ve iki yana düştü kolları
Ölüm, bir ısırgan otu gibi sarmıştı her yanını
Devrilmiş bir ağaçtı
Ay ışığında gövdesi,
Uzanıp bir damla yaş ile dokundum kipriklerine
Göğsünü çatlatırken nabzının tükenmesi, sanki bir şakaydı
Birazdan uyanacaktı, birazdan ateşi karıştırıp bir ciğara
saracaktı
Oysa, ölüm sadık kalmıştı randevusuna ah
O da Nazlıcan gibi, bir daha olmayacaktı

Ey Bedirhan, katran gecelerin heyulası
Hey Bedirhan, kancık pusuların belası.
Sen de böyle bitecek adam mıydın? Konuşsana...
Ey Bedirhan, mezarı kartal yuvası
Bedirhan, mor dağların kaçağı
Bedirhan, mavi gözleri şahan
Zulamda suskun gece bıçağı
Bedirhan, ah Bedirhan...

Biz, üç kişiydik, üç intihar çiçeği:
Bedirhan, Nazlıcan ve ben
SUPHİ....
Yusuf Hayaloğlu

* * *

EĞİTİM PROGRAM TASLAĞI

- 4:30- Rojbaş
- 4:45-5:00- İçtima-söz
- 5:00-6:00- Spor
- 6:00-7:00- Kahvaltı
- 7:00-7:45- Ara, hazırlık
- 8:00-11:30-Siyasi eğitim
- 11:30-1:00- Yemek
- 1:00-3:00- Askeri eğitim
- 3:00-5:00- Komando eğitimi
- 5:00-6:00- Dinlenme, tekmil
- 17:00-18:00- Akşam yemeği
- 19:00-21:00- Haberler (Kürtçe, Türkçe, zorunlu)
- 21:00-22:00- Bireysel yoğunlaşma, toplu
- 22:00- İlk yat
- 22:00-23:00- Bireysel çalışılabilir
- 23:00- Son yat

Haftada bir, bir kitabın okunup, raporunun yönetime sunulması.

DERSLER

- Siyasal Tarih
- Devlet, Demokrasi, Anayasa, İnsan Hakları
- Cumhuriyet Tarihi ve Kemalizm
- Evrim-Devrim İlişkisi ve Toplum
- Yerel Yönetim ve Yerel İktidar Sorunları
- Yasal Parti ve Yasal Mücadele Tarihleri
- İran İslam Cumhuriyeti ve Baascılık
- Çevre Sorunu
- Hukuk Tarihi
- Sosyoloji

- Medya İletişim ve Propaganda
- İnsan Psikolojisi
- Günümüzde çeşitli ulusal ve azınlık sorunlarının çözüm yöntemleri
- Uygurluk Tarihi

Anlayış Dersleri

- Eleştiri-Özeleştiri
- Yoldaşlık İlişkisi
- Bireysellik ve Keyfiyet
- Resmiyet-Disiplin
- Özgür birey-irade
- Yurtseverlik Bilinci
- Örgüt Bilinci ve İşleyişi

A black and white artistic photograph. In the foreground, a fire with bright, wispy flames rises from the bottom. The background is a dark, starry night sky with numerous bright, out-of-focus stars and some larger, more distinct star-like shapes. The overall mood is dramatic and ethereal.

BİRİNCİ BÖLÜM

EBRULİ EZGİLER -II-

**21 ŞUBAT 2000/AŞNEVİYE (ŞİNO)
KURDİSTANA ROJHILAT
SEYİDRIZA LAÇ**

21 Gucige 2000/Pebazar

Şino-Çei Hacı Ahmedî-Rojhlât

İran saatiyle 21:45’de, Xınere’ye göre ise, 20:15’de yazmaya başlıyorum. Üçüncü gecedir yatacak olduğum bir odada; benimle beraber Hacı Ahmed’in çocukları olan Rızgar ve Kadir’in kaldığı, aynı zamanda Avcılar’daki aile evimizde yalnız başıma geçip kitap okuyup, klasik batı müziği dinlediğim Evo’nun odasını hatırlatır bir havayı yansıtan, bu havayı otantik ezgileriyle daha bir anlamlandıran Rezazî’nin 2000’de çıkan son kasetinden taşan müziğin yayıldığı ve Hacı Ahmet’in yeteneklerini döktürdüğü tabloların süslediği bir odada yazıyorum tüm bunları. Xınere’den geldiğim bu 2-3 gün zarfında yazacağım çok şey olduğunu bildiğim için, bu defteri temin ettim. Bu defter için, Hacı amcayla neredeyse dolaşmadığımız kırtasiyeci kalmadı. Eski günlük defterimi Munzur Arkadaş’a verdiğim için, mecburen bunu aldım. “Neleri yazmalıyım?” diye düşündüğümde, son günlerde yaşadığım birçok olay geliyor aklıma. Gelmeden evvel, hava koşullarının elvermemesinden dolayı kaldığım Kadir Arkadaş’ın bulunduğu Alım Birimi’nde geçirdiğim üç gün ve buradaki av maceramız, 4-5 saat yürüyerek geldiğimiz güzergah ve yürüyüş sonunda 4-5 saat kaldığımız, bizim ihtiyaçlarımızdan dolayı oluşturulmuş bir mezra olan Mendana’da yaşadıklarımız, yine geldiğim son yer olan Hacı’nın evi; buradaki yaşam, kültür biçimi, ilişkiler, sosyal yapı, yine Şino’daki insan manzaraları, ilişkileri, İran hakkında öğrendiklerim... benim için oldukça önemliydi. Özellikle de Zazaların yaşadığı vilayet olan Gulistan ile ilgili Kadir’in anlattıkları, benim için büyük kazanımdı. Yine dün ve bugün ailem ile telefonda konuşabilmem, onların durumunu öğrenmem ve aslında bunların bir bütünü, yaşamımın yeni meyveleri oldu. Buraya geliş nedenim; ondan fazla Arkadaş’ın yapmakta olduğum köprü ve parsiyel protezlerini tamamlamak içindi. Yani doktorluk vesilesiyle geldim. Yoksa buraya gelmek, herkese nasip olabilecek bir durum değil. Genellikle hasta olan arkadaşlar, tedavi amaçlı geliyorlar. Bu, benim hastaneye olan son işim denilebilir. Bundan sonra, Kelareş’ten yeni gelen Ferzande Arkadaş, benim yerime bakacak. Ben, hiçbir zaman hastanenin resmi çalışanı olmadım. Resmi olarak Şehit Botan Bölüğü’ne bağlıydım ve öyleyim. Dış

tedavisi işine de ihtiyaç olduğu ve Karargah istediği için girdim. Fakat dış tedavisinde özellikle teknisyene ait kısımlar benim denetimimde gelişmediği için, o noktalarda bazı sorunlar çıktı. İşin doğrusu, bu işe biraz iyi niyetli ve biraz da safça girdik. Oysa dış doktorluğu, olumlu ve olumsuz anlamda reklamın yoğunluklu olduğu bir meslek. İş ilerledikçe, benim dışımda gelişen hatalardan da objektif olarak mesul olduğumu görünce, ikinci kez yaş tahtaya basmama kararı alarak, buraya bizatihi benim dışımdaki süreci de denetlemek, kontrol altına almak için geldim. Fakat yine de işler, istediğim gibi gitmedi. Çünkü labaratuvar Urmiye‘de ve ben, ‘Raf-sancani öldürölmek isteniyor’ bahanesiyle sıkı yol kontrolü yapıl-masından dolayı, bugün de Urmiye‘ye gidemedim. Hatta hiç gidemeyebilirim. Bundan dolayı, teknisyeni buraya çağırdık. Parti içerisinde dış tedavi etme işini uzun süreli icra edip etmeme noktasındaki kendi istemim bir tarafa, bu görevi mutlaka başarmak istememin farklı boyutları var. Neticede ben, Parti içerisinde yeni bir yüzüm ve kişinin ilk pratiğı daha sonraki örgüt pratikleri açısından da önemli ve belirleyicidir. Partiye güven verip vermeme durumu söz konusu. ‘Yaş tahtaya basmayacağım’ söylemi, biraz bu eksende gelişiyor ve her şeyin iyi niyetle yürümediğini, politik-leşmek gerektiğini yaşam, bir kez daha öğretiyor çocuklarına.

* * *

23 Gucige 2000/Şino

İran saatine göre akrep ve yelkovan 24:05'i gösterirken, bilemiyorum kaçınıcı kezdir ailemle telefonla görüştüm. Telefonu az önce kapattım. Annem, Barış ve Ulaş'la konuştuk. Anam, yine yarı ağlamaklı "Sen konuş, ben dinleyeyim" diye, başladı sözlerine. Sesimi duymak istiyordu anlaşılan. Bu, onları rahatlatıyor. Onları düşündüğümünden 'Sık aramayın' demiştim. Bulunduğum yerin uygunluk derecesi üzerine düşünüp aramıyorlarmış. Onlar açısından üzüliyorum. Çok telaş ediyorlar. Koşulları bilmedikleri için, yokluk içindeyiz sanıyorlar. Katılmadan önce düşündüklerimle kıyasladığımda, onlara hak vermiyor değilim. Çok kötü koşullarda olmadığımızı görsünler isterim. Eminim ki içimizdekilerin büyük çoğunluğu, içinde yaşadığımız bolluk ortamını babalarının evlerinde görmemişlerdir. Umarım bu, burnumuzdan gelmez.

İran'a ve Zazalara ilişkin, yeni öğrendiklerimden de bahsetmek istiyorum. Şu an kaldığım yer olan Şino, Urmiye ilinin bir şehristanı -yani kazası- oluyor. Burası dışında Xoy, Salmas (Şoper), Makü, Nexede, Mahabad, Bukan, Piranşehir ve Serdeşt kazaları var. Hacı amca ve Sıracettin arkadaş, dünkü sohbetimizde 1981'de Dr. Qasımlo'nun Nexede'deki bir mitingde yaptığı konuşmayı Acemler'in provake etmesi üzerine, Kürtlerle Acemler arasında çıkan ve onlarca kişinin ölümüne neden olan büyük bir çatışmayı anlatıyorlar. Suçlu Acemler olduğu için, bu olayın üzeri örtülüyor. Buna, 'Şere Nexede' diyordu Hacı. Urmiye'nin eski adı Rızai -yani şehri Rıza- imiş. Şah Muhammed Rıza Pehlevi'den geliyor. Ayrıca buraya Azerbaycan-ı Ğerbi, yani batı Azerbaycan da diyorlar. Doğu Azerbaycan'ın merkezi ise, Tebriz oluyor. Burada Acemler yaşıyor. Batıdan doğuya doğru sırasıyla, Urmiye, Tebriz, Erdebil, Geylan bölgesi (burası merkezi Reşt vilayeti oluyor) ard arda geliyor. Sonra Mazen denen bölge var. Buranın merkezi, vilayeti Ramser imiş. Bu bölge, Hazar Denizi'nin güneyine denk gelmekte. Daha sonra Gulistan bölgesi geliyor. Burada 3 yerleşim yeri var; Sebzever, Kutsan (Kuçon) ve Esfiran. Bu yerlerde, Şah İsmail döneminde, Makü civarından sürgün edilip, buraya göçertilen Zazalar yaşıyormuş. Bunu, Kadir'den öğrendim. Tahran'da idari müdüriyetini okurken Sebzever'den iki Zaza Arkadaş'ının olduğunu ve bunları da onlardan öğrendiğini söyledi. Ayrıca Rızgar, Xorasan Bölgesi'ne bağlı bir yerleşim yeri olan "Turbet

Heyderi”de de Zazaların yaşadığını, kendisinin de onlarla konuştuğunu söyledi. Bunlar, tarihin karanlık kalan yönlerinin biraz daha aydınlanması açısından, benim için oldukça önemli. “Kürdistan’ın kurtuluş Savaşımı olmasaydı ne yapardım?” diye sorulsa; “Tüm dünyayı gezmek isterdim” derdim. Bunu, hep istemişimdir. Özellikle de sürekli olarak geldiğimiz topraklar olduğu söylenen İran’ı, sırf tarihimizi daha iyi öğrenmek için, daha fazla gezmek isterdim. Dolayısıyla bu topraklarda olmak, benim açımdan anlamlı. Ve burada öğreneceğim her yeni şey, benim için büyük kazanım olmakta. O nedenle, buradakileri rahatsız da etsem, boş kaldığımda genelde İran’a ilişkin soru soruyorum. Bu, iyi de oluyor. İleride fırsatım olursa, tüm İran’ı gezmek istediğimi bilincimin bir köşesine büyük harflerle not ediyorum. En fazla da bu Gulistan ve Xorasan mıntıkasını merak ediyorum.

Xorasan, Gulistan’dan sonra geliyor ve merkezi, İmam Rıza’nın türbesinin bulunduğu yer olan ve ismini buradan olan Meşhed vilayeti oluyor. Xorasan’ın eski ismi ’Tus’. Gulistan ise, Kadir’in söylediğine göre, 4 yıl önce Xorasan’dan ayrılarak oluşturulmuş, Hazar Denizi’nin Güneydoğusuna düşen ve denizin uzağında olan bir bölge. Gulistan’ın hemen Güneybatısında, Simnon vilayeti var. Şu meşhur Alamut Kalesi’nin yapılmış olduğu Demanend dağından çıkan Şahrud Irmağı ve onun kazası da burada yer almış.

Bugün, elimize geçen eski bir ajandadan bulduğumuz yarım yamalak İran haritasında -ya da Farsça Nakşında- Gulistan bölgesinde bulunan ve o mıntıkaya yakın tüm kazaları Rızgar’dan okumasını istedim. O okudu, ben yazdım. Kazaların isimlerinin Zazacaya benzerliği var mı diye, öğrenmek istedim. Fakat pek bir benzerlik bulamadım. Bu kazalar; yukarıda adlarını saydığım 3 kazanın dışında, Naxenden, Kaşmer, Dergezluftabad, Şirvan, Habslu, Aşxane, Cacırm, Şişmed, Bacunurt, Cehtay, Daverjen, Se-fiabad, Ratkan, Cabislu, Turbetcam, Kumutkeset, Rud, Selhabad, Taybad, Berdasken, Tobas Hoşkabad, Xelilobad, Reşxat’tı. Simnon vilayetine bağlı yerler ise; Biyarcased, Sağı, Şahrud, Bıstam, Damğan, Emirabad, Mehdişehr, Germsari ve İvanki idi.

Sıracettin’e, Deylem mıntıkasını sordum. Oranın Gulistan’ın İskelesi olduğunu söyledi. Fakat yanılmıyorsam Gulistan’ın denizle (Hazar) komşuluğu yok. **Mazendenaz’ın** var, ama oranın yok. O nedenle yarın Kadir’e büyük bir İran haritası aldırıp, her şeyi daha net öğrenmem gerekiyor.

Ayrıca Kürtlerin yoğunluklu yaşadığı Ferhadla-Şirin'in diyarı, Bisütun harebelerinin olduğu yer ve son İran seçimlerinde (intiğobat-helbijartin) 5 Kürt milletvekili çıkaran Kirmanşah'a ilişkin öğrendiğim ilgi çekici yönler de var. Gerçi burada yaşayan Aliallahlardan bölüğümüzdeki Rojhılatlı Zerdeşt bahsetmişti. Bunların çoğu Kürtmüş. Ali'yi, Allah olarak görüyorlarmış. Kadir, bunların bıyıklarının süpürge gibi çeneye kadar vardığını ve ağzı kapattığını söylüyor. Yani bizim Alevi dedeleri gibi oldukları söylenebilir. Bu bölgede, ayrıca Zerdüştler de varmış. Yine bu Aliallahlar'a, Husreviler farklı bir isim vermişler. Tambur ve keman bunların duvarlarında aynı yerde asılıymış. İran'da Kürtlerin yaşadığı yerler, dört bölgeyle adlandırılıyor; Urmiye, Kirmanşah, Kurdistan (Senendec, Sakiz vs..) ve Kirmaşah. Buralardan şimdiye kadar, toplam 17 Kürt milletvekilinin (çoğu da Hatemi'yi destekliyor) meclise girdikleri söyleniyor. 7 tanesi Kurdistan'dan.

* * *

**12 Adar (Mart) 2000/Bazar
Xinere-Xestexane**

Neredeyse 20 gündür, günlük yazmış değilim. Bu süre zarfında bulunduğum yer dahil, birçok yerde bir çok değişiklik oldu. Herşeyden önce, 7. Olağanüstü Parti Kongresi bitmişti ve bu Kongre aktarımlarının olduğu eğitim çalışmalarının

* * *

**24 Adare 2000/Yene
Xestexane-Xinere**

Uzun zamandır yazmıyor ya da yazamıyor oluşumu kabul etmeyerek, tekrardan günlüğü yazmaya başlıyorum. Herşeyden evvel bugün, 7. Kongre sonrası geliştirdiğim önerileri içeren raporumu yazdım. Uluslararası alanda diplomatik çalışmalar yürütme önerisinde bulundum. Aslında bugün Xakurke'den Piro Arkadaşla da tartışırken söylediğim gibi, yapmak istediğim ve yapabileceğim o kadar çok şey var ki, bu bolluk içinde gerçekten de tercih yapmakta zorlanıyorum. Çalışma sahaları oluşmuş durumda. Kültür-sanat, yazım-edebiyat, tiyatro, sinema vs. gibi çalışmaları da içerecek olan Basın Konseyi merkezli bir çalışma sahası, yanılmıyorsam Avrupa-Ortadoğu, diplomasi çalışmalarını da kapsayan siyasal-örgütsel faaliyetleri içeren farklı bir çalışma sahası ve askeri çalışmaları içeren Savunma Konseyi oluşturulmuş. İnandığım için, bilgisizliğim daha fazla çabalamamı, bu da gelişmemi sağlayacak. 2-3 dil öğrenebilirim, yeni dünya insanı olmanın ölçülerini edinebilirim. Bu, büyümek, gelişmek anlamına gelir diye düşünüyorum. Bu işin, birey için taşıdığı avantajların yanında, bir de Parti ve halk için sağlayacağı kazanımlar var. Benim kazanmam, halkın kazanması olacak. Aslında çok dışa vurmasam bile, bilinç altında hep büyük oynuyorum. 'Bu olmazsa siyasal-örgütsel çalışmalar olabilir, legal-demokratik sahadaki çalışmalar olabilir' diyorum. Uzun vadede, bir milletvekilliği de olabilir mesela. Hedef, bilinç altında sürekli büyük. Bunu gerçekleştirmek, büyük netlik ve çaba istiyor. En küçük bir kararsızlık, enerjinin farklı alanlara kaymasına neden olur. Bu da o sahadaki verimi düşürür. Yani netlik, kararlaşma ve tüm enerjinin bu tercihte yoğunlaştırılması, buraya harcanması halinde sonuç tabiki zafer olacaktır. Kendime ilişkin kaygım, açgözlülüğümden kaynağını alıyor. Çok şeyi isteyip hiçbirşey yapamama korkusunu yaşıyorum. Kesinlikle Kurmancıyı akademik düzeyde öğrenmeliyim. İki yabancı dil, bilgisayar vs. de. Yine siyaset bilimi, tarih fazlaca yoğunlaşmayı gerektiriyor. Tempoyu tutturur, motivasyonu sağlar, dıştan fazlaca etkilenmezsem başaracağıma inanıyorum.

Munzur'a gelince, ne düşündüğünden ya da ne yapmak istediğinden henüz haberim yok. İçinde bulunduğum koşullar, onunla sağlıklı bir ilişkilene geliştirmemi engelliyor. Bazen kaygılar, korkular daha belirleyici oluyor. "Acaba birileri bir komplo yapabilir mi, dedikodu gelişir mi?" ya da "Emeklerim boşa gitmesin?" şeklinde kaygılar taşıyorum. Fakat tüm bunların dışında, onun çabalarına, istemlerine, özlemlerine karşı daha çabasız olduğumu veya kayıtsız kaldığımı düşünüyorum. O, benden daha özverili, daha da dürüst gibi geliyor. Zazaca bir soyisim istemişti. 1,5 ay oldu, ama henüz bulamadım. Bunu cevapsız bırakmış olmayı, o insana yapılmış bir saygısızlık olarak kabul ediyorum. "Oh ne güzel; hem yap, hem de idam et". Bunu, en kısa zamanda telafi etmeliyim. 'Zarenc', yani 'keklik' olabilir ya da "Sevdacan'ın" Zazacasını yaz demişti. 21 Mart'tan beri KDP'nin operasyon yapacağı endişesinden dolayı, Ulusal bayramımız Newroz'un 28 Mart'ta lojistiğin önündeki alanda kutlanması kararı alınmış. Henüz 4 gün var. O tarihe kadar, ismi netleştirip kendisine iletmeliyim. Bu arada, bu yazıyı gecenin 23:00'de yazarken, aşırı yağmurdan dolayı kaldığımız manganın batı tarafındaki toprak duvarı, parça parça kopuyor. Bir kısmı, az daha üzerime geliyordu. Fakat içeride mangayı çepeçevre saran naylon, dökülen parçaların mangaya yayılmasını önüyor. Daha fazla zorlarsa, naylonu da koparacak. Zaten dün, kuzeye bakan duvarında toprak kaymasıyla küçük bir şikeft kadar yer açıldı. Tüm günümüz, onu onarmakla geçti. 21 Mart'tan beri yağın karla karışık yağmur, henüz durmuş değil. Bir bakıma da iyi oldu. Çünkü operasyon durumu, fiili olarak engellenmiş oldu. Tabii, mangalar bu gidişle başımıza çökmezse...

... Evet Munzur'dan bahsediyordum. Ona ilişkin de kaygılar taşımıyor değilim. Geçen günlerde -yanılmıyorsam PJKK'nin dergisi olan- "Güneş'e Doğru" dergisinde, 'İNSAN' başlıklı yazısını okudum. Bu, onun dergide çıkan ikinci yazısı. Çabası güzel, benden daha çabacı. Bense, henüz boş kağıtlara kurşun atıyorum. Üretimsizim yani, ama bu çok kaygısızım anlamına gelmiyor. Bir an sorgulamıyorsam, ikinci an kesin sorguluyorum. Munzur da beni koşullamıyor değil hani. Fakat bu yakınlarda bir yazı ya da şiir kesinlikle

yazacağım. BAŞKAN bile üçüncü şiirini yazmış. Newroz'la ilgili olanını henüz okuyamadım.

İlki,
Bir resim çizdim
Hep bakılmasını isterim
Bir ses oldum
Hep duyulmasını isterim
Ülkeme,
Dünyaya,
Evrene...

A. ÖCALAN

şeklindeydi. İkincisi, 8 Mart Dünya Kadınlar gününe ilişkindi. Üçüncüsü ise, Newroz'a.

UMUT OLSUN ADIN

Soğuk bir Mart gecesi, ayın 24'ü
Mangadayım, yalnızım üstelik
Yağmur bir ritim tutturmuş
Manganın, naylondan çatısında bir ezgidir gidiyor...
Yağmur, bu gece efkarlı anlaşılan
Benimse içime başka yağmurlar yağıyor.
Ezgimse ebruli
Umutlar ertelenmesin diyorum,
Bir başka bahar yok çünkü
Ya da tozlanmasın raflarda umut,
ağır, kalın ve bilge kitaplar gibi
Konulsun bereketli nimetler gibi yaşam sofrasına
Yeryüzünün lanetlileri bu sofradan ,
'UMUT' iksirini içsin
Filiz versin umut, boy versin.
Büyük bir tufandı tutulduğumuz çünkü
Henüz yeni doğrulduk sayılır.
Güneşi tutsak verdik gerçi,
Ama O, tutsaklık tanımadan
Sevgi oklarını atıyor buz tutmuş kalplerimize,
Usanmadan
Gül açsın istiyor,
umut çoğalsın
Barış gülsün,
özgürlük kanatlı olsun
Çok şey istiyor.
Ülkesine,
dünyaya,
evrene sesleniyor.
Bakılmasını istiyor,
Durmaksızın çizdiği resme
Kulaklarda çınlasın istiyor,
Bağırdığı ses

Yalayıp geçmesin, yankı bulsun
İstiyor sesi bizlerden.

Bizler; ben, sen, o

Düne kadar “Allahın kırosu” diyerek aşağıladıkları kavmin
evlatları

Sen yani,

Kaldırınca sopasını gocuklu celep

Hemence sürüye katıliverenlerden

Ben yani.

Kart-kurttan türediğimizi

dünya aleme inandırmaya çalıştıkları kavmin evlatları,

Biz, yani

Evet, ben, sen, o

Haso, Memo, Ayşo, Fato

Sümüklü dediklerinden.

Bu tarafın kavmi olmadığı iddia edilen.

Ve öbür tarafa bileti çoktan kesilen.

Sarayında Osmanlı'nın şamaroğlanları misali,

Kızılınca küfredilen,

Şamar kavmiydik biz de,

Birbiri ardına şaplaklar yiyen.

“Neden kaşının üstünde gözü var” denilerek

‘Günah keçisi’ olmağı bir kere yazgımız

.....

Yazılan bozulurdu elbet.

Nitekim bozuldu da

Hiçbirşey mutlak değildir, çünkü

2000 yılı Eros'un aşk oku atıcısı,

Dün Prometheus'tu bugünse Eros,

çaldı ateşi Zeus'tan.

Bozdu yazgıyı ta en baştan.

Sonra Prometheus tutsak düştü.

*Bu kez Eros'a dönüştü O,
Bıkmadan attı sevgi oklarını
Yürekleri kirlenmemişler,
serdiler yüreklerini çarşaf misali
Eros'un sevgi oklarına
Ok, tam üstümde
Evet güller açıyor şimdi
Yüreklerde sevgi gülü,
Umut çoğalıyor
Barış güldü bile
Özgürlük...
Özgürlükse çoktan kanatlandı, bak.
Gökyüzü daha bir aydınlık
Yarınlarsa umuda gebe.*

Seyidrıza Zilan LAÇ
00:40

* * *

5 Adar 2000

.....

Bugünlerde yazmalıyım diyorum, ama tutamıyorum kendimi ve eksikliklerle de olsa şiiri biraz erkene alıyorum. Yazmaya başlıyorum ve arkası geliyor. İstenilince oluyor, diyorum. Yani istek ve azim yaratıyor.

01:00

* * *

**4 Nisan 00/Salı
Xınere-Terzihane**

Bu kez yine saati yazmakla başlıyorum günlüğe. Akrep ile yelkovan 23:35'i gösteriyor, terzihanedeyim. Şu an, kulağımda Efkan Şeşen'in 'Sevdacan' parçası var ve diğer parçaları... Derinden yaralıyor insanı. Herbiri bir hüznün parçası ve insanı farklı diyarlara taşıyor. Ayrıca Sevdacan parçası, bana yarım bıraktığım birşeyi hatırlatıyor. Birçok duyguyu paylaştığım, yoldaşım, dostum ya da daha ötesi diyebileceğim kişiye karşı yarım bıraktığım bir şeyi hatırlatıyor. Benden kendisine soyisim yazmamı istemişti. Maalesef aradan neredeyse 1-2 ay geçmiş olmasına rağmen, henüz bulup kendisine iletmiş değilim. Sevdacan'ın Zazacası ya da başka bir şey, ama buna yakın olsun demişti yazdığı yazıda. Gerek benim emeksiz yaklaşımım, gerekse de yaşamı korkunçluğuyla çevrelemiş olan anlayışlardan örülü gerçeklik duvarına çarpmış olmam ya da somut olarak çarpmaktan korkmam bunu pratikleştirmemin önüne geçti denilebilir. Fakat bu eksikliği de en kısa zamanda gidermem gerekiyor. Çünkü en son çıkan "Güneş'e Doğru" dergisindeki 'İNSAN' başlıklı yazısında, yine sadece kendi ismi vardı. Bu da demektir ki, benden hala soyisim bekliyor. Bu günlerde ona, birileri aracılığıyla sıklıkla selam gönderiyorum, ama henüz ondan gelen bir selam alabilmiş değilim. Bundan 20-25 gün öncesinde 7. Kongre aktarımı eğitiminde, fazlaca öne çıkmış, tavır geliştirmiş ve bunun karşılığında eğitimden atılmış. Bu olayı, oraya eğitime gidenlerden duydum. Bu sürecin ve gelişen durumların onu zorladığını öğrendim. Kongre'ye ilişkin içine girmiş olduğu tavrın kaynağını nereden aldığını çözümleyebiliyorum. Ülkeye geleli neredeyse 3,5 ay oldu ve henüz 'Yeni savaşçılar' eğitiminden çıkmış değil. Yarın düzenlemeleri olacaktı. 7. Kongre sonrası yapılacak değişikliklere ilişkin yazılan raporda, ideolojik eğitim önerisinde bulunduğunu öğrendim. Şimdi 3,5 aydır kapalı bir ortamda. Mekan olarak ülke de olabilir, ama o gerçeklikten uzak. Bunun farkında olmadığı için davranışlarına yön veren, gerçekliğin dışında duyguları, özlemleri ve niyetleri oluyor. Oysa bunun ayırdında olsa, dengeyi kurabilir. Bir kadın olarak ya da cins açısından belki haklı olabilir. Fakat ileri görüşlülük yok. Partinin içinde bulunduğu durumu, yine süreci, düşmanın beklentilerini çok fazla görme yok. Oysa düşman bu çelişkinin farkında olsa ve

bundan güç alarak operasyon gelişirse, yine çelişkiyi derinleştirme yoluna gitse, bu, rgt tasfiyeye götürebilir. şu koşullarda rgt içinde çok fazla demokrasiden belki bahsedemeyebiliriz, ama bunun tek suçlusu Parti değil. Partinin bunu geliştirme istemi yoğun, ama bu durum ihtiyatlı yaklaşılmazsa çok büyük tehlikeleri de içinde barındırıyor. Nitekim, bireysel onerilerden sonra - Başkanlık Konseyi'nin gönderdiği 27 Mart tarihli talimatta, tehlikeler daha net ortaya konuluyordu. Bunlar, yapıdaki irade kırıklığı, yine bireysel hesaplar, rgtten bağımsız gelecek kaygısına düşme...vb. anlayışlar biçiminde belirtilebilir. O yüzden her şeyi genel doğrulara, olması gerekenlere göre değerlendirmek, o yönlü olmasını beklemek, hayalcilik olacaktır. Aslında bu süreçte birçok şeyi gördüğümü, zdğm, anladığımı söyleyebilirim. Mesela bir önceki günlük notunda, kendim için uluslararası sahayı nerdiğimi belirtmiştim. Bunu yine reddetmiyorum. İyi niyetli bir istem, yine gelişimim ve gerçekliğim açısından uygundur. Fakat süreç, benim bu istemimi şu an kaldıracabilecek düzeyde değil. Hatta bu öneri, çok yanlış bile yorumlanabilirdi. Bu yüzden herkes raporunu vermiş olmasına rağmen, ben hastaneden Karargah'a rapor vermek için gecikmeli gittim. Bir açıdan da iyi oldu. Orada mevcut gerçekliği, daha iyi gördüm ve öneri yapmamamın yerinde olacağına karar verdim. Çünkü bu işin sonunda, çok yüksekten uupta çakılmak da vardı. şu günlerde hemen hemen herkesin düzenlemesi, neredeyse yapılmış durumda. Ben, hastaneye Diş Hekimi olarak verildiğimi düşünüyorum. Bu koşullarda en iyisi budur diyorum. Yapmak istediğim bazı şeyler açısından da burası, benim için en uygun bir yer. Mesela ileride gitar ya da saz aldırıp beste üzerine yoğunlaşabilirim. Sonra şiir ya da roman üzerine yoğunlaşabilirim. Yine rgt için de, kendimi daha fazla ispatlama ve güveni sağlama açısından da burada kalmam uygun olacaktır. Pek rahatsız değilim, ama bazı kaygıları da var. Silahlı eğitimi, neredeyse hiç görmedim. Yine operasyon söylentilerinin yoğun olduğu bir süreç. 2-3 gün önce, BBC'de Namık Durukan Güney'de operasyon çıktığını, glerin Xakurke'ye geldiğini söylemiş. Yine bugün Xakurke'den buraya cephan almak için gelen Aydın Arkadaş, sohbetimizde Xakurke'de arkadaşların operasyona yönelik yoğun bir hazırlık içinde olduklarını söyledi. Hatta sadece bir tepeye, yirmibeş tane mayın koyduklarını söylüyordu. Beş tane obs, beş tane yzyirmilik havan varmış ve diğerleri de seksenikilikmiş. Yine bir hafta sonra, gece ayın çıkmaya başladığı

süreçte operasyon olabileceği söylentisi var. Şimdi bu koşullarda hastanede doktorluk yapmak ya da o adla orada bulunmak, savaşta yaralı arkadaşlara müdahaleyi gerektiriyor. Benden kaynaklı şehit düşecek bir Arkadaş'ın vicdani yükünü kaldıramayacağımı düşünüyorum. Oysa ben, savaşın olmadığı koşullarda ve genel doktorluk değil de sadece Diş Hekimliği yapabilirim. İşte istemediğim bu durumla karşılaşabileceğim düşüncesi, beni kaygılandırıyor. Yine bu düzenlemelerde, kendimi gülmekten alıkoyamadığım bazı şeyler duydum.

Lojistiğe, Karkere Mijini'nin yanına verildiğim haberlerini, yaşamda sıklıkla duyuyorum. Arkadaş yapısı bile, benden daha kızgın: “Böyle saçmalık mı olur” diyorlar. Gerçi ben henüz inanmış değilim, o yüzden rahatım. Yoksa gerçek olması dahilinde çok ilginç bir durum. Espiriyle karışık, eğer böyle bir durum olursa Botan Arkadaşla konuşup; “Eğer Karker ê Mijini ya da Ömer ê Gabar, hastaneye Diş Hekimi olarak, ya da Avrupa'ya Diploması çalışmaları için gönderilirse, ben de lojistiğe giderim” diyeceğimi söylüyorum. Yine konuşurken, “Bu ikisini Avrupa'da, Paris sokaklarında sinek kaydı traş, Piyer Gardinden gran-tuvalet ile, yine biryantınli saçlarla düşününsenize...” diye ekliyorum. Herkes bu duruma, kahkahalarla gülüyor.

Şaka maka.....

* * *

**14 Nisan 00/Yene
Xınere-Xestexane/(Diş tedavi mangası)**

Yaşam, ilginç gelişmelerle devam ediyor. Yazamadığım bu süre zarfında gerek bizim cephemizde gerekse de doğa anada birçok değişiklikler oldu. Neredeyse Mart'ın ortalarından beri, ot yemeye başladık. İlk çıkan ot qulik (Sterik)'ti. Bizimkiler de qulik diyorlar, fakat Qasım kendi yörelerinde (Varto) buna, Helige dendiğini söylüyor. Bunu hastanede ilk söylediğinde, “Demek helige diyor-sunuz ha” diyerek Mervan ve Piro'nun güldüklerini anımsıyorum. Gülmelerinin nedeni, heligin Kurmancide testis manasına gelmesiymiş...Neyse qulikten sonra, Kurmanci 'kereng' denen kengeri yedik. Kenger balık gibi unlanarak kızartılıyor ve gerçekten de balık tadı veriyor.

* * *

16 Nisan 00/Pazar
Xınere- 6. Kongre Şikefti

Şu an, 6. Kongre şikeftinde yapılan 1. Fedai Ordu Konferansı'nda, Botan Arkadaş'ın açılış konuşmasını dinliyorum. Bugün, Konferansın ilk günü. Şikeftte yaklaşık 150-200 kişi var. Özel kuvvetler dışındaki ordudan delegeler ve yine kurumları temsilen ben ve komserimiz Ali İhsan arkadaş var. Komiser diyorum, çünkü kurumların yürütme kurulunda yer alıyor ve eğitimlerden de o sorumlu. Yani bir nevi (siyasi abilik) siyasi komiserlik gibi bir konumu var. Dün saat 20:00 suları terzihanede her zamanki işimi yaparken, cihazla bugün sabah 7:00'de Karargah'ta olmam gerektiği haberi geldi. Kurumlar toplantısıyla ilişkili sanmıştım. Meğer Botan Arkadaş, "Kurumlardan konferans aktarımı için iki arkadaş gelsin" deyince, bizim siyasi komiser de beni önermiş. Güya aktarım yapacağım. Yaklaşık 1,5 saattir Botan Arkadaş, Kürtçe konuşuyor ve fedailiğin özelliklerinden bahsediyor. Kürtçe olduğu için, hepsini anladığımı söyleyemem ve kurumlara da doğal olarak Kürtçe aktarılması gerekiyor. Benim yarım yamalak -Rebas'ın dediği gibi "Kurdiyi xeste"- yani hastane Kürtçemle bu işin olmayacağı kesin. Anlaşılan biz aktarım sırasında divanda dekor ya da kostüm mahiyetinde yerimizi alacağız. Botan Arkadaş, konuşmasının başında, güze doğru daha geniş katılımlı, tüm ordu gücünü kapsayan bir konferansın yapılacağını söyledi. Çünkü 7. Kongre sonrası bu sahada yapılan düzenlemelerden sonra, fedailik sistemi orduda tarz haline geldi. Oysa bu konferansı hazırlayanlar ve katılım yoğunluğu Özel Kuvvetlerden oluşuyor. Bu durum son düzenlemelere uymadığı için, konferans ileride yeniden yapılacak.

Şikeftin her tarafı, büyük yazılı pankartlarla süslenmiş. Tam karşımızda, divanın hemen arkasında, sarı zemin üzerinde, yeşil büyük harflerle 1. Fedai Ordu Konferansı yazıyor (14-20 Nisan arası). Yine hemen sağ tarafımıza düşen uzun yeşil bir pankart üzerinde Parti Önderliğimizin "SAVAŞÇILIK EN GELİŞKİN UYGARLIK ARACIDIR" sözü yazılmış. Parti Önderliğinin Demokratik Çözüm Manifestosu'nda ortaya koyduğu, uygarlaşmanın aracının demokratik tarz ve yöntem olduğuna ilişkin belirlemeleri, yine bununla ilintili barış söylemlerini hatırlayınca, kafamda çelişki ışıldaklarının parladığını söyleyebilirim. Yine

solumuzdaki bayan arkadaşların her zaman konumlandıkları tarafta, kırmızı zemin üzerinde sarı ile yazılmış, “Önderliksiz yaşam olmaz” ve “BİJİ SEROK APO” pankartları var. Arkamızda da göremediğim birkaç pankart asılı. Botan Arkadaş’ın konuştuğu divan masasının arkasındaki pankartın hemen üzerinde, bundan 25 gün önce yoğun yağın yağmurdan dolayı çöken toprak duvarımızın hemen üzerine asılı olan ve o günden beri üzerimde taşıdığım Önderliğin bez zemin üzerine yapılmış resmi, yine şehit Dilan ve Zilan arkadaşların orta boy çerçeveli resimleri var. Botan Arkadaş, diğer günlerden farklı olarak, bugün Botan elbiseleri ve yeleği ile daha bir askeri görünüyor. Nedenini, Ordu Konferansı olmasına bağlıyorum. Bundan önceki toplantılara, biçimde daha sivil katılıyordu. Bu, yerine göre davranma oluyor sanırım.

Ben, komiser ve bay kahkaha (Ozan) liseli yaramaz öğrenciler gibi, en arkada yerimizi almışız. Fis-kos yapıp, gülüyoruz. Konferans öncesi, kimsede çıt yok. Oysa tavırlarımızla biz, buranın atmosferine göre değiliz. Bende bir aylık kirli derviş sakalı var. Komiser yine kirli sakallı. Bizim dışımızdakilerin çoğu, oyunun kurallarına göre çoktan hazırlanmış. Sinekleri kaydırmaya çoktan sözleşmişler gibi. En çokta sakallarım göze batıyor. Çünkü son düzenlemelerden sonra ordumuzda -özellikle de Özel Kuvvetlerde- bir çok kısıtlama getirilmiş. Yürüyüşten gülüşe kadar birçok davranışa ölçüler getirilmiş, tespihler ateşlere atılmış ve günlük traş olunması gibi belli zorunluluklar konulmuş. İşte tüm bu etkenler, bizim tavır ya da duruşlarımızla birleşince tepkilere neden olabiliyor. Bir de arka tarafta oturup fis-kos yapmak, işin cabası oluyor.

Aslında benim günlüğe asıl not etmek istediğim olaylardan bir tanesi, 14 Nisan’da -saat 17:00 sularında- güvenlikten bazılarının firar etmiş olmasıydı. O tarihte yazmak istedim, fakat yarım kaldı. Parti, bir ilke daha imza attı. 5 tutuklu, 6 nöbetçiye esir alıp, bu tarihte kaçtılar. Ben, o gün yine terzihanede idim. Diş işine devam ediyordum. 17:30 sularında bunların kaçış haberlerini aldık. Yaşlı kurt (Mahsum Arkadaş) ve terzihanede bulunan diğer arkadaşlar peşlerine düştüler. Kaçanları yakalamak için önden yola çıkmış olan bayanları, bizimkiler diğerleri sanıp tarıyorlar. Ruslar (Rusya’dan katılan, Rusyalı Kürt arkadaşlar), bizimkileri tarıyor. Sonra olaya Fedailer müdahale ediyor ve kaçanların peşlerinden birkaç grup daha çıkarılıyor. Gidiş yönleri Kuzeye doğruymuş. Ayak izlerini takip edenlerin verdiği istihbarata göre, Gadare’ye

yakın Gadare suyunu 2. köprüden geçip, Zağros çadırlarına doğru gitmişler. Yanlarında rehine alarak götürülenlere, gece 03:00 civarında ulaşıyor. Ateş yakmışlar. Nemrut sabah muhaberede, gördükleri yerde imha edilmelerini söylüyor. Sonra güvenlik sorumlusu olan Küçük Güneyli Cemil, arkadaşların önüne geçerek biziz diyor. Onlar ele geçiriliyor. Kaçanlar Mahir, Serhat, Serkeş ve Hewlerli Agiri imiş. Üstelik Agiri, güvenlikti. Olay esnasında sanırım nöbetçidir. Hatta olay anında silahı diğerlerine ilk çeken ve olayı başlatan da o. Daha önce, kendi aralarında anlaşmışlar. Olay, o esnada Rojhat Gever'in ellerinden kaçıp, hemen beşyüz metre aşağıımızdaki bayan arkadaşlara koşup olayı bildirmesiyle duyuldu. Silahım olmadığı için, artı burada iyi bir koordineinin olmayışı ve yine hiçbir çatışmaya girmemiş olmamamdan kaynaklı olarak, ben gitmedim. Oysa eskiden olsaydı, en önde ben koşardım. Füzeci Ferhat'la şakalaşırken, "Bizi görenler, bize savaş kaçkını diyecekler" diyorduk. Tabii, biz de onlara karşı cevabımızı hazırlamıştık. Öyle söyleyenlere karşı biz de şakadan, "Savaş rantçıları" diyecektik. Olayın olduğu yerle aramızdaki mesafe çok yakın. Yaklaşımımı, bir yandan soğukkanlılık, diğer yandan da duyarlılık olarak değerlendirdim. Pek önemsemedim. Oysa, Parti tarihinde görülmemiş bir durumu yaşadık. Böylesi bir şeye cesaret edilme nedeni, süreçle ele alınıp iyi sorgulanmalı. Verilen talimat, görüldükleri yerde imha edilmelerine yönelikti. Hümanist yönlerim olsa da arkalarında olsam ve karşılaşıyaydım, ben de vururdum. Sürece belki ters, ama önü alınamazsa çok korkunç sonuçlara yol açacak bir durum. Çünkü bu sıralarda kaçışlar, fazlasıyla konuşulmaya başlandı. Kandil'den 4, Şehidan'dan yine 4 -üstelikte bayan- kaçmış. Bugüne kadar, en az kaçış bayanlardan olurken yaşanan bu durum, aslında parti için ciddi bir tehdit anlamına geliyor. O yüzden affedilmemeleri gerekir. Bugün aldığımız habere göre, pastarlara teslim olmuşlar. Arkadaşlar, onları kısıtınca onlar da pastarlara teslim oluyor. Yine bu olaydan çıkardığım bir sonuç, insanlarla ilgili erken hüküm vermemem gerektiği idi. Mesela bu Mahir denen zatı, çok olgun ve terbiyeli bir kişi olarak düşünmüştüm. Oysa adam çetecilikten yargılanmış.

28 Gulan 00

28 Mayıs 00-Pebazar/Xınere-Xestexane

Son yazmış olduğum günlüğün tarihiyle bugün arasındaki farka baktığımda, uzun bir zamandır yazmadığımı görüyor ve şaşırıyorum. Anti parantez içerisinde, bunun ilk kez farkına vardığımı söylersem doğru olmaz. Günlük, sürekli aklımdaydı. Ama bu kadar ara vermek de biraz fazla oldu sanırım. En son, 26 Mayıs gecesi yazmayı düşünmüştüm. 26 Mayıs, benim için anlamlı günlerden biri. Çünkü, EVO'nun doğum günü. Ona hitaben bir yazı yazmayı düşünmüştüm. Geçen sene, Yunanistan eğitim sahasında, günlüğe ona ilişkin notlar düşmüştüm. Hatta yarım kalan bir mektup girişimim dahi oldu. Geçte olsa, Doğum Gününü kutluyorum EVO. Şaka maka derken 18'ine bastın ve sanırım daha da güzel bir kız oldun. Hatırladığım kadarıyla Ulaş'ın doğum günü, 16 Şubat'tı. Lekeli, kara gün. Önderliğe karşı yapılan komplayla aynı güne denk gelmesi, hoş bir tesadüf değil. Benim doğum günüm, 7 Ağustos, Barış'ın ise 8 Ağustos. Aramızda bir yıl, bir gün fark var. Yine 19 Haziran anlamlı bir gün. Beni, 96 yılına götürüyor. Hayatımdaki ilklerden birine imzayı attığım gündü. Acemiliklerle dolu olsa da hoş, tatlı anıları da bağrında taşıyan bir sürecin start günüydü. Herşeyiyle toz pembe değildi tabii. Yine Munzur'un doğum günü, yanılmıyorsa 26 Ağustos'tu. Türkiye Cumhuriyeti için, anlamlı bir gün diye hatırlıyorum. Başak burcuydu.

Tüm bunların dışında süreç, sancılı gitmeye devam ediyor. İlginç haberlerden biri, son süreçte gerçekleşen ve artık neredeyse sayamadığım kadar fazlalaşan kaçış olayı. Dün akşam, sağolsun yardımcım Kawa Van Arkadaş'ın sabaha kadar subay olarak görevlendirilme gazabına uğradım. Dinlenmek için gündüz mangada yatarsam, diş tedavisi için gelecek arkadaşların rahat vermeyeceklerini biliyordum. Bu nedenle banyo yaptığımız yer olan, hastaneyi konumlandığımız dolun yaklaşık ikiyüz metre yukarısında, su kenerında, büyükçe bir kaya üzerinde kızgın güneş altında ve yoğun sinek bombardımanına maruz kalarak öğleye kadar uyumuşum. Öğlenleyin, tedavi amaçlı gelen Xelil Bingöl Arkadaş'tan, yattığım yere yakın harika manzaralı, 6-7 metre yükseklikten dökülen, soğuk suyuyla insanı rahatlatan şelalenin yanında süreç üzerine sohbet ederken meseleyi öğreniyorum. Evet, kaçış olayı. Neredeyse kanıksamaya başlıyorum ve başlıyoruz.

Artık, duyarlılığımızı yitiriyoruz, meşrulaşılıyor, doğal karşılamaya başlıyoruz. Oysa Xelil ile de tartışırken, böyle giderse korkunç bir sonucun, bize çok uzak olmadığı yargısına varıyoruz. Xelil, Xınere'ye yaklaşık olarak yirmi gün kadar önce, Kandil'den geldi. Dicle Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde 4 yıl okumuş. Amed'den gerillaya katılıyor. Genele göre farklı, daha özgün yanları var. Parti içinde birey olma, birey kalma ve bu temelde nerede olursa olsun özgürlüğe ulaşma savaşımını verenlerden biri. Neitche'yi okumadan nihilist olduğunu söylemişti. Bundan yaklaşık on gün önce, kendi birliklerinde hoş bir tartışma ve diyalog ortamı yaratmıştık. Genel sohbetlerin dışındaydı. Xelil, bu sahaya gelmeden az önce tutukluymuş. Üç ay kadar tutuklu kalıyor. Önderliğin yakalandığı süreçte, Dr. Süleyman'ın öncülüğünde kurulan Fedai Birliği'nde yer alıyor. Tutuklama nedeni de o birlikten birini kaçması ve bununla grupculuk ilişkisi geliştirdiğine dair suçlanmasıymış.

Yine ilginç olan kaçanların arasında Dr. Süleyman, Küçük Zeki, Yılmaz denen ve Erzurum'da, Parti Önderliği'nin yakalandığı süreçte bir çok eylemi örgütleyen kişinin de olması. Toplam yirmiüç kişi oldukları, yine içlerinde bayanların da olduğu söyleniyor. Konu, hassaslığından kaynaklı olarak, biraz gizli tutuluyor. Paparazzinin merkezinde yer aldığım halde, 2-3 gün sonra, bugün öğreniyorum haberi. Bayanların da olduğu söyleniyor. İçimden "... olabilir mi?" diye geçiriyorum. Bayanların hiç bir şey söylememesi, özellikle Xakurke'de bölük komutanı olan Hebun'un söylemek istememedeki kararı, kendileri açısından pek hoş birilerinin olmadığı anlamına da gelebilir. Kaçanların YNK'ye gittikleri ve bir de yazı bıraktıkları söyleniyor. Yazıda, Parti Önderliği'ni ve Başkanlık Konseyi'ni karalama var. Başkanın, onbeş yıldır diktatörlük yaptığını söylüyorlarmış. Kaçanları, hiçbir gerekçe -peygamber bile olsalar- haklı çıkaramaz.

* * *

**3 Haziran 00/Peyene
Xestexane-Xinere**

Bugün tarihe göz attığımda, bir şeyi fark ediyorum ve kendiliğinden bir ezgi dilime dolanıyor. “.... bir kırmızı gül dalı eğilmiş üstüne/ bir kırmızı gül dalı, şimdi uzakta/ yatıyor oralarda, o eski gömütlükte/ yatıyor USTA yatıyor USTA” dizelerini hatırlatan bir tarih bu. Dizeler, onu anlatıyor. Evet, bugün Nazım USTA’nın ölüm yıldönümü. 3 Haziran 63’ün üzerinden yaklaşık otuzyedi yıl geçmiş. Otuzyedi yıldır, yok aramızda. Onun inandığı değerlerin, zaman zaman hatırlanılan tatlı bir anı ya da içki masalarına meze olmaktan kurtulması dileğimdir diyorum.

Yine bugün, Parti Önderliğinin 31 Mayıs ‘00 tarihli görüşme notunu okudum. Sağlık durumunun gerekçe yapılmamasını ve bunun üzerinden rant yapılmaması gerektiğini belirtiyor. Kuzey ve Güney’in durumunu ortaya koyuyor. Kuzey’de barış ve demokrasi gelişse de Güney’de devrim sürecinin devam edeceğini belirtiyor. Yine görüşme notunda, Napolyon kitabından alıntı yapılan ‘Nehir’ ve ‘Kaya’ isimli şiirler de vardı.

NEHİR

Yüzyıllar üzerine uzun uzun düşünen,
Herşeyi öze ait temiz ışıktaki inceler,
Işık olan herşey gözden kaybolur,
Geride kalan sadece okyanuslar ve kıtalardır.

GOETHE

KAYA

Hüküm günü tanrının tahtı önünde
Nihayet duruyordu Napolyon
Şeytan başladı okumaya listesinden
Bonapartların işlediği cürümleri
Baba veya oğul iki tanrıdan biri,
Susturdu şeytanı tanrının tahtı önünde,
“sıkıntıdan öldürme bizi okuyup,
dava açan Alman profesörü gibi!
Eğer cesursan, onunla yüzleşecek kadar
Koyabilirsin onu kendi krallığına”

GOETHE

**5 Haziran 00/Pebazar
Xestexane-Xinere/Çadır**

Yaşam, bugün de diş tedavisinin yoğunluğuyla geçti. Ben, bir süre Yunanistan temsilciliği yapan Rojhat ve Kandil'den gelen Xelil Arkadaş, şelalede duş aldık. Rojhat, duşun altında çok komikti. Önce girmeye hiç niyetli değildi. Sonra bizim, suyun altında attığımız tahrikkar çıgıllıklardan etkilendi ve soyundu. Daha sonra ise, ayağını suya soktuğu gibi -gerçeğin soğuk yüzü ya da soğuğun gerçek yüzüyle karşılaşınca- gerisin geri kaçtı. Fırsat buldukça, orada duş yapmaya karar verdim.

Gün içerisinde, yardımcım Şafak Arkadaş'tan, iki yeni haber duydum. İlki; Yekiti ve KDP arasında iki gündür çatışma çıktığı üzerineydi. Diğeriyse; Pastarların (İran) ya da Türk ordusunun -hangisinin olduğu tam bilinmiyor- Şehidan'da (Zağros) arkadaşlara saldırdığı ve iki Arkadaş'ın yaralandığı şeklindeydi.

Dün gece, uzun bir aradan sonra ilk kez hastanede toplantı yaptık. Toplantıya Rauf, Mervan, Zekiye, Şafak, ben ve Komiser (Ali İhsan) arkadaşlar katıldı. Toplantıya katılmayan Dr. Ferzande Arkadaş'ın durumunu saymazsak, genelde olumlu bir toplantı geçirdik. Dönem dönem Ferzande Arkadaşla gerginlik yaşanabiliyor ve bunlar, daha çok da ondan kaynaklanıyor. Çok hassas, tepki verme düzeyi çok yüksek, dar bir arkadaş. Küçük sorunların büyümemesi için, kendimi olabildiğince zorluyorum. Birkaç saat önce, yaklaşımlarına ilişkin kendisiyle konuştum. “..... demek benim sorunlarımla ilgileneneceksin ha, neyse seni kırmayayım” diyen sözlerinden sonra geldi, konuştuk. Dünkü olaya çok kızmış. M16 ile diş mangasının camından havaya ateş ettiğini gören Karargah'tan Adem Arkadaş'ın kendisini eleştiren sözleri, onu daraltmış. Çok tepkilenmiş ve aynı zamanda kinlenmiş. “Onu alaşağı edeceğim...” şeklinde iddialı da konuştu. Neyse yine de cömertliği ve paylaşımseverliğiyle iyi bir insan, çok anlaşılacak biri değil. Yaklaşım tarzının kazanımcı olmasını, olumlu buluyorum. Çünkü insan kaybetmek lüksümüz olamaz, hem de böylesi bir süreçte.

Şehidan'dan gelen Dr. Rauf Arkadaş ise, ayrı bir olay. ‘Bay fişe’ diyorum kendisine. Çünkü en çok kullandığı sözcük, Soranice’de ‘boş’ anlamına gelen ‘fişe’ sözcüğü oluyor. Oldukça

komik ve gülüşüyle çok şeker bir Arkadaş. Şimdilik moralli duruşu, yaklaşımları da olumlu. Çözümünden yana ve sanırım pek sorun çıkmadan onunla da anlaşabileceğiz. Onun başından da ilginç olaylar geçmiş. 93'de Zele'de, ajan olduğu söylendiği için, 7 ay tutuklu kalıyor. Annesinin siyasal bilimler profesörü, babasının da diplomat olduğunu söylüyor. Kızkardeşi doktor, erkeğiye mühendismiş. Üçüz doğmuşlar. Neredeyse yüz kiloyu geçen tombul Raufumuz, üçüzler içinde en zayıfının kendisi olduğunu söylüyor.

Diğer yardımcım Vanlı Kawa Arkadaş da ajanlık suçlamasından 6-7 ay önce nasibini alanlardan. Yanılmıyorsam bu sürecin etkileri henüz silinmemiş.

Yine, son günlerde hastaneye dizanteri belirtileriyle gelenlerin sayısı artmaya başladı. Salgın olabilir, belirtiler bunun zemininin olduğunu gösteriyor. Şimdilik Türkiye gurubunda hastalık daha yaygın. Haber alabildiğim kadarıyla Munzur'un durumu iyiyiymiş. - Salgın olmazsa iyi olacak, sıcaklar gittikçe bastırıyor çünkü...

* * *

7 Haziran 00/Çarşeme Xinere-Xestexane

Hastanede, mangada yazıyorum bu günlüğü. Diğer günler gibi, tedavi açısından yoğun geçen bir gün. Yeni bir gelişme olarak, bugün hastaneye gelen Ozan Arkadaş'tan, Demhat Amed Arkadaş'ın tutuklandığını öğrendim. Dr. Süleymanlarla ilişkisinin olduğu iddiası ile tutuklanmış. Nasıl bir ilişkisinin olabileceği üzerine Komiserle (A. İhsan) konuştum, ama elle tutulan bir sonuca pek varamadım. Öğrendiklerimden yola çıkarak, ya bir yanlış yapmıştır ya da görev almayıp Botan Arkadaş'a kafa tutmuştur diye düşündüm. Eskiden bir tabur sorumlusuydu. Fakat kışın soğuktan donarak şehit düşen Maraşlı Şehit Doğan Arkadaş'ın ölümünden sonra görevden alınmış, Karargah'a bağlı hareket ve planlama dairesinde kalıyordu.

Yine kafamda soru işareti bırakan şeylerden biri de, dün gece Kawa ve Şafak Arkadaşlara dış eğitimi vermek için program hazırladığım zaman gelen, Delil, Sait ve Reber (tulumba tatlısı) Arkadaşların, sohbet esnasında “..senden iyi bir ajan olur söylemi” oldu. Şaka olarak söylene de insanda soru işareti uyandırıyor. Eskaza ileride küçük bir yanlışımız olsa, bu aşağılık suçlamayla dahi yaftalanma durumumuz olabilir. Neymiş insanlarla çok rahat ilişkiliniyormuşum, çok çekiciymişim vs.... Bunlar, bir hiç uğruna yaftalanmak için yeter de artar bile. Gerisini sen getir artık....

Şimdi düşünüyorum da Dr. Ferzande ile aramda bir anlaşmazlık çıksa ve onun görevden düşme durumu olsa, yine neden olarak da ben görülsem, Küçük Güneyliler beni böyle bir suçlamayla alaşağı edebilirler. Böylesi aşağılık bir suçlamayla suçlanmak da -peygamber bile olmuş olsam- tüm emeklerimin bir anda yok olması anlamına gelecektir. Mesela yine, Munzur Arkadaşla -çok iyiniyetli bir temelde de olsa- görüşmeleri sıklaştırmış olsam, bunun belirtilen suçlamayla ilişkilendirilmesi halinde ne gibi sonuçların çıkacağı üzerine düşünüyorum. Büyük bir ihtimalle, “Bunun amacı, parti içinde -hele bir de Parti Önderliği'ne yapılan komplodan sonra- kadın erkek ilişkilerini, aile ilişkisi temelinde ya da yoz bir temelde gelişmesini sağlamak, bu anlayışı böylesine boşlukta olunan bir süreçte meşrulaştırmaktır..” biçiminde sonuçlar çıkarılacaktır. O zaman, al başına belayı. İstedğin kadar iyi niyetli

ol, seni sevmeyenlerin rahatlıkla komplosuna uğrama gibi bir durum söz konusu olabilir. Sürecin, parti ve halk gerçekliğimizin biraz olsun farkında olduğum için, hayalci değil de, zorlarsa da daha gerçekçi yaklaşmaya çalışıyorum. Bazen insanlar beklemesini bilmeli.

Dün, ilk kez ‘Konservatif Diş Tedavisi’ eğitimini başlattım. Şafak, kendini ilkokulda gibi hissettiğini söyledi. Arada bir, kendini tutamadan kahkahayı basıyordu....

.... Yine dün, Dr. Ferzande Arkadaş’ın rapor yazdığını öğrendim. Bu işi yapmak istemediğini yazmış. Kalması, benim açımdan daha iyi olurdu...

..... Bugünlerde Ramses’in birinci cildini okuyorum. Yüzotuzuncu sayfadayım. Çok hızlı gitmiyor. Arada bir de okuması için Komisere vermiş olduğum, Bilgesu Erenus’un, Yalçın Küçük’ün “Haymana Defterlerinden” adlı kitabından derlediği, Kaynak Yayınlarından Şubat 2000’de çıkan “Aydınlık Zindan“ kitabına bakıyorum. Süreç açısından yararlanılabilecek bir kitap. Düşündüren yanları var. Yahudilere ilişkin tespitleri ilginç. Yine, bizlere ilişkin yazdığı bir yazı düşündürücü. Başkan için, oryantalist-despotik lider diyor. Amacının sosyalistlerle, Kürt emekçi eğilimi ile Kemalistleri birleştirmek olduğunu söylüyor. Zeki bir adam ve kendine sevdalı.

* * *

**8 Haziran 00/Pasene
Xinere-Xestexane-Çadır**

Bugün, hastane koordinesiydim. Hastanede yaşam, biraz olsun düzene girmeye başlıyor. Akşam, saat 20:00’de genel bir toplantı aldık, olumluydu. Bu arada, bundan bir hafta, on gün önce Karargah’ta yapılan toplantıda, benle Dr. Rauf hastane yürütmesi olarak seçilmiştik. Bu görevi, aktarım toplantısında Dr. Mervan yapıya söyleyince hatırlamış oldum. Bugün, Urmiye katılımlı, 1.85-90 boylarında, sessiz, emekçi, mütevazı, fiziksel görünümüyle Acemlere benzeyen ve ayağından yaralı olan Serdar Arkadaş’a saçlarımı kestirdim. Her zamanki gibi şelalede, yine düş aldım.

Komiserle Dr. Ferzande’nin soğuk savaşı sürüyor. Az intikamcı ve inatçı değilmiş meğer. Kendini ağırdan satıyor. Dr. Ferzande durumdan rahatsız; diyalog geliştirme çabası olan sigara tekliflerinin reddedilmesi, kendisinin reddi olarak anlaşılıyor.

Büyük Güneyli ve tek gözünden arızalı olan Baran adlı bir vatandaşın, yanına Hüner adlı birini de alarak kadro eğitiminden kaçtığını öğreniyorum. Mervan emekçi diyordu, anlaşılan bu da ekmekçi çıktı. 2 gün önce, hastaneye bursella tedavisi için gelmişti. Kendisine YNK ile KDP arasında çatışma çıktığını söyledim. “İyiki de çıkmış..” diyen yüzünü hatırlıyorum. Gerçekten çok sahteceydi. Dilin söylediğiyle, yüreğin söylediğinin uyuşmadığını, en iyi gözün dili anlatıyordu. Sahte ve yapmacık olduğu hemen anlaşılan sevinç gösterilerinde bulunmaya çalıştı. Oysa yüzünde, en küçük bir sevinç, mutluluk peyası yoktu. Belki de içinden, “Allah kahretsin” bile demiştir. “Kaçacağız, herhalde bu savaştan kurtuluş yok” u yaşadı bir an.

Bugün Kawa ile Şafağ’a, ikinci kez dış tedavisi eğitimini veriyorum. İlkini, 5 Haziran’da vermiştim. Haftada 3 gün (Salı, Perşembe, Cumartesi), ikişer saat eğitim vereceğim. Şimdilik fena sayılmaz. Dersleri, yaklaşık yedi başlık altında vermeyi düşünüyorum. Bugünkü dersimizde Board marker kalemimizin ve tahtamızın olması, eğitimi zenginleştirdi. Şimdilik dışın morfolojisi, fonksiyonu üzerinde yoğunlaşıyoruz.

Hayatımın dönüm noktası diyebileceğim ve bir ilke daha imza attığım, o anlamlı güne, yani 19 Haziran tarihine, on gün kaldığını hatırlamadan geçemiyorum.

Şimdilik şevbaş.

11 Asma Verene 00 Rebazer Xinere/Xestexane

Bugün, hastanede resmi tatil günüydü. 2-3 gündür dizanteri olduğum için, pek bir şey yiyemiyordum, kanlı ishaldim. Zaten son günlerde sıklıkla karşılaştığımız bir durum. Bu nedenle, bir kaç gündür şelaleye gitmiyordum. Bugün Komiser, Ozan, Mervan Amed, bizim keko (Dr. Mervan) vs.... ile fotoğraf çekindik. Hala Ramses'in birinci cildini okumaya devam ediyorum. Güya Xançer ile Lolan tarafına balığa gidecektik. O da olmadı.

Dün, radyodan Hafız Esad'ın öldüğünü öğrendik. Yerine, oğlu Beşar'ın geçeceği tahmin ediliyor. BBC haberlerinde, İngiltere'de okuduğu, 34 yaşında bir göz doktoru olduğu ve internet meraklısı olduğu söyleniyordu

* * *

14 Haziran '00/Çarşembe Xinere-Xestexane

11 Haziran tarihli günlük, jeneratörün arıza yapmasından dolayı, ışığın gitmesiyle yarım kaldı. Oysa yazmak için tasarladığım bir çok şey vardı. Özellikle, Bay Fişe'den bahsedecektim. Zekiye Arkadaş'tan yediği papara yüzünden, o gün konuşma takatinden bile yoksun olarak, 3 saat mangada uzanmıştı. Sorduğumuz sorulara, kaşlarını yukarı kaldırıp indirerek yanıt veriyor, bazen de hayır anlamında, ağzıyla nırç nırç yaparak "ne başe, ne başe" diyordu. Doğrusu o gün oldukça komik bir tablo sergilemişti. On yıllık hekimlik hayatında böylesi bir durumla karşılaşmadığını belirtiyor, bir o kadar da çözümsüzlüğü ve acizliği yaşıyordu. Ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Fakat bir taraftan da, fırsat eline geçse onun ayağına sabunu koymaktan uzak durmayacak bir ruh hali içinde olduğunu, duygularını gözlerinden çok iyi anlayabiliyordum. Bay Fişe'nin gülüşü gerçekten çok komik. Güldüğünde ağzı, tam bir mağara gibi açılıyor. Eksik ve seyrek dişleri, yine kısılan gözleriyle daha bir komik oluyor. Bay Fişe, Zekiye'ye oldukça tepkilenmiş. Resmi toplantı ortamında Zekiye Arkadaş'ın soluna oturmuş olan Bay Fişe, Zekiye'nin onu görmeyeceği bir durumda ona doğru dönüp, ağzını açıp, gözlerini küçülterek yüz ifadesini ekşitip, küçükken yaptığımız ve 'nanik' diye adlandırdığımız mimik hareketinin bir benzerini yapıyor. O hali görülmeye değerdi doğrusu. Toplantıda kendimi zor tutuyorum. Gülmemek için, ayağımı çimdikliyorum. Galiba Bay Fişe, maceralarıyla günlüğüme daha çok konu olacak...

Dün, bir önceki toplantıda aldığımız kararın sonucu olarak, Bay Fişe ile beraber Karargah'a, Botan Arkadaşla görüşmeye gittik. Yol yürüyüşünden tatalım, görüşme anına ve dönüşe kadar, Karargah'a gidişimizin her anı, tam bir macera niteliğindeydi. Kendine sevdalı olan Bay Fişe, herşeyi çok bildiğini sanıyor. Yaklaşımı kof, fakat zararsız değil. O nedenle beni, daha çok güldürüyor. Şehidan'da imparator olduğunu, buradaysa zavallı kalmanın canını sıkıldığını söylüyor. Şener gibi, eski Şehidan konumunu yeniden burada yaratma istemiyse, en büyük arzusu sanırım. Fakat yanılmıyorsam bunun gerçekleşmesi, biraz zor olacak. Çünkü ne burası Şehidan, ne de sadece Doktor olarak Rauf var. Bir

keresinde gülerek, “Zekiye’ye de ne oluyor, benim çelişkim Tansu Çiller ve Margiret Teacher gibilerle...” diyor. Bu söz sonrası, her zamanki gibi yine kahkahalara boğuluyorum. Onun gülüşünden bazı kareler, bana babamın gülüşünü anımsatıyor.

Botan Arkadaşla olan görüşmemizde, benimle uzunca bir süre Türkçe konuşulmuştu. O esnada ona baktım. Boynu eğik, gözleri yerdeydi. Sonra ben, Arkadaş’ın Büyük Güneyli olduğunu ve Türkçe bilmediğini söyleyince Botan Arkadaş, “O da kim” diyerek onunla Kürtçe konuşmaya başladı. Söz sırası kendisine gelince, kurgulanmış bir makine gibi sorunları sıralamaya başladı. Aceleci tavrında, “Aslında ben, bu işin rajonunu bilirim” anlamı yatıyordu. Konuşma sonrası, “Gördün mü, sorunları nasıl kısa ve net ortaya koydum?” dedi. Tam bir diplomat gibi, “Wusa, wusa, wusa..” diyerek konuştuğunu söylüyor ve bununla övünüyordu. Yani, sorunlar böyle, böyle, böyleymiş.... Bense, yine gülerek, bunun bir diplomat tarzı değil, tam bir asker tarzı olduğunu söyledim. Çünkü diplomat tarzında, binbir dereden su getirilir ve asıl konuya dolambaçlı yollardan girilerek, kelime aralarında vurgular yapılır. Bizim Bay Fişeyse, Botan Arkadaş’da “Bakın, kafanızı ağrıtmadan sorunları hemen ortaya koyuyorum” düşüncesini uyandırmak için, askeri tarza başvuruyor ve bunun adı diplomat tarzı oluyor.

Asıl bugün bu yazıyı yazmama neden olan şeye gelince; çünkü görüşmemizde özellikle tartışılan konulardan biri, ben ve 4 hasta Arkadaş’ın İran’a gitme durumuydu. Ben, dış röntgen cihazı, ışıklı dolgu ve diş fötöyü, yine bazı acil ve genel ilaçları getirmek için gidecektim. Fakat Botan Arkadaş, İranla aramızda gerginliğin olduğunu, İran’ın bizden dokuz gün içinde tüm sınırları boşaltmamızı istediğini ve bu sürenin dolmasına 3-4 günlük bir zaman diliminin kaldığını, bundan dolayı Şehidan ve Kelareş’ten yirmi gün, ya da bir ay kadar önce 200-300 Arkadaş’ın çekildiğini, bunların dışında bir kısım Arkadaş’ın daha çekileceğini, eğer bundan sonra da yollar açılmaz ve bizi zorlarsa, bu işin içinde farklı hesapların olabileceğini söyledi. Bu konuşmadan, tümünden imha ile yüklenecekleri sonucunu çıkardım. Anlaşılan yeni bir sandaviç hareketi başlatmak istiyorlar. İran, tüm geri çekilme yollarımızı kapatıp bizi topraklarına almazsa, Kuzeye açılma yollarımızı, KDP ve TC tutarsa ve Güneyden de YNK saldırırsa tam bir hüsrana uğrayabiliriz. Düşmanın bizden beklediği, uzun vadede dağılma, parçalanma, tasviye olma durumu yaşanmazsa, ki yaşanmıyor, böyle bir operasyon yaşanabilir. İran’ı uluslararası

kamuoyunda, “terörizme destek veriyor” biçiminde - gündemleştirerek, töhmet altında bırakıp olası bir operasyon durumunda bize göstereceği yardıma engel olma hesabında olabilirler. Zaten son günlerde ABD’nin, yine Avrupa’nın ve Türkiye’nin İran üzerinde bu yönlü politik yaptırımları var. Savaş çıkarsa, bunun sonuçları çok ağır olacak. Biz, bu kısıtılma psikolojisiyle ölümüne yöneliriz. Böylesi bir operasyon olasılığı karşısında, Kuzey kapılarının mutlaka açılması gerekir. Kayıplarımız, tahminen 300-500 civarında olur. Kaçış, yaralı ve esirlerle bu sayı 2000’ini bulabilir. Ama ya sonrası?... Yıllarca sürececek korkunç bir savaş gerçekliği olacak. Tabii savaş, bu kez dağlarda değil, şehirlerde olacak. Bu, TC’ye kan kusturacağımız bir savaş olacak. O nedenle kendi kendime, “Bu aptal adamlar, geleneksel yaklaşımlarından kendilerini sıyırmaz, imha temelinde üzerimize gelirlerse, bir yüzyılı kaybedebilirler. Bu haliyle kimse kazanamaz, ama Başkan APO’nun bu gün ortaya koyduğu çözüm, yüzyıllar sonra gerçekleştiğinde, tarih Onu bir kez daha haklı çıkaracaktır” dedim. Fakat yine; “Kararı, bu kez de tarih göstermeden görelim. Kör gözlerimizi açalım ve ondan önce görelim. Yoksa yarın çok geç olabilir” de diyorum. Endişem, biraz bu temelde.

Evet, tüm bunlardan sonra farklı bir konuya geçiyorum. Dün, güzel bir tesadüf oldu. Elimde cihaz, önümde Ramses kitabı olduğu halde bayan arkadaşların kamelyasında tıp kitabında dizanteri hastalığını ararken, uzun bir aradan sonra Munzur ile - karşılaştık. Başında, üç aya yakındır üzerinde gördüğüm, kırmızı ve mor renklerin hakim olduğu çiçekli eşarbi vardı. Eskiye nazaran daha iyi görünüyordu. Kilo almıştı. Yine her zamanki gibi güzeldi. Dudaklarında, gözlerinde ve yüzünde tebessüm eksik değildi. “Gülümse ey Dersim” kitabının ikinci ve üçüncü cildini ona verdim. Uzun zamandır vermeyi düşünüyordum, ama gerek kaygılardan gerekse de unutkanlıktan dolayı verememiştim. Amcasının oğlunun partiye katıldığını söyledi. Bayağı sevinmiş görünüyordu. Şu an Kelaşın’daki bir bölükteymiş. Kelareş’ten katılmış ve dediğine göre, yakında ‘Yeni Savaşı’ eğitimine gelecekti. Adının Munzur olduğunu söyledi. Kendine ilişkin ise; bu ayın içerisinde bölüklerinden bazılarının Türkiye’ye gideceğini söyledi. Kendisinin gidişini, ertelemeye çalışacakmış. Benim durumumu sordu. Altı ay ya da bir yıla yakın hastanede kalacağımı, kendi yerime arkadaş yetiştirip bu alanı öyle bırakacağımı söyledim. Çünkü partinin ciddi bir kurumlaşma sorunu var. Bu saha boş

bırakılamaz. Birilerini yetiştirmek de en az bir yılı gerektirir. O zamana kadar yeni sürece ilişkin bir çok şey de netleşecektir. Türkiye'ye dönüş noktasında hayalci ve aceleci değilim, olabil-
diğince gerçekçi ve mantıklıyım. Gidenleri, belki uygun düşme-
yecek, ama Xinere'de olta ucuna konmuş yemler olarak görü-
yorum. Bu yemler, Türkiye okyanusuna, jawsların arasına atılıyor.
Solucanlar, jawsları barışa ve kardeşliğe davet edecek. Bu
durumun gerçekleşme düzeyi, sanırım herkese çok komik gelecek
ve ilk etapta gerçekleşmesi imkansız görünecektir. O yüzden
Munzur'un da ilk etapta olta ucunda olmasını istemem. Peki
diğerleri de yoldaşım değil mi? Elbette öyle, ama ona yönelik
hissettiklerimin ve duygularımın diğerlerine karşı hissettiklerimden
farksız olmadığını söylemem, hem kaba materyalist bir yaklaşıma
girmem, hem de aslında kendimin de inanmadığı bir yalanı
uydurmuş olmam anlamına gelecektir.

Şimdilik yeterli sanırım
Şevbaş.

* * *

**17 Haziran '00/Peyene
Xınere-Xestexane/Çadır**

Yoğun süren çalışmalardan fırsat yaratmaya çalışıyor ve saatin gecenin ikisini gösterdiği şu an içerisinde günlüğü yazmaya çalışıyorum. Birkaç gün önce, Ferzande Arkadaş'ın hastaneyle ilişkisini resmi olarak kesmesinden sonra, tüm işler üzerime kaldı. Önceden -1 ay kadar dahi olmuş olsa- haftada üç gün o, üç gün de ben çalışıyordum ve kendime belli oranda da olsa zaman ayırebiliyordum. Ama şimdi o imkan, ortadan kalktı. Kaç gündür banyo yapamayıp, elbiselerimi yıkayamadığımdan dolayı, kir-pas içindeyim. Haftada bir gün de -Perşembeleri- kurul olacağım. Bu günlerin dışında, çalışmaya tam gaz devam edeceğim. Yeni gelen Honda markalı, 5500 Wattlık jeneratörü zorlamamak için çalışmama kararı almış olduğumuz halde, bugün gece 23:30'da çalışmaya ancak ara verebildim. Neyse yarın Pazar ve resmi tatil. Lolan tarafında olan Xançer'in yanına balığa gitmeyi düşünüyordum, ama sanırım olmayacak.

Bugüne ilişkin ilginç gelişmelerden biri, Yunanistan eğitim sahasında sekiz aya yakın birlikte eğitimde kaldığım, hatta 6 Ekim 98'de aynı uçakla Romanya'ya uçtuğumuz -bunu Romanya'ya vardikten sonra tanışınca anladım-, kadın-aile komisyonunda birlikte çalıştığımız, Mardinli Arkadaş'ın üç gün önce Xakurke'de bombayla intihar girişiminde bulunmuş olduğunu öğrenmem oldu. Dün gece buraya getirmişlerdi. Ciddi birşeyi yokmuş, karın ve bacaklarının üst kısımlarında biraz yaralanma varmış. Yanına gittim. İki saate yakın kendisiyle sohbet ettim ve nedenini sordum. İnsan canının bu denli ucuz olmaması gerektiğini ve buna benzer daha bir çok şey söyledim. Olayın nedenini anlatmak için biraz gerilere gitti. 5-6 ay öncesinde kültür çalışmalarında Avrupa'dan katılma, Amedli folklor öğreten bir arkadaşla aralarında karşılıklı bir ilgi düzeyi gelişmiş. Bu durumunun sonradan aleyhine kullanılması ve yaşamda daralmasıyla içine girdiği çözümsüzlüğün bir sonucu olarak, böylesi bir davranış içerisine girdiğini söyledi. Ölmemiş olması tesadüf mü, yoksa dışarıdakilerin dediği şekliyle böylesi bir hareket el bombasındaki TNT daha öncesinden çıkarılarak mı planlanmıştı bilmiyorum. Bu, henüz netleşmiş değil. Dedikodulara göre, bunu o arkadaş için yapmış. Fakat kendisi, bu

konuda üzerine çok geldiği için yaptığını söyledi. Tesadüf bu ya, o arkadaş da birkaç gündür dış tedavisi için hastaneye gelmişti. Arkadaş, hastanedeki arkadaşlara onu görmek istediğini söylemiş, bırakmamışlar.

Yine bugünün ilginç olaylarından biri; diş mangasında çalışırken, saat 16:00 sıralarında yaz dolayısıyla ön tarafı tamamıyla açılmış olan manganın ön yan duvarından içeriye doğru, siyah ve kül rengi arası, kafası gözlerinden basık, 1 m. kadar büyüklüğünde bir yılanın içeriye doğru süzölmeye başlamış olmasıydı. Tuhaf bir durumdu. İlk gördüğümde hemen vurmak için çevremde bir şeyler aradım. O ara, diş teavisi yaptığım, sağlıkçı, Küçük Güneyli Adnan Arkadaş, bir ayakkabıyı kapığı gibi yılanın başına indirdi. Yılan sersemleyip dışarıya düşünce, ben yılanı tutmak için pencere gibi yerden dışarıya atlamaya çalıştım. Adnan Arkadaş, kapıdan çıkıp yılanı yetiştirdi ve onu kafasından tutmaya çalıştı. Fakat aceleci tutumuyla yangından mal kaçırmaya çalışan bir insana benziyordu. Sanki biri, onun elinden yılanı çalacakmış gibi bir yarış havası içerisindeydi. Aslında davranışlarında kendini kanıtlama amacı vardı. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı ve bizim sersem yılan, kafasına doğru yaklaşan ele bir ısırık attı. Adnan, yılanın elini sokması karşısında çok soğukkanlı gibi görülüyordu, ama şaşkın bir haldeydi. “Aha soktu” dedi, sağ baş parmağına baktım, yılanın diş izleri belliydi. Diş izlerinin belli olduğu yeri biraz sıktım, elinin dış yüzeyinde zehirin ıslaklığı görülüyordu. Sonra hemen aynı yeri, bistüriyle 5-6 yerden kestim ve kanattım. Kolunu bağlayıp, hemen Mervan ve Rauf’un oraya, Dexometazon vb. bir iğnenin vurulması için gönderdim. Orada diğer işlemler yapılmış. Şu saat itibariyle Adnan’ın eli, bileğin hafif üstüne kadar şişmiş durumda. Tehlikeyi atlattı sayılır. Ayrıca yılan, zehirini akıtacak zamanı fazla bulamadı. Yılanlar, ısırınca zehirlerini tam olarak boşaltmak için, bir de ters dönüp takla atıyorlarmış. Bizim yılan, bunu yapamadı. Yılanın içeriye geliş nedenini, teyipte çalan Mikail’in kasetine, yani müziğe bağlıyorum. “Yılanlar, müziği ve insan gözünü çok sever” diyor bazı arkadaşlar. Çevremiz yılan dolu, hergün herkes en az 2-3 tane birden görüyor. Ben de geçen gün, engerek benzeri olan - burada ‘koramar’ deniliyor- genellikle yol üstlerinde duran, sese giden ve oldukça tehlikeli olduğu söylenen bir kör yılan çeşidini, mutfakta sağ yakaladım. Dişlerini çektim, sonrası yine ölüm. Bu, ülkede canlı tuttuğum 4. yılan. Yılan deyince, Barış’ın çocukkenki cesareti geliyor aklıma. O, bu konuda çok korkusuzdu. Ben de

Ülkede, o korkuyu yendim. Geç de olsa, Barış'tan biraz g aldığım söylenebilir.

Yine bugün, Parti nderliği'nin 14 Haziran tarihli İmralı görüşme notu geldi. Qasımlo Arkadaş, yarı gömük, yirmilik bir dişin çekimini yaparken bana okudu. Hepsini bitiremedik. Temelde hatırladığım nokta; Başkan'ın Dr. Sleymanlara çok sert yöneliyor olmasıydı. Yine Başkan, Güney'deki gücün nitel ve nicel olarak arttırılmasını ve ayrıca Parti nclğnde Güney hattında bir meclis oluşturulmasını istemişti.

Yaşama ilişkin de söylenecek birkaç şey var. Bay Fişe, kendini bugünlerde çok daraltıyor. Bütün sorunları büyütüyor. Kawa'ya karşı duyguları, hala olumlu değil ve elinden gelse onu da buradan uzaklaştırmaya çalışacak gibi hissediyorum. şafak'a karşı yaklaşımı, yine yle. Biraz da, neden bana yardım ediyorlar da ona etmiyorlar gibisinden bir kıskanma durumu var. İlk önceleri bu tepkisini, şaka yoluyla ortaya koydu. Hatta şafak'ın bana karşı ilgisinin dahi olabileceğini söyledi. Bu durum o günden beri, bende bir soru işareti olarak kaldı. Acaba, aramızda çelişki ıkrsa ya da elişkilerimiz derinleşe, bu durumu beni de şafak'ı da buradan uzaklaştırmak için, fena bir komplo malzemesi olarak kullanabilir mi? Bu olasılık, beni biraz ürkütüyor. şafak'a da bu durumu açtım., Aramızda hiç böyle bir şey olmasa bile, insanların buna benzer bir şey düşünebilecekleri bir davranıştan kaçınması gerektiğini söyledim. Yoksa haksız yere başımız yanacak ve şişkocuğım da hayalindeki şehidan İmparatorluğuna ulaşacak. Gerçi Bay Fişe'yi böylesi bir komployu yapabilecek kadar, kötü birisi olarak görmediğimi de söyleyebilirim.

şimdilik bu kadar

Tekrardan şevbaş.

* * *

**19 Haziran 00/Pebazar
Xinere-Xestexane-Çadır**

Yine gecenin bir yarısında günlüğü yazıyorum. İlginç olaylar dizisi, yaşamda birbirini kovalıyor. Aralarında bir yarış var sanki. On aylık gerilla -sözde- pratiğimdeki ilk somut darbeyi yiyorum. Hem de çok yakından. Altı aydır hastanede birlikte çalıştığımız, Doktor ünvanlı, Şener bozuntusu ve şeytan soylu hesap uzmanı Mervan, bir yılan sinsiliğiyle yanımızdan el-etek çekti. Gerçekten de hayatı tükenmiş, yaşamda bitmiş kişiydi. Yediğim en büyük darbe, bu oldu diyebilirim. Duygularım, nefret yüklü. Aldatıldık, hem birey hem Parti hem de halk olarak. Şerefsizlik, kendini satma diz boyu. Kürdün eski feodal onuru, şerefi de kalmamış insanlarda. Kişiliksizlik, bu denli dibe vurabilir. Başkanım, bu lanetli kişilikleri gördükçe devrimin neden olmadığını daha iyi anlıyorum. Bunca emeğinizin sonuçsuz bırakılmasının tek nedeni, bu timsah soylu yaratıklarımız meğer. Herşeyleriyle bitmişler. En çok üzüldüğüm de sizin, artık onlar için bir şey ifade etmiyor olmanız. Hem de böylesi bir süreçte ve şimdiye kadar herşeyi sizin için yaptıklarını söyledikleri halde. Hiçbir neden, bunların kaçışını haklı çıkaramaz. Bunlar, bana göre tamamen bitmiş kişiliklerdir. Eski Kürt değer yargıları da kalmamış. Feodalizmden ve onun geri, insanı sıkboğaz eden anlayışlarından nefret ederim, ama bu denli ilkesiz, onursuz , şerefsiz olmaktansa, feodal Kürt onuru, şerefi ile Derwêşe Avdî tarzı direnmeyi çok kutsal buluyorum.

“.....demedim mi Haydar, demedim mi sana, bu şerefsiz adamlar satar adamı...”

Mervan üzerine, saatlerce çözümleme yapabilirim. Ülkeye ilk geldiğim gün olan 1 Eylül 99 Dünya Barış Günü'nde, alım biriminde -tesadüf bu ya- bu Mervan'la karşılaşıyorum. Biraz konuştuktan sonra, Mervan'ın 93 yılında Çapa alanından çıkış yapan ve kendisinden sürekli bahsedilen meşhur İskan adlı şahıs olduğunu anlıyorum. Altı yıl sonra onu görüyorum. Onda ilk dikkatimi çeken şey, iradesinin tamamıyla kırılmış olduğu ve eski İskan'ın yerinde yeller estiği idi. Yoğun bir iç pişmanlık yaşıyordu. Dr. Rauf Arkadaş, Şehidan'dan geldikten sonra ve az öncesinde onda biraz olsun düzelmeler gözleniyordu, ama yine de ona karşı hep güvensiz olduğumu söyleyebilirim. Kıskaç, hesapçı, kurnaz, vs. bir çok kötü özelliği vardı. Maddiyatçı, güdülerine esir, insan

sevgisi pek kalmamış biriydi diyebilirim. Buna rağmen, bir kış boyunca onu hep anlamaya çalıştım. Bir nevi, ülke gerçekliğini tanımak, apolitik olmamak adına ona katlandım. Ama adam, sonuçta kaçtı.

Şiyar Mardin, Azat Batman, Şiyarın yavuklusu -her defasında halamın kızı dediği, bayat balık gözlü- Berfin Mardin ve yine bizim eğitim uzmanımız olan -bayan arkadaşların önce şişirip sonra eleştirdikleri Ekin'de kaçanların içinde. Güya, Mervan ile Ekin birlikte kaçmışlar. Olacak şey değil, inanmam da. Mervan böyle bir şey yapmışsa, sadece onu kullanmak, kaçış süresince faydalanmak için yapmıştır. Bu nedenle, onu yanına almıştır. Yoksa Mervan'ın onunla farklı bir sebepten dolayı kaçtığını düşünmüyorum. Şerefsiz adam, giderken benim tek kollu Hungarimi de götürmüş. Bu durumda, birkaç gün önce akrabamın kızı diyerek silahını değiştirdiği bayanın çift kol silahı da bize kalmış oluyor. Çantası bomboştu. Sadece savaşta kaldığı süre içerisinde özel yazılarını ve şiir benzeri şeyleri yazdığı bir defteri çantasındaydı... Bu yazıyı tamamlamak istiyorum, ama bu kez de lüks izin vermiyor, sönmek üzere.

Bugün, ayrıca benim için çok anlamlı bir gündü. İyi ve kötü şeyleri bugün bir arada yaşadım. 96 yılının 19 Haziran'ını hiç unutmuyorum. Munzurla ilişkimizin başladığı tarih ve bugün beş kişi hem de çok yakınımızdan çekip gidiyorlar. İlginç bir tesadüf. Bugünü hep bekliyordum, unutmamıştım. Böylesi bir tesadüf olmaz olsun diyorum. Bugünü, bir de böylesi bir olayla anımsamak istemezdim. Neden kaçtıklarını her birinin şahsında detaylarıyla koyabilirim, ama yine de inanmak istemezdim. Kaçanların arkasından, bazıları şimdiden veraset savaşına girmiş. Bazı tipler - yazarken bile duygularım kendilerine karşı nefret yüklü- tulumuna konmuşlar bile. Bu denli de hesaplı, düşkün ve maddiyatçı olunmaz. Gözü malda olan bu tipler, belki de gittiğine dahi sevinmişler. Böylesi şerefsiz tutumlardan nefret ediyorum ve bu davranışlar beni ürkütüyor. Böylesi tutum sahipleri, bu anlayışların taşıyıcıları, partiyi satacaklar, korkum bu. Kaçmış bir adamın malı üzerinden hesap mı olur? Onun bıraktığı herşeyi yakacaksın. Eğer onun eşyalarını almaya tenezzül ediyorsan, sen de yarın aynıısını yapacaksın demektir. Eğer o adamın eşyası tiksinti uyandırmıyorsa, sen de şerefsizsin demektir. Yarın, ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Mervan'ın tüm eşyalarını toplayıp, kendisiyle, anlayışlarıyla birlikte bu tiplerin gözleri önünde yakacağım ve sanırım

bunlara verilecek en iyi ders de bu olacak. Bu tiplere karşı avazımın çıktığı, sesimin yettiği kadar bağırarak, küfretmek geliyor içimden. Şu tulum konma meselesi, bende farklı çağrışımlar uyandırıyor. Önderliğin yakalanması sonrasında bazı şerefsizlerin parti üzerinde hesap kurmaları, partiyi satmaları, bölmeleri, kendi kişisel çıkarlarına göre ayarlamaları geliyor aklıma ve o nedenle böylesi davranışlarda bulunan kişilere karşı nefret duygusu geliyor. Bir süreç gözlerimizin önünde böylece boşa çıkarılıyor ve biz yalnızca bu duruma karşı bakakalıyoruz. İçimin yandığı nokta bu, ne yazık. Sürecin elden gitmesi beni korkutuyor ve biz eli kolu bağlı gibiyiz.

Kürt, düşkün işte, düşkün, düşkün, düşkün....

Bizler, Tanrının lanetli kullarıyız. Yaşama hakkımız yok bizim. Öfkeden neredeyse göğüs kafesim patlayacak gibi, sığmıyor ona. Yüzlerine bolca tükürmekle ancak rahatlayabileceğimi düşünüyorum, yoksa bu öfke neredeyse boğacak beni.

Neyse, oflamak, puflamak da fayda vermiyor, yedik bir kez kazığı. 5-0 önde adamlar. Alacağınız olsun. Ulus olarak kaybedersek şayet, nedeni hiç kimse değil biz, ‘yalnız biz ve şerefsizliğimiz’ olacak.

.....

* * *

HÜZNÜN ADI KENDEKOLE, KÜRT FİLİZLERİ VE BERİTAN'IN AŞKI...

**17 Ağustos 00
Xinere-Xestexane**

Günlük yazdığım en son tarihe bakıyorum ve hayretler içerisinde kalarak, neredeyse iki aydır günlük yazmamış olduğumu anlıyorum. Yine, 15 Ağustos'ta gerçekleşen hava saldırısı olmasaydı, herhalde uzun bir süre daha yazmayacaktım sonucuna varıyorum. Saat 23:30 civarı ve serin bir Ağustos gecesinde, güzel bir dolunay ışığı altında, hastane alanı içindeki mangamızın dışında, solumda yatan Zafer Amed'in battaniyesine oturmuş, Nilüfer Akbal'ın yanık ezgilerinden oluşan bir fonun eşliğinde bu yazıları yazıyorum. Ay, tam karşımda, doğu yönünden yükseliyor. Bu güzel görüntü, yaklaşık bir haftadır var ve her gece aynı güzelliğe tanık olarak yatmak, uykuya ayrı bir güzellik katıyor. Farklı duygular yaşıyor insana. Fakat son yaşanan olay, bu güzelliğe gölge düşürdü ve sabahları o kadar da mahsum beklemiyoruz artık; uykularımız, hava saldırısı olasılığıyla bölünüyor. Yaşanan trajediyi, kolay unutmayacağız. Zafer ile resimlerini çektiğimiz cenaze sayısı, yirmialtı civarındaydı. Korkunç bir tabloydu. Cenazelerin çoğu çocuklar ve kadınlardan oluşuyordu. Bu duruma düşmek, hep onların kaderine düşüyor gibi. Yine çocuklar ve kadınlar -en korumasız olanlar yani- ölüyor. Doğa kanunları yine bildiğinde ısrarlı anlaşılan; zayıflar elenir.... Doğal seleksiyon....

Tabii ki, yaşananlar doğal seleksiyondaki kadar doğal değil. Adını değiştiriyor ve onun yerine 'zorba seleksiyon' koyuyorum ya da 'Kalleş seleksiyon'. Çocukların günahı ne? Gonca güllerin, körpe canların suçu ne? Suçları, sadece saf, temiz bir çocuk, bir Kürt olmak mıdır? Bu kara yazı, silinmez mi Kürtlerin tarihinden? Görüntüler, 88'de Ramazan Öztürk'ün çekmiş olduğu fotoğraftaki

çocuk ölülerini hatırlattı. Aynı donuk bakış, bir çoğunda var. Ağızlar nefes almak istercesine ve son nefesi vermek istemezcesine açık. Ve toz toprak içinde, sapsarı suratlar. Bazıları paramparça. 14-15 yaşlarında bir genç vardı. Yüzü , ortadan ikiye bölünmüştü. Gözler, burun, dişler yüzdeki noktalarını değiştirmişti. Böyle tanınmaz halde olan, bir çok ceset vardı.

Tarih 15 Ağustos, saat, 16:15. Dört uçak, kuzey istikametinden geliyor, herbiri canavar, ölüm yüklü. Zomlardaki Herki aşiretine mensup Behdinan halkı, olacıklardan habersiz, her zamanki gibi çadırlarında günlük koçer yaşamlarını sürdürüyorlar. Ve bu yaşamlara ölüm dalışı yapan canavarlar, her bir çadırın önüne tonluk kazanları bırakıyorlar. Hem de 7-8 kez dalış yapıyorlar. Yaklaşık 20 dakika sürüyor bu bombardıman. Roketler de cabası. Bilanço korkunç; 32 ölü var. Şu an bildiğim kadarıyla yirmialtı cesette parçalanma üst boyutta değil, ancak altısının parçaları bile bulunamıyor. 40-50 arasında yaralı var. Olaya, duygulardan arınmış olarak, sadece basit bir hareket (fizikteki biçimiyle) bakılırsa, çok rahat açıklayabiliriz. Uçaklar geliyor, dalıyor, vurup gidiyorlar. Ancak bunun sonucunda oluşan tablo ortada ve bu kadar basit kelimelerle anlatılmıyor. Herbiri yeni filize durmuş, kırka yakın can, bir anda yok ediliyor. Buna bırakalım anlam vermeyi, olayı anlatabilmek dahi o kadar kolay değil. Bir filizin adının Beritan olduğunu öğreniyorum. Onu, daha öncesinden görmüş de olabilirim. Ölenler arasında, en çok onun adı geçiyor. Bizimkiler onların çadırına her gidişlerinde küçük Beritan, zafer işareti yapıp, “Biji Serok APO” diye slogan atarak, bizimkilere doğru koşarmış. İşin kötüsü, kazan tam da onların olduğu çadırı vurmuş. Çadır yerinde şimdi, 4-5 m. yüksekliğinde ve 10-10 m. genişliğinde bir çukur var. Korkunç bir görüntü. Olay sonrası, sayıları 300 ile 500 arasında olan koçerler, ölüm tekrar gelir korkusuyla büyük bir telaşa kapılarak, toplayabildikleri neleri varsa alıp, yalınayak yollara düşüyorlar. Bu manzarayla -Kelaşin’den olayı öğrenip hemen Kendakole’ye döndüğümüz esnada- dönüş yolunda karşılaşıyorum. 91 sonrasında yaşanan Kürt göçlerini hatırlatıyor. Dokuz yıl sonra, benzer görüntüler tekrar ediyor. Galiba Kürtler, özgürlüğe kolay varamayacak ve bu görüntüleri, daha çok yaşayacağız.

İnsanın bazen tesadüflere inanası gelmiyor da değil. Neredeyse bir yıldır bulunduğum Xınere alanının dışına çıkmamış olmam ve o günün de müsait olması vesilesiyle Keleşin’e gitme kararı alıyorum. Zafer, ben ve Dr. Renas yola çıkıyoruz. Arabayla gidi-

yoruz. Aracı Rüstem Amed sürüyor. Arabayla daha öncesinden kaza yapıldığı için, üstü yok ve Amerikan araçlarını anımsatıyor. Kelaşin'e giderken, olayın olduğu yerde 10 dakika mola veriyor, fanta vb. içiyoruz. İşimiz bitince, zomlardan ayrılıyoruz ve 10-15 dakika sonra, uçak sesleri duyuluyor. Olaydan onbeş dakika önce biz, uçağın ilk vurduğu yere 10 m. yakınlıkta oturmuş durumdaydık. Yani oradan biraz daha geç ayrılısaydık, belki bizler de onların içinde olacaktık.

Neden Kendakole, neden Behdi aşireti ve neden biz değil de halk hedef alındı? Olayın olduğu yere, 300-500 m. kadar bir yakınlıkta iki kampımız -Rêdur ve Delil Çırav Arkadaşların Özel Harekat (fedai) Kampları- varken, neden onlar değil de zomlardaki suçsuz, günahsız insanlar vuruluyor? Gerçi tüm askeri güçler, ayın 13'ünden itibaren saldırı durumuna karşı intişara geçmişlerdi. Saldırı bize yönelik olsaydı da pek sonuç almazdı, ama neden bu olamaz. Bu durum, neden halk, üstelik Güney halkı ve KDP'nin denetiminde olan Herki aşireti seçiliyor sorusunu güçlendiriyor. Her ne kadar bu aşiretin KDP ile belli sorunları olsa ve yıllarca birbirleriyle savaşmışlarsa da, yine de KDP'nin denetimindeydiler. Söylenenlere göre, zomlarda üç ay PKK'li olarak, şehirde dokuz ay KDP'li olarak yaşıyorlarmış. Musul civarlarından geldikleri söyleniyor. Bu bombardımandan sonuç çıkarmak istersek: Bir; son süreçte KDP ile aramızda gelişen yakınlığa ilişkin KDP'yi uyar-mak istediler, iki; 15 Ağustos vesilesiyle istesek sizi her zaman, her an vurabiliriz gibisinden bize bir gözdağı vermeye çalıştılar. Yine bizden, Güney'de jandarmalıklarını yapmamızı istediler vs. Yani eylemin askeri yönünden çok, siyasi yönü var. Kendi ülke çıkarları söz konusu olduğunda, kimsenin gözünün yaşına bakmadıkları ve bakmayacakları daha net anlaşıyor. Yani bu noktada TC'ye karşı çok saf niyetlerle yaklaşmak, sanırım en büyük gafillik olacaktır. Öyleyse bizim de kendi ülke, halk çıkarlarını, bu denli, herşeyi göze alarak korumamız, savunmamız gerekiyor.

* * *

30 Eylül 00
Xınere-Xestexane

Attığım tarihin doğruluğundan emin olmadan, bu notları düşünüyorum günlüğüme. Yine içimden, “Buna günlük demeye de bin şahit lazım” demekten de kendimi alamıyorum. Çünkü, neredeyse bir aydan fazladır yazmıyorum. Bundan sonra, bu deftere aylık demek, sanırım daha doğru olacak. Bu günlerde ilginç olaylar ve gelişmeler yaşanıyor. İki gün önce, 28 Eylül gecesi arkadaşlar, Kandil’de YNK’ye karşı otuz koldan birden saldırı düzenliyorlar. Saldırı sonucunda, yetmiş silah, dört doçka kaldırılıp, otuzbir esir alınıyor ve ondört kişi de onlardan öldürülüyor. Bizim kaybımız ise, yedi civarında. Bu nedenle ortam biraz gergin. Bugün yapılan yönetim toplantısında alınan karara göre, bu alandan da otuz kişilik bir fedai gücü ve bir piyade birliği, Kandil’e destek için gidecekmiş. Yine bu olaylar TC’yi etkileyeceğinden, onların hava saldırısı yapabileceği düşüncesiyle genel güç, on gün kadar bir süre boyunca intişara çıkacak. Tüm güçler -biz hariç- askeri eğitim görecek. Yaklaşık on gün önce, hastane yapımı çalışmalarına başlamıştık. Epey ilerleme de sağladık. Temelleri ve kolonları atılmışken, son 3-4 gündür gerek İsmail’in gerekse de Şaban’ın(Hüseyin Arkadaş) gazabına uğradığımız için, çalışma durmuş durumda. Tahta, kalas ve çimento olmadan üst tablayı atamayacağız. Bu nedenle 27 Eylül’de Karargah’a, Botan Arkadaşla görüşmeye gittim. Botan Arkadaş, mali olarak zor durumda olduğumuzu belirtti. Yine Arkadaşların Maxmur Kampı’na gittiklerini -aldığım istihbarata göre Kara Ömer ve birkaç kişi Maxmur’a KDP aracılığıyla gitmiş. Ayrıca KDP’nin, YNK ile yaşadığımız son gelişmelerden dolayı, Behdinan alanındaki anlaşmayı kaldırdığı, hatta yirmi esir Arkadaş’ı da serbest bıraktığı söyleniyor- onların gelmeleriyle bu sorunun giderilebileceğini belirtti. Anlaşılan ertelendi ve zaman kazanılmaya çalışılıyor. Bu gerekçeler yetmiyormuş gibi, bir gün sonra muhaberede Cuma Arkadaş, Botan Arkadaş’a Kandil’de yapılan eylemleri aktarıyor. Bu aktarım sonrasında bizim tüm istemlerimiz de otomatikmen suya düşmüş oldu. Yani Botan Arkadaş’ın eline, kapı gibi bir koz geçmiş oldu.

Fakat bugünkü toplantıda, hastane ve yaklaşık 1-2 aydır yapımına başlanan barajın inşaat çalışmalarının devam edeceği belirtilmiş. Önümüz kış, en fazla yüz kırk günümüz var ve havalar da soğumaya başladı. 3-4 gündür güz yağmurları, bizi resmen esir etmiş durumda. Hastane yeri, yaklaşık olarak 130 metrekare ve -dört büyük odadan oluşuyor. Bunun yanında bir de 70-80 metrekarelik, üç odalı dış ünitesi yapılacaktı. Dozere yerini kazdırmıştık, fakat Botan Arkadaş'tan almış olduğum "İsrarcı ve yaratıcı değilsin" yönündeki tüm eleştirilere rağmen son süreçteki durumu değerlendirdim ve kendi yerimi yapmaktan vazgeçerek, Dr. Orhan Arkadaş'a farklı bir öneride bulundum. Durum, sürecin dili olan uzlaşmayla noktalandı. Önerim hastane yerinin, altı odaya bölünmesi ve bu altı odadan ikisinin dış ünitesi olarak kullanılması temelindeydi. O da uygun buldu. Ben, kazançlı olduğumu düşünüyorum. Botan Arkadaş'ın bana yapmış olduğu eleştirileri esas almış ve onun duygusallığıyla pratikleşmeye çalışıyor olsaydım, dağıtıcı olacak ve uzun vadede sonuç alamayacaktım. Ben, yine sağduyuya kulak verdim ve sanırım kazançlı da çıktım. Bu karardan birkaç gün sonra gelişen olaylar da beni doğruladı. Genel hastane yeri, o kadar masraf yapılmış olmasına rağmen, neredeyse bitirilemeyecek durumda.

Bunların dışında, genişletilmiş merkez toplantısı ve 3. Kadın Kongresi sonrası gelişen genel düzenlemeler süreci içerisindeyiz. Dün bayan arkadaşların düzenlemeleri bitti. İlginç sonuçlar var. Benim de hayret ettiğim en ilginç sonuç, Türkiye çalışmasından çıktı. Neredeyse 6-7 aydır yoğunlaşan gruptan sadece altı kişi, Kandil'e bu çalışmayla ilgili olarak gidiyor. Munzur Arkadaş'ın da içinde olduğu üç kişi (Munzur,Dicle ve Arya Amed) Şehidan'a, bir grup da PJA Karargahı'na gidiyor. Munzur açısından üzüldüm. Fakat bir bakıma geliştirici de olacak. Şehidan alanı, parti tarihinde pek olumlu görülmeyen bir yer. Bir çok olumsuzluğun yaşandığı ve hakkında net yargıların geliştiği bir alan. Maddi imkanları fazlamış. Bu nedenle grupçuluk ve çetecilik zemininin fazla olduğu söyleniyor. Fakat ben, buranın da oradan pek farklı olmadığını düşünüyorum. O alanda ... Arkadaş'ın adamı olduğu söylenen B... Arkadaş'ın olduğu söyleniyor. Umarım Munzur, oradan güçle çıkar. Yine de son yaşanan şeyler, beni ürkütüyor. Bugün, Munzur'un eski çalışma gruplarında bulunan, Sivaslı ve '97 katılımlı olduğunu öğrendiğim Gulan adlı bir Arkadaş, sabaha karşı çene altına dayadığı silah ile intihar ediyor. 5 dakika içinde gerçekleşen bir ölüm. Bu, son bir hafta içinde yaşanan ikinci

olay oluyor. Yine son üç ay içerisinde yaşanan üçüncü olay. Yunanistan'da aynı eğitim sahasında kaldığım, birlikte müzik çalışması da yürüttüğüm, eski MKM gruplarından Koma Rojhilat'ın bağlamacısı Erol adlı Mordem Goçkar Varto Arkadaş, 14 Temmuz'da yaptığı eylemini üç maddeyle açıklıyor; 1- Kadının parti içinde ezildiği 2- Kültür gruplarına karşı ön yargılı yaklaşım ve 3- Kaçışlara tepki biçiminde. Parti içerisinde yaşananlara karşı, yapılmış bir eylemdi. Arkadaş, şehit kabul edildi. Ardından bir hafta kadar önce, yine Yunanistan eğitim sahasında beraber kaldığımız Ararat kod adlı, Ağrılı milli koşucu ve maratonda Türkiye birinciliği alan arkadaş intihar ediyor. Tek kurşunla, alnının ortasından kendini vuruyor. Kurşun arka kafatasından (oksipital kemik) çıkıyor. Nedeni tam anlaşılamıyor, son bir haftadır tecritteymiş, yaşam ve örgüt sorunları varmış deniliyor. Yeni Savaşçı eğitiminden sonra, yaklaşık 9-10 aydır Mahir Arkadaş'ın sorumlu olduğu Özel Kuvvetler kampındaydı. İntihara giderken, Botan Arkadaş'a bir mektup bıraktığı söyleniyor. O da Mordem gibi, intihardan önce bomba patlatıyor, sonra intihar ediyor. Ona benzerlik var. Ardından bu son olay. Düzenlemelerden kaynaklı olduğu söyleniyor. Bir haftadır raxtı ve silahı alınmış. O da çekip gidiyor aramızdan, sessiz sedasız. Neler olduğuna anlam veremiyorum. Dışarıdaki arkadaşların yaklaşımları çok duyarsızca. Hatta farklı söylemlerde bulunanlar bile var. Bu durumu, yalnız olay boyutuyla ele alarak farklı değerlendirmek, korkunç bir acımasızlık olur. Anlamaya çalışıyorum. Politik kaygılardan dolayı, Ararat şehit kabul edilmedi. Sanırım bu da öyle olacak. Üzülüyorum. Daha ömrünün baharında, gencecik insanlar, ülkelerinin özgürlüğü için yollara düşen bu gençler, kendi elleriyle yaşamlarına son veriyorlar. Bu olayların arkası gelir diye korkuyorum. Ciddi bir yönetim sorunu var. İnsan psikolojisi üzerinde daha fazla durulmalı ve anlamaya çalışılmalı. Yoksa yeni arkadaşların bir çoğunu, bu şekilde kaybedeceğiz. Eskilere fazlaca bir şey olacağını sanmıyorum. Onlar 'feleğin çemberinden' defalarca geçmişler, o yüzden ölüm onlarda çok sıradanlaşmış. Sanırım Şehidan gücü, yarın hareket edecek. Munzur'a sadece bir albüm ile Kendakole katliamından kurtulmuş, 10-11 yaşlarındaki güzel bir Kürt kızının resmini verebildim. Bölük yönetimi izin vermediği için, bugün gelemedi. O yüzden fotoğraf da çekemedik.

Yarın operasyon vesilesiyle tüm teknik malzemelerimi kaldırmam gerekiyor.

Görüşmek dileğiyle

Şevbaş.

* * *

İKİNCİ BÖLÜM:

EBRULİ EZGİLERDEN

NOTLAR...

1- GÜNLÜKTEN NOTLAR...

Name Kitabı: “GÜLÜMSE EY DERSİM”
Nusnekar: Munzur Çem

Na kitabı xeylo waxtiyo midestiro, hire cildo dı roce biyoke ez kıtabo verin qedit. Hireseyoşeştaoheşt

pelo. Yunanistandi guret destixo qemişnebiyo caverdiri. Hatta Moskova xode ard, hama vandanemi zaf grana. Ezkhe xore perskon çae hente vaštenemi estbi tey.... nıka Serokema deste dismendiro, dismen mukerem vano, Kırmancı hatta nıka vištoheşt gerenge serdardwe (serhıldan kerd) no viştönöyenke ze ibinu kenim bine herd ze mezeli ser beton kenim. Jü hateray ke serokema vono “nıra tepiya ez herçiyexo seba Aşiti keno”, xoxode ezi va, ma milete Kırmancu eke nevazenim texteya hite (hiyere) re nepayneane, dismenexo rınd nasibikeme. Seba ni ez ni kitabı vanon. Ez diyoke guvene Pire Welat Seyidrıza dismenexore qe çino. Xayini, bebextiyine hatta nıka çı bela arda serema nacadiyke ardo. Lace pırçı, Rayvere Qopi, Zeynele Alie Tope....Mısayeba Lace Seyidrıza bıra İbrahimi, Silemane Salmanu, Aşıra Areyzunra Mehmed Ağayi... ze ninay xainun zafe.

Dismen ci pucu deştö ma serde, 1932’de bra İbrahime misayebixo silemane salmanure do çiştene.

Şere (Aslan) Koe Dersimi Ali Şer Taki, Zeynele AlieTopere do çiştene. Cengavere Dersim Şahan Ağayi, bırayere do çiştene, Anca Lace Seyidrıza şex Hesên, cınıya Şex Hesên,cınıya Seyidrıza Bese, pörupiya hires mordemi Hate döe Meşeoderg (uzun meşe) de Rayvere Kop musneno dismen. Binbaşî Kemal dano çiştene. Sebebe vandenemina bine, Diroka Dersim, hiresoeşte. Kalikexora ci eşiyope hente zanon. Ez va daha rindeke bimusi.

Jü saatira zediyo sere nide gurin, nusnayne mıre zaf giran yeno. Verte kitabına di-hire note guretbi inu vaştke biçere naca.

Kamila (Reisa) Aşıra ferhadun Cemşit Ağao

Kamila Aşıra Karabalun Kongozade

Mehmet Ali

Kamila Aşira Abbasun Zeynooğlu Ahmed

Müfettişa umumiya jüeniya Amede İbrahim Tali

Yaliye Elezize, fahriyo xeg (Deli Fahri) vato "ez son Dersim ne verdon kemer ser kemerde"

Valiye Ali Cemal serrena 1926'de Aşira Kocande şer keno. Vano ez aleviyo çenaxo rusneno verte aşiran, hediye(?) topkeno (dano are) .

Collik Nuri serrena 9 Mayıs 1929'de Valiye Amede İbrahim TALİ'yere telgraf rusneno vano ma ebe heyetiya yenime Amede.

Verte heyette.

Cemşi Ağa, Kongonade Mehmed Ali, Aşire Abbasana cerinıra Lace Zeyno Ahmed (Ahmede Zeyno), şex Hesên, juyeke Baytar Nuri.

Terteleye Dersim'de hente Leşkere re Abdullah Alpdoğan vayriyene keno (sıkı yönetim komutanı, kurmay başkanı). No zamae Nusrettin Paşayo,

no Nurettin paşayike Koçgirede serleşkerene kerdo.

Nazır (bakan) Esat Mahmut vato "Tırkına ber keş enfendiye no welat niyo, Tırk vayre no welatiyo. Tırkonma ber kam estosa hekka inay hizmetkariyine, koleiyene"

Diyarbakır 1. Umumi Müfettişi İbrahim TALİ Bey'in 1929'da Dersime ilişkin, Nuri Dersimiye söylediği iddialar:

Rehper Rıza, İngiliz kıyafeti giyinen Cemil paşazade Ekrem ile görüşmüş.

Sultan Hamidin oğlunun padişahlığına ilişkin gelen maktubun Malatya 'da yakalandığı, Azizin (Hamitin oğlu olabilir mi?) neden Hozata mektup gönderdiği..

* * *

-Ferhaden aşireti reisi, Cemşid Ağa

Karabal aşireti reisi, Kangozede Mehmet Ali

Abbasan aşireti reisi, Zeyno oğlu Ahmed

Diyarbakır 1. Umumi müfettişi İbrahim Tali Bey ve bunun iddiaları;

Rehper Rıza (?), İngiliz kıyafeti giyen Cemil Paşazade Ekrem ile görüşmüş.

Sultan Hamid'in oğlunun padişahlığına ilişkin gelen mektup Malatya'da yakalanmış.

Aziz, (Hamit'in oğlu olabilir mi?) neden Hozat'a mektup gönderiyor?

**

Eleziz Valisi DELİ FAHRİ ;

“Dersim’e gidip taş üstünde taş bırakmayacağım” diyor.

**

Vali Ali Cemal (Dersim Valisi);

1926’da, Koçan aşiretine Alevi olduğunu söylemiş.

Savaşta bu valinin kızı aracılığıyla aşiretlerden hediye topluyorlar.

Seyidrıza’nın çocukları;

Şeyh Hesên

Baba İbrahim- Silah temin denetimi görevi ve aşiretler arası birlik, Alişer ve arkadaşlarının çabalarıyla devam etmektedir.

**

9 Mayıs 1929’da, Amed 1. Umumi müfettişliğine telgraf çekiliyor.

Giden heyette, Ferhaden aşiretinden Cemşid Ağa, Karabal reisi Kongozade Mehmed Ali, Aşağı Abbasan Reisi Zeyno oğlu Ahmed, Baytar Nuri ve Şex Hesên de var.

**

Abdullah Aydoğan,Koçgiri’deki Nurettin Paşa’nın hem damadı hem de Kurmay başkanı.

**

Areyen aşireti (Mehmed Ağa), devlete yardım ediyor (267)

**

Bakan Esat Mahmut’un sözü;

“Türk bu ülkenin yegane efendisi, yegane sahibidir. Türk olmayanların tek hakkı var. O da hizmetçi ve köle olma hakkıdır.”

Qopo Use-Koçan aşiretinden

Usiv Ağa-(Hozat tarafında karakolu saranlar) (Amutkarlı köy)

Kolon cephesinde: Qosik Hesên ile Usen Ağa var. Bu cephe yarınlınca, Zeynele Ali Top ile Hesên Ağayı Kazi, Tujik Dağını bırakıp, Azani ile Sor vadisine doğru Munzur’u geçerek, Demenan tarafına gitmeye karar verirler.

**

Koçan aşiretinin kolları (Resikan ve Semkanlar)

Çatışma yerleri; Zeynel Tepe ve Somoşi

Halk Ali Boğazı’na sığınıyor

**

Fetere cephesinde Hese Gewe çatışıyor.

**

Hema Cine Kefi (Laç Deresinde)

**

Yusufhanlı Usavu reisi Qamer (Kamer Ağa), Seyidrıza ile Xızır Gölü'ne taş atarak birlikte hareket edeceklerine dair yemin ediyorlar.

Oğlu Fındık Ağa, Seyidrıza asıldıktan sonra Dersimlileri suçlayarak, düşmanla birlik oluyor.

Piye(?); tütün tutuşturmak için kullanılıyor.

Hese Geme- İşkence yapılarak, kolları ve parmakları kesilerek öldürülüyor. Mağarada yakalanıp teslim oluyorlar.

**

(Eskefe korto çire-mağara pule tecino (Haydaran Ağası Xıdır Ağa'nın evi)

24 Nisan '00

Xınere-Terzihane üstü

Birinci Fedai Konferansı Aktarımı Ön Toplantısı.

Konferansın niteliği aktarıldı.

Son siyasal süreç üzerine yapılan değerlendirmenin aktarımı yapıldı.

Siyasal süreç, dünya, bölge kapsamında değerlendirildi.

ABD'nin dünya üzerinde ağırlığını koyduğu, yine Rusya'nın gücü, bölge ve dünya politikasına etkisi, Kafkasyadaki etkisi üzerinde duruldu. Çin'in dünya siyaseti üzerindeki etkisine ve yine Hindistan'ın durumuna değinildi.

Türkiye'nin stratejik konumundan kaynaklı olarak, bölgenin ve dünyanın demokratikleştirilmesindeki etkisi ve önemi değerlendirildi.

-Bölgede suya duyulan ihtiyaç ve bunun gelişebilecek denge ve çatışmalar üzerindeki etkisi üzerinde duruldu.

Tüm bunlarla birlikte fedai ordusuna duyulan ihtiyaç, onun önemi ve çözüm sürecine etkisi değerlendirildi.

* * *

Başkanlık Konseyi'nin 28 Mart 00 Tarihli Talimatı

KAMUOYUNA (Newroza İlişkin)

- Çetelerde belli bir sınırlandırma olsa da, klasik devletin dönüşmediği.

-Uluslararası güçlerin HADEP'i, Kürt halkının meşru temsilcisi olarak görmesi gerçeği.

-Yeni dönem, yeni oluşumu gerektiriyor. İran'da en güçlü muhalefet Kürtlerdir. Kürtler, denge gücüdür.

Doğu Kürdistan'da gazete çıkarmak, legal parti çalışmaları yürütülebilir.

-Irak'a ilişkin; ABD kendi çözümünü geliştiremedi.

-Irak rejimine ilişkin; KDP ve YNK ile barış ve diyalogu esas alıyorlar. Fakat müdahalelerin yoğunluklu olduğu bu sahada, istikrarlı politika yapılamayabilir.

-Rusya, yeni ve kişilikli bir sürece girebilir.

Yönetime ilişkin; başarının yolu ideolojik çalışmalardan geçer.

Eğilimler ve istemler; bireysel eğilimler, önerilerin öceliğe alınması partiyi, tasfiyeye götürür.

-Parti Önderliği'nin yakalanması, yapıda irade kırıklığı yaratmıştır.

-Militanın görevi, çizgiyi egemen kılmaktır.

-PKK içinde, partiden alınan yetkiyle partiye yenilgi dayatılıyor.

-Bireysel tutum ve hesapçılık daha çok da yönetimlerde yaşanıyor. Geleceğe güven duymadığı için yapısına da güven veremiyor.

* * *

Kitap İsimleri:

1-Savaşta ve Barışta Büyük Stratejiler

Eti Yayınları-PAUL KENNEDY

Konu: Kitap, Avrupa büyük stratejilerinin klasik örneklerini çözümlüyor. Çeşitli ulusların uzun erimli çıkarlarını korumak için, savaş ve barış zamanlarında siyasi, ekonomik ve askeri hedeflerini nasıl birleştirmeye çalıştıklarını ele alıyor. Yine, ‘Strateji’ kavramının savaş alanı operasyonlarından, ulusal kaynakların yönetimi konusuna kadar ne anlama geldiğini irdeliyor ve diplomasinin yaşamsal rolü üzerinde duruyor.

1.ve 2. Dünya savaşlarında, İngilizlerin büyük stratejileri ile birlikte, Roma İmparatorluğu’nun, imparatorluk İspanyasının, Almanya’nın, Fransa’nın ve Sovyetler Birliği’nin büyük stratejileri de kitabın konusunu oluşturuyor.

1.Baskı NİSAN 95

Çeviren: AHMET FETHİ

2- **AYDINLIK ZİNDAN**

Kaynak yayınları, Bilgesu Erenus-Yalçın Küçük

1.Basım; ŞUBAT 2000

* * *

DIŞ TEDAVİSİYLE İLGİLİ İHTİYAÇLAR

- 1- En az 5500 watt güç üretebilen bir jeneratör, bu jeneratörle kullanılacak olan cihazlar
 - Diş ünitesi (fotöy: koltuk takımı)
 - Komprasör makinası
 - Reflektör (projektör)
 - Yeteri kadar, odanın ışıklandırılması için lamba
 - Amalgamatör (mikser)
 - Pastör fırını (sterilizatör)
 - Röntgen cihazı için
 - Işınli dolgu makinası

Tüm bunlar, sadece dış tedavisiyle ilgili olan tekniki cihazlar olup, sadece dış tedavisi için bile bir jeneratör alımını zorunlu kılmaktadır. Bu jeneratörün fiyatı, 2000\$ civarı imiş. Benim sadece bir Arkadaş'a yapmış olduğum 21 üyeli (dış) porselen köprünün İran'da yapılış fiyatı, yaklaşık bir milyon tümendir. Oysa burada yapımı, 80.000 tümene mal oldu. İkisinin arasında yaklaşık 12 kat fark var. Yani burada yapmakla %1200 daha karlı çıkıyoruz. Şimdi buradan hareketle, "Bir jeneratör 2000\$, çok pahalıdır, alamayız" türünden bir hesap yapılamaz. Çünkü benzer durumdaki ikinci bir Arkadaş'a yapacağımız köprü, 2000\$'lık jeneratöre bedel demektir.

* * *

GREMY ÖDÜLÜ

CARLOS SANTANA- En iyi dalda toplam 30 ödül.
JHON LEE HUKER; Blues'de
STING- En iyi erkek pop şarkıcısı seçiliyor
Aksibedari-Tomografi (Farsi)
Akmaışt- Tahlil (Farsi)

* * *

MUNZUR'UN DEFTERİNDEN NOTLAR

.....
Hüzünlü akşamlar çalar kapımı yine
Ben yokum, o engin yükseklerde
Mavi sana kaldı dağların doruklarında
Kentın pis ışıkları ve serseri takımı da bana
Sen git
Bu ülkenin hasretiyle tutuşan heval
Sen git
Ben kendi sevdamla
Kendimi yakarım
Özgürlüğüme

Hv. Serhat

* * *

Nerdesin barışmazlığım!
Nerdesin çelik gözlüm!
Nerdesin kınına sığmayan!
Kahpelik işte burda!
Karanlık işte burda!
Gözyaşı işte burda!
Ey ateşler nerdesiniz!
Nerdesiniz eey
Kucakta kaldı ölü

Hasan Hüseyin

* * *

Herkes kendi başına erdemli olabilir, kusur işlemek için, her zaman iki kişi gereklidir.

HEINRICH HEIN

İnsan herşeyi istemeli ki, bir şey yapabilsin

SARTRE

Gerçek bulunacak, keşfedilecek bir şey değildir. Gerçek yaratılır.

NIETZCHE

Beğenmenin yoksulluk olduğunu düşünüyorum.

NIETZCHE

Her insan düşlerinin büyüklüğü kadar özgürdür.

CHE

Sadece iddiaya dayanan hüküm ahlaksızlıktır.

PERİKLES

Aslanların olmadığı yerde maymunlar kral olur.

* * *

Ey bana topraklar olan

Ey her halkın dili,

Her ülkede bize kıydılar

Her zulüm bizedir

Bütün ihanetler bize edildi.

Toprağım!

Bazen keşfedilmemiş bir ülke oldun bana ve bazen mezar

Dönüp bir çocuklukta öldüğüm sürekli

Bak bana, bakışın yener tüm uzaklıkları

Yenilgidir, bakışsız zafer

Kralın kendi ülkesini işgali

Her savaşan bir çocuk olup ölür savaşta

Ve yaşarken abdal

Durup bir taşı seven bedevi

İşte gidiyorum

Senden yollara çıkıp sana gelerek
İşte bu bütün ırmakların
denize kavuşma isteği
neden gerçekte sende olanı
uzaklarda arıyorum.
Sende olanı sana, bütün uzaklardan getirmek istiyorum.
Özgürlük gibiydi ruhun
Ulaşıldığında yiten
Ey, kimsesizliğim
Sende mülkiyetim yalnızca sessizlikti
Bir tek bakışın kaldı ardında.
Tuzla buz olmuş o zümrüt
Kırıldı aramızda hayat kadehi
Saçarak kanımıza o acı mücevheri
Ey kavuşma şarkılarına
Mezar olmuş göğüsler,
Yitip bulunmayan çocukların
söylenmemiş isteği
Toprak ölümlere ayrılırken kavuşmak olmaz
Bir tek uzaklık çoğaltır, yalnızlık birleştirir bizi

Erdal Arkadaş'ın defterinden

* * *

Aşkın egemen olduğu yerde iktidar istenci yoktur. İktidar istencinin üstün geldiği yerde ise aşk yok demektir.

Kendini beğenmişlik dış görünüşle yetinir, oysa inatçılık bir şehvettir.

Aşk ateştir, ayrılık ise rüzgar. Derin duygular rüzgarda alevlenir. Yüzeysel duygular ise söner, sınamalardan geçmez.

Erdem, insanın kendi varoluşuna karşı sorumluluğudur.

Zevk, bir özgürlük türküsüdür, özgürlük değil.

Yaşamak için bölmek zorundayız, birleşmek içinde vurmak.

* * *

Komploya İlişkin Soruşturma Komisyonunun Raporu

30'un üzerinde alınan rapor (3. elden) sonuçlarının değerlendirilmesi.

Sürecin kararlarına ilişkin bilgi, daha çok Önderliğin Savunmaları ve avukatların açıklamaları eksenli.

Mevcut bilgi düzeyi, örgüt içiyle sınırlı. Dışa ilişkin fazla bilgi yok. O yüzden kesin yargıya varılamıyor.

Değerlendirmeye İlişkin;

Günay Aslan'ın Önderliğe, saldırı olabileceğine ilişkin bilgilen-dirmesi var. Selim Okçuoğlu üzerinden gelişen iletişimle ateşkes süreci başlıyor.

9 Ekim'de Suriye'den Yunanistan'a geçişe (Rozerinle) Atina, izin vermiyor. Geriye dönüş yerine Rusya'ya gidiş oluyor. Jirnovski çevresi ve bunların KGB ile ilişkileri iyi, bu çevre Önderliğin durumundan epeyce yararlanıyor. Deşifrazyondan sonra, ABD ve Türkiye'nin Rusya'ya baskısı sonucu, hükümet Önderliğin çıkması gerektiği kararı alıyor. Rusya'dan İtalya'ya gidişten İtalya hükümetinin haberi var ve İtalyan heyetler, Rusya'ya gidip Önderlikle görüşüyor. Bu görüşmeler sonrası Önderlik, Roma'ya geliyor (11-12 Kasım).

* * *

12 Asma payıza verene 99

Merkez Komite 2. Genişletilmiş Toplantı Kararı 29 Temmuz 99 Tarihli MK Değerlendirmesi

- Çözüm yöntemi, stratejik-taktik ve eylemsel olarak değişti.
- Suriye-İsrail arasındaki barış görüşmeleri, bölgesel düzeyde değişim göstergesidir.
- Demokratik Cumhuriyet açılımı stratejik bir kararlaştırma. Altı yıllık bir girişimin ürünü ve taslağıdır.
- Parti'nin genişletilmiş merkez toplantısında yeni döneme ilişkin kararlar alınıyor.
- 7 Temmuz tarihli, 'Pratik Çözüm Belgesini' esas alacağını karar altına almıştır.
- Projenin hayat bulması için, silahlı mücadelenin durdurulması ve siyasi mücadele yapılması,
- Ulusal-Demokratik sürecin gelişimi için, KDP'yle savaş durdurulacak
- Genel Başkanımız, her türlü inisiyatifte sahiptir ve Parti'nin bütün çalışmalarını buna göre düzenlenecektir.

Yeni Döneme İlişkin Kararlar

- Yönetim boşluğu (6 aylık) BK'yince doldurulmuştur.
- Fedailik espirisinin yeni döneme uyarlanması
- Kongre ya da Konferans gerçekleştirilmesi
- Güçlerin yeni sürece göre ayarlanması
- Legal parti geliştirilmesi
- Siyasal-demokratik hareketin içte ve dışta geliştirilmesinde kadın hareketine büyük iş düşüyor.
- Ulusal Kongre çalışmaları, kapsamlılaşdırılacak
- G.K'da ulusal-demokratik bir partileşme geliştirilmeli, hızla bir konferansa gidilmelidir.
- Küçük Güney'de legalleşme geliştirilmeli.
- ARGK'nin ulusal karakteri öne çıkarılacak ve fedailer ordusuna dönüştürülecek

NTV'nin soru ve cevapları:

Tek bir birim kalmayınca kadar geri çekilme olacak, bir iki ayı bulabilir. Operasyonlar yavaşlatıyor. Silahlı savaşıma son verme hızlandıracaktır.

Yerine lider çıkmamasına ilişkin?

- Yerime birini bulmak, imkansız. Gerçekleşen komponun bir ucunda benim şahsımda örgüt ve halk, diğesinde Türkiye vardı. Konumum, tarihsel-siyasal kurumlaşmadır. Mezarda da olsa sürdürülür. Sağ kalmayı, tarihi fırsatı yaratma olanağı olarak değerlendirmeye çalıştım. Yaşanan komponun açığa çıkmasıyla bağlantılıdır.

- Zırdeli de olsam, toplum beni peygamber gibi görür.

- Pişmanlık yasasına yaklaşım, anayasanın eşitlik ilkesine aykırıdır. (Genellik ve eşitlik ilkesine aykırılık) Barışa ilişkin düzenlenmesi, anlamlı olur.

Davanın sonucuna ilişkin?

- Hukuki ve siyasi yönü iç içe geçmiştir. Yargıtay, barış ve kardeşlik için atacağımız adımı dikkate alır. Olgun devlet, Kürt sorununu çözüme götürecektir.

Kişisel durumuna ilişkin?

-Kitapla anlatmak isteği. Görevlilerle saygın temelde ilişki.

-Yargıtay sürecinde savunma yapabilirim. Demirel'in açıklaması siyasidir.

-Affi geliştirmek gerekiyor.

-Yeni dönemde ılımlılar, radikaller ayrımı kalkmalı.

Konseyl ve genel mücadeleye ilişkin;

- Derinliğine götürmemeliler süreci.

- Depremi barışa olumlu etkisi olur.

- Af yasası, Ekim'de hukuk reformuyla olabilir.

- Af yasasını bozmak lazım.

- Pişmanlık yasası, cezanın indirimidir. Dar yaklaşmasınlar.

Devlet ağır adım atıyor. Barış, savaştan daha zordur.

- Barış ve af kampanyası birleştirilmeli.

- Müzik, edebiyat çok önemli, geliştirin.

- HADEP, CHP ile blok oluşturabilir.

- Kadın demek, barış demektir.

SAVUNMA TARTIŞMALARI

18 Asmapayıza Vertene 99

6. Kongre Şikefti

- ABD'nin kriterlerinin esas alınması, neye denk düşüyor. Mücadelemizle bağlantısı ve etkileri nelerdir?

- Bir sistem kolay oturmaz, oturdumu da kolay yıkılmaz.

- Neden federasyon ya da otonomi değil? Kültürel özgürlük mücadelesi, isyankar denen Kürt kişiliğinin barış kişiliğine dönüşmesi nasıl sağlanacak?

- Baskıcı yöntem ile demokratik yöntem arasındaki farklar ve Türkiye'deki temel demokratik dinamikler nelerdir? Bizim konumumuz nedir?

- FP çizgisinin sistem içinde örgütlenmesinden çıkarılacak sonuçlar nelerdir?

- Demokrasi kültürünün bizdeki boyutu nedir? (Vedat)

- Klasik devrimler imkansız hale mi geldi ya da emperyalizm değişti mi? Bizdeki değişim gerekliliğinin iç ve dış etkenleri ve ideolojik kapsamı nedir?

- Devrimci örgütten demokratik örgüte dönüşüm nasıl olacak? Bunun, kişilik boyutuna yansımaları nasıl olacak?

- Evrim-devrim ilişkisi nedir?

- Kürt isyanlarına yaklaşımı, nasıl değerlendirmeliyiz?

- Yeni dünya düzeni içinde mi yer almaya çalışıyoruz? Bu, bizim anti-emp. özümüzle çelişmez mi? Demokrasi kendi içinde şiddeti barındırır mı? Gelecekte tutumumuz ne olacak?

- Neden Demokratik Cumhuriyet?

- Ulus-sınıf ve sosyalizme yaklaşımımız nasıl olacak?

- Öz yönetim nedir, toplumsal öz yönetim nasıl sağlanır? Demokrasilerde öz yönetimin içeriği nedir?

- Komploda hedeflenen neydi? TC'yi çözüme çekmek mi yoksa yok etmek mi hedefleniyordu?

- M. Kemal'in kişiliğinin, liberal demokratik Türkiye'yi tercih etmesindeki etkisi.

- 93'ten sonra hedeflenen stratejik değişikliğin yaşam bulmamasında yanlış eylemlerin etkisi ne kadar oldu?

- Bizim yürüttüğümüz 15 yıllık savaşın TC'ye etkisi ve halk dinamiklerinin durumu nedir?
- Yeni dönemde Kadın Hareketi'nin çalışma tarzı nasıl olacak?
- Yeni dönemin temel örgütlenme biçimi ve parçalardaki örgütlenme tarzı nasıl olacak?
- Kürtlere haklarının verilmemesinde Şex Said isyanının (genelde tüm Kürt isyanlarının) etkisi ne kadar oldu?
- Savaşın durmasıyla Avrupa'da halkın Parti'den uzaklaşma sebebi nedir? Başka etkenler var mı?(*)
- Yeni dönemin kadro özellikleri nelerdir?
- Savaşa da barışa da gelmeyen kişiliğe karşı alınacak tedbirler neler olacak?
- Kısa vadedeki hedeflerimiz ne olacak?
- Ortadoğu'da 'Demokratik Cumhuriyet' modelini gerçekleştirmenin objektif koşulları var mıdır?
- Süreç karşısında kadronun durumu nasıldır?

* * *

SAVUNMA

- Parti Önderliği, 15 Mart 93'te ayrılmanın mutlak anlamda gerekli olmadığını ortaya koyuyor.
- 1 Eylül '98; Savaş, çok önemli bir çelişkidен kaynaklanıyorsa çılgınlıktır.
- Demokrasinin halka dayandırılması, demogoji olmaktan çıkarılması gerekir.
- Büyük bir deneyim ardından, ilke ve programın gözden geçirilmesi gereklidir.
- Partiler bir araçtır. Dönemlere göre değişmelidirler
- Savunma tez niteliğindedir. (D.C)
- U.K.T.H'nın Kürdistan pratiğinde çıkmaz. Askeri silahlı güç yolu tıkandığını görme ve demokratikleşme üzerine yoğunlaşma var.
- Taraflar çözüme gidiyor demek, aşırı iyimserlik olur.
- Bir büyük özgürlük arayışını şahsımda incelemek, yöntem kazanmak açısından yeterli olacaktır.
- Barış kişiliğine ulaşmak, sürece cevap olmak için oldukça önemlidir.
- Demokratik birlik ruhu önemlidir.

Demokrasi;

- Demokrasi, toplumsal doğallığa uygunluğundan kazanıyor.
- Yüzyıl sonunda demokrasi zaferini ilan ediyor. Gücünü, özgürleştirmeden alıyor, yaratıcıdır. Evrimsel dile sahiptirler ve temelde devrime dayalıdır. Demokratikleşmeyi başarmak, akılcılık ve yaratıcılık ister. Ters, anarşizm ve diktatördür.
- Özgür yaratıcı yeteneği, faşizm de reel sosyalizm de bastırmıştır. Bilim ve sanat, en serbest ortamlarda gelişmiştir. (Önemli)

***Zor, geliştirir, ama erken düşürür.**

- Buna gelmeyen kaybeder, uygulayan kazanır.

Türkiye'nin 2000'li Yıllar Gündemi;

- Demokratik dengeler savaşından yoksun aydınlık ülkesi...
 - Demokrasiden kuşku duyan devlet yönetimi.
 - Çok gergin ve demokratik açılıma yabancı bir toplum.
- Sorunun temeli, (Rejim sorunu) çözümsüzlük.
- Ordu, bu süreci demokrasiden yana çözmeye niyetinde.
 - Demokratik çözüm seçeneği, tek çözüm. Hakkıyla uygulanırsa, otonomi ve federasyondan da öndedir.
 - Demokratik değerlere özgürlük-eşitlik-adalet temelindeki bağlılık, sorunları çözecektir.
 - Ordunun rolünün tam anlaşılabilmesi söz konusu.
 - Çok denemişliğin yarattığı güvensizlik
 - Devrimci öncüden korku, evrimci öncünün güçlü yaşanmaması öncü krize yol açıyor.

Demokrasiye ve TC'ye Kazandıracak Olan;

- Kürt sorununun demokratik çözümü
- Solun demokratik partileşmesi
- İslamın da demokrasiyi sindirmesi

TC'yi Tıkatan Noktalar;

- Yakın tarih; ağır, merkezi, feodal miras; darbeler, demokrasiye kapalılık, karşı-darbe, devrim ve karşı-devrim şiddeti.

Kürt-Türk İlişkileri;

- 11. yüzyılda başlıyor. Sos-ek. ve dinsel ortaklık.

PKK'nin Ortaya Çıkışı Ve Kürt Sorununda Yeni Bir Aşama PKK'ye nasıl yaklaşılmalı;

***90'larda kaybetme nedeni:**

- Hata ve tecrübe yetersizliği

- Hazırlık yetersizliği
- 93'lerden sonra kendini aşırı tekrarlamış olan savaş tarzı, her iki tarafı da raydan çıkarmıştır.

**

Cumhuriyet Tarihinde Kürt Sorunu Kürtlerin Rolü Ve Çözümü

- Kürtler, Cumhuriyet'in eski kurucu üyesi ise, karşılıklı tarihi yanlışlıklar nelerdir? Kürt, yeniden tanımlanmalı ve genel anayasal haklardan yararlandırılmalı.
- Değiştirilmesi gereken olgu değil, yasalardır.
- PKK ile tarih, hem açığa çıkarılıyor, hem düzeltiliyor, hem de yeniden yazılıyor.
- Hiçbir şey, yasalaradaki gerçeğin gücünden daha yakıcı olamaz.

**

PKK'de Dönüşüm Sorunları

- Atom çağının sosyal ve siyasal yansımaları yaşanıyor. Sosyalizm, bilimin sosyal gerçekliğidir.
- Doğa, çevre, kadın, çocuk, etnik azınlık, vs. konular ele alınmalı.
- Çözümü doğru koymazsan çözülürsün.
- Bilimsel teknik gelişimin, ulusal devlet anlayışını çözdüğü görülmektedir.
- Değişiklik vardır, bitirir; değişiklik vardır, tarih yaratır.

***Mezhepleşme, Yaşamın Çarpık Biçimidir.**

- İlkeler, program ve eylem tarzı gözden geçirilmeli.
- Bir çocuğun doğumu da zorlu olur. Büyümesini zorlu tamamlar.
- Hayat, her zaman kendini ilerleten ilke ve esaslardan ibarettir. Bunun tersi kaybettirir.

**

PKK'de Eylem Yapısı

21.10.'99

- On yıl dahi geçse, bu fiili koşullar temelinde barış gelişecektir.
- M. Kemal'in Elcezire komutanı Nihat Paşa'ya gönderdiği talimat
- Mahalli idarelerin kurulması (Kürtlerin yaşadığı bölgelerde)
- İzmit Basın Konferansı'nda, Ahmet Emin Yalman'a verilen cevapta, anayasa gereği Kürtlere hakların verilmemesine gerekçe olarak; sınırların net olmaması gösteriliyor.

**

Kürt Sorunu Ayrılma Değil Cumhuriyetle Demokratik Birlik Sorunudur

Tezler

SORU:

Demokrasi nedir, ölçüleri nelerdir? Biz, nasıl bir demokrasi istiyoruz? Kemalizmin demokrasiden uzaklaşma nedeni ve bunda isyanların etkileri nelerdir?

Demokrasiye ulaşma yöntemi ve bunun için gerekli olan kadro özellikleri nelerdir?

* * *

NUSRET FATİH ALİHAN (Pakistanlı Ünlü müzisyen)

**

Akşam	Saat
6160 Amerka'nın Sesi	21:00
5875 BBC	18:00
6015 BBC	
792 Amerika	
Gündüz	
11955 TC'nin Sesi	
9460	
9560 TC'nin Sesi	
Erivan 864 MW (Orta dalga)	
4810 SW1	

* * *

KÜRDİSTAN'DA ÇOCUK OLMAK VE LANETTEN NASİBİNİ ALMAK

Bradosti aşireti; Güney Kürdistan'ın Behdinan bölgesinde yerleşmiş, 1980'lerde partinin Güney'e açılımında ilişki rolü oynamış, Barzani ailesinin mensup olduğu Barzan aşiretiyle geçmişten gelen çelişkileri olan, ağırlıklı Sideka'da kalan, yaz aylarıyla birlikte hayvancılık vesilesiyle Xakurke zozanlarını kullanan, günümüz itibarıyla de henüz ilişkilerimizin olduğu dost bir aşiret oluyor. Bradosti aşireti isminden de bir sıcaklık seziliyor. "Kardeş dostu", anlamını çıkarıyorum ben çok fazla başkalarına sormadan. Bu aşiret dışında, Barzan aşiretiyle geçmişten gelen çelişkileriyle tanınan ve nicelik olarak daha büyük aşiretler de mevcut. Surçi ve Herki aşiretleri buna örnek verilebilir. Fakat bunlar, daha çok Musul taraflarındanlar. Bu mıntıkaya, "Koçer" olarak geliyorlar. Bu aşiretler, hem Barzan aşiretiyle çelişkilerinin hem de bize yakınlıklarının faturasını, 15 Ağustos 2000'de "Kendakol katliamında, 37 şehit vererek" haylice ağır ödediler.

Bradosti aşireti, çok önceleri bulunduğumuz Xınere alanında yerleşikmiş. Onlardan kalan yerleşim kalıntıları, ev yıkıntıları, ekilmiş araziler, çeşmeler görülebilmektedir. Sanırım İran-Irak savaşı sürecinde, buraları terketmek durumunda kalmışlar. Aşiretin reislerinin Şıx Reşit Lorani olduğunu, Parti'nin uygun görmesiyle hastaneye dış tedavisi için gelen kardeşi Mam Qadir'den öğrenmiştim. Sanırım 96'da Hewler'de kalp krizinden vefat ediyor ve tek varisi olan kızı Sultan, aşiret kurallarına göre babasının görevini alıyor. Aşiret içinde bir kadın reis ya da reisiyenin varlığı, haylice ilgimi çekmişti. Sultan ile de geçen sene, amcası Mam Qadire hastaneye geldiğinde tanıştım. Yanlarında, on yaşlarında olan ve her Kürt çocuğu gibi yüzünde taşıdığı utangaçlığın izlerini eksik etmeyen Mam Qadir'in oğlu Tacil de vardı. Tedavi süresince, belli aralıklarla kaldıkları yer olan Xakurke zomlarından

gelip gidiyorlardı. Bu süre zarfında birbirimizi tanıma şansı bulduk. Ben, fazlaca bilmediğim Kürtçemle, onlarsa Behdini Kürtçe ağızıyla konuşuyorlardı. Onları tanımış olmak, işimin zorlu olmasına karşın, benim açımdan haylice sevindiriciydi. Onların şahsında Güney Kürdistan Kürtlerini tanıyordum. Bu, Güney halkıyla ilk ilişkim oluyordu. Dersimli ve Zaza oluşum, Güney Kürdistan halkıyla arama haylice mesafe koyuyordu. Fakat mesafenin fazlalığı, tanıma ve öğrenme arzusunu daha da arttırıyordu. Tüm bunlar, yaptığım iş yanında onları daha iyi tanımak için, dikkatli davranmamı ve gözlemci olmamı beraberinde getiriyordu. Bu üç kişilik grup -aynı aileden olmalarına rağmen yaş ve cins açısından farklı toplumsal kategorilerde yer almalarından dolayı- zengin bir bileşim oluşturuyorlardı. Mam Qadir elli yaşlarında, yeğeni Sultan otuz yaşlarında, Tacil de on yaşlarındaydı. Mam Qadir'in kafasında Behdini giyim kuşamına göre biçim verilmiş egali, şalı-şapığı, bunların arasında köstekli saati vardı. Kör olan sağ göz, oldukça çökmüş avurtlar, öndeki birkaç dışından başka dişi olmadığından çıkık elmacık kemikleri, biraz uzun bir çene, elinden hiç düşürmediği sigarasından uçları sararmış seyrek beyaz bıyıklar, oturmasıyla beraber adeta refleks olarak bağdaş kuran ayaklar, onun hakkında hatırladığım ve ilk anda dikkati çeken özellikleri oluyor. Dişsizlik, konuşmasına da yansıyor. Vurgulu harfler, tüm ısrarlara rağmen oldukça boğuk çıkıyor. Oğul Tacil, Mam'ın arkasında adeta bir kuyruk gibiydi. Sıkıldıkça babasının arkasına gizleniyordu. Sürekli boynu hafif eğik, Mam'ın şutiğine asılmış, şutiği çeker durumdaydı. Bu çocukta, aynı koşullarda birbirinden oldukça farklı davranışları görmüş olmak, üstelikte bu farklılığa vesile olanın "kadın varlığı" olduğunu farketmem, beni hayretler içinde bıraktı. Çokça bahsedilen feodalizmin kadın yaklaşımı, hiçbir zaman kafamda bu denli somut canlanmamıştı. On yaşındaki bir çocuk, annesi yaşındaki kadınların karşısında tam bir horoz edasıyla duruyordu. Buydu beni şok eden. Evet herşeyden önce Tacil çocuk olmasına çocuktu, ama o bir Kürttü. Kürtlük, herşeye üstün geliyordu. İyi yanıyla, kötü yanıyla birlikte....

Kürt, egemenine karşı oldukça ezik, fakat evinde paşadır. Bin yıllık sömürge Kürt erkeğine paşalık yapacağı tek bir alan bırakılmış; o da kendi evi oluyor. Tabii bu krallığın tebası da kadın oluyor. Trajik olan yan da burası. Elinden herşeyin alınacak, yaşamın diğer adı olan kadınsa üzerinde kendini kurumlaştıracığın

tek nesnen olacak. On yaşındaki görünümüyle, yürek parçalayan masumluğuyla Tacil de böylesine bir yaşama mahkum edilmiş, böylesi bir gerçeğin göbeğinde dünyaya gelmiş ve toplumsal şekillenışı buna göre olmuş. Her Kürt gibi, o da evinde aslan dışarıda kedi olanlardan. Çocuk olmak dahi sonucu değiştirmiyor. Çocuklar, hep masum görülür. Duyguları, düşünceleri kirlenmemiş varsayılır. Ne yazıkki bu genel doğru dahi, Kürdistan için geçerli olamıyor. Çünkü lanetlenmeden, çocuklar dahil herkes, payına düşeni almış. Bu coğrafyada pek görülmeyen kolektivizm, hukuk, adil eğitim her ne hikmetse laneti dağıtmada pek kusur yaşamamış. Noel baba inceliğinde her eve hediyesini vermeyi ihmal etmemiş anlaşılan.

Tacil'e ilişkin tüm bu belirtmiş olduğum hususları, Mam Qadiri tedavi ederken gözlemliyorum. Klinik ortamında Mam Qadirle uğraşırken, Tacil oldukça sessiz duruyordu. Kendisine her bakışında ellerini bacakları arasına koyuyor, utanarak gülüp başını vücuduna doğru eğiyor, bacaklarına abanıyordu. Tüm bu ezik, utangaç duruşu beni etkiliyor ve duygulandırıyor. Tacil'in tablodaki bu duruşu, üç bayan Arkadaş'ın kliniğe girişiyle büyük bir değişim gösteriyor. Tacil'in ruhunun derinliklerinden kopan fırtına, tüm bedenine yayılıyor ve az sonra karşımızda oturan on yaşındaki Tacil değil de elli yaşındaki babası Mam Qadir oluyor. Sanki Tacil'e değen, sihirli bir değnekti. İnsandaki değişim, ancak bu denli çabuk olabilirdi. Sanırım Tacil'i ele veren, yaşam tecrübesizliği idi. Lanetli yaşam sofrasından biraz daha nasiplenseydi, oyunu kurallarına göre oynayacaktı. Oysa Tacil, bayan arkadaşları görünce kendini kaybediyor, adeta tebasının ziyaret akınına uğramış bir kral edasına bürünerek, çocukluğundan sıyrılıyordu.

Tacil'deki anlık değişim, kadın görünce olmuştu. Utancından gövdesiyle bacaklarını birbirine bitiştirmiş olan Tacil'in gövdesi, bacaklarından ayrılıyor ve Tacil sandelye üzerinde dimdik oturuyordu. Sol bacağını kaldırmıştı ve sol ayak bileğini sağ bacağın diz kapağı hizası üzerinde tutuyordu. Omuzlar ve baş dik ve geriye, göğüs ileriye çıkmıştı. Tacil'in duruşu, bir horoz edasındaydı. Bu manzarayı hayretle izleyen tek kişi ben değildim. Bakışlarım donakalmıştı. "Kuro Tacil çi ji te hat" dediğimi anımsıyorum. Yüzündeki gülümseme dışında, Tacil'in duruşunda pek bir değişiklik olmadı. Baston yutmuş gibi, kasınmaya devam ediyordu. Bayan arkadaşlar da bu manzara karşısında oldukça şaşırmışlardı. Tacil'deki bu değişimi, yarım yamalak Kürtçemle kendisine

hissettirince, bu tavrında fazlaca ısrar edemedi. Tavrılarını değiştirdi. Yine eski Tacil'e geri d6nüş yaptı. Yaşamın küçük bir kesitinde tanık olduğum bu manzara, daha sonra da beni haylice düşündürmüştü. "Çocuk yaşına rağmen, bu yaşın kabına sığmayan haylice ağır davranışların kökeni neydi, tüm bunlar nereden geliyordu?" diye sorguladığımda, cevabın çok uzaklarda olmadığını, yaşadığımız ve uğruna mücadele verdiğimiz coğrafyada olduğunu görecekdim. Feodalizmin bir çocuk üzerinde dahi nasıl bir etkisinin olduğunu, bu örnekle daha çarpıcı görecek ve çocukların herşeyiyle çocuk kalabilecekleri bir ÷lke gerçeğine ulaşmanın aciliyetini hissedecektim.

25 şEBAT 02

**Devrimci Selam ve Saygılar
Seyidrıza LAÇ**

* * *

İNSAN

*İnsan; bazen bir derya
bazen de bir küçük kum zerresi
İnsanı sorguluyorum
Anlaşılması zor,
anlamaya çalışan kadar
İnsan, gönlü zengin bazen
Kucaklayabilecek kadar geniş herşeyi.
İnsan; herşeye rest çekecek kadar dar
Sever bazen, yutarcasına seni
Siler bazen acımasızın
İnsan, bir acayip varlık
Odur yapan ve odur yıkan
İnsan, bazen Tanrı
bazen Hintli parya
İnsan vardır, sırrını,
Hakikatini arayan
Bir garip yolcu
İnsan... İnsan...*

**23.07.02/Xınere-Hastane
Seyidrıza Zilan LAÇ**

Seyid Arkadaş'ın Tanrıça Zilan Dergisinin Ağustos 2001 tarihli sayısının 'Sağlık Köşesi'ne Ağız-Diş Sağlığı üzerine yazdığı yazıdır:

AĞIZ-DİŞ SAĞLIĞI

Neden ağız ve diş sağlığı? Sağlıklı olmayışının doğuracağı sonuçlar neler olabilir? Görüldüğü kadarıyla ele alırsak, vücudumuzun fazlaca yerini kaplamayan parçalarından biridir ağız. Fakat yaptığı iş itibarıyla hem vücudun sağlıklı gelişimi ile korunması, hem de sosyal yaşamdaki yerinden dolayı önem kazanıyor. Ağız ve dişin görevlerini sayacak olursak; öğütülmesinden (fonksiyon) solunum işlemine yardımcı olmaya, biyolojik uyumu ve görünümünden (estetik) konuşmaya (fonasyon) kadar geniş bir sahanın sorumluluğundadır.

Biyolojik bütünlüğünün bozulmasının doğuracağı sonuçlar ise şöyle sıralanabilir:

1-Diş eksikliğinden dolayı besinlerin iyi öğütülememesiyle bağırsak ve yemek borusunda zorlanmalar ve bunların iltihabik hastalıkları,

2- Yine besinlerin iyi öğütülmemesiyle midede ekşime (gastrit) ve bununla ilişkili ağız kokusu,

3- Diş eksikliği ile çenede kapanış bozukluğu, çene eklemünde kireçlenme, ağız açıp-kapamada tıktırılar,

4- Görünüm problemleri (estetik)

5- Diş etlerinde tahribat ve zedelenmeler, ağızda yaraların oluşumu.

Biyolojik bütünlüğü bozacak ağız ve diş hastalıkları şöyle sıralanabilir:

Diş hastalıkları

1-Diş çürümeleri

2-Diş kistleri

3-Diş tümörleri

4-Dişlerin sallanmaları

5-Diş çatlaması ve kırılması

6-Dişlerin kronik iltihaplanmaları

A-Ağız hastalıkları

- 1-Genel hastalıkların ağız yansımaları (Verem, AIDS vs.)
- 2-Çene kemiğinde erime
- 3-Dilde yara
- 4-Ağız içi yaraları (aftus)

Bu yazı dizimizde diş çürümelerinin nedenleri ve koruma yolları üzerinde duracağız. Bir sonraki yazı dizisinde diğer diş ve ağız hastalıklarının nedenleri ve korunma yolları üzerinde durulabilir. Pratik yaşamda sıkça karşılaştığımız önlem geliştirilmezse, var olan sağlam dişleri de kaybetme tehlikesiyle yüz yüze olduğumuz gerçeğinden hareketle, diş çürüme olgusunun nedenleri ve koruma yollarının öğrenilmesi, uygarlaşmanın bir gerçeği olarak da yararlı olacaktır.

Tarihten örneklerle bu konuyu biraz daha açımlayabiliriz. Diş tedavisinin M.Ö 3000’li yıllarda bile yapıldığına ilişkin bulgular vardır. Tabii bulguların bu çağa ait olması, daha öncesinden diş tedavisiyle uğraşmadığı anlamına gelmez. Mesela 12 milyon yıl önce yaşamış balıklar ile 6 milyon yıl önce yaşamış sürüngenlerin dişlerinde dahi çürüklere rastlanmıştır.

Orta Taş Devrine (M.Ö. 8000’ler) ait 68 kafatası üzerinde bir İngiliz bilim adamının yaptığı incelemelerde, % 3 oranında çürük dişlere rastlanmıştır. Eski çağlarda dişlerde çürümeden çok, aşınma görüldü. Bu aşınmalar, besinlerin sertliği, kum ve toprak karışımı olmalarından kaynaklıydı. Diş tedavisiyle ilgili en eski bulgular, Mısır Uygarlığı’na aittir. Kendilerince bazı formüller geliştirmişlerdir. Bu kısa tarihi bilgilerden sonra asıl konumuza dönebiliriz.

Dişler neden çürür? Gerçekten de o sıkça bahsedilen kurtlar mıdır, dişlerimizi çürüten?

Dişin biyolojik yapısında hem mineraller (kalsiyum, magnezyum vs.) hem de protein esaslı maddeler vardır. Dişin ortasında damar ve sinir paketi, onu ilk sarmalayan sarı renkli tabaka dentin, onun üstündeki ağızda ilk gözümüze çarpan mine (taç) tabakasıdır. Mine kemikten de sert olan ve dişi, soğuk-sıcak dış çevresel etkilerden koruyan bir tabakadır. Ağızdaki çürüme, çoğunlukla bu tabakadan başlar.

Ağız içinde sadece dişler yoktur, bizim gözle göremediğimiz küçüklükte ve milyonlarca çoklukta küçük canlılar (mikro-

organizmalar, bakteri, mantar gibi) vardır. Bunlar yemek sonrası diş aralarında kalan yemek artıklarından beslenerek, yaşamlarını sürdürürler.

Bu mikroorganizmaların çok hızlı üreme ve çoğalma yetenekleri vardır. Ağızdaki yemek artıklarından beslenen bu canlılar, atık madde olarak asit üretirler -tıpkı insanların yemek sonrası tuvalet ihtiyacı hissetmeleri gibi- Bu üretilen asit, diştten her gün bir parça daha gitmesine neden olur ve bu azalma çürük biçimini alır.

Öyleyse, dişin çürüme nedeni biliniyorsa bu nedenlerin ortadan kaldırılmasıyla çürüme ortadan kaldırılmış olacak mı?

Yemek artıkları-Asit-Diş erimesi (çürük)

Yemek sonrası ağızımızda kalan besin artıklarını uzaklaştırarak mikropların lojistik ihtiyaçlarını yok etmiş olacağız. Besin olmayınca asit üretemeyecekler ve dişlerimiz de sağlam kalmış olacak. Devletin gerillaya 93 yılındaki MGK Konseptiyle uygulamaya koyduğu “sivrisinekleri yok etmek için bataklığı kurutma” politikasını biz ağızımızdaki mikroplara uygulamış olacağız.

Besin artıklarını nasıl uzaklaştıracamız?

Tabii ki hepimizin her gün yaptığı ama, o nedenini fazla bilmediğimiz fırçalama sistemi bu yemek artıklarının uzaklaştırılması için yapıyor.

Diş macunu ne işe yarıyor diye soracak olursak? Diş aralarında kalan artıkları, fırçanın ulaşamayacağı yerler için köpürme özelliğiyle çıkarma ve yıkama etkisi vardır. Yine macunda bulunan Flour (Florür) sayesinde dişin dış tabakası üzerinde asitlere karşı bir koruyucu kılıf oluşur. Bunun dışında macun üretimi yapan firmalar ticari amaçlı tatlandırıcı, renklendirici boya maddeleri ile ağız ferahlatıcı nane vb. maddeler koyarlar.

Öyleyse bir diş macununda fazlaca ayrıntıya kaçmadan aramız gereken özellikler şunlar olmalı:

- 1- Flour iyonu içermeli (Sodyum Florür)
- 2- Anti-tartar (diş taşına engel olma özelliği) etkili olmalı

Fırçada aranması gereken özellikleri sıralarsak:

- 1- Orta sertlikte ve ebatlarda olmalıdır. Çok sert olursa, diş ve diş etlerini tahriş eder.
- 2- Kıl değil naylon fırça olmalı; çünkü yemek artığı kıl fırça içinde kalmaya müsaittir. Bu da fırça içinde mikrop üremesine neden olur.

Dişlerimizi günde kaç kez ve nasıl bir yöntem ile fırçalamalıyız?

Normal koşullarda günde 3 kez ve her yemekten sonra fırçalamak gerekiyor. Ama bunun yapılamadığı durumlarda bile yemek artıklarını uzaklaşması için, en azından yemeklerden sonra ağız bol su ile çalkalanmalıdır. Günde 3 kez fırçalamak çoğu zaman olanak dahilinde olmayabilir, fakat en azından dişler gece yatmadan önce kesinlikle fırçalanmalı ve ağıza bir şey değdirilmeden, sigara dahi içilmeden yatılmalıdır. Ek olarak; isteniyorsa sabah ya da öğlen yemeklerinden herhangi birinden sonra da fırçalama yapılabilir.

Neden özellikle gece yatmadan önce fırçalanmalı? Çünkü geceleyin uyku halinde; tükürük akışında azalma olur. Ağız, dudak, dil hareketleri çok sınırlanmıştır. Bu durum, mikropların rahatlıkla üremelerine ve asit üretmelerine neden olur. Ağız ortamında çoğalan asit yutkunma olmadığı için ağızda kalır ve diş eriterek çürütür. Gerillanın hareket halinde olduğu süreçlerde gündüz yatılacağı gece hareket halinde olunacağından, gündüz yatmadan önce fırçalanır.

Nasıl fırçalanacak?

Fırça üzerine macunu, öyle televizyon reklamlarında görüldüğü biçimiyle üzerini tümünden kaplayacak şekilde değil, bir nohut tanesi büyüklüğünde sıkmak yeterlidir. Diğer gereksiz yere macun israfına yol açmaktadır. Yine macunda yukarıda saydığımız özelliklerin olması yeterlidir. Kalite farkı fazlaca aranmaz, çeşitliliğinin çokça olması firmaların rekabeti, yani bir sistemin bir sonucudur.

Fırçalarken ön dişler üst-üste gelecek bir pozisyonda dudaklar açılarak; fırça, diş ve diş etini de içine alacak biçimde dairesel hareketler (yuvarlak) yaptırılarak dönderilir. Sağa-sola ve yukarı-aşağı yöntemi hatalıdır.

Bu şekliyle fırçalama, diş ve dişetlerinde ileriye dönük onarılmayacak zedelemelere yol açacaktır. Dairesel hareket yumuşak bir hareket olduğundan dolayı, fazlaca zorlama yaratmaz. Dişlerin her tarafı, dışı-içi üstü fırçalanır. Yine damak ve dil, özellikle dilin üst yüzeyi pütürlü olduğundan yemek artıklarını tutmaya elverişlidir. Bu da diş çürümesine zemin oluşturma ve ağız kokusuna neden olur. Dilin üst yüzeyi fırçalanırken öğürme (kusma) refleksi gelişse bile zorlanarak da olsa fırçalanmalıdır. Tüm bu saydıklarımız yanında, çapraşık diş formu olan ağızlarda diş aralarındaki yemek artıkları fırçalamayla çıkmayabilir, diş etlerine zarar vermeden diş ipi kullanılabilir.

Ağız içindeki yemek artıkları; salt diş çürütmekle kalmayıp ağız kokusuna ve özellikle diş eti iltihaplanması ile çene kemiği erimesine neden olan diş taşlarının oluşumuna da sebebiyet vermektedir. Bu konular daha sonraki sayılarda da ele alınabilir. Öyleyse sağlıklı bir ağız ve vücut bütünlüğüne kavuşmak istiyorsak, ihmalkarlığa son vererek, doğurduğu sonuçların vahametini bilince çıkarmış olarak dişlerimizi fırçalamayı bir görev olarak bileceğinize ve bugünden itibaren gereklerini yerine getireceğinize inanıyoruz.

Hastane Kurumu
Ağız-diş Sağlığı Ünitesi

* * *

En Çok Söylediği Şarkılar:

Bize türkülerimizi söyletmiyorlar Robson

İnci dişli zenci kardeşim

Kartal kanatlı kanaryam

Bize türkülerimizi söyletmiyorlar

Ama her ne pahasına olursa olsun

Türkülerimiz, özgürlük çılgınlıklarını susturmayacaktır.

DGD’de (Demokratik Gençlik Derneği) kurduğunuz müzik grubuyla şenliklerde, konserlerde söylediğiniz şarkılara başlarken, Nazım’ın bu dörtlüğünü bu şekilde okuyarak dinleyicileri selamladın...

Xece, Eskici başta olmak üzere Metin-Kemal Karaman’ın tüm şarkıları, Seher Yeli, Yarım Senden Ayrılalı, (Erkan Oğur), Telli Turnam (Musa Eroğlu), Daye Hal Yamano (Mikail), Kömür Gözlü Kız (Grup Yorum), bir çok Zazaca parça

Bunlar sadece istendikçe dile gelenler, aslında tüm nitelikli, renkli ezgiler seninleydi. Klasik müzik, opera, pop, blues, cazz, Türk Sanat Müziği, halk klasikleri, ve her dilden...sınırlar ayıp edemezdi ya sana, tıpkı yaşamında olduğu gibi, bu konuda da..

* * *

2- NOTLAŞMALARINDAN...

5.08.99/paseme

Tuncay Partizan Arkadaş'ın Seyidrıza Arkadaş'a yazdığı nottur:

Yoldaşıma

İnanır mısın, bir şeyler yazmak hep kolay zannederdim. Ama şu anda neler yazacağımı kestiremiyorum. Belki de ilk defa böyle bir yakınımın savaşa gitmesi, bende böyle bir duygu yaşanmasına sebep oldu. Ama bizler, sonuçta bunları aşmak gerektiğini kavramalıyız. Onun için hiçbir gerici feodal duygunun, bizleri haklı savaşımımızdan alıkoymasına müsaade etmemeliyiz. Yoldaş, satırlarıma son verirken, senin şahsında tüm devrim emekçilerine başarılar dilerim.

Ancak bin kılıç darbesinden korkmayanlar, kralları tahtlarından indirirler.

* * *

Tayhan Arkadaş'ın Seyidrıza Arkadaş'a Gönderdiği Nottur:

Aradan geçen yılların ardından, geçte olsa, bir merhaba demek istedim. Belki de şaşkın şaşkın okuyorsundur bunu. İdeolojik eğitim için bazı arkadaşlar Xinere'ye gelirken, bu fırsatı değerlendireyim dedim. Neler yapıyorsun be Seyid? Bazen kısıtlı da olsa yaptıklarına ilişkin belli şeyler işitiyoruz. Babanın ve annenin ziyaretinden, kadro eğitimindeki maceralarından, yanık gitarının sesinden bahsediliyor...

Biliyor musun Seyid, her gece aklıma sen geliyorsun...(Sırıltma öyle, düşündüğün biçimde değil tabii ki). Neden mi geceleri aklıma geliyorsun? Hadi tahmin et bakalım... Yok bilemedin... Son tahmin hakkında istersen yüzde elli joker hakkını kullanabilir ya da telefonla babanı arayabilirsin...Neyse bilemedin, söylüyorum. Her gece yarısı aklıma sen geliyorsun, (Romantik güzel bir söz gibi geliyor değil mi) çünkü gece yarısından sonra dişlerim ağğğrrıyyooooor! Tamam mı? İşte bu yüzden oradayken yaptığın

dolgunun çürüğü, bu geçen iki yılda ağızımda dış bırakmadı. Şimdi yiyecekleri tavşan misali çiğniyorum, haberin olsun. İşte bu zamanlarda albümümü açıp resmine bakarak, açıyorum ağızımı yumuyorum gözümü...

Eee Seyid, başka ne var ne yok. Sizin oralardan ayrıldıktan sonra, ikinci hamleye katıldık. Kuşandık raxtlarımızı, silahlarımızı aldık ve savaşa girdik. O gün bugündür Kandil dağlarındayım. Bir çok yerinde kaldım. Şimdi Kortek'teyim. Geçen bu süreçte, duygu anlamında çok zorlandım da, bu süreç kişilik oluşumumun önemli bir parçası oldu. Sen de biliyorsun ki, öğrenmenin en iyi yolu; yaşayarak öğrenmektir. Şimdi de diyorum ki, bu öğrenmenin tek yoludur. Lenin'in dediği gibi, "Teori griyse, yaşam yeşildir" dostum. Yeşili hissetmenin yıkıcı yanları olmakla birlikte, yapıcı yönleri de var. Yıkıcı yönlere güçlü bir irade ile karşı durulmazsa, büyük kaybetme durumunun olması, kuvvetle muhtemeldir...

Duygularla derinleşmeye çalışıyorum. Duyguların kirlenmesi, düşüncenin kirlenmesine göre daha zor. Suzanna Tomarro'nun dediği gibi;

'Tek başına yürek bir şeye yaramaz, tek başına kafa hiçbir işe yaramaz',

yani diyalektiği de (düşünce-duygu birlikteliğini) bir kenara bırakmadan...

Biliyor musun, bu kış ne yaptım? Nereden bileceksin ki! Tüm cesaretimi toplayarak bir kitap yazdım. Önderlik ile geçirdiğimiz Moskova sürecini romanlaştırdım. Adı; "Tufanda 33 Gün". Kitabı Cemal Arkadaş'a teslim ettim. Bir ön söz yazdı ve kitap burada diskete geçirilerek Xinere'ye gönderildi. Kitap olarak basılacağını söylüyorlar. Bilemiyorum, orada ne yaparlar. İstersen orada, kitap basımı ya da değerlendirmesi işleriyle uğraşan kişi ya da kuruma bir sorup, akıbetini öğrenebilirsin. Ben de merak ediyorum ne oldu diye? Öğrenir, buralara bir haber ulaştırırsın. Yaparsın değil mi?

Eski arkadaşların (Aydınlar birliği ve Türkiye çalışmalarındaki) her birisi bir yerde. Kimisi Türkiye'ye gitti, savruldu. Vedat, Ferhat, Munzur, Mervan gibi giden bir kısım arkadaştan da hiç ses seda yok. Kimisi de halen Dola Koke'de eğitimde. (Suat radyoda, Azad orada asker, Sabri doçkacı, Xafid kütüphaneci) Kimisi de buralardaki birliklerdeler (Güneş, Bilal, Munzur, Dozdar). Buradaki arkadaşlarla zaman zaman karşılaşıyor, nostalji yapıyoruz.

Kısaca durum, vaziyet bu. Her ne kadar özlemini bu kısa notla gidermek zor olsa da, ne yapalım kendimizi avutuyoruz.

Kusura bakma, aceleyle yazıyorum. Kortek'in bol sivrisinekli, buhranlı ve yüz günü bulan eğitim tartışmalarındayken, arkadaşlar gelecek diye, hemen yazmaya çalışıyorum.

Fırsatını bulursan, sen de bir şeyler yazarsın; Kortek asayiş takımına ya da 'Kortek, Ş. Cilo Taburu'na' diye yazarsan iyi olur.

Orada hangi arkadaşların olduğunu bilemiyorum. Tanıdığım arkadaşlara çok selam söyle.

'Oluşumunu tamamlamamış kişilikler hep kanarlar, oluşumunu tamamlayanlar ise kolay beğenmez ve kanmazlar'.

Yüreğindeki umudu, her zaman koru. Aşk, sevgi ve insana dair tüm güzellikler hep seninle olsun.

Dağlar kadar yüce
Okyanus kadar derin
Gök yüzü kadar sade
Özlem ve sevgilerle kucaklıyorum
Sağlıcakla kal...

21 Mayıs 2002

Tayhan

* * *

Rojhat Masiro Arkadaş'ın Seydirıza Arkadaş'a Yazdığı Mektup:

Dr. Seydirıza'ya

Sayın hocam ve de değerli yoldaşım, öncelikle saygılarımı sunar ve gözlerinden öperim. İyi olduğunu duyuyor ve öyle olmanı umuyorum. Sayın hocam, her ne kadar siz bizi sormasanız da, ben gelen tüm arkadaşlardan seni, durumunu soruyorum. Birlikte o kadar turşu yedik, o günlerin benim açımdan manevi bir değeri var. Beni soracak olursan, çok iyiyim. Yani her anlamda –psikolojik, ruhsal ve fiziki boyutta, moral ve coşku anlamında- çok iyiyim. Yeni yere taşındığını duydum. Hayırlı olsun. Gerçekten bunun için sergilediğin çaban büyüktü. Kamuran Arkadaş'ı görmüştüm, o söyledi. Karargah'tan gelen arkadaşların çoğunu gördü. Bu arada, Kawa Arkadaş nasıl? Durumu iyi midir? Hala senin yanında mı? Ona da selamlarımı söylersin, geliştiğine inanıyorum. Senin verdiğin emeğe layık olmuştur. Ben olamadım, ama böylesi benim açımdan daha iyi oldu. Kısa da olsa bir savaş pratiği içine girdik, benim için önemli bir tecrübe oldu diyebilirim. Değerli hocam,

yaklaşık iki haftadır, geçen seneki hastalığının tekrar etmesinden dolayı Dole Koke Merkez Hastanesi'nde kalıyorum. Bir illet gibi, üzerime yapışmış. Burada tekrar ameliyat olacağım. Anlayacağın bir süre daha buradayım. Bu tarafa gelen arkadaşlarla not gönderirsen iyi olur. Durumunuzu bilmek isterim. Birlikte ayran içtik diye, ayrı düşmedik ya! Ayrıca senden bir ricam daha olacak. Bizim aileden birisi katılmış. Sanırım Mahir Arkadaş'ın taburuna girmiş, kod ismi de Şoreş'miş. Kim olduğunu çok merak ediyorum. Onu benim yerime görmen iyi olur.

Değerli yoldaşım, umarım bir gün yeniden görüşürüz. Dünya büyük, ama PKK onu küçültüyor.

Değerli yoldaşım, devrim yaşamında ve çalışmalarında üstün başarılar diliyorum. Bir kez daha görüşünceye kadar, hoşçakal.

Tanıdığım tüm arkadaşlara selamlar

Seni anlatabilsem

Seni

Seni yazabilsem

Seni

Dağlara, akan sulara

ve güzel çocuklara

Deli volkan gibi akan yüreklere

seni anlatabilsem seni

güzel çocuklara ve

kahpe düşmana anlatabilsem seni...

Devrimci Selam Saygılar

16.04.2001

* * *

Eğitim sırasında, rahatsızlanmaya başlayan Rojda Arkadaş'a sakın olması için yazıp verdiği nottur:

...Rahat ve sakın ol. Ruhunu, sınırsızlığın dinginliğinde sallandır. Bir deprem dalgasıydı tutulduğun, artçı şoklar gelebilir. Gelip gelmemesi de sana bağlı. Deprem dalgasına set olmak, fazlaca gerçekçi değil.

Dalgalar, dinginleştirilebilir.

Yaratan ve yokedenin gücüyle...

Hislerin gördüklerin (gözlerin)

Aklınsa yürütenin olsun.

1. (BAP) ya da Sure (Kutsal Kitaptan)

Dt. Munzur Arkadaş'a!

Yaklaşık bir saat önce dış çalışmalarını bırakarak mangaya döndüm. Gece yarısı, saat 01:00'e geliyorken, kah Musa Eroğlu, kah da Schidler's List(Şidlerin Listesi film müziği) ezgileri eşliğinde bu mısraları kağıda düşüyorum. Sanırım Kandil'e gidişin neredeyse 2 ay kadar oldu. Nedensiz değil hiçbir şey. Su, kendi yolunu yapar ve yatağına ulaşır; ırmaklar, kendinden büyük denizlere... Samet Behrengi'nin "Küçük Kara Balığı" ya da "Martı" kitabındaki gibi. Arayışlardır, insanları serüvenci yapan, keşişler ya da dervişler gibi diyar diyar dolaştıran... Devrimciler, realist simyacılarıdır. "Simyacı" kitabındaki gibi mutluluğu çok uzaklarda aramıyorlar, onlar yaşadıkları ülkenin topraklarında bunu bulabileceklerini yıllar önce görüp anladılar ve bir altın arama inceliğiyle sarıldılar işlerine. Lakin cevher, derinlerde. Çabuk ulaşılabilir olsaydı, simyacılığa gerek olmazdı ve herkes simyacı olurdu o zaman. Herkes "sıradan"laşırdı. Durumumuz biraz böyle özetlenebilir ve her adım bir değişimdir ya da ona hizmet eder...

Ben, henüz hastanedeyim ve hekimliğe devam ediyorum. Anlıma yazılmış bir kader değil tabii ki bu, zorunluluklar baskın geliyor. Bunca yoldaşın ihtiyacı varken, kendi yedeğimi tamamıyla yetiştirmeden ve çalışmayı Güney'e almadan farklı bir tercih önerisinde bulunmak, lüks olmakla birlikte simyacılıktan istifa etmek anlamına da gelir. 2 yıla yakındır Parti'de bu işi yapıyorum, ileri bir süreçte farklı önerilerde bulunabilirim.

Senin tercihlerin de sanırım, yukarıdaki çerçeveye izah edilebilir. Baharda kapalı kalmak, hoş bir duygu değil tabii ki. Yaptığımız çalışmayı, Partimizin son konumlanması ve düzenlenişine göre ayarlamaya çalışıyoruz. Askeri Karargah dönemindeki kadar yoğun değil çalışma. Teknik açıdan bazı yetersizlikler olsa da önceden, tüm planlamalarımızı ve hareket tarzımızı hastaneye gelişlerin yoğunluğuna göre belirliyorduk. Eğitim projelerimiz, arkadaş eğitime, sağlık faaliyetleri vb. çalışmalarımız, hep bu ihtiyaca göre düzenleniyordu. Fakat son tahlilde -neden bu yoğunluk sorusuna cevap arandığından ve neden olarak da örgütsel yetersizlikler konduğundan- bu yeni tahlile göre yeniden konumlanmak durumundayız. Kendim ve çalışmama ilişkin bunları söyleye-bilirim. Üniversiteden kısa bir süre önce, Sipan (Laşer) arkadaş da geldi. P.M.O Türkçe Şubesinde şu an, Yeni Savaş-

çılardan düzenlemesi oraya yapılmış. Fırat arkadaş da, zaten biliyorsun, orada. Eski arkadaşların geçte olsa gelmeleri, insanı sevindiriyor; güç veriyor tabii ki.

Yeni bulunduğun yerde bazı zorluklar yaşasan da güçlü çıkabileceğine inanıyorum. Gelen arkadaşlardan Hacı Ümran çevresinde, Belakate taraflarında olduğunu öğrendim. Fakat fazlaca bir bilgi alamadım. Şimdilik bunları belirtebilirim. Yanınızda bulunan tanıdığım ve tanımadığım tüm yoldaşlara devrimci selamlar.

İleride farklı pratiklerde görüşebilmek dileğiyle yeni mücadele alanında ve yaşamında başarılar diliyorum. Sağlıcakla kal.

Devrimci Selam ve Saygılar

Dt. Seyidrıza Laç
24 MAYIS-Ximere/Hastane

* * *

Seyidrıza Arkadaş, Parti Merkez Okulu'ndayken Okul Yönetimine Gönderilen Not:

PMO Türkçe Bölümü Yönetimine

Seyidrıza Arkadaş, okulunuzun öğrencisidir, doktor değildir. Okul öğrencisi olduğu müddetçe, doktorluk yapmaktan men edilmiştir. Tersi bir durum, Arkadaş'ın yoğunlaşmasını engelleyecek, eğitimden istenilen sonucu almasına engel olacaktır. Bu gerçeği dikkate alarak, Arkadaş'ın dışarı gönderilmesinin durdurulması gerekir. Koordinasyon Merkezinin resmi yazılı çağrısı olmadıkça, arkadaş okuldan ayrılmamalıdır. Bilginize sunulur.

Devrimci Selam Saygılar

05.09.2001

Koordinasyon Merkezi

* * *

*Yüreği şiir dilli dostum,
Ruhunun damlalarını akıttın kelimelere
Oysaki gezmekten yorulmuş kelebekçiğin
şu kanadı hala gezmek ister diyar diyar
Ve kendisine biçilen kısacık ömre sitemkar çiçekler,
sonsuz kadir yaşamak ister.
şiirinde, yüreğinde....*

**Kadek Genel Başkanlık Konseyi Üyesi Mustafa Karasu
Yoldaş'ın 11 Arkadaş'ın Cenaze Töreninde Yaptığı Konuşma:**

Hareketimiz Bütün Şehitlerimizin Güzelliklerinin Toplamıdır

Mücadelemiz, yirmi yılda Kürdistan dağlarında büyük zorluklarla bugünlere geldi. Sömürgeciliğe karşı verilen mücadele içerisinde, doğa koşullarından dolayı şehit düşen yoldaşlarımız da oldu. Bunların şahadetleri de en az düşmana karşı verilen savaşta şehit düşen yoldaşlar kadar anlamlıdır. Bu dağlar, özgürlük dağlarıdır. Bu dağlarda yaşamak bile, hergün halkın yüreğinde ve beyinde özgürlük düşüncesini üretiyor. Bu dağlarda durmak bile, halkımızın özgürlük ve bağımsızlık umudunu yeşertiyor. Bu nedenle, bu dağlarda yaşamak, bu zorluklara katlanmak bile, Kürdistan tarihi açısından başlı başına çok önemli bir olaydır. Bu açıdan doğa karşısında şehit düşen yoldaşlarımızın anısı, Kürdistan dağlarında özgürlüğün gerekçesi olarak bundan sonraki mücadelemizde yaşayacaktır. Dağlarımız hiçbir zaman düşmana yenilmeyecek, düşman tarafından zapt edilmeyecek dağlardır.

Biz bu dağlara, düşmanın her türlü saldırısına karşı yaşamak ve ayakta kalmak için geldik. Bütün baskı ve saldırılara rağmen gücümüz, bugüne kadar ayakta kaldı. Özgürlük umudu ve düşüncesi ayakta kaldı. Yalnız ayakta kalmakla da yetinmedi, dünyanın her tarafındaki Kürtler dağlarda yaşayan özgürlük militanlarının umuduyla, ruhuyla ve düşüncesiyle şekillendi. Her gün kendisini yüceltti ve büyütti. Bugün tüm zorluklara rağmen Kürdistan'da umut sürüyorsa, bunda şehitlerimizin rolü belirleyicidir. Düşman, "Dağlarda açtırlar, susuzdurlar, soğukta yaşıyorlar" propagandası ile dağların yaşanmaz yerler olduğu düşüncesini yaratmaya çalışıyor. Ama bizim militanlarımız da, şehitlerimiz de, ordumuz da, dağlarda yaşamının en büyük şeref olduğunu; dağları sevmenin en büyük yurt sevgisi, halk sevgisi olduğunu bugüne kadar gösterdiler. Nasıl ki Müslümanlar ömürlerinin son günlerinde ölmek için kutsal topraklara giderse, bizim dağlarımız da ölünecek kutsal topraklardır; şehit düşülecek kutsal topraklardır. Bu açıdan, bu dağlarda yaşamının ve şehit düşmenin anlamı büyüktür.

Yarın özgürlük tarihimiz yazılırken, dağlarda zorluklara karşı mücadele etmenin de en büyük özgürlük ve halk tutkusu olduğu, sevginin en büyüğü olduğu yazılacaktır. Zaten gerilla, zorluklarda yaşama sevgisidir. Bir şehit Arkadaş'ımızın dediği gibi, "Dağlardaki zorlu yaşamın ve

yorulmanın tadını yaşadığımız için gelecekte Kürdistan topraklarında özgürlük ve demokrasi yeşerecektir". İşte şehit yoldaşlarımız, en zor koşullarda, her gün Kürt halkının özgürlük umudunu ürettiler, yeşerttiler. Geleceğin kazanılacak özgürlüğünde ve demokrasisinde onların payları büyük olacaktır. Zorluklara rağmen ülke ve dağ sevgisini yaşayarak, güzellikleri elde etmenin sembolleri olarak tarihimizde yer alacaklar. Onlar özgürlük mücadelesine fedaice hazırlanan yoldaşlardı. Fedailik, PKK'nın tüm şehitlerinin özüdür. İşte bu özü, bu yoldaşlarımız temsil ediyordu. O coşkuyu, heyecanı her ana yaşayarak yüzlerine yansıtarak, PKK'nın özünün ölmediğini bizlere hergün gösteriyorlardı. Bizler, onların yüzüne bakarak PKK'deki fedailiğin güzelliğini, yığıtlığını görüyorduk. Şehit düşen arkadaşların böyle bir özelliği vardı. Bize düşen görev, bu özü özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yaşatmaktır. Bu arkadaşların anısına bağlı olarak, dağları sevmenin en büyük sevgi olduğunu, bundan sonra da herkese göstereceğiz. Gerçekten onlara borcumuz var. Onlara çok şey borçluyuz. Bugün Kürdistan tarihinde yaratılan bütün değerler, onlara aittir. Bizler ilk şehidimiz Haki Karer'in cenazesinde de bulunduk, o zaman mücadelemiz bu düzeyde değildi ancak, o şehitlerin anısı, o şehitlerin özünde varolan ülke ve insanlık sevgisinin bu mücadeleyi mutlaka başarıya ulaştıracağı inancı vardı. Nitekim Başkan APO, Haki Karer'in devrimciliğinde bulunan bu özü geliştire geliştire mücadeleyi bu noktaya getirdi. Mücadelemiz, bugün şehitlerin yüreğinde ve beyninde bulunan tüm güzelliklerin toplamıdır. Bu güzelliklerin toplanması sonucunda, mücadelemiz bu noktaya gelmiştir.

Hareketimiz, bütün şehitlerin güzelliklerinin toplamıdır. Eğer bir Parti ve bir özgürlük tanımı varsa, bir özgürlüğe ve bir harekete bağlı olunacaksa, bütün şehitlerimizin yaşamında varolan güzelliklerin, özlere ve umutların toplamına bağlı olunacak. Bunun için de hangi koşullar altında olursa olsun, özgürlüğe ve demokrasiye bağlanmak, bunun için mücadele etme gücünü göstermek gerekiyor. Bu temelde bu şehit yoldaşlarımıza, tüm şehitlerimizin yüreğindeki ve beynindeki özlere bağlı kalacağımıza, bu özü tüm Kürdistan, Ortadoğu ve insanlık coğrafyasında yaşatacağımıza dair söz veriyoruz. Bu arkadaşların özgürlük umudu ve özlemi mücadelemizde mutlaka yaşayacaktır.

YAŞASIN BAŞKAN APO!

YAŞASIN PKK'NİN ÖZÜ OLAN FEDAİLİK!

YAŞASIN KADEK!

27. 02. 2003

Xınere- Şehitlik

Ardından
YİĞİT BİR GÜLÜŞTÜR RESMİN

Dr. Seyidrıza'ya

I

Ahir zaman dağlarının sahipsiz çocukları biz
varoşlardan
köy yollarından
kasaba sokaklarından iniyor
yüzümüzü görmek için gümüşlü aynalara bakıyorduk
baktığımızda yüzü kızarıyordu her aynanın
her adımında ayaklarımız kanıyordu
sırtını dönüyordu tüm kapılar
nedense hiçbir sokak merhabamızı almıyordu
gölgesine sığındığımız ağaçlar bile kovuyordu
ve yaramızı hiçbir tabip sarmıyordu
hiçbir sihir bozmuyordu yazgımızı
çocuk aklımız almıyordu
bütün muskaların lanetimizi sakladığını
ve kahinlere inat
kalbimizin pusulası dağları gösteriyordu
yanımıza düşlerimizi aldık sadece
-başka neyimiz vardı ki-
dağda büyüyen
ve evrene yayılan bir söylencedir gerisi
ömrümüz yollarda, yollar ömrümüzdür artık
kendimizi dağlara
keskin uçurlara
kendimizi rüzgarlara ve sulara vuruyoruz
hoyrat bir kabustan çekerek tenimizi
mavi bir düş ülkesine yürüyoruz
ve mor, toprak kokan
tanrısal çiçekler besleyen güneşin sarılığında
biraz ağu
biraz ölüm
ve reyhan kokan yollardan geçiyoruz

II

cihazlar haber geçiyor
kelimeler, sisli bir ormanda
yorgun bir kervan gibi ağır aksak
kelimeler, bir düşün keskin yüzünü taşıyor
kelimeler, şifresi ölüme kilitli

Ardından
kelimeler, bir düşün yüzünü kanatıyor
ve
usul usul kar yağıyor ellerime

sakın uyuma
ne yaparız sonra bu düş ülkesinde
düşten uzakta
sen orda kar altında ak bir karanfil gibi
biz suskunluğumuzda
boğulmaktan gülüşün kurtarıyor
“sesiniz nerde kaldı?” diyorsun
“nenelerimizin çökük avurtlarında saklı kalan ağıtlarımız için
sesiniz nerde kaldı”
sensizliğe hazır olmayan şahikalara yakarıyoruz
kar taneleri korkularımızı büyütüyor
birbirimizin içine ağlıyoruz

hadi uyuma
seni anlatıyoruz karlı yamaçlara
sığıntı kuşlara
seni kendi toprağında kaçak atlara
bir gülsen yüzümüze yayılacak suretin
bir gülsen
öylesine haşarı ki, hepimizi kahkahaya boğacak
susma
sesini verdik sulara, susarsan sular susacak
bırakma! düşlerimiz kanayacak

cihazlar ağır ağır adını çağırıyor
beyaz bir düştür sevgilin, ardından gidiyorsun
bırakıp bizi karlarla, bırakıp yarım şarkılarla
gidiyorsun çocuk ve dost, asi ve soylu
gidiyorsun bir kaplan yalnızlığında

uyanmıyorum avuçlarımızda ısıttığımız düşten
yiğit bir gülüştür resmin sol yanımda duruyor
beyaz bir yangın büyüyor gözlerimde
ve
usul usul kar yağıyor ellerime

E. Ergin

Abbas Arkadaş'ın P.M.O'da Yapmış Olduğu Değerlendirmedir:

And İçiyoruz ki, Şehitler Ölmez,

İlk büyük kar yağdığında **Seyidırza** Arkadaş'ı ve **Xebat** Arkadaş'ı şehit vermiştik. Daha sonra Mazlum Doğan Kadro Okulu Türkçe Şubesinde, nedenini çok anlayamadığımız, belki de hiç anlayamayacağımız bir biçimde **Argeş** Arkadaş ve onun ardından MDKO Kürtçe 2. Şubede **Botan** Arkadaş aniden hastalanıp şehit düştüler. Şubat ayında DAB kampında **Zamani** Arkadaş, çığ altında kalarak şehit düştü. Yine Özel Kuvvetlerden 6 bayan arkadaş, 20 Şubat günü şehit düştüler. Bunlar; **Zozan, Sarya, Dirok, Çiçek, Nujiyan ve Bengin** arkadaşlardır.

Kış genelde herkesi etkiliyor, fakat belli ki bütün çabalarımıza rağmen tedbirlerimiz yetmedi. Bazı arkadaşlar "uğursuz bir kış" diyorlar. Ağır geçen bir kışın yaşandığı açıktır. Birçok bakımdan zorlayıcı. İnsan, kadercı bir bakış açısıyla ele alınca, arkadaşların söyledikleri gibi anlamlandırmak durumunda kalıyor. Felaket düzeyinde yaşadığımız doğa olayları, belli ki bizim için olabilecek kötülüklerin en kötüsü oldu. Bir ailenin kızı ya da oğlu gitse, dünya o ailenin başına yıkılır. Bu kış, bizim 11 Arkadaş'ımız birden şehit düştü. Besbelli ki dayanma gücümüzü geliştirmemiz gerekiyor. Daha çok, ders çıkarıcı yaklaşarak doğada yaşam gücümüzü ve tedbirlerimizi artırmak durumundayız.

Çıkaracağımız önemli dersler ve geliştireceğimiz tedbirler olmalıdır. Olaylar hiç düşünmediğimiz veya tahmin etmediğimiz biçimde gelişti. Demek ki daha geniş düşünmemiz, dağda yaşamının derinliklerini daha fazla anlamamız gerekiyor. Doğa ile mücadeleyi ve doğa üzerindeki hakimiyet gücümüzü daha fazla arttırmaya çalışmalıyız. Bu tür kazalar, biraz da normali aşacak biçimde gerçekleşiyor. O nedenle olmaz dememek, yaşam üzerinde daha sıkı ve çok yönlü durmak gerekiyor. Vadiler, yüksek alanlarda daha çok riskli oluyor. Ne kadar tecrübeyle ve bazı bilgilerle değerlendirme yapılsa da, doğa sürekli hareket halindedir. Dolayısıyla yapılan değerlendirmeler yetmeyebiliyor. Bir sarsıntı, bir ses veya gürültü, hatta küçük bir etki ile hiç düşünülmeyen olayların yaşanmasına yol açabiliyor. Sonuçlar temelinde yerleşim ve yaşam düzenimizi daha tedbirli kılmamız gerekiyor.

Özel Kuvvetlerdeki arkadaşların yerleşim tarzı daha kolay ve denetimli olabilir, ama aynı zamanda fazla riskli. Bizim için en doğru olan; yaşamda, savaşta ve çalışmada gerillacılıkta daha çok derinleşmektedir. Başkalarına öykünmemiz veya dünyada olup bitenlere bakıp, onları taklit etmek istememiz çok gerçekçi görünmüyor. Bizimki kendimize özgü ve koşullarımıza uygun olmak durumundadır. Zaten Apocu Hareket'in temel karakteri budur. Önderlik gerçekleşmesi, bu esaslar üzerinde olmuştur. Bu nedene, bunun üzerinde yoğunlaşmamız, bizim için daha doğru, gerçekçi ve sonuç vericidir. Bu bakımdan üslenme, yaşam ve hareket tarzımızı yeniden yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor.

Bunu yaparken geri adım atmamak ve ters sonuçlar çıkarmamak önemlidir. Çıkarılacak sonuçlar dağdan, yani sağlam dayanaklardan uzaklaşmayı değil, onlarla daha sağlam ve dayanıklı bir biçimde bütünleşmeyi getirmeli. Daha akıllı, tedbirli ve duyarlı bir sistem ve yaşam derinliği ortaya çıkarmalıdır. Bu konuda yanlış yapmamak gerekiyor. Ters yorumlama, gevşeklik ve duyarsızlık, bu tür felaketlerin yaratıcısı oluyor. Tedbir almaz, ciddi ve duyarlı yaklaşımlarımızı derinliğine geliştirmezsek, bunun gibi hiç de hak etmediğimiz olumsuzluklarla karşılaşabiliriz. O bakımdan yaşam gerçeklerinden kopmamak, çok büyük önem taşıyor. Önderlik, bize hep yaşam gerçeğinden kopmamayı, yaşama doğru yaklaşmayı, onu ciddiye almayı ve duyarlı olmayı öğütledi. Bunları sağlam ilkeler olarak edinmeli ve pratiğe çok yönlü bir biçimde geçirmeliyiz. Çünkü bunlar, bizim pratiğimizden ve halkın uzun tarihi yaşamından çıkartılmış en sağlam insan dersleridir. Onlara büyük değer verip başarıyla yaşamsallaştırmayı her zaman esas almalıyız. Doğru ve özgür yaşamı, insani yaşamı bu yaratır. Yaşanan olaylar, olumsuzluklarıyla birlikte bu gerçekleri bize bir kere daha öğretiyor.

“Doğru öğrenmek, maddileşen ve pratikleşen emeği görmekten geçer.”

Önderlik, Hamza Arkadaş'ın şahadetinde “Görünmez ama hepiniz üzende emeği çoktur” demişti. Bu yoldaşlarımızın hepimiz üzerinde görünür emekleri var. Seydınıza Arkadaş, gerçekten de bir insan canlısıydı. Belki çok uzun süre gözlemlemedik, ama insana hizmet etmek onda bir tutkuydu; hayret verecek kadar hizmete bağlıydı. Xınere'ye gelip giden arkadaşlarımızın yüzde doksan dokuzu üzerinde emeği vardır. Çok kritik bir dönem olan geri çekilme ve değişim döneminde, yani ağırlarımızın ve sancılarımızın çok arttığı, dışımızı

sıktığımız bir dönemde, gerçekten bir güç kaynağı oldu. Emeği, morali ve gece gündüz demeden gösterdiği çabayla birkaç yılda yoldaşlar üzerinde belki de en çok emek biriktiren bir düzeyi yakaladı. Seydiıza Arkadaş, her zaman bu insanlarda cisimleşen yönleriyle anılacaktır.

Zamani Arkadaşla, bazı zorlanmalar yaşanmış olsa da bedeli ağır, ama değerli çalışmalar yaptık. Bu, biraz kaba bir çalışma olabilir, ama üretkendi ve önemli sonuçlar ortaya çıkardı. Aydınlanmamızda, bilgi edinmemizde, süreci derinliğine bilince çıkartmamızı sağlayacak kaynaklar bulmamızda Zamani Arkadaş'ın emeği oldu. Bu, herkes için geçerli olan bir emektir. Böyle bir çalışmayla dağ başında, Önderlik Savunmalarından tutalım, 70-80 adet kitaba kadar birçok yayının kaynak olarak bulunmasını sağladık. Bu kitaplar, hala da bize güç veren temel inceleme kaynaklarımızdır. Eğitimimizi, o kaynaklar üzerinde yapıyoruz. Dolayısıyla görünmez, ama Zamani Arkadaş'ın her birimize değerli bir emeği geçiyor; bizim kendimizi hazırlamamızda cisimleşiyor. Doğru öğrenmek maddileşen ve pratikleşen bu emeği görmekten geçer. Dolayısıyla doğru öğrenebilmeliyiz.

Bayan arkadaşların da eğitim çalışmalarımıza önemli katkıları oldu. Biz okulda tartışma yaparken, onlar küçük bedenlerine sığdırdıkları dev yürekleriyle karda ve tipide bizi beklediler. Bu anlamda, eğitimimizi güvenli yürütmemiz açısından önemli rolleri vardı. Büyük bir fedakarlık ve yüreklilikle zorlukları göğüsleyerek eğitimimize güç kattılar. Bu temelde daha sağlıklı ve güçlü tartışmalar yaptık, kendimizi hazırlamaya çalıştık. Bu da büyük bir emek yoğunlaşması veya emek cisimleşmesi oluyor. Bunu da doğru anlamamız, bu arkadaşları her zaman saygı ve minnetle anmamız gerekir.

Bedeli ağır olan bir çalışma yürütüyoruz. Eksikliklerimiz ve duyar-sızlığımız bu tür sonuçların ortaya çıkmasında rol oynuyor olabilir. Öte yandan büyük cesaret ve fedakarlık gösterilerek bu çalışmaların yapılması sağlanıyor. Yürütülen çalışmaların bedeli hiç de hafif değildir. Parça parça bakınca bireye çok ucuz görünüyor veya kişi fazla kavrayamıyor; fakat toplu ele alınca, daha derin bakınca nelerin bu çalışmada cisimleştiği çok net görülüyor. Esas olan bunu anlayabilmektir. Vicdan budur, doğru bakış açısı budur. Önderliğin istediği militan duyarlılık, tam da bu kavrayışa ulaşmayı ifade ediyor. Bunlar, sağa veya sola saptırılmadan, dosdoğru bir biçimde ve çizgi doğrultusunu anlayabileceğimiz, bize gerçekleri anlatabilecek olgulardır. Duyguysa doğru duygu, bilinçse doğru bilinç, davranışsa doğru davranış bu kadar açık bir biçimde önümüzde duruyor. O nedenle eğitimimizin en güçlü yanı budur. En çok bundan ders çıkartarak

kendimizi hazırlamalıyız; kendimizi örgütlemeli, eğitmeli, pratik ve yaşam karşısında güçlü kılmalıyız. İnsan bencilliğinin girdabından tümüyle çıkabilmeliyiz. Bu değerler, bizi kendi karanlıklarımızdan, insanın içine alındığı girdaplardan çekip çıkartacak büyük ve yüce değerlerdir. Onları doğru anlayacağız, derin kavrayacağız ve iyi özümseyeceğiz. Bu yaşam gerçeklerimizle sağlam bütünleşeceğiz. Bunu yaptığımız zaman, en doğru, tutarlı ve eğitilmiş insanlar haline gelebiliriz.

“İnsanı, yaşamla ölüm arasındaki çelişki terbiye eder”.

İnsanı, yaşamla ölüm arasındaki çelişki terbiye eder. Şu çok iyi anlaşılıyor ki, böyle bir çelişki olmazsa, insani terbiye de gelişmez. Yaşamın değeri, anlamı ve güzelliği de burada ortaya çıkıyor. İç sorgulama, her türlü bencilliği aşma, toplumsallaşma, dayanışma ve sosyalite insanın yaşam ve ölüm çelişkisinden böyle bir sonuç çıkarabilmesiyle, yani yaşam ve ölüme anlam verebilmesiyle oluşuyor. Hayvanlar, bunu içgüdüleriyle yaşıyorlar; insanlar ise akılları, yani anlayış ve kavrayışlarıyla yaşıyorlar. Böyle olunca, yaşamın en anlamlı ve değerli bir biçimde gelişmesine, yine insani özelliklerin her bakımından en derin gelişmesine yol açmak durumundadır. Biz de böyle bir yaşamın sahibiyiz. Bu yoldaşlarımızdan bunu öğreniyoruz. Onlarda, sıkıştığımız her zaman başvurup güç alacağımız bir değer buluyoruz. Bu nedenle doğru sorgulayarak dersler çıkarmak, anıyı doğru özümseyip sahiplenmek açısından çok önemlidir. Bizi insan yapacak, insan olarak derinleştirecek; yaşamımızı güzel, zengin, onurlu ve şerefli kılacak olan, bu noktadaki duyarlılığımız ve derinleşmemizdir. Bu, her türlü insani gelişmenin başlangıç ölçüsü olarak görülebilir. Bu olaylar vesilesiyle bunu da görebilmeliyiz.

Madem insani gelişme yollarını arıyor ve kendimizi eğitmeye çalışıyoruz; o zaman bunu gerçekçi, tam ve bütünlüklü olarak yapabilmeliyiz. Gerçek bir yoldaş olmanın gereklerini, her zaman yerine getirebilmeliyiz. Bir militan veya bir insan olarak, düşünen, kendini örgütleyen ve yaşamına yön veren bir canlı olarak, doğru tutum sahibi olmak, böyle yapmaktan geçer. Bu bakımdan, acı da olsa, yaşadığımız olaylar çalışmalarımızı çok güçlendirdi. Yaşamı nasıl anlayıp üretmemiz gerektiğini bize öğretti; herkes için en temel eğitim ve öğrenim kaynağı oldu. Çalışmalarımız bununla büyük derinlik ve güç kazanıyor. Bu olaylardan çıkardığımız derslerle ve yoldaşlarımızın yarattığı güçle en büyük sonuçları alacağımızı umut ediyoruz. Bunu, önümüzdeki dönemde göstereceğiz. Bu eğitim devrelerimizin mücadelemizin

her alanına katacağı güç ve destek; zorlukları göğüsleme azmi, bilinci, fedakarlığı ve kararlılığı bu gerçekleri ortaya çıkaracaktır. Özgürleşen insanın, özgürleşen kadının baş eğmez dik duruşu ve tatlı gülüşü her zaman gözümüzün önünde olacak ve bize yol gösterecektir. Eğitim devremiz, bu yürekli ve fedakar yoldaşlarımızın yüce özlemlerini gerçekleştirme andı içecek. Başarımız bunun üzerinde şekillenecektir.

“Bu yoldaşlarımız, yaşam ve mücadelede bize her zaman başarı gücü verecekler”.

Çalışmalarımızı bu esaslar üzerinde yürütüyoruz. En ciddi sorgulama, özeleştir, insani olanı tanıma ve kendini bu kötülüklerden temizleme, bu biçimde gerçekleşiyor.

Yürüttüğümüz tartışmaların buradan alacağı büyük bir güç var. Bizi zorluyor olabilir, yaşam karşısında güçlenmek ve kötülüklerden arınmak kolay olmuyor. O bakımdan böyle büyük fedakarlıklardan ve cesareten aldığımız güçle kendi çalışmalarımızı daha başarılı ve sonuç alıcı bir biçimde yaptığımıza inanıyoruz. Onlar, özeleştir ve iç sorgulama yapmamızı kolaylaştırmışlardır. Önderlik zindan şehitleri için “Fedakarlıklarıyla özgür yaşama köprü oldular” demişti. Bu yoldaşlarımız da kendimizi eğiterek düzeltmemizin ve ciddi bir özeleştiriyile çizgi militanı haline getirmemizin köprüsü oldular. Bunu yapmamızın önünü açılar, beynimizde ve yüreğimizde yarattıkları etkiyle bunu gerçekleştirmemizi sağladılar. Bize en büyük güç ve desteği onlar verdiler. Bu temelde en güçlü sonuçların alındığına inanıyoruz. Bundan daha güçlü, etkileyici ve gerçekleri daha yalın gösteren bir durum olamazdı. Bunlar, inkar edilemeyecek, saptırılmayacak veya görmezden gelinemeyecek kadar büyük gerçeklerdir. Bu bakımdan çizginin gerektirdiği sonucu, başarıyla almış olmalıyız. Çıkardığımız derin sonuçlarla nasıl dönem militanı olunacağı sorusunu çözümlemiş olmalıyız. Zaten ulaşmayı hedeflediğimiz nokta buydu. Bu bakımdan yürüttüğümüz çalışmalarla birlikte, yaşadığımız olaylar da bizi daha çok eğitiyor ve sonuç almamızı sağlıyor. Bunu, gerçekleştirdiğimize inanıyoruz.

Bu temelde ant içiyoruz ki, şehitler ölmez. Onlar, doğru yaşamın gerçek sahipleri ve yol göstericileridir.

Zilan çizgisinde fedaileşen ve özgürleşen kadın, doğru yaşamın kendisidir.

Biji Serok APO!

24 Şubat 2003

KAR İZİ

*Yasaklı ülkemin, yasaklı Kürdüydü O,
Bir Kürt sevdasının turnasıydı dağlarda yaşayan
Bilinmezliğe duyduğu genç öfkesiyle
sürdü dağlara sevdasını.
Aramaya koyuldu her yamaçta
Firari kaçakların gelişi gibi
Hangi rüzgar yellerini savurmadı ki !
Düşlerinin başkenti Dersim 'i
Topluyordu denklemini çözülmuş
Çocukluğundan...
Ve ödünç verdiği çocukluğunu
Geri alıyordu yaşam ırmağından*

*Seyidrıza 'ydı
Adı atalarından yadigar
Onlar gibi olacaktı, asil ve yürekli
Sandıkta büyüttü Dersim, torununu
Torun ki; kilitlenen sandığı aradı.
Çok uzaktan, köşelerden
İnce bir fısıltı geliyordu kulağına
Sandığın içinden...
Gömütlerle kilitlenmiş sesler vardı
fısıltıda
Yalnız ona tercüman olanların bilebildiği
Bir de gurbete çıkan hikayeler,
Nereden bilecekti kendisinin bilmececi olduğunu,
sandıktan gelen sesin.
Açmaya yeltendiğinde yıllar sonra sandığı
Anladı
Oydu sandıkta ki, sesin yankısı da O
Sandığın kara yazgısını çizerek yüreğine
Aklında kalan görüntüler
Ve yitirilen çocukluğu için,*

*Dedesinin borcunu ödemek için bir de
Düştü yollara
Yollar sarp ve dikenli*

*Yenilmeden, usanmadan
Korkulu hikayesinde yolların,
Büyüdü Küçük Seyid
Büyüdü düşler sokağı olan çocukluğu,
Yüreği, ruhu büyüdü
Büyüdükçe intikam olmuştu sandığın bir yüzü
Çünkü bir ömrün trajedisini sandığa sığdıranlardandı
Ama nafile!
Ölüm erken çalmıştı sandığın kapısını
Erken gelen ya da hiç beklenilmeyen bir konuktu
Ölüme serilmiş kar,
Kilidi çalmaya gelmişti
Yıllardan sonra bulunan kilidi,
Nasıl erkenden yenik verecekti
Uzun bir boğuşma sonrası
Kilit, kar üzerinde nazlı bir gelin gibi yatıyordu
Nazlı gelin, hüznün dolu yaşam sevdasıydı
Elinde açılan sandıkla
Karın tarihini
Kendi ömrüyle yeniden yazdı...*

Emek Başak

AİLESİNDEN...

Gölüşüne Takıldı Gözüm....

Gece çok uzun, ince ince kar yağıyor, düşen her kar tanesi bütün bedenimi acıtıyor. Ve sen bu beyaz örtünün ardından gülümsüyorsun. İşte, gözüm gölüşüne takılıyor.

Ama biliyorum ki her kar yağdığında ben hep azalacağım, her kar yağdığında yüreğim ezilecek...

Bugün her zamandan daha zorlu geçiyor, bu gece hem çok uzun geliyor hem, de gözüm uyku tutmuyor...

Biliyor musun, ben seninle her gece uzun yolculuklara çıkıyorum. Gözlerine her baktığımda, yaşama bağlılığı ve umudu görüyorum. Düşüncelerinin daha özgür, yalın ve sınırsız dünyalar kurduğuna inanıyorum.

Hani hep derdin ya; “zorlukları başarmak güzel şeydir, insan ne kadar yoklukla karşılaşır o kadar hayata bağlanır”

Ve işte hayatın dünyaya açılan penceresinde duruyorsun. Güzel, umutlu ve aydınlık şeylerden söz ediyorsun...

Ama sen de biliyorsun; her gölüşün, her coşkunun anlamını, her zorluğun taşıdığı bilinmeyenleri...

“Uzaklara daldım, belki de kendi içimdeki uzaklıklara. Gök-yüzünü düşünüyorum, yıldızları, kayan yıldızları... Her kayan yıldızda kaybettiklerimi....”

Oysa sen her kayan yıldızda bir umut var derdin. Her kayan yıldız yeni bir başlangıçtı....

Bu gece kavalın sesi çok uzaklardan geliyor. Ateş yanıyor, sen alevlerin aydınlığında özgürlüğe olan tutkunla dans ediyorsun. Gülümsüyorsun. Ve işte, yine gölüşüne takılıyor gözüm...

Seninleyim. Uzak dağ başlarında, bak halaya durmuş arkadaşlar, işte gitarın ve birlikte söylüyoruz türkülerimizi.

Çocukluğumuz, Munzur’un kıyısında geçen çocukluğumuz ve anılarıyla büyüdüğümüz Seydızra, Şahan Ağa, Bese, bir de DEDEM geliyor aklıma....

Yüreğim yangın yeri gibi . Acıların biriktiği...

*Gidiyorsun
Kelimeler uzayıp
duygular ölüme çıktığı zaman
gitmek gerek belki de...
Ama “gidilecek olan”
çoktan göçüp gitmişse kendinden
ve gidişin
o mülteci kenti kanatacaksa yeniden
Git!
Değil mi ki kaval sesi dolmuş kulaklarına
Değil mi ki yıldız tozu sarmış gözlerine
Git!
Benim için eskimiş uzakları da al yanına
Gittiğinde mutlaka kır çiçekleri topla
Vakitsiz gidenlerin simgesi olsun
Biliyorsun ki
Gelirsen gülen bir çift göz
Dönersen sıcak bir kucak olur karşılayan
Öyleyse git...*

Delal EREN (Seyidrıza Arkadaş’ın amcasıkızıdır)

*Beyaza düşmüş bir
şarkından kalma nota izleridir
yüreğimizdeki pıt pıtlar..
ne vakit bir tıngırtı duysak
hepten sus oluyoruz,
bekleyen oluyoruz
sırt sırta vermiş
iki garip bağlamayı..
Bazen Vefa'da çalışıyorsun
bazen adalara giden bir teknede,
bazen İstiklal'de halay oluyorsun,
bazen çekyatında uyuyan bukleli...
Sonra dudaklarda soluyan ağıt,
canımı yakan bir ağıt...
Ölümü nerene sığdırayım?
Ses yok,
son seans başladı
çal artık buklelim..*

Evin Eren (Seyidırıza Arkadaş'ın kızkardeşidir)

PERPERİKÊ' M

Reê mala cori ser de

Reê mala cêri ser de

Perrêne ra!..

Reê sê kerdêne, axure ra bi teber

Reê sê kerdêne ke ban ra ama war!..

Qı jü caê xo de nefindetêne

Çerxê dewrani bi, perperikê m'

Roca desê Gağani biye...

Nafa taêna qif perra ra!..

Ayne roce kût hewnê maa xo...

“Asmên ra bi.

Reê everde

Reê evero perrêne ra.

Sureta xo gilorê biye xora,

Zê Oli serê xo pişti bi ra “

Natta, botta...

Everde, evero;

Heni asmên de cêrêne ya.

Reyna ke bi semsêr

Ama maa xo ser

Bi hüyaîsa va ke;

-Mesajo ke mi to rê rusna

To homa negure!...

Dıma,

Bi berc, bi berc şî...

Bi astarun miyan ra!

Bi vindi.

Perperikê m' nika wertê astarun dero.

Xo ra evero sê ke

Hao bereqino.

Zê çüta astaranê Mısıri,

Asmên de miqqueremo!..

(Zerre xatirê derezun!.. Zerre xatirê qomê Kırmancı!...)

Zemperiye 2003

Xıdır EREN(Seyidrıza Arkadaş'ın amcasıdır)

Uzun Bir Aradan Sonra Tekrardan

MERHABA!

Hep yazmak istedim, ama biliyorsun bizde işler hep yoğun olur. Daha doğrusu bir türlü yazamadım, tartışamadın. Açıkçası günlüğünü okuduktan sonra yazma kararını verdim. Yetersiz de olsa, bir dönemin güçlü paylaşımları sonrasında yeniden seninle tartışabilmek, insanı sevindiriyor. Seni, hiçbir zaman aramızdan ayrılmış olarak, düşünmedim, düşünmeyeceğim de... Belki de bundandır yazmama nedenim.

Neyse, hepimizin başlangıçlar yaptığı anlar vardır. Hangimiz önceydik bilemiyorum, ama aynı zamanın kuşaklarıydık. Aynı amacı, aynı ruhu paylaşan ve biraz da genç, dinamik olan. Yaşın getirdikleriydi sanırım. Bundandır ki, benzer duyguları hala hissettiğim o günleri, büyük bir özlem ile anıyorum. Birçok ilki yaşadığımız o günleri, hiçbirimizin unutamayacağını ve hep o özlem ile geleceğe yöneleceğimizi biliyorum. Geçliğin o heyecan veren duygularını bilirsin. Çok temiz duygularla, niyetlerle kocaman devrimin yükünü omuzlarımızda taşımaya çalıştık. Kimimiz, gerçekten ağırda olsa, bunu taşımanın onurunu yaşadık. Kimileri ise, altında ezilip kaldılar. Bu yükü sırtlayıp, hep birlikte ülkemizin en güzel yerlerine kadar getirdik ve götürmeye devam ediyoruz. Elbette, ağır ve aksak yol alan bir militanlığımızın olduğunu söyleyebilirsin ki, bunu güncende çok işlemişsin. Bunun acısını, öfkesini derinden yaşadığını duyumsuyorum. Aslında, yaşadıkların birçok özelliğini açığa çıkarıyor. Savaş ile Seyid arasındaki uyumu, değişim ve dönüşümü, kısaca seni, şimdi daha iyi tanıyor ve anlıyorum. Bundandır ki, kavgalarımıza, çelişkilerimize ve çocukça gülüşlerimize, şimdi daha çok değer biçiyorum. Aslında şunu itiraf etmek istiyorum; artık çok fazla anlamı olmayan görüntülerin, yoldaşlığı ve paylaşımları anlamlı kılmadığını, tam tersine daha fazla anlamsızlaştırdığını daha iyi gördüm. İnan bu konuda, bana oldukça yardımcı oldun. Hatırlarsan çok tartışıyor, muzip bir sonla bitse de kavgada dahi ediyorduk; en fazla da sabahlara kadar süren komite toplantılarımızda.

İlk tanıştığımız günü hatırladın mı? Tam sizin kampüsün karşısındaki Süt-İş’de buluşmuştuk. Bana, “Seni bir arkadaş ile tanıştıracamız ve bundan sonra o arkadaşla çalışacaksın” denildiğinde, seni nasıl tanıyacağımı sormuştum. “Hiç merak etme, tanımakta zorluk çekmezsin. Hatta bir bakış da uzun saçlarından anlarsın o olduğunu” dediler. Elinde bir spor gazetesi ve hatırlayamadığım bir meşrubat çeşidi olacaktı. Sanırım, bir de parolamız vardı. Gerçekten de tam söyledikleri gibi oldu; seni bulmakta zorlanmamıştım. İçeri girer girmez, seni tanımıştım. Biraz da şaşırmıştım. Sen de bendeki şaşkınlığın nedenini anlamış olacaktın ki, hafif bir gülümsemeyle, “Evet, o benim” demiştin. Ne bileyim işte, anlayış düzeyim, militanlık ölçülerim, senin gibi aykırı bir Arkadaş’ın sorumlu düzeyde yer alabileceğini, bizimle önemli bir görevi paylaşabileceğini anlamaya yetmiyordu. Çünkü biz dogmatik, sen ise aykırıydın...

Benim de anlamakta zorlandığım, bazen gerekliliklerin, zorunlulukların veya olması gerekenlerin karşısında yaşadığım çelişkiler vardı. Ancak inan, hiçbirimiz zaten yeterli bir anlayış ve yaklaşımda değildik. Bundandır, küçükte olsa, çocukça kavgalarımız oluyordu. Ama, onlar bile çok güzeldi. Zaten bizi var eden de bu değil mi? Hem sistemle hem de kendimizle yürüttüğümüz savaşım, bu güzelliği doğurmuyor mu? Bazen acı çektiğimiz, bazen mutlu olduğumuz, bazen de başaracağımıza dair inancımızı yitirmek üzereyken, kendimizi yarattığımız savaşımdır...

Neyse, kaldığım yerden devam etmek istiyorum.

Taksim’deki Der-Saadet’i hatırlıyorsun değil mi? Senin bizi götürdüğün ve ilk komite toplantımızı yaptığımız yer. Senin gibi, biz de orayı çok sevmiştik. Yine, komitemize müdahale güç olarak katılan Soro’yla ilk tanıştığımız yer orasıydı. O gün biraz kırılmış gibiydin. Ee... Soro da, adeta ‘artık ben varım’ diyen bir duruş içerisindeydi. Açık söyleyeyim, ben de çok fazla memnun olmamıştım, ancak ne yapabilirdim ki! Olsun, çocukça olsa da, politik yaklaşımların tek engellemediği şey, yoldaşça ilişkilerimizdi. Parasız, evsiz, uykusuz kaldığımız onca günün elbette bir anlamı ve değeri var. Yaşanan tüm yetmezliklere rağmen o günleri unutmuyor ve özlüyorum....

Hatırlarsan, örgütsel anlamda da oldukça zorlanmıştık. Kendimizce Türkiyelileşme, kitleselleşme, hatta legalleşme sürecine denk bir örgütlenmeye, çalışma tarzına kavuşmaya çalışıyorduk

ki, Önderliğin de gençliğin önüne koyduğu temel perspektif bu şekildeydi. Algılama, kavrama düzeyimiz önümüze konulan bu görevler için, yeterli olmuyordu. Parti ve Önderlik Gerçeğini, gerçek anlamda tanımadığımız için, söylenileni uygulama noktasında kararlı olsak da kendimize göre mücadele yürüttüğümüz ve gençlik duygularıyla katıldığımız bir süreç olmuştu. Yine dönüp baktığımda, yaşadığımız sürecin, bugün yeni yeni attığımız adımların oluşması için önemli bir zemin olduğunu görüyorum. Gerçekten başlatılanlar, ilk ve önemli adımlardı. Mesela, şimdi her şey çok net. Her şey, Demokratik esaslar temelinde yürütülüyor. Oysa o günlerde biz, bir slogan üzerine dahi saatlerce tartışmak zorunda kalıyorduk. “Acaba olur mu, olmaz mı? Hangisi süreci karşılar.. vb” gibisinden sorularla bütün bir geceyi, tartışarak geçirebiliyorduk. Yine duruşlarımız da arada kalıyordu. Gündüz legal, gece illegal olmakla kalmıyor, legal eylemlerde illegal takılıyorduk. Yani kısacası, Yurtsever Gençlik ismini resmi kılıncaya kadar, iki tarz arasında bocalayıp durduk. Aslında çok zorlansak da başardık değil mi? Doğrusu, az tartışma yürütmedik hani. Bu arada, sahil kenarındaki eylem tartışmalarımızı hatırladın mı? İlginç fikirlerin vardı gerçekten. Bu konuda yaratıcıydın, ama yine de reddedildin; çünkü aykırıydın...

Eylemler, örgütlenme, Yurtsever Gençlik, dernekleşme, legalleşme derken, bir yılı birlikte kurtarmaya çalıştık. Tabii, Raperin'i Rojen'i ve Soro'yu da unutmamak gerekir. Sana bir şeyi daha hatırlatayım mı? Bakalım hatırlayabilecek misin? Yine, uzun süren komite toplantılarımızdan birisiydi sanırım. Siyabend'in evine gitmiştik hani. Bu defa kendimizi ele alacak, birbirimizi değerlendirecektik, sanırım hatırladın. İşte o gün, sen yine her zamanki gibi uzun uzadıya ta çocukluğundan başlamış, hatta dedenle olan ilişkilerini, seni nasıl balığa götürdüğünü, seninle nasıl ilişkilendiğini anlatmaya başlamıştın ki, ben dayanamayıp sözünü kesmiştim. Sen anlatırken çok sıkılmış, uyumuş, hatta seni eleştirmiştik. Bunun kendini çözümleme düzeyini gösterdiğini, şimdi daha iyi anlıyorum. Fakat yine de öyle bir anlatıyordun ki, sıkılmamak mümkün değildi. Dayanamayıp, hep birlikte gülmüştük. Her şeye rağmen anlatmaya ve bizi de dinlemeye mecbur kıldın sonunda. Yine aykırı olduğunu söyleyeceğim, çünkü gerçekten öyleydin...

Taksim'de tuttuğunuz dernek yerini biliyorsun. Şirin, ama çok masraflı olan o harabe binayı,nasıl yaşam alanına çevirdi-

ğimizi, en iyi sen bilirsin. Belki hepimiz çok uğraştık, emek harcadık, ama hiçbirimizin gayreti senin gösterdiğin çaba kadar olmadı. Orası senin eserin. Şimdi orası, çok büyüdü biliyor musun? Gençlik merkezi oldu adeta. Sosyal ve kültürel anlamda bir çok etkinlik yapılıyor. Anlayacağın, amacına ulaştı sayılır. O dönem yapmak istediklerin, gerçek oldu. Bu da seninle bizim aramızda olan, önemli bir farktı. Çünkü sen, aykırıydın yoldaş ..

Neyse, senin dernekte olduğun süreçlerde, biliyorsun hepimiz ayrıldık. Kimisi tutuklandı, kimisi kaçtı, kimimiz de artık profesyonel katılım kararını vermiştik. Seninle o dönem birlikte olmadığımızdan dolayı, yaşadıklarımızı biraz anlatmak istiyorum. İlişkilerimiz, farklı şekillerde olsa da geliyordu. Haberlerin geliyordu. Çoğunlukla Kuto'nun aracılığıyla bilgileniyorduk. Sanırım hem Kuto hem de Devrimle çelişkilerin varmış. Neyse bu tür şeylerin olduğunu sen de biliyorsun. Yine zorlanmış ve zorlamışsın galiba..... Olsun, önemli bir çalışmayı yürütmüş, epey büyötmüşsünüz derneği. Bunu duyunca, çok sevinmiştik. Biz ise, o süreçlerde kimimiz bir arada, kimileri de eğitimdeydi. Çıktıktan sonra, senin de gelebileceğini hiç düşünmemiştik. Zaten hakkında farklı tekmiller veriliyordu. Bundan olsa gerek, gelebileceğini hiç düşünmemiştik. Tabii bizimkisi yine, her zamanki gibi kocaman bir yanılgıydı. Hatırlıyor musun, bize “Diplomamı aldıktan sonra, aileme gösterip katılacağım” demiştin ve dediğini de yaptın. Hepimizi şaşırtsan da yine, aykırı davrandın.

Seninle Parti'de karşılaştığım günü hatırladım. Sana, Parti evinin kapısını ilk açan ben oldum. Yine herkesten habersiz çıkış yapmıştın. Tesadüfen bulunmasaydın, belki de geri gidecektin. Seni karşımda gördüğümde, çok şaşırmıştım. Saçlarını kesmiştin. Çalışmalardayken, senden ısrarla saçlarını kesmeni istemiştik, ama emek harcadığını söyleyerek, bir türlü kesmeye kıyamamıştın. Bu defa, neden kestiğini anlayamadım. Yine de yakışmıştı.

Evet yoldaş, çok fazla konuşmadan ayrıldın. Oysaki, konuşmayı çok istemiştim. Ancak şaşkınlığımdan mı, yoksa sana karşı önyargılı davrandığımdan mı bilemiyorum, ama konuşma cesareti gösteremedim. Katılmana, gelmene sevinmiştim, fakat bunu paylaşamadığıma da üzölmüştüüm. İnan, bunun burukluğunu halen yaşıyorum.

Ondan sonrasını, sen de biliyorsun. Sonunda, ortak özlemimiz olan ülke topraklarında buluştuk. Seni ve diğer arkadaşları görmek, dünyanın en güzel duygusuydu. Aynı duyguyu, senin de yaşadığını biliyorum. Çünkü sen, her zamanki gibi yoldaşça sıcaklığınla karşılamıştın beni. Hastanede karşılaşmıştık. Zorla dişime bakmak istemiştin. Tabii benim, senden daha fazla inatçı olduğumu bilmiyordun, sonunda ben kazanmıştım. Sen de “Umarım birkaç yıl sonra gelir, bu sandalyeye oturursun” demiştin. “Evet Seyid, şimdi dişim ağrıyor, dişime bakar mısın?”

Aslında daha anlatmak istediğim çok şey var. Ama ayrıntılar çoğu zaman hatırlanamayabiliyor. Asıl özün, ayrıntı dediğimiz o kesitlerde saklı olduğuna inanıyorum. Ancak bana ne oldu, ben de bilmiyorum, ama onları hatırlamakta güçlük çekiyorum. Böyle tartışıkça, hatırlamaya başlıyorum. Epey oldu değil mi? Senin hep özlediğin yoldaşları ve paylaşımları, inan ben de çok özledim.

Şu anda dinlediğim müzik bile, bana seni anlatıyor. Senin de sevdiğin bir isim. Bilirsin YCK'lilerin çoğu sever Ciwan'ı. En çok da eski parçalarını. Hani bir söz vardır; “Her parçanın insanı götürdüğü anlar ve yerler vardır” diye. Gerçekten de şu anda dinlediğim müzik ile o günleri yaşıyorum. Sahi ya! Senin de güzel bir sesin vardı. Üstelik güzel çalardın. Bir şarkı söylesene, belki ağrıyan dişimi hafifletir. Dişim ağrıyor, dişime bakar mısın. Evet yoldaş, dişim ağrıyor... Dişime bakar mısın!...

Hayır, hayır vazgeçtim, ağrıyorum. Bakmana gerek yok. Sadece biran için bile olsa, seni beyaz önlüğün içinde görmek istedim ondan. Beyaz gömlek, dişler ve kar.... Tuhaf ama, hepsi neden beyaz? Beyaza tutkun muydun bilmiyorum, ama sen beyazdın. Berraklığın, saflığın, sadeliğin, doğallığın rengidir beyaz... Senden çok uzak değil bunlar, biliyor musun? Hem Önderliğin, PKK militanlığının da özü, bu değil mi? Bence, hepsini topladın kendinde; bu da yetmedi, hep vermek istedin, almak isteyenler için. Ve almayanlara inat...

Bir dahaki sefere görüşmek dileğiyle, en içten sevgilerimle kucaklıyorum.

Berwar LÊGERİN

RAHAT UYU OVACIK GÜLÜ !

Birileri “yaşamı”

Mezar taşlarına

Doğum ve ölüm tarihleri arasına

Sığdıracak,

Ama ölümsüzleşenler için

Her şey yeni başlamaktadır.

Mezopotamya; bereketini ve nimetlerini kendi evlat-larından hiçbir zaman esirgemeyen kutsal cennet. Her yıl olduğu gibi bu kış da kalın-beyaz örtüsüne sarılarak, derin bir uykuya dalmıştı. Sözünu bahara vermiş, umutlarını da bizlere teslim etmişti. Her şey, ilk kar tanesinin yere düşmesi ve ardından bir diğerinin gelmesiyle başlamıştı. Sonu gelmeyen doğayla yaşam mücadelesinde, yeni bir aşama ve yeni bir sınav gerillanın önünde duruyordu. Gerillanın o yıl yaşadığı kış sınavının acı-tatlı anıları, hafızalarımızdan kolay kolay silinmeyecek.

Kardan mevzilerimizi yeni bitirdiğimiz ve günlük hazırlıkları tamamlandığımız bir anda, kara haberi almıştık. Yeni bir yıla girmeye birkaç gün, birkaç adım kalmıştı. Başta inanmadık. Çevremde seni tanıyan o kadar çok arkadaş vardı ki, onlara gidişini söylemek inan hiç de kolay olmadı. Hepimiz, bu kışın zorlu geçeceği noktasında hem fikirdik, ama başında senin yer aldığın bir şehitler kervanını uğurlayacağımız hiçbirimizin aklına gelmedi. Kara kışın birilerimizi alıp götüreceğini, bahara çıkış için, bedel istediğini anlamakta geciktik.

Aynı gün, arkadaşlarla etrafında sıralandığımız ateşin başında, senin anılarını ısınmaya çalışmıştık. Hafızamı biraz zorladıktan sonra aklıma ilk olarak, İstanbul’da içerisinde yer aldığın öğrenci gençlik çalışmalarındaki görüntün geldi. Birbirimizi fazla tanıımıyorduk, yeterince sohbet de edememiştik, ama simanı da kolay kolay unutmamıştım.

İstanbul!

Güzelliği ile tarihi kıskandıran, fetihlerin baş adresi. Bir yanıyla anlaşılamayan ve büyüklüğüyle insan oğluna meydan okuyan yedi tepeli bir şehir. Bağrında milyonları buluşturan, sahiplerini arayan ve nice Seydırıza'ları daha kucaklayan memleket.

Hepimize olduğu gibi İstanbul, sana da farklı şeyler çağırıyordu. Peki ne işimiz vardı oralarda? Ve hangi rüzgarlar savurmuştu bizi? Kimilerimiz ailelerimizle, kimilerimiz de tek başına gelmemiş miydi bu koca diyara? O günleri düşündüğümde, "Hangi renkler yoktu ki aramız da" demekten kendimi alamıyorum. Farklılıklarımız olmasına rağmen, aramızda ortak bir dil kullanıyorduk. Dilimiz, gençliğin dili olur da arayışlar aynı olmaz mı? Arayışlarımızın sonunda, ortak bir amaca yönelmiştik. Amaç ise, namuslu bir kavgada onur sahibi olmaktı. Sen ise, adını da aldığın Seydırıza'nın ellerinden, Dersim'den yollara düşmüştün.

Ve Dersim!

Yukarı Mezopotamya'nın en yukarısında, kapısı gümüş, kendisi altın Dersim. Çağlara tanıklık etmiş, ihanete inat isyanlarıyla nam salan direniş kalesi. Tapınakları olmayan, kapılarını tanrılara kolay kolay açmayan Dersim. Alabildiğine yeşillik, dört bir yana uzanan dağlarıyla ülkeden bir parça. Geçit vermeyen kayalıkları gibi başı dik insanların ve Munzur suyuyla yıkanan çocukların ülkesi. Kartalların ise yuva kurup, özgürlüğe yorulmadan kanat çırttığı, koyaklarında kekliklerin hiç eksilmediği bu coğrafyayı fazladan anlatmaya ne gerek var ki.

En son ailenle tanıştım. Mezarını ziyarete gelmişlerdi. Bizlere, senin ne kadar akıllı ve uslu bir çocuk olduğunu anttılar. Gülizar anayı, bir kez dahi üzmemişsin. Seni, her anlatışında bizlere sarılıyor, ay ışığı altında sıralanan Şekif silsilesine bakıyordu. Onlar da sensiz geçecek yıllara, şimdiden alışmaya çalışıyordu. Seneye yine geleceklerini söylemişlerdi. Hele yanımdan zafer işaretleriyle öyle bir ayrılışları vardı ki, mutlaka görmeni isterdim. Dilimizin döndüğü kadar biz onlara Seydırıza'yı anlattık, onlar da bize Savaş'ı. Çevredeki insanlara karşı saygılı ve sevecen duruşunun mayasını demek ki, o yıllarda almışsın. İstanbul'un çeşitli yerlerinde kalmışsın. Büyümüş ve doktor olmaya karar vermişsin. Kafana koyduğun bir işi de bitirmeyene kadar rahat da olamazmışsın. Kürt-Alevi çevrelerinin mesken tuttuğu Gazi mahallesinde ise, sen anılarınınla beraber halen dillerdeymişsin. Yer Gazi olur da kıvılcımlar çıkmaz

mı zihinlerde? O günler, seni alıp sarmalamış ve bu doruklara kadar getirmiş. Bir yandan tarihe “Ben de varım” diyen bir halkın direnişi, öte yandan Aleviliğin öğretileri arasında gidip gelen olgunlaşma dönemleri geçirmiş ve hep farklılıklarınla göze çarparmışsın. Sizin gençler, sazi alıp söz eyleyen, sen bir eline gitarı alıp umudun sesi olmayı kendine yol eylemişsin.

98 yılı, düşman yönelimlerinin içte ve dışta, hızından bir şey kaybetmeden devam ettiği bir yıl olmuştu. Sen de bu yıllarda öğrenci gençlik çalışmalarına katılarak, özgürlük mücadelesine katkı sunuyordun. Başlangıçta yaşadığın amatörlüğü, kültür merkezi çalışmalarına katılarak ve çeşitli sorumluluklar altına girerek çok çabuk aştın ve artık kabına sığmayan bir cıva oldun. Ve arayışların en soylusuna yöneldin. Yanına aldığın umudun sesini, yoldaşların sesine kattın. Seni bir kez de ‘98’de protesto amaçlı gerçekleştirilen korsan bir gösteride görmüştüm. Dedim ya, simanı kolay kolay unutmamıştım. Daha sonraları diğer arkadaşların yanındayken, uzaktan görüyordum seni. Çalışma tarzından dolayı, bir araya gelemedik, gelemezdik. Asıl tanışmamız ise, yıllar sonra olacaktı.

2002 Haziran’ında, Ortadoğu’nun orta yerinde, kavgalar bir yandan kızışıırken, bir yandan da ortam sakinliğini koruyordu. Xinere’de ise, otlar sararmış, öğlen sıcaklığı kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. Diş tedavisi yapmak için, Xinere hastanesine doğru yol almaktaydım. Ne tesadüftür ki, beraber yol aldığımız arkadaş, bana seni anlatıp, seni mutlaka bir yerlerde görmüş olmam gerektiğinden söz ediyordu. Gerilladaki ilk karşılaşmamız, bu hastanede olmuştu. Yüz hatların sanki biraz değişmişti, ama seni hatırlamada fazla gecikmemiştim. Sordüğüm soru karşısında, verdiği cevap da karşılığını bulmuştu. Ve sonrası, ardı sıra gelen sorularla perçinlenen yoldaşlık duyguları ile doldu...

Bana, son üç-dört yıl boyunca neler yaşadığını anlatmıştın. Parti’ye katılışından Yunanistan’daki günlerine ve hatta doktorluk mesleğine tekrardan nasıl başladığına yönelik ayrıntılı bir tablo çizmiştin. Yanına gidip geldiğim süre zarfında dikkatimi en çok çeken şey ise, yaşamında yarattığı sistemlilik olmuştu. Sahip olduğun bilgileri paylaşmada, hiç de cimri değildin. Yanına aldığın ve gözüne kestirdiğin arkadaşları, pratisyen doktor yapmaya çalışıyordun. Hayatının bu kesitinin anlatımını da öğrenci-

lerine bırakıyorum. Cömertlik ve bir çok konuda sağladığın güvenilirliğin göze en çok çarpan özelliklerindendi.

Halkçı bir insandın. Bir çok mektepliden seni daha farklı kılan yönün buydu. Kaldığın hastane, arkadaşlardan tatalım, köylüsüne, kaçakçısına, tüccarına kadar her kesimden hastanın uğradığı bir yer olmuştu. Sense, yorulmadan, bıkmadan, işine olan bağlılıkla şifalar dağıtıyordun. Bir yandan da çevrende olan bir çok gelişmeden kendini, böyle haberdar kılıyordun. Bir keresinde, bu koşuşturma içerisinde zorlanıp-zorlanmadığını sorduğumda da aldığım yanıt, anlamlı bir tebessüm olmuştu. Hayvanlara olan ilgin ve çevrendekilere gösterdiğin dostluğu kaldığın hastane bahçesinde görmemiz mümkün oluyordu. Bahçeye kimlerin emeğinin geçtiğini söylemeye ne hacet. Tüm bunların yanı sıra, arada bir şiir yazdığını ve zamanın olduğunda gitarını çaldığından bahsetmiştin. Demek ki yoğun bir çalışma ortamında dahi kendine de zaman yaratabiliyordun. Böylece, kendini sanat ruhundan da mahrum bırakmıyordun. Unutmadan! Yayınlanan bir broşürde, çocuklara ilişkin bir yazı okudum. Çocuklara karşı olan sevginin ne anlama geldiğini ne zaman keşfetmiştim biliyor musun? Kenda Kole vahşetinde, dört yaşında şehit düşen küçük Beritan'dan bahsederken bakışlarındaki ifadede görmüştüm. Şimdi, küçük Beritan ve daha niceleri ile berabersin. Ama şunu da bilesin, çocuklara ilişkin düşüncelerin ve onlara ilişkin acilen yapılmasını gerekli gördüğün her şey, zihinlerimizin bir köşesine kazınmış durumda. Çünkü yeni dönem öğretisinin bir ilkesi de buna dönük. İlişkilerinde koruduğun düzey ve samimiyetin adıydı yaklaşımlarında sergilediğin içtenlik. Seçici olmadan tüm yoldaşlara kucak açman ve el uzatman, seni kaldığın alanda kısa sürede tanınan bir arkadaş yapıvermişti. Hastaneye ilişkin nerede bir soru sorsak ya da bir konu açılrsa, olduğu gibi Seydıra karşıma çıkardı.

Kadro eğitimi döneminde, çeşitli törenlerde, anmalarda ya da görev için hastaneye gidiş-gelişlerde, seninle tekrardan görüşme imkanımız oluyordu. 14 Temmuz anmasının yapıldığı ve geç saatlere kadar uzadığı o akşam yeniden görüşerek, arkadaş topluluğuyla özlem gidermiştik. Son olarak beraber çektiğimiz fotoğraflar ise, hiç elime ulaşmadı. Tıpkı senin sessiz ayrılışın gibi.

Yaz mevsimi sonlara doğru gittiğinde, senin bile belki sayısını hatırlayamadığın hastalarından birine yirmi gün sonrası

için bir randevu vermiştin. Bunun, son görüşmemiz olacağı aklımın ucundan bile geçmemiştir. Devre sonrası son düzenlemelerle beraber, özgür alanlara gitmenin heyecanıyla sırtımızda çantalarla anıları belleğimizde kalan Xınere zozanlarına bir kez daha bakarak, yönümüzü Xakurke'ye çevirmiştik. Yol üzerinde karşılaştığımız arkadaşlar ile sana selam gönderdik. Selamım ulaştı mı bilmiyorum... Seni andığımız o akşam, zaman epeyce ilerlemişti. Son közü de karıştıktan sonra, kendimizi yeniden doğacak günün kollarına bırakıverdik.

Ve sen Ovacık'ın asi evladı!

Beyazların içinden çıkarak, "Onbinler"ın yanına gidişinden bu yana coğrafyamızda çok şey değişti. Senden sonra,yazdığın şiirleri ve denemeleri okudum. Geleceğe olan inancın, tüm insanlığa ve yoldaşlara verdiği değer, senin kaleminden dökülen mısralar ve satırlarda olanca sadeliğiyle göze çarpıyor. Bunları, paha biçilmez bir miras olarak saklayacağız. Heyecanımızı, sizlere nasıl cevap olunması gerektiğini belirten Önderliğin belirlemesinden alıyoruz: "Anılarınızı yürekten yaşatarak ve fethedilmeyen bir enginlik bırakmayarak yaşayacağız."

Daha çok şey yazmak istedim, ama bazı şeyler vardır ki, kolay kolay yazıya dökülmüyor. Dökülse de, istendiği ölçüde olmuyor ve dolayısıyla fazla bir anlamı kalmıyor. Onlar, ancak yürekten yaşanmayla bir anlam kazanıyorlar. Arkandan ağlamadık, çünkü gözyaşımız içimize aktı ve sarsılmaz değerlerimizin harcına karıştı. Biz de yaşam, böyle başlar ve sonun olduğu yerde, yeni bir başlangıç olur. Önderlik Öğretisinde, şehitlere yaklaşım budur.

Uzaklar, her ne kadar seni yanında tutsa da sen, hep bizim yanıımızda olacaksın. Yönümüzü bir kez daha Kuzeye çevirdik ve sizlere olan bağlılığın gücüyle adım adım yeni atılımlara doğru ilerliyoruz. Ve biliyoruz ki, gözleriniz bizim üzerimizdedir. Tüm şehitler anısına, saygıyla önünüzde eğiliyor, davanızın takipçisi olacağımıza dair söz veriyoruz.

Sen rahat uyu, Ovacık gülü!

Haki Amanos
07.08.2003

ÖZGÜR GÜLÜŞLÜ ÇOCUĞUN ANISINA...

Seydırıza Arkadaş;

Otuz Haziran'dayız ve Zilan Arkadaş'ın anısına birazdan seni ziyaret edeceğiz.

Bir arkadaş, "Heval Azad, şehitliğe gitmeden önce, Seydırıza Arkadaş'ın mezarına koymak için çiçek toplamayı unutmayalım. O, hep elinde çiçeklerle gelirdi." diyor.

Evet...

Sen; hep elinde çiçeklerle geliyordun.

Biz ise yeleğimizin iç cebine koyuyorduk çiçeklerimizi. Belki de farkımız buydu, kaygısız çocuk.

Seni böyle yazmak gerek; hissederek. Sadece düşünerek yazmaktan daha çok doyuruyor insanı. Zaten seni bu sefer, biraz daha fazla yaşamak için yazıyorum bu birkaç saatte.

Seni ziyaret etmeden bu birkaç saat öncesinde biz, şiirlerine hislerini yediremeyen şairler gibi olamayız Seyid. Olmakla-olunmalı arasındaki köprüde beklerken bile.

En son anneni mezarına getirirken ağlamıştım, onunla beraber.

Ve...

Bu sefer saklamamıştım göz yaşlarımı. Belki gülüyordun bana o "kış kış"larınla toprağın altından,

"Sen ağlıyorsun heval" diye.

Ama artık göz yaşlarımı saklamadan ağlayabiliyorum tıpkı, senin içten gülüşün gibi.

Ama neylersin...

Artık farklı boyutları yaşayan dostlar olduk. Taksim'de Alternatif Kültür Merkezi'ndeki tanışma ve Xınere'de sen toprağın altında, ben biraz daha altında olan bakışma... Ne de çabuk geçti bu altı yıl, su gibi aktı, ama iz bırakarak.

Hatırlıyor musun? Sen AKM açılışında gitarla "Roj baş gerilla'yı çalıyordun, ben "Koçek" atıyordum. O zaman tanış-

mıştık. “Xece”yi söylüyordun. Ne kadar güzel sesin vardı. Gitarın yumuşak sesi gibi, senin sesinde içtendi. En güzel de Zazaki parçalara gidiyordu sesin. Gitarın her zaman ve her yerde yanında oluyordu ve çaldığın da, biliyorduk ki sen de bir duygu yoğunlaşması vardı. Şarkı söylemek, ifade edemediklerinin notalara dönüşmesiydi ya da gitar çalmak. Sanat sen de bir meslek değil, ruhunu doyurma ve onu yansıtma alanıydı. Sen, doğal bir sanatçıydın. Bir sanatçının en vazgeçilmez yönü arayışçılığı değil midir? Senin bütün yaşamına damgasını vuran bu arayışçılıktı. Bu, hiçbir zaman sıradan bir duruşun sahibi olmamanı getirdi. Hep farklı oldun ve bu yönünle zengin kıldın bulunduğun yerleri. Tek renge alışmış zihniyetleri adeta zorluyordun. Bu yüzden ilk katıldığın YCK çalışmalarında oldukça zorladılar seni. Çünkü sen farklıydın. Uzun saçlı, top sakallı ve sırtında gitarı olan bir militan, kafalardaki tüm kalıpları yıkıyordu. Benzeri nedenlerle gençlik örgütümüz, o dönem çok daraldı. Oldukça dar yaklaşıldı, ama sen bunlara rağmen mücadele içinde yürümeye devam ettin. Çünkü bu da bir “gerçeklikti” ve işimiz gerçekliklere rağmen onları zorlamaktı. Eğer buna solculuk denilecekse, sen en solculardandın. Varlığın, salt biçimde sınırlı kalsaydı bile tüm dogmatik yaklaşımları zorluyordu. Çünkü sana göre duygular değil, onlardan kaçmak, utanmak zayıflatıyordu insanı. Senin kültür şekillenişin ve arayışçılığın adeta bir kimliğe bürünmüştü. Ama tüm zorlanmalara rağmen ısrarcı bir yürüyüşün sahibi oldun. Ne dar yaklaşımlara göre kendini ayarladın, ne de mücadeleden vazgeçtin.

Gençlik coşku doludur, duygusaldır. Bazen bundan dolayı bir ikilemi bile yaşadın, fakat sen hiçbir zaman gençlik duygularını mücadeleden vazgeçme gerekçesi haline getirmedi. Onu da mücadelenin bir parçası haline getirdin. Onunla beraber çıktın bu yürüyüşe ve aslında bizim toplumsal gerçekliğimiz açısından bu da bir mücadele gerekçesiydi. Sen bunun doğallığında, bilincindeydin. O yüzden seni, o kalıplara vurmak, onlarla değerlendirmek imkansız.

Aslında, gerçekte hiç kimse gençlik dönemlerinde o kalıpları içten kabullenmiyordu. Ama duygusal katılma ve biçimde radikal görüntü verme kaygısıyla tam tersi davranış sergileniyordu, herkes birbirine bunları dayatıyordu. Böylece devrimci-militan havasının estirildiği sanılıyordu. Bu, sorgulama ve onun üzerinden bilinç düzeyini geliştirme gibi önemli ve uzun vadede

kişiyi yürüten bir duruş değildi. Ancak abisini taklit eden bir çocuğa benziyordu gösterilen yaklaşımlar. Yani bir önceki kuşaktan direkt devr alınan zihniyetin bir yansıması olan ciddiyet pozları, kendi gerçeğine yabancılaşma pahasına sergileniyordu. Ama bu, asla bir devrimci tavrı değildi.

Sen de ise, bunları görmek imkansızdı heval. Hem derin bir sorumluluk bilinci, hem de kendi gerçeğin üzerinde gelişmek için güçlü bir ısrar, seni özgür kılan yönlerindi.

Özgürlüğü sloganlaştırarak değil, onu yaşayarak mücadelesini vermenden ileri geliyordu. Bunu, zorlayan anlayışlara rağmen bir sanatçı inceliğiyle ortama yansıtılabiliyordun. Hem de mücadelenin en kızgın süreçlerinde ve örgütümüzün bunun etkilerini en keskin yaşadığı bir dönemde olmamıza karşın. Önderlik, “Demokratik gençliği geliştirin” diyordu, 97 yılında. Oysa bu anlaşılmamıştı ya da bunu anlayacak düzeyimiz yoktu. O yüzden gittikçe örgüt daraldı. Tasfiyeciler, o zaman bunun tam tersini dayatıyordu. Zaten daralmanın nedeni biraz da onlardı. Yani Önderliğin stratejik bir gereklilik olarak geliştirmek istediğini, onlar taktik düzeyde boğuntuya getiriyorlardı. Zaten sonunda koptular. Gençliğin o coşkusunu ve en iyisini bilinçlerin yoğrulmasından ziyade, onun enerjisini sadece ses getirecek bir araç olarak görme yanılgısı vardı. Dolayısıyla gençliği bir olgu olarak stratejik yaklaşım sergilenemedi. O zaman sen ve birkaç arkadaş, ‘Demokratik Gençlik Derneği’ni kurdunuz ve en geniş kesimlere açıldınız. Kendinizi daraltmadınız. Zaten karakter olarak ilişkide tek tip kişilikten ziyade, geniş bir yelpazeye açılma yönün seni, mevcut olanı aşmaya yönelik bir arayışa sürüklüyordu. Demokratik gençlik çalışması, bu yönüyle senin demokratik kültürünle de birleşiyordu.

En önemlisi, kültürel olarak bazı yönlerin sende kişilik özelliği haline gelmesiydi. Hiçbir resmi örgüt kuralı veya üstten verilmiş düşünce, insanın duruşunda, kültür yapısının şekillendirmesi kadar etkili olmaz. Bu da kişinin mentalitesine bağlıdır. Bunun farkına varamamış bireyler, sağlıklı bir yürüyüşün de sahibi olmaz. Bazıları vardı hatırlıyor musun?

Gençliğin ilk coşkusuyla kendini sorgulamaz, kendi gerçeğini yadsıyarak farklı bir biçime girerdi. Bir dönem oldukça radikal görünür, kendini bastırırdı. Fakat kısa bir süre sonra çelişkileri yoğunlaşınca ortamdan kopar, gençlik ortamımızın içindeyken bastırıldığı duygularını en çirkin ve dağılmış bir biçimde,

savrularak yaşırdı. Bu anlayış, örgüt ortamında da kendini yeniliğe ve hoşgörüyeye en fazla kapalı tutan anlayıştı. Halbuki çizgi mücadeleciliği, onunu gerekçelerini gerçekten bilince çıkararak, gereğini yerine getirenlerin yapabileceği bir iştir.

Şu anda mezarının başındayken ve senin de çok sevdiğin senin diğer ucunda yatan şehit Botan Arkadaş'ın mezarına bakarken, siz iki yoldaşın gençlik mücadelemizde birer sembol olduğunuzu vurgulayarak belirtmek istiyorum.

İkiniz de gençlik çalışmaları içerisinde farklı renklerdiniz. O, ateşli ve yerinde duramayan, kıpır kıpır bir gençti. Sen ise, kültür ve bilinç düzeyinle arayışlarının sürüklediği bir entelektüel.

Farklılıklarınız sizi ayırmadı. Bilakis sonsuza dek beraber kıldı, bu bir parça özgür toprağımızda. Bu topraklar, sizi kutsadı ve ortak amaçlara sahip farklılıkların birlikteliğinin sembolü oldunuz. Hem de güçlü bir sevgi ve vefa bağlılığıyla.

Babanı, mezarının başında fazla ağlamasın diye, Botan'ın mezarına götürmüştüm. Senin onu daha önce, fotoğraf çektiirmek için eve götürdüğünü söylemiş ve daha fazla ağlamaya başlamıştı. Oysa teselli için götürmüştüm onu. Onlar, her şeyde, her yerde seni arıyorlardı. Senin kokunu. Bana bile sarılırken sanki seni kucaklar gibi sımsıkı sarılıyorlardı. Annen beni değil, bendeki seni öpüyordu. Ben ilk defa sevinerek bir nesne oldum, seninle onlar arasındaki sevgi akıntısını sağlamak için. Çok bağlıydılar sana.

“Adını Savaş koymuştuk, kardeşininkini ise Barış. Oysa onlar, isimlerini koyarken, yanıldığımızı, kişilikleriyle gösterdiler. Tam tersini koymalıydık” dediler.

“En kızdığım anda bile bir gülümseyişle gevşerdim” diyor-du baban. Seni ziyaret edişlerini anlatırken, senin yokluğunun hüznü kaplamıştı.

İlk eğitim,

İlk bölük,

Ve ilk arkadaşlar diyordu bize arkadaşlar.

Sen üçüncü şehidi oldun, ilk bölümümüzün Seyid. Aydınlar Birliği olarak adını koydukları Şehit Botan bölümümüzün.

Neden genelde iyi insanlar hep erken kaybedilenler oluyor. Yoksa onların iyiliğini ve güzelliğini ancak kaybettiğimizde mi görebiliyoruz. Ya da ağlar mı varlıklarının gereği olarak çabuk geçiyorlar, fedakarlığın dikenli bahçesinden.

Ama hayır, Seyid. Sen hep sevidin. Arkadaşlar seni sadece kaybetmenin anısına arkandan methiyeler dizmiyorlar. Gerçekten sempatik ve sosyal bir kişiliğin vardı.

Bu, seni her zaman sıcak ilişki kurulabilen bir insan haline getirdi. Senin doktorluğunun en güzel tarafı, hastaların senin yakınlığın ve sempatikliğine hayran kalışlarıydı. Bu, sadece işinin prosedür gereklerini yerine getirdiğin için değil, insana insan gibi yaklaşımından kaynaklanıyordu. Psikolojik sorunları yüzünden oldukça zorlanan bir bayan arkadaş, senin yaklaşımlarının kendisini yaşama döndürdüğünü söylüyordu. Sen, sadece görevini yapmıyordun. Sen, insani değer yargılarını, mantığını duygularının üzerine inşa etmiştin. Senin de ‘duygu yüklü bir zeka’ vardı.

Bir aydın olarak, akademik yeteneklerini tamamen işletiyordun. Fazla işlerliği olmayan kuytudaki bir çalışma, senin devr alışından bu yana tam bir kurum haline dönüştü. Yapmak, yapıcılık sende hep ön plandaydı.

Seni tanıdığımız bu süre içinde, gördüğümüz tüm yönlerin senin kimliğinin birer parçasıydı. Bir bütündün. Yaşamın ve mücadelen, Kürdistan açısından tam bir aydın militanlıktı. Bu yüzden aydınlanma hareketimizin konferansında, fahri üyeliğe seçildin. Çünkü aydın insanlar açısından bir örnektin.

Yoldaşlık anısına her zaman bağlı kalacağız.

Azad AMED

Güzellik kalıcıdır; ve o hep yaşar

Seyid’e,

Özgürce anlatılmalısın. Kendimizdeki ve çevredeki tüm çeper ve sınırları aşan, yüceltme gereği duymadan, abartıya kaçmadan, yalansız ve seni anlatmaktan başka hiçbir amaca hizmet etmeyecek olan bir anlatım... Sanıyorum bunun için henüz erken. Bizdeki Tanrıları öldürmeyi beceremedik ve çevredekiler de daha ölmedi. Beklemeli... Hem zaten anlatmak karşılamıyor yaşamı ve yaşananı. Bir şeyler hep eksik kalıyor. Bu bir yol sadece.

“Ölümü” kutsayan bir coğrafyada yaşıyoruz. En gizli yerlerimize kadar sinmiş ölüm. Düşüncede, ruhta, kişilikte ilişkide her şeyde ve her yerde ölüm. Yaşam diye bellenen ölümdür, bu topraklarda. Fiziksel ölümü de -bundandır- fazla garipsemiyoruz. Alıştık. Yaşama dair olanın, güzel olanın inkarı üzerine kurulmuş her şey. Çoğunluk, bezginlikle ya da büyük bir ciddiyetle bu karabasanı, kader belliyor. Karşı duranlar ise, bu gerçeklikten kendilerini fazla sıyıramıyor. Karşı durmalı ve kopabilmeli insan. Biraz olsun bunu yapabildiğini düşünüyorum.

Çok yönlü bir insan olduğun ortak bir kanı. Bunun için, seni anlatmaya birçok sözcük gerekli. Bazı sözcükler, belki biraz olsun seni anlatabilir. En belirgin olanları, “Şaka” ve “Doğallık” olurdu herhalde. Seni tanıyan herkes, kısa süreli tanışıklık olsa dahi, şakalarından nasibini almıştır. Bu, sende varolan sıradan bir özellik değildi. Biraz da yaşam felsefendi. “Yaşam denilen üçkağıtçıyı” hafife almaydı belki de.

Biliyorum; “Soluk soluğa”, bilinen adıyla ‘Serüvenci-ler’ şiirini severdin. Destansı öyküleri yazılmayanlar için, küçük, şiirsel bir girişim. Büyük bir coşkuyla okumaya başlardın. Her okuduğunda atılan kahkahalara, sen de hakkını vererek katılırdın. Yeniden başlardın ve bu, sürüp giderdi. Bitirdiğine kimse tanık olmamıştır. Kendine de, “Destan”a da ”Kutsal”a da güler-

din. Hepsi de yaratımlarımızdı ve tutsağı olmanın gereği de yoktu. Çözümlemiş, ama çözülememiş bir gerçeklikle savaştı, doğallığının getirdiği bir yöndü şakacılığın.

Aramızdan ayrılışına, tanıyanlar, uzun süre inanamadılar. Herkes için “Kötü bir şakaydı”, ama bu kez çoğumuzun kaldırmakta güçlük çektiği bir şaka gibi oldu ayrılığın...

Ne demeli bilemiyorum. Yabancılaştıran övgüler fazla anlamlı değil. Seni kişiliğinle, ilişkilerinle, şakalarınla, tüm niteliklerin ve zayıflıklarınla -sen olduğun gibi- seviyorduk. Yoldaş olmanın ötesinde güzel bir dost, güzel bir insandın. Varlığın ve seninle yaşamak güzeldi.

Acılarımızı, tarihi ve felsefik cevaplarla hafifletmeye çalışıyoruz. Zaman, insan, uygarlık ya da gelecek...

Hiçbiri aslında dindirmiyor acıyı. Akıl, insani olandan yana bir kez daha yeniliyor... İyi ki yeniliyor!...

Yoldaşın

Hebun Dersim

20.07.2003

HİCAZ

Seyidnıza'ya...

Bir atlı gidiyor
sessiz bir şarkı dudaklarında
-makamı hicaz-
kalbimde bırakarak ayak izlerini
gidiyor şarkılarda susarak
perdesiz akşamlardan geceye çıkıyorum
kendi halinde dönüyor zaman
ben peşinden bakıyorum
bir de,
bekleyip ayın değdiği yerde
öpüyorum geceyi kafiyesiz şiirlerle
şimal rüzgarları anlatıyor suların yalnızlığını
susuyorum
bir atlı geçiyor göz yaşlarımda ıslanarak
peşine düşüyorum bir veda şarkısının
bütün ayrılıklara ulaşıyorum
inanmak zor
bütün şarkılar ayrılığı anlatıyor
ağlıyorum
geçiyor atlı
sesini yüzüne asarak
geçiyor hiç başlamamış bir aşkı yarıda bırakarak
buruk bir şarap gibi akıyor gece,
ay mavi bir efkar
bir veda şarkısı dinliyorum
makamı kurdili hicazkar

Şiyar

SENİ EN GÜZEL YANLARINLA HATIRLAYACAĞIZ

Hepimiz kadını; bir kulubede toplanmış, kadın kadına şarkılar söylüyor, eğleniyoruz. Birden yanımdaki kadın, hafiften kulağıma eğilerek böylesi doğal dinlenceleri sevdiğini söylüyor, sonda da;”Şöyle bir ateş olacak, onun etrafında toplanacaksın, öyle olunca daha çok seviyorum”diyor ve hemen dikkatini başka bir noktaya kaydırıyor. Bense daha dikkatli bakıyorum kadının güzel, duru yüzüne ve söyledikleriyle 99’u 2000’e bağlayan yılbaşı gecesine uzanıyorum. Yer Xınere. Bir bölük erkek arkadaştan oluşturulan ‘Aydınlar Birliği’nin bilinen ve sevilen simaları, futbol sahasının buzları üstünde ateş yakmaya çalışıyor. Niyetleri kocaman bir ateş yakmak ve çok kalabalık bir arkadaş topluluğuyla ateşin etrafında halay tutmak. Bu nedenle çevredeki her bireyi davet etmişler; “Saat tam 12.00’de gelin haa!” diyerek...

Üç bayan Arkadaş’ız, bu davete uyan; bütün kayma ve düşme; bir yerlerini kırma tehlikesini göze alarak giden üç yoldaşız. Tesadüfe bakın ki, üçümüz de Türkiyeliyiz. Elinde bir salça kutusu ile Seydırıza, koşarak önümüze geliyor, büyük bir sevinç ve heyecanla “Yaa, ne varsa, bu Türklerde var yine, hoşgeldiniz” diyor. Biraz daha ilerlediğimizde Seydırıza’nın sevincini, heyecanını anlıyoruz; daveti tek kabul eden biziz. Aldırmıyoruz ve biz de ateş yakma çabasına girişiyoruz. Ama en canla başla çalışan Seydırıza arkadaş oluyor. Sürekli koşuşturuyor, çevre mangalardan elindeki salça kutusuyla gaz ve mazot taşıyor. Sonunda cılız da olsa bir ateş yakmayı başarıyoruz ve halaya duruyoruz. Topu topu on, bilemedin on beş kişiyiz. Olsun, hele biz bir başlayalım da, nasıl olsa sesimizi duyan arkadaşlar, dayanamaz bize katılırlar diyoruz. Ama buzun üzerinde halay çekmenin zorluklarıyla boğuşmak zorunda kalıyoruz. Seydırıza Arkadaş’ın elini tutmuşum. Sevinçle, neredeyse bağırarak şarkı söylüyoruz ve halay tutuyoruz. Derken Seydırıza Arkadaş’ın ayağı kayıyor ve neredeyse yere kapaklanacakken son anda kendini toparla-

yabiliyor. Ardından da hemen halayı terk ediyor. Şaşırıyorum, utanmıştı sanki. Seydırza Arkadaş, hep doğal ve hep esprili olduğundan, hele de böyle bir nedenden ötürü utanabileceğini hiç düşünmemiştim.

Seydırza Arkadaş, yine ateş için, ama bu sefer abartılı bir şekilde koşuştururken, ilk tanıştığımız günü hatırlıyorum. Bizim mangadan iki arkadaşla birlikte, bir akşam çıkagelmişti. Bense, hep yanmamakta direten sobamızla inatlaşmaktaydım yine. Çok uzun süre soba ile savaşımları izleyip, ‘çok inatçı bir insan’ olduğumu hemen anlayıvermişti ve bu inatçılığımın ürünlerinden yararlanmayı büyük bir doğallık içerisinde ve iştahla kabul etmişti. Yanan sobada yaptığım çay ve yemek ile hoşça karnımızı doyurmuştuk. Giderken içten bir teşekkürü ihmal etmemesi, dikkatimi çekmişti. Sonraki süreçlerde de sık sık mangamızın misafiri olmuş, güzel esprileriyle neşe getirmişti. Aynı ders komisyonunda yer almamız, birebir diyalog geliştirmemizi kolaylaştırmış, birbirimizi daha iyi tanımamızı sağlamıştı. Bundan sonradır ki, esprilerinin tarafımdan yanlış yorumlanmayacağından emin olarak, sık sık beni espri bombardımanına tutuyordu.

Ama Seydırza Arkadaş’ın en sevdiğim şakası, kafatası şakasıydı. Ara sıra, kısa sürelerle kaldığı hastaneye giderken, yolda karşılaştığı Arkadaş’ın cihazından komutanının (Nemrut Arkadaş) hastane yönetimi ile kendisi üzerine yaptığı konuşmayı duyuyor. Cihazda Nemrut Arkadaş, “Seydırza Arkadaş’ı gönderdik, artık eti sizin, kemiği bizim” diyor şakayla. Tabii, Seydırza Arkadaş bunu duyar da tepkisiz kalır mı?... Tesadüfen aynı yolda rastladığı bir kafatası, imdadına yetişiyor. Yanında bulunan ve hemen geri dönecek olan iki arkadaştan, kafatasını Nemrut Arkadaş’a vermelerini ve bunu kendisine hastane yönetiminin gönderdiğini, kafatasının Seydırza’ya ait olduğunu ve kendisinin söylediği gibi Seydırza Arkadaş’ın etini aldıklarını, kemiğini de gönderdiklerini söylemelerini ister. Birlik dağılana kadar yönetim mangasında her gelen gidene sırttan kafatası, Seydırza Arkadaş’ın ince espri anlayışının bir ürünüydü .

Seydırza Arkadaşla yaklaşık bir buçuk yıllık bir ayrılık sonrası, kadro eğitiminde yeniden birlikteydik. Benim için, hoş bir sürprizdi; sanırım onun için de öyle. Önderliğin savunmaları üzerinde yoğunlaşıp, derinleştirdiğimiz, düşünsel yoğunluğun oldukça güçlü olduğu süreç geçirdik. Bu nedenle, Seydırza Arkadaşla paylaşımlarımız, en üst düzeyde, nitel bir sıçramayla doru-

ğa yaklaşmıştı diyebilirim. Benim gibi her şeye, delice bir merakla sarılıyordu. Ders aralarında ve yaşam içindeki tartışmalarımız, kah Sümerlere, Sümerlerin alfabelerine, mitolojilerine; kah kuantum fiziğine uzanıyordu. Bu tartışmalarla birbirimizi besliyor, tamamlıyorduk. Yaşam sevgisini, şakalarını bırakmamıştı asla, ama sanki daha bir olgunlaşmıştı Seyidrıza arkadaş. İnsanlara, olaylara daha derin ve çeşitli boyutlardan bakabiliyordu. Bu, düşünce gücüyle de birleşince, ona saygın ve sevgi yüklü bir ağırlık veriyordu. Bu nedenle çok seviliyordu Seyidrıza Arkadaş. Parti de Seyidrıza Arkadaşdaki bu ağırlığı fark ediyor, daha farklı ele almak istiyordu. Seyidrıza Arkadaş'ın istemi de bu yönlüydü. Hatta bence, müzikle ilgili bir çalışma sahasını bile tercih ederdi. Çünkü Seyidrıza Arkadaş, ideolojik ve entelektüel gücünün yanında, on parmağında on marifet olan bir yoldaşımızdı. Gitarı ile sık sık bizi alır, çok uzaklara, derinlere götürürdü; ruhlarımızı besler, dinlendirirdi. Ama onunla ve gitarı ile bütünleşen 'Xeçe' şarkısı kadar, insanların iç titreşimlerinin nabzını yakalayabilen bir şarkının daha olabileceğini sanmıyorum.

Güzel yoldaşımız; can yoldaşımız; Seyidrızamız...Seni, en güzel yanlarınla hatırlayacağız ve hep en güzel yanlarınla çoğaltacağız; seni ve kendimizi. Ve bir daha asla, senin somutunda gördüğümüz hatalarımızı tekrarlamamaya özen göstereceğiz. Pratik gerekliliklere değil; yüreğimizin ve ruhumuzun akışına ayak uyduracağız; tıpkı senin gibi...

21.07.2003
Bermal EGESU

EN İYİSİNİ YAPAR VE BAŞARIRDI !

*Bizi bir parça hazin,
ama dimdik bırakıp gitti göz yaşlarımız
ve biz unuttuk artık ağlamayı.
varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
ve artık zafer
tırnakla sökülüp, koparılacaktır.*

N. Hikmet

2001 sonbaharı, Parti Merkez Okulu'nda tanıştım Seyid-rıza'yla. Yaklaşık 150 kişiyi bulan arkadaş yapısı içerisinde, en dikkat çekici simalardan biriydi. Sanıyorum Dersim'den geliyor olmamız, ilgisini çekmişti. Çok fazla kalmamıştı, ama kendisi de oralıydı ve Dersim'de gerillacılık yapmayı çok istiyordu. Coğrafya ve halk üzerine çok ayrıntılı sorular soruyor, kendisinin orada başarıp başarmayacağını anlamaya çalışıyordu.

Bir memur çocuğu olması nedeniyle yaşamının ağırlıklı bölümünü, ülkesinden ve kendi kültüründen uzak, Türkiye metropollerinde geçirmişti. Bu nedenle ulusal köklerine, değerlerine ulaşma çabası ve isteği yoğundu. Parti Merkez Okulu'ndaki tüm arkadaşlardan AIHM Savunmalarını özümsemek ve kendi kişiliğini çözümlemek konusunda yoğunlaştırma amacıyla istenen raporu yazarken, geçmişi üzerinde çok ayrıntılı yoğunlaşıyordu. Yoğunlaşmalarını, büyük bir coşkuyla tüm yoldaşlarıyla paylaşıyordu. Köken olarak, Haydaran aşiretine mensup ve direnişçi bir geleneğe sahip olduklarını, ama aile içinden işbirlikçi kesimlerin de çıktığını, akıcı bir dille ve bol espri katarak anlatıyordu. Özellikle, dedesi kör Hüseyin Paşa'nın macera filmlerini aratmayacak cinsten bazı olaylar yaşadktan sonra, nasıl

Abdülhamit'in baş ajanı olduğunu ve mezarının bugün de Dolmabahçe sarayında bulunduğunu anlatması gerçekten dikkat çekiciydi. Espriler de en fazla bu olay üzerinden geliyordu.

En temel özelliği; hümanist yönünün çok gelişkin ve çarpıcı düzeyde belirgin olmasıydı. Bu nedenle çok sıcak, cana yakındı ve ilk karşılaşmada dahi hafızalarda yer bırakıyordu. Hani insanın, "Neden daha önceden tanışmadım?" veya "Sanki yıllardır tanışıyorum" dediği türden insanlardandı. Karşısındaki yoldaşlarına -ilk defa konuşuyor bile olsa- çok değer veriyor, en küçük sorunlarıyla bile ilgileniyordu. Yardımcı olmak istiyordu. Hastanedeki görevinde bile hiçbir zaman bir memur olmadı. Kurumlar biraz da doğal olarak insanı memurlaştırır, rutinleştirir. Ama Seyidrıza, asla memur olmadı. Yaşam ve mücadele coşkusu, hep korudu. Her zaman militandı, yoldaştı...

Bu özelliği, yaşamda onu her parçadan, her sınıftan arkadaşla bütünleştiriyordu. Genelleşebiliyordu. Güçlü ve oturmuş karakteri, ideolojik derinliği, bağlılığı vb. özellikleri onu halklaştırıyor, dar grup-bireyci ilişkilerden uzak tutuyordu. Çete anlayışları ve ilişkilerinden nefret ediyordu. Bu konudaki örgütsel refleksleri, çok güçlüydü ve karşılaştığı an tavır geliştirmekten hiçbir zaman çekinmezdi.

Çok yönlülük de Seyidrıza'nın en dikkat çekici özelliklerden biriydi. Çoğumuz, bir yönümüzle tanınır, o yönümüzle öne çıkarız. Diğer özelliklerimiz, belirgin olanın gölgesinde kalır, sıradan ve vasattır. Seyidrıza, komple devrimcilik tanımına en uygun yoldaşlardandı. O siyasetçiydi, sanatçiydi, filozoftu, doktordu, sporcuydu... Her alanda, en iyisini yapmaya çalışır ve başarırdı.

Okuldaki devrede, AIHM Savunmaları işleniyordu. Savunmalar, yeni gelmişti. Ve büyük heyecan yaratıyordu. Genel olarak kavramakta, zihniyet sorgulamasında sorunlar yaşanıyordu. Ve güçlü tartışmalar oluyordu. Seyidrıza, okulun en aktif tartışmacısı ve katılımcısıydı. En ufak bir noktanın bile muğlak olmasını, kafasında en küçük bir soru işareti kalmasını istemiyordu. Zaten entelektüel birikimi ve tartışma kapasitesi de oldukça yüksekti. Eğitim ortamlarında ve yaşamda, birikimini paylaşmaktan hiç kaçınmıyordu. Şu anda kitaplaştırılmış olan bu devrenin eğitim notları kitabındaki (Güney Şehitleri Eğitim Devresi Tartışma Notları) tartışmaların her bölümünde, Seyidrıza'nın katkıları da, görüşleri de yer almaktadır.

Sadece bir eğitim devresinde paylaşabilsek de yakaladığımız yoldaşlık bağı, çok güçlüydü. Eğitim sonrasında, düzenlemelerimizin ayrı yerlere olmasından dolayı, farklı mücadele alanlarında yer aldık. Ama sıcak selamlarını ve haberlerini sürekli alıyordum. Şahadet haberi, bende ve çevrede şok etkisi yarattı. Şehitler ordumuzun önemli bir kısmını, doğaya karşı yürüttüğümüz mücadelede vermiştik. Seydırza Yoldaş da hiç beklemediğimiz bir anda, zamansız aramızdan ayrılmıştı. Şehitler ordusundaki onurlu yerini alan Seydırza Yoldaş, sınırsız anılar, yoldaşlığın unutulmaz tadı, biraz acı, keder, burukluk bırakarak ve her şeyden önemlisi de görev ve sorumluluklarımızı daha da artırarak aramızdan ayrılmıştı.

Seydırza Yoldaş'ı, hiçbir zaman unutmayacağız. Anısına bağlılığın gereklerini yerine getireceğiz

Cemal

Merhaba Güzel Yoldaşım,

Seni yazabilir miyim diye, çok düşündüm. Bu güne kadar parça parça da olsa, bir şeyler söylemeye ve seni seven yoldaşlarla seni paylaşmaya çalıştığımı inanıyorum. Fakat bugünden baktığımda, gerçekliğin karşısında anlatımlarımızın ne kadar yetersiz olduğunu görüyorum.

Geriliklerden sıyrılıp, güzelleşen insan pek azdır. Hele bu kişi, en çetin güzelleşme yöntemini kendisine seçmişse... Amansız bir kavganın kıyısında gördüm seni. Gözlerindeki umut parıltılarını, ilk andan itibaren farketmiştim. Sadeliğin, duruşun ve dürüstlüğün ise etkilemişti beni. İlk tartışmamızı ve tanışmamızı çok iyi hatırlıyorum. Çünkü o zaman, kendimi çok yalnız hissediyordum. Belki de uçurum keskinliğinde umudu kovalayan yalnızlığım, çekmişti dikkatini. Onun içindir, çok yalın ve candan bir sohbetimiz olmuştu. O zamanlar, candan arkadaşlığının salt benimle sınırlı olduğunu sanıyordum. Sonra seni tanıdıkça, ilişkilerini gördükçe, yanıldığımı farketmiştim. İlk sohbetimizi hatırlıyorum. “Üşüyen kar tanesini bilir misin?” diye sormuştun. Ardından “Yapayalnızdır kar tanesi, taa başından itibaren. Uzun ve zorlu bir yolu, yalnızlığında arşınlar. Hep yalnızdır, yalnızlığı üşümesindendir; üşümesi ise, yalnızlığından. Ve o yüzden hep sade, hep temiz kalır üşümesiyle. Kimi zaman kahır yüklenir, öyle yağar yüreklerimize, kimi zaman da hasret olur, hüzn olur yalnızlığını debeler. Ama hep tek üşüse bile yalnızdır. O da senin gibi” diyerek devam etti güzel sohbetimiz. Çok etkilenmişim, hatta ağlamışım da. Belki yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım, yalnızlığıma akıyordu. Belki de derinliğine, anlama gücüne...

Güzel yoldaşım, bir kar tanesi gibi üşüyor yalnızlığım. Güzel ve gül yüzlü yoldaşlara olan hasretim, özlemim ise çığ gibi zaman aktıkça çoğalıyor.

Artık üşümek istemiyorum, hele bir de her baharda eriyen yalnızlığım gibi, hasret denizinde yitmek hiç istemiyorum. Bir pınar

olup, güzel yoldaşların yüreğine akmak istiyorum. Özlem olup, yalnızlığına koşmak istiyorum. Evet bir kar tanesi kadar berrak yüreğimizle üşüyen yalnızlığımızı arıyoruz. Bulur muyuz bilemem, ama ben yüceliklerde buluşacağımıza inanıyorum.

Güzel insan;

Şu an, seni anlatamamanın derin acısını yaşıyorum. Hatırlamaya çalışıyorum, bakışlarının siyah halelerine işlediğin katıksız sevgin, umutların ve sürekli güler yüzünün arasına sıkıştırdığın olgun bilincin miydi? Seni, açıklaması zor hislerimizin, özlemlerimizin, sevinçlerimizin, umutlarımızın, ama hele de insan yanımızın bileşeni yapan, sahip olduğun olağanüstü misyonun yalın karmaşası mıydı? Bilemiyorum. Tek bildiğim, canlılığın, güleryüzün, fedakarlığın, ama hele de çalışma disiplinin gibi ilk farkedilen özelliklerinin belleklerimizde hep canlı kalacağıdır. Daha öncesinden bu özelliklerin yoldaşlarını nasıl etkilemişse, şimdi de aynı etki tazeliğini koruyor.

Bir keresinde “Ne kadar umutlu, heyecanlı ve inançlısın” demiştin sana. Sen ise, “Umutlu umutlarımızdır bizi yaşatan. Çünkü büyük umutların büyük savaşçısı olmak, Önderlik gerçeğinden geçiyor” demiştin. Öyle ya, umutlarımızdır, böylesi haksız bir dünyada bizi böyle ayakta tutan, yürüten ve savaştıran...

Güzel yoldaşım, biz de tıpkı senin gibi, dürüst, samimi ve inançlı birer Önderlik militanı olacağız.

Seni seviyoruz ve hep seninle olacağız.

Kendine iyi bak, sevgiyle kal.

Mizgin GULAN

Seyidriza Arkadaş'ın anısına...

Bir yürüyüştür yaşam
İnceden inceye bir yürüyüş
Kederlere, sevinçlerle, hele hele
Zamansız elvadasız ayrılıklara sığmayan
Bilinen yürüyüşlerden farklı
Acımasız... Çok acımasız bir yürüyüş

Ve ne gözlerde yarım kalmış umudu
Ne de sözlerde takılı kalan yarımlikları affediyor.

‘Gidenlerin ardından ağlanmaz’
derler bizim oralarda
oysa hep de ağlanır ve yas tutulur
Ve hep de
Her gidişin ardından varsa paylaşılanlar
Misafir olurlar
Yüreğinin inceden inceye ezgiler tutturduğu yerine
Bir bir geçmişe dair olanı işlerler, izin istemeden

Kimi zaman ilk tanışmadan
Kimi zaman serin bir yaz gecesinde
Gecelerin derinliklerinde süzülen
Uzun uzadıya sazlı sözlü bir sohbetir
Kimi zaman hararetli bir tartışmanın orta yerinde
İnceden bir espri sonrası gülüşlerden
Ve daha nice yarımliklarla dolu paylaşımlardan söz ederler

Sonrasında yine izinsiz çekip giderler
Ardıllarında bıraktıklarına dönüp bakmadan

Ölüme inanmadım biliyor musun
Tanrılar ölümlüdür, ama insanlar “ASLA”
Umutlarını umutlarımızla
Hep beraber taşıyacağız.

Apocu Yoldaşlık Mayasıyla Yoğrulmuştu Seyidrıza Arkadaş

Seyidrıza Arkadaş'ı anlatmak, hem kolay hem de zor. Buram buram arkadaşlık kokan böyle bir yoldaşı anlatmak ya da anmak, insana gurur veriyor. Zor tarafı ise insan, dinleyeni, okuyanı inandırmakta zorluk çekiyor. İnsanoğlu beşeridir. Acı, hüznün, öfke, kaygı gibi genellikle istenmeyen özelliklerin yanında; umut, inanç, sevgi istem, çaba gibi olumlu özelliklere de sahiptir. Seyidrıza, kendi içinde sürekli çatışma içinde olan bir insandı ki, olumlu dediğimiz bu özellikler Seyidrıza Arkadaşta arınmıştı. İyi ve güzelden yana olan tercihin taşlarını, yerli yerinde oturtmuş; bunu, yaşam dizgelerine serpiştirmişti.

Sevgi yüklü bir arkadaştı. En önemlisi de insanlarla ilgilenmeyi severdi. Hastalıklar, sadece fiziksel ve biyolojik faktörlerle sınırlı olmadığı gibi, ilgi gösterme ya da sevgiyle yaklaşma, bazen tedavide ilaçtan daha etkili olabilir. Bu da doktorluk görevini, teknik olmanın çok ötesine götürüyor. O, her insanın düzeyine iner, cins, yaş ayrımı yapmazdı. Her kesimden hastanın ruhuna inme potansiyeline sahipti.

Çatlak Sabri olarak bilinen, ruhsal sorunlar yaşayan bir arkadaş, Dola Koke'den Xınere'ye dış tedavisi için gelmişti. Kafasına ne eserse o anda yapan ve rast gele hareket eden Sabri arkadaş, bir süre mangamızda kaldı. Her gün sorun çıkardığından bazen kendisine yönelik sert müdahaleler de olabiliyor, örneğin azarlanabiliyordu. Seyidrıza arkadaş, onu yanına alıp ilgilendi, hatta onu çalıştırıyordu. Ona güven kazandırarak, 'Sen de bir çok şey yapabilirsin' inancını geliştirmeye çalışıyordu.

Seyidrıza Arkadaş'ın sevmediği şeylerden biri de hantal duruşlardı. Oldukça titiz ve programlı biriydi. Moral düzeyi yüksekti ve espritüeldi. Bir gece Sabri Arkadaş'ı, dış ölçüsünü almak için mangaya çağırdı. Sohbet etmeye başladılar. Sabri Arkadaş, '95'de canı sıkıldığı için gerilladan kaçıp, İzmir'e gittiğini anlatmıştı. Seyidrıza Arkadaş, orada neyle uğraştığını sorduğunda, Sabri Arkadaş; "Üç ay oryantal kursuna gittim" dedi. Seyid Arkadaş, "Erkekler de oryantal dansçı olabiliyorlar mı? İnanmıyorum. Eğer biliyorsan,

oyna da görelim” diye takıldı. Sabri Arkadaş, ceketini sağ tarafından şütüğünün arasına sıkıştırarak, oynamaya başladı. Gülmekten yerlere yığılmıştık. O zaman hastaneye çalışmak için, yeni arkadaşlar gelmişti. Bunların arasında Sağlıktan anlayan Rojda Arkadaş da vardı. Bu arkadaşlar, karşıdan bizim mangada birisinin dans ettiğini görmüşler. Ama kimin dans ettiğini sanırım anlamamışlar. Tabii biz, dışarıdan farkedildiğimizi bilmiyoruz. Rojda Arkadaş, bizimle birlikte dış eğitimini görecekti. O sabah, su almak için çeşmeye gittiğimde, Rojda Arkadaşla karşılaştım. Akşam mangada ne yaptığımızı sormasını garipsedim. “Ne yaptınız da ne demek? Eğitim gördük” dedim. O da “Eğer gördüğünüz eğitim dün yaptığınız gibiyse, kokarım ben katılmayacağım” dedi. Neden bahsettiğini anlamamıştım. Şaşırmıştım. Arkadaş, akşamki dansı gördüklerini anlatınca, utancımдан yüzüm kızarmıştı. Direkt Seyid Arkadaş’ın yanına giderek, bayan arkadaşların bizi gördüklerini anlattım. Ben rezil olduk diye düşünürken, O kahkaha atarak, “Dans etmek iyi değilse, röntgencilik yapmak suçtur. Neyse onlara izah ederim” diyerek utanılacak bir şeyin olmadığına dair beni ikna etmeye çalıştı.

Sigara içmeyi sevmezdi. Bizi uyararak kırmak istemediğinden, duvarlara yazdığı yazılarla dikkatimizi çekmeye çalışırdı. “Sigara içmediğiniz için teşekkür ederiz” ya da “Müessesemizde haftada bir gün sigara içilmez, bugün içilmeyen gündür” biçiminde yazılar yazmıştı. Ben, sigara içmenin farklı yöntemlerini bulmuştum. Bazen pencerenin kenarına oturup, başımı dışarı çıkartarak, sigara içiyordum. Sigarayı sevmese de benim içtiğimi bildiğinden, İran’dan dönüşünde arkadaşlara fotoğraf çerçevesi, anahtarlık gibi hediyeler almış, bana da bir karton sigara getirmişti.

Bir seferinde, ilk defa bıyık bırakmıştım. Bana baktıkça gülüyordu. Ben de ısrarla niye güldüğünü söylemesini istedim. Beni birine benzettiğini, ancak söylemek istemediğini söyledi. Israrımı sürdürünce, “Zübükzadeye benzemişsin” dedi. Tabii, çok zoruma gittiği için, hemen bıyıklarımı kestim. Çok üzülmüştü.

Sabahları çalışmaya, 7.30’da başlıyorduk. 12.00’de öğle yemeği için ara veriyorduk. Bazen tedavi süresi uzuyordu. Yemek için, beni erkenden gönderirdi. Ben de gidip kamelyada arkadaşlarla birlikte yerdim. Bazen ona yemek kalmazdı. O zamanlarda, “Senin gibi elemanlarım olduğu sürece, açlıktan gideceğiz” deyerek takılırdı. İşinde oldukça titiz ve planlıydı. Aksaklıkların çıkmasına müsaade etmezdi.

Onunla beraber kalmanın onurunu, hep yaşayacağım.

Seyidrıza'ya...

Merhaba!

Öyle zordur ki böyle anlar; ne gönül sığar bu kafese, ne de bu eller tutar kalemi. Bir yanım gelir, bir yanım kaçır. Ömrümün mevsimleri, erken gelip geçer. Bazen hangi mevsimde olduğumu bile farketmeden, “hoşça kal” der. Döngü hızlanır. Sular coşar. Ve ben aylarca, bir şelalenin örttüğü ılık bir mağarada öylece dinlerim suyun sesini.

Hani insan anlatamaz ya, ben de o insanlardanım. Hani türkülerde, içteki yangın, içteki coşku anlatılır ya, ben de o türkülerini dinleyenlerdenim, dost dillerden ve aşkın başkaca bir şey olduğunu farkedip, az da olsa yaşayanlardanım. Belki de hissettikleriyle yaşayanlardanım.

Ve,

Seni gören, sesini gözleriyle bütünleştiren, insan canlılığını üzerinde taşıyan, yürüdüğü yoldan giden herhangi bir insanım.

Neden mi bunları yazıyorum.

Sana dair birşeyler var üzerimde. Hatıra geldikçe ve hayalin belirince; önce bir gülümseme gelir, sonrasında gözlerim dalar ve içimde: aşkın deli dolu olduğu, taşkınca, sıradışı bir şey olabileceği, dostluğun nice çaresiz insana derman verdiği, herkese açık dış laboratuvarında dış aletleriyle çılgınca ve inceden inceye o an “ne hoş bir şey” dedirten bateri sesleri, gülüşleri, kahkahalar gelip geçer.

Sanırım, yaşam ritimlerin bende hayranlık uyandırdı. Seyidrıza denildikçe, bazı melodiler esiyor gibi...

Affet! Anlatamıyorum. Dedim ya, anlatamayanlardanım.

Çok sevdiğim, saf çekiciliği olan türkülerde, şarkılarda sen anlatılıyorsun ve varsın.

Düşünsene, belki de milyonca insan, milyonca insanı sığdırdı bir türküye, bir ezgiye.

Ne güzel değil mi, orada olmak. İnan o yerleri çok merak ediyorum. Bir türkü olmak, bir ezgiye karışmak nasıldır acaba?

Aşk dolu, içtenlik dolu olsa gerek.

ÖLÜMSÜZLÜK SIRRI

“Geçen bölükteki mangadaydım. Dışarıda, korkunç bir rüzgar esiyordu. Geceye doğru bir yağmur başladı. Mangayı örten naylondan öyle bir ses çıkıyordu ki, uyku tutmadı. Ben de kalkıp bir şiir yazdım. Nasıl olduğuna bir baksana, şiir yazmayı becerebilmiş miyim?”

-Bence diş çekmeyi, dana iyi yapıyorsun, ama şiir de fena olmamış hani. Belki de şiirlerini diş üzerine ya da diş kökü, gargara gibi uzmanı olduğun konularda yazarsan daha iyi bir şair olabilirsin.

Ya, sen onu bırak da bana şu aynayı ver. Ağzımın öbür yarısını hissetmiyorum artık, dudağım falan yok gibi.

“Al aynayı, uyuşturucunun etkisinden olacak. Biraz daha zaman geçsin, tam uyuşunca dişini çekeriz.”

Zerdeşt yoldaş, seninle konuşmak istediğim bir konu var...”

-Kuşşalım

“Geçenlerde, ölüm ve ölümsüzlük üzerine bir kitap okumuştum. Kitapta, ölümsüzlük diye bir şey olmadığı halde insanların, onu aramaktan kendilerini alamadıklarını yazıyordu. Aynı Gılgamış’taki gibi. Kitabın sonunda da: “Ölümsüzlüğün yolu, ölümden geçer” diye yazıyordu”

-Ne bileyim Heval Seyid, her dişim ağrıdığında ölüyorum. Sonra sen dişimi çektiğinde bakıyorum ki, hala yaşıyorum.

“Ya ciddi cevap ver, yoksa dişini çekmem ölür kalırsın.”

-Sanırım kitap doğru yazmış, ama bu dünyada ölümsüz şeyler de var. İnsan onları yakaladı mı, onlarla bir oldu mu ölümsüzleşir; mesela aşk ya da dostluk, sevgi ve şahadet gibi.

“Desene ben de ölümsüzüm. Dostlarım var, sevgiyi ve aşkı da yaşadık. Bir de şehit düşersek, tamamen ölümsüzleşiriz artık.”

-Bence, şu pis dişimi çekersen , asıl o zaman ölümsüzleşirsin. Bak, ağzım tümüyle uyudu artık.

“Peki, aç ağzını bakayım. Bu diş, biraz zor çekilecek. İyi direnmen gerek. Geçenlerde buna benzer diş problemi olan bir arkadaş gelmişti. Onun dişini çekmek için, tam 6 saat uğraştık.”

“Tamam, kökünü de çıkarttık.. Hadi, geçmiş olsun.”

-Öldüm yahu, 2 saatten fazla oldu.

“Eh, artık her dişin ağrıdığında, her dişini fırçaladığında beni hatırlarsın. Ben, senin için ölümsüzleştim, beni unutmazsın artık...”

Unutmadık elbet.. Dişimi çektiğinden değil, ölümsüzlüğü dişlediğinden, unutmadık. “Unutmak ihanettir” diyor Önderlik.

Zerdeşt

ALEVLERİN İÇİNDEN

Seyidnıza Yoldaş'ı, ifadesi zor, olağanüstü süreçlerde tanıdım. Bir insanı, insanın insan olarak en yalın, en çıplak, doğal yanlarının açığa çıktığı anların sınırsızlığında yaşananlarla tanınmak, oldukça anlamlıydı. Sınırsızlığı zorlayan, bunun arayışında olan, görünen yüzeylerin çok çok derinliklerindeki özün açığa çıktığı, paylaşıldığı bir süreçti. Belirttiğim gibi ifadede zorlanıyorum çünkü, böylesi olağanüstü süreçleri ve paylaşımları gerçek anlamını vererek ortaya koymaya, dil yetmiyor. Sınırların yıkıldığı o sınırsızlık deryasında, yaşananlara özgürce anlam yüklemek için, köşeli zihniyetin kalıplarından çıkıp, sınırsızlığın ifadesine kavuşmak gerekiyor. Dolayısıyla Seyid Yoldaş'ı, verili olan, görünen yönleriyle; “Şöyle iyi doktordu, şöyle iyi yapardı, böyle iyi bir yoldaştı..” gibi ifadelere sığdırmaktan ziyade, sınırsızlığın enginliğinde anlamlandırarak anlatmak, sınırsızlığın deryasında olmayı gerektiriyor...

O süreçte, birey olarak zorlu bir süreçten geçtiğim için, her şeyi bütünlüklü ifade edemeyebilirim. Deprasyon geçirmiştım, dolayısıyla o süreçleri, hatırladığım bazı ayrıntılar ve olaylarla izah etmeye çalışacağım. Ne olursa olsun, çalışmaya katkı sunmak istedim. Yaşanan anın özgünlüğü nedeniyle, bunları anlatmayı önemli buluyorum. Özgünlük derken, normal olmayan geleneksel zihniyetin ve ortalama bir insanın gerçeklikleri ele alma biçiminin dışında, böylesi bir deprasyon sürecini yaşayan insanı ele alıştaki farklılığını ifade etmek istedim. O, çoğu insanın korktuğu, yaklaşmadığı, anlamlandıramadığı deprasyon sürecini, herşeyden bağımsız insani bir özle ele almayı, anlamayı esas alan; bunun için gerekli olan ve derinlikli saygı uyandıran emek ve çabanın sahibi oldu. Bunu, salt doktor olduğu için yapmıyordu. Gerçekten insan sevgisiyle doluydu ve severek yapıyordu. Çünkü böylesi süreçlerde, sözlerden çok davranış dili, yüz ifadesi, bakışlardaki samimiyet ve içtenlik, daha anlamlı ve etkili oluyor. Öylesi bir süreçte iletişim kurabildiğim ve bazı şeyleri bana anlatabilen yine o oluyordu. Bunu, hem davranışlarıyla hem sözleri hem de anlatabilme gücüyle gerçekleştireyordu. Bu, çok önemli bir anlayışa sahip olmayı, insan sevgisini derinlikli yaşamayı gerektiriyor ki, Seyid Arkadaş insanı bilimsel ele

alışıyla bu niteliğe sahipti. Gerçekten sosyalist insan özelliklerini edinmeye çalışan birisiydi.

O süreçte bir şafak vakti, bütün hastaneyi olduğu gibi yönetimde kalan arkadaşları da son derece gürültülü bir biçimde uyandırdım. Seyid yoldaşın uyuduğu yerin üzerinde, küçük bir pencere vardı. Orayı yumrukla kırarak, ‘Rojbaş’ diyorum. Yönetim mangasındakiler, neye uğradıklarını şaşırıyorlar. Onları şaşkınlık içerisinde bırakarak, voleybol sahasına gitmiş, bu sefer voleybol topuyla uğraşarak, bağırıp çağırmaya başlamıştım. Hepsi bu durumundan ürkmüştü. Ardımdan voleybol sahasına geldiler. O sırada, ne yaşadığıma tam anlam veremeyen arkadaşlar, sakinleştirici yapmayı ya da bir süre odada tek başıma tutulmamı öneriyorlar. Seyid Yoldaş, bu önerileri reddederek, bana doğru yaklaşıyor ve;

“Rojda Arkadaş, bak bahar gelmiş. Çiçekleri görüyor musun? Sakin ol, onlara bak, doğaya bak, her taraf yemyeşil” demişti. Yumuşak ve samimi konuşması, insana güven veren bakışları, diğer arkadaşlara önerilerinin ne kadar yersiz olduğunu gösterirken, benim de birden yerimde durmamı sağladı. Sonra, “Hadi gel, kahvaltı yapalım” dedi. Seyid Yoldaş, kahvaltıda sütlü kahve yapmıştı.

“Bak, bunu geçen yıl annem getirmişti, Türkiye’den geldi. Nescafe dir, iç , sakinleşirsin” diyordu.

O anda bende çağrışımların çok hızlı yaşandığını iyi çözdüğünden, sözü Türkiye’ye, geçmiş yaşantıma getirmek istiyordu. Böylelikle geçmişimi anlatmamı ve rahatlamamı sağlıyordu. Bir süre sonra, jet sesleri geldi ve intişara çıktık. O halde beni kim intişar yerine götürmeye ikna edebilirdi ki? Ama onunla birlikte gitmiştim. Hep beraber intişar yerine, ‘bilinen vadiye’ gitmiştik. İntişar dönüşünde, benim doğaya karşı olan ayrıntılı ve incelikli ilgimi anlamıştı. Uzun bir süre tek tek çiçeklerle uğraşmamı, onlarla konuşmalarımı, çiçek toplayarak, çok güzel kompozisyonlar oluşturmamı sabırla takip etti. Uzun bir dolaşmadan sonra, geri geldik. O yine kahve hazırlamaya başladı. Topladığım çiçeklerin hem kağıt üzerindeki hem de bardağın içindeki kompozisyonunu görünce, içtenlikli bir kahkaha attı. Elinde bir güvercin tutarak, karşımdaki sandalyeye oturdu. Güvercinin ağızdan beslenme yöntemini göstererek, “Bak Rojda Yoldaş, sen çiçeklerin dilinden ve dünyasından çok iyi anlıyorsun, ben de hayvanların dilinden çok iyi anlıyorum görüyor musun? Ama doğayı her yönüyle, her şeyiyle bütünlüklü anlamak gerekir, işte o zaman kendini de anlarsın, hatta kendin olursun” demişti. Doğanın dilini kullanarak beni, iyileştirmeye çalışıyordu.

Akşamüzeri, bahar yağmuru toprağa vurmuş, toprak buram buram kokuyordu. Kaldığım odadan çıkıyorum. Çıkıyorum ve toprağın kokusunu almaya çalışıyorum, bu arada güneş kararmış gökyüzü mor bir renge bürünmüştü. Esrarengiz bir çağrışımla ok gibi fırlıyorum yerimden. Kendimi, üç boyutlu filmde gibi hissederek, sanki gökyüzü ile yeryüzü arasındaki sınırsızlığa dalarcasına, koşuyorum. Somutlaştıramadığım bir ruh, beni çekiyordu. O sırada, hava kararmış, morun her türlü tonu kaybolmaya başlamıştı. Az ileride, yönetim mangasının önünde bir ateş yükseliyordu. O günün sabahı, yönetimin giriş yerini en ince ayrıntılarına kadar temizleyip, bir yığın çöp dışarıya çıkarmıştım. Seyid Yoldaş, onları yakıyormuş. Sınırsızlığa ulaşacağım duygusuyla koşarken, alevlerle karşı karşıya geliyorum. Alevlerin içinden, yine üç boyutlu olarak birini görüyorum. O anda, “Ey alevlerin içinden çıkan iksir” diye bağıyorum. Alevlerin içinden gördüğüm görüntüye doğru atılıyorum, o sırada arkadaşlar kolumdan tutarak, bana engel olmaya çalışıyorlar. Seyid Arkadaş’a dönerek, “Sen misin, nereden çıktın? Ben, mor gecenin sınırsız gökyüzüne ulaşmak istiyorum. Bırak beni Seyid yoldaş” diyorum. O, “Rojda, sakın ol yoldaş. Bak, ateşi görüyorsun değil mi? Onu seyret ve dilini, ruhunu anlamaya çalış. Hani hep , ateşte insan yüzü gördüğünü söylüyorsun ya. Bak bu sefer de ateşte insan görüyorum diyerek geldin. Ateşte gördüğün aslında kendi içindeki sensin, anlıyor musun” dedin. Neden-se Seyid Arkadaş konuşmaya başladığında, hemen sakinleşiyordum.

Belki sakinleştirmeseydi, karanlık gecede arazide kaybolacaktım. Ama böylesine bir hayata dönüş anı ile sakinleştim.

Seyid Yoldaş; baharda erken açan çiçekler gibi hemen göze çarpan, çok sevilen, erken ve zamansız ayrılığı ile hepimizi derinden etkileyen, insan özünü yakalama ve ulaşmaya aday, militan özellikleri taşıyan bir yoldaşımız oldu. O, arayışların sınırsızlığında yürüyen, ona ulaşmaya çalışan, engin bir ruha sahipti. Gecesini gündüzüne katarak, yoldaşlarına verdiği emek ve yine sade, yalın, açık, doğal yaklaşımlarıyla her yoldaşa cisimleşen bir gerçeğe ulaştı. Anlamlandıramayanın tanımakta zorlandığı bu gerçekliğe, layık olmaya çalışacağız.

Seyid Yoldaş, yaşadığım süreçleri çözümleyip, anlamlandırarak, hızla toparlanmamda belirleyici olmuştu. İronik depresif birisinin iyileşmesinde, bir ay gibi bir sürede toparlanmasında değerli emekleri oldu. Onu ve emeklerini hiçbir zaman unutmayacağım.

Rojda JİYAN

Seyidrıza Arkadaş'ın anısına

Beyaz ve masum
ve katil
Ayışığı süzüle süzüle tepelerin ardından
görünmeye başlar
sessizce ona eşlik eder yıldızlar
Bembeyaz tepeler,geceyi güne çevirir
Kar,
masum, temiz, bakir bir örtü
Doğanın tüm renklerini içine gömmüş
Yeni bir doğuşa gebedir şimdi yaşam
Sık sık doğum sancıları yoklar onu
Bazen gecenin bir yarısı zamansız bir sancı
fırtına ilintilerine karışır
Ve dağlar çılgık çılgıya yeni doğuşa hazırlanır
Kurbanlar yitip gider beyaz bir karanlığın içine
Onlar fırtınanın içinde kaybolup yeni doğuşun
filizlenişi ile yeniden gözlerini açarlar
Bazen bir çiçeğin kokusunda
bazen bir çağlayanın ferahlığında ulaşırlar bize
beyaz gecelerin masum-aydınlık yüzü
ve karanlık-katil yüzü yine savaş halindedir.
Bir savaşı
acımasız ve vicdansız
silahsız ve savunmasız
Kurbanlarının toprağı bereketlendirdiği
lanetin kutsallaştığı ve
söylencelerde kalmış dağ ülkesi
yine aynı mitolojinin şiirsel dizeleriyle kandırıldım
döllensin diye bu topraklar ve
akıp gitsin diye bu lanet
Bedenimi güzel, kandıran bir uykuya teslim ettim
Ve Berivan kadar direnişçi
Seyidrıza kadar soylu bir edayla

*Ardından
Kutsal doğuşun gözlerinden öptüm
gözyaşlarım eriyen korlarla akıp gitti.
26 Aralık 2002 Xınere
Tolhildan*

MAVİ DÜŞLERİN SAVAŞÇISI

En Az DERSİM Dağları Kadar Asi Ve Yiğit Yoldaşımız
SEYİDRIZA'nın Anısına...

Yaşamdaki en ağır şeylerden biri de; yitirilen yoldaşların geride kalanlara bıraktığı mavi düşlerini ve paylaşılan anıları kelimelere sığdırmak olsa gerek. İşte şimdi de geride insanın yüzünde tebessüm, yüreğinde bir sızı bırakan; suskun gidişine alışamadığımız Seyidrıza Arkadaş'ın anısına yazmaya çalışıyorum. Yazılmaya çalışılan, yüreğindeki çocuk ile yaşamasını bilen bir arkadaş olunca, sözcükleri, hatta heceleri hangi dizelere sığdırabilir ki insan?

Mevsim sonbahardı, yapraklar usul usul dallarından inerek toprağa karışıyordu. Bizim okulun ağaçları da yapraklarını her sabah usulcacık yerlere bırakıyor, bizleri selamlıyordu. Farklı alanlardan bir çok arkadaş, eğitim için bir aradaydık. Seyidrıza Arkadaşla, onun hasretini çektiği ve benim gerilla olarak kaldığım Dersim dağlarına yönelik yaptığımız sohbetlerle tanıştık. Eğitimde, ilk kez Önderliğin Savunmasının tartışmaları yapılıyordu. Henüz yabancı olduğumuz birçok konudan dolayı, bazen tartışmalarımız kısa bir suskunlukla başlayabiliyordu. Böylesi anlarda hemen söz alıp, yaptığı değerlendirmelerle hepimizin rahat bir soluk almasını sağlayan ve her konuda kalkıp görüşlerini paylaşan ve tartıştıran Seyidrıza Arkadaş'ı mı anlatsam?

Elinde, yere bırakmaya kıyamadığı, güzel annesinin hediyesi olan gitarıyla, hepimizi bir hüznülendirip bir coşturan şarkılar söyleyen Seyidrıza Arkadaş'ı mı anlatsam?

Ya da DERSİM dağlarına olan bağlılığını mı anlatmalı, bilmem ki.

Çocukluğunun geçtiği asi MUNZURLAR' a olan sevdasını mı? "Bir gün mutlaka DERSİM' e gideceğim" derken, inancının

yüzündeki yansımasını mı? En büyük hayallerinden birisiydi, çocukluğunu yaşadığı DERSİM dağlarında gerilla olmak. Çocuk yüreği ile ayrıldığı o topraklara geri dönüp, gerilla yüreği ile arşınlamak istiyordu patikalarını.

Her şeye inat, gülerdi. Bir insan bedenine sığabilecek en büyük yüreklilikle bir yerlerden bir şeyler bulur ve gülerdi. Çünkü o yaşamı, en mavisinden yaşayanlarındandı ve en zorlu anlarda da olsa, en kızgın bir anındada olsa gülümseyecek bir şeyler bulur, mutlaka güler ve çevresindekileri de güldürürdü. Belki de “SEYİDRIZA” denilince, aklımıza ilkin gülen bir yüzün gelmesi bundandır. Kabına sığmayan, coşku dolu bir yoldaş!

O, tartışmalarda güçlü bir siyasetçi, ilişkilerinde güzel bir dost, elindeki gitarıyla bir sanatçıydı. Yaşamın her yerindeydi ve onun için yaşamın anlamı, onu her şeyi ile yaşamaktı.

Karşısındaki insanı -çok basit bir şey dahi anlatsa- devrimin en ciddi sorununu dinliyormuş gibi büyük bir dikkatle dinleyen sayılı arkadaşlarımızdan birisiydi SEYİDRIZA arkadaş. Kendi doğallığı ve rahatlığı mutlaka konuşmalarına da yansıyor ve en ağır tartışmalarda bile ortamı rahatlatabiliyordu. Onun içindir ki, onunla yeni tanışan bir arkadaş dahi yıllar önceki bir dostuyla konuşuyormuş gibi rahat tartışabilirdi.

Her zaman yapılmayanı yapmaya ve yenilikleri yakalamaya çalışırdı. Ve işte şimdi, her zaman yaptığı gibi en beklenmedik bir anda, içimizde hiç tükenmeyecek olan bir yoldaş sevgisinin ateşini harlayarak, ayrıldı aramızdan. Hepimizin avucuna bir tutam mavi anı bırakarak gitti. Ama gene de bu yitişi, onun hiç bıkmadan yaptığı şakalarından biriymiş gibi düşünmeden yapamıyor insan. Hani sanki aniden bir yerlerden çıkıp gelecek, göz-lüklerinin üzerinden bize bakacak ve “Şaka yaptım” diyecek...

D.Özge DERSİM

O BİR DEVRİMCİ, DOKTOR VE SANATÇIYDI

Seydırza Arkadaş, Parti Önderliği'ne karşı geliştirilen uluslararası komplo sürecine denk gelen bir dönemde Parti'ye katıldı. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin cendereye alınıp, tasfiye edilmek istendiği bir süreçte güçlü bir katılım sergilemesi, oldukça anlamlıdır. Seydırza Arkadaş'ı da ütopyaları, harekete geçirmiştir. O, ütopyalarının, ideallerinin ve tutkularının bu özgürlük mücadelesinde sınanması gerektiğinin bilinciyle katılmıştır. O, bir devrimci, bir doktor ve aynı zamanda bir sanatçıydı. Gerçek kişiliği, bunların toplamından daha fazla bir niteliğe sahipti. O, bir halkın kanayan yaralarının sadece doktorlukla tedavi edilemeyeceğini biliyordu. Bu yaraların izlerini, yüreğinde ve beyninde taşıyordu. Tıpkı Munzur gibi; o da nelere tanıklık etmemiş, neler görmemişti ki... Ama bunları kimseye söylemeyecek kadar gururlu ve başı dikti. Munzur, her zaman sessizce ağlardı ve ağlaması, çaresizliğinden değildi. Kendisini yeniden üretecek ve düşmanının karşısına dikilecek kadar da kendine güvenliydi. O güveni, süt gibi bembeyaz akmasından, bir cam gibi saydam olmasından alıyordu. Saf, temiz, ama yaralıydı. Yaralıların iniltilerine, çıkardığı seslerle eşlik ederdi; bir türkü gibi. Seydırza Arkadaş da Munzur gibiydi. Dışarıdan bariz olarak görülen özelliklerinin yanı sıra, bir de sadece kendisine sakladığı, ama bir gün mutlaka bir çağlayana dönüştüreceği farklı özellikleri de vardı. Bir düşünce çağlayanı olmak ve gürül gürül akmak istiyordu; Munzur gibi, Fırat gibi, Dicle gibi.. Atalarımız ve analarımızın evrensel bir kaynağa karışması gibi, bir dünya olmadığımız sürece, biz bir ulus da olamayız. Ve biz, bütün zamanların mirasçısıyız ve mirasımızı paylaşıyoruz. Seydırza Arkadaş da bu kaynağa dönmek ve bu kaynakta bir çağlayan gibi akmak istiyordu. Onun canlılığı, enerjiliği, hareketliliği, cana yakınlığı ve yaptığı espriler bu akan

çağlayanın yan kolları gibiydi. Bir çağlayan olarak akmak için, tek yönlü kalmamak gerektiğini bilince çıkaranlardan ve çok yönlü olmayı başaranlardandı. Yaşam içerisinde, öğretmen-öğrenci ilişkisinin ötesinde, öğrenen ve öğreten bir yapıya sahipti. Seyid Arkadaş'ın çok yönlülüğü, çok renkliliği, onun kollarını, bacaklarını, yüreğini ve beynini bu evrensel akışa yönlendirmesinden ve bunun farkında olmasından kaynaklanmaktadır. Seyidrıza Arkadaş'ı, bu tarihsel bağlama yerleştiremezsek, onu anlatırken çok sınırlı ve teknik kalır, dolayısıyla yüklememiz gereken anlamı yeterince yükleyemeyiz. Bu anlamı; canlılığını, dolu doluluğunu, güler yüzlülüğünü ve sevecen yaklaşımlarını görmek kadar, bunların ardında birlerce yıldır çekilen acı ve hüznlerin yattığını da farkına varmakla yakalayabiliriz. Acılarımızın büyüklüğü, sevinçlerimizin büyüklüğünü de beraberinde getirir. Seyidrıza Arkadaş, bu acıların ve umutların PKK'nin insanlık çizgisinden geçtiğini ve kendisini bu çizgide eritmenin gerçek kurtuluşa götüreceğine inanıyordu. Bu inanç, çekilen bütün acıların, sıkıntıların üstesinden gelmeyi sağlamıştır. Seyidrıza Arkadaş - PKK'nin kendisini, tüm insanlığa açması ve halkların mücadelesine adanması gibi- yüreğini tüm yoldaşlarına, arkadaşlarına ve insanlığa açmıştı. Devrimci olmanın yürekli olmaktan geçtiğini biliyordu. Ve o uçsuz, bucaksız yüreğinde, herkese ayıracak bir yer buluyordu. İnsanları bu kadar sevmesi, ilgilenmesi, yüreğinin sesine kulak vermesindendir. Salt kuru aklın yüreğini zehirlemesine izin vermez, salt aklın soğuk mantık kurallarıyla arkadaşlarına ve olaylara yaklaşmazdı. Akıl ve yürek arasındaki mücadelede, o ince çizgiyi her zaman korumuş, gözetlemiştir. Çünkü yüreği olmayanların ya da yüreklerinin seslerini susturanların, devrimci ve sosyalist olamayacağını biliyordu. Halk olarak yaşadığımız yalnızlığın, bizim olmayan düşünce kalıplarının zorla dayatılmasından kaynaklandığını ve bunun için de evrensel kaynağa dönüşten başka bir yol olmadığını biliyordu. O, evrensel kaynak ile buluşunca, bir çağlayan gibi akacağını biliyordu. Binlerce yıldır kirletilmiş insanlık değerlerinin ve bu uygarlık değerlerini yaratanların kendilerine bu kadar yabancılaşmalarının, yaşamın, tarihin dışına itilmelerinin bu mücadeleden geçtiğinin farkındaydı. O da bu mücadele içerisinde ana kaynağa dönmenin, ancak kendini arındırmayla mümkün olabileceğini biliyor ve bunun mücadelesini veriyordu. Bu arındırmanın çok zor olduğunu ve kaynağı bulandırmak isteyenler de olacağını biliyordu. Bu mücadeleyi vermenin bir yürek meselesi olduğunu ve bunun da cesaret ve bilinçten geçtiğini anlamıştı. İçleri geçmiş, cesareten yoksun, aç gözlü

insanların, böyle soylu bir mücadele veremeyeceklerini, kendi deneyimlerinden çıkarmıştı. Çünkü yaşadığı süreçler çok kısa bir zaman dilimini kapsasa da muazzam bir deneyim ve birikime ulaşmıştı. Bu birikim ve deneyime dayanarak, daha da güçlü adımları atmanın ve bir çağlayan gibi gürlemenin zamanının geldiğinin farkındaydı ve hedefine yavaş yavaş varıyordu. Yaşamın acımasızlıklarla dolu olduğunu da öğrenmişti. Mevcut olanı ret ediyor, PKK'nin gerçek özüne inanıyordu. PKK'nin soylu amaçlarının çok kutsal olduğunun da farkındaydı. Dolayısıyla mevcut gerçekliğe teslim olmak istememesi, öz noktasındaki arayışlarının daha da derinleşmesine ve yoğunlaşmasına yol açıyordu. Bilginin okyanusunda yüzmek istiyordu. Kendisini daha da güçlendirmenin yolunun buradan geçtiğini biliyordu. Bazen kendi kendisiyle monolog yapıyor, kendi iç dünyasının derinliklerinde, bilinmeyen labirentlerinde yolculuğa çıkıyordu. Bunun içe bakışın, kendisine yönelmenin, kendisini tüm yetersizliklerden arındırmanın en etkin yöntemi olduğuna inanıyordu. O, aynayı alıp içine bakanlardandı; gözlerini hep dışarıya ya da aynayı dışa tutanlardan değildi. PKK'den bunu öğrenmişti. PKK'nin özünün, iç arındırmaya dayandığını, PKK tarihinden öğrenmişti.

Parti Önderliği'nin geliştirdiği Savunmalar'dan sonra da kapsam ve derinlik kazanmış ve Munzur'un saflığı, temizliği ve güzelliğinden kaynaklanan güveniyle dolmuştu. Artık, Muzur gibi akmak istiyordu. Düşmanın Munzur'u durdurmak için önüne yapmaya çalıştığı barajı, Munzur'un boşa çıkarıp, daha gür akması gibi; önüne çıkan engelleri aşmak ve çağıldamak istiyordu.

Evet, yoksul halkların tarihleri, çoğunlukla türkülerde yaşar. Seyidırza Arkadaş'ın şahadeti de bir türkü olup, tüm yoksul haklarca söylenecek. Dönüp arkana bakmadan, buna fırsat bulamadan, vedalaşmadan o ebedi yolculuğa çıktın. Biliriz, dostluktan, arkadaşlıktan yoksun oluşundan değil, böylesi gidişin anlamı. Ve bilirsin, bundan yoksun değiliz. Senin söylediğin türkülerini, yeni doğan çocuklara ve daha da doğacak olanlara taşıyacağız. Bu türkülerini söyleyen çocuklar dünyayı dolduracak. Yine senin türkülerinle yanıt vereceğiz ölüme... Yine senin türkülerinle karşılayacağız yaşamı... Ve türkülerin aracılığıyla özgürlük ve deniz, kefenlenmiş yüreklere yanıt verecekler.

İnsanlık, zincirlerinden kurtulmak için her zaman bir çaba içerisinde olmuştur. Ve bu çabalarını, hayal güçlerini zorlayarak, mitlerde ya da türkülerde bir biçimiyle yansıtmıştır. O mitlerin kahramanları ve halkların özgürlük, demokrasi ve barış mücadelesinde şehit düşen

tüm özgürlük savaşçılarının önünde, Şehit Seydırza Arkadaş şahsında saygıyla eğiliyoruz.

Rıza DERSİM

SEYİDRIZANI KORUYAMADIK ANNE

Yaşamın en beklenmedik anında geleni, kabullenmek mi?

Yazmak istemiyorum, yazmak belki de kabullenmektir yaşamın en beklenmedik anında geleni.

Yazmamak ise, artık hiçbir şeyi değiştirmiyor. Doğruları yazmasını ilke edinmeyi öğretmeye çalıştığım kalemimin, hala büyümeyen o çocuğun, yaşamın gerçek olmayan yanlarını yazmasını ömrümce ilk kez bugün ne kadar da istiyorum. İnsan yazdıkça mı kirlenir ve her yazılan yazılan kendisinden bir şeyler mi alır. İşte o anlardan birini yaşıyorum...

Yazmayı istemeyip de yazacaklarım; bir anne bir evladını kaybetti. Bir yoldaş, bir yoldaşını kaybetti. Ve kim bilir belki de bütün insanlar, yaşamın en beklenmedik anında gelen bir tufanla kendilerine en yakın olan insanı kaybettiler. Belki de bundandır yazacaklarım Seydırza Yoldaş'a en yakın, belki de en uzak olacak.

Çünkü bir insanı yansımalarından tanımak, hissetmek, gerçeğin bir parçasının en sade olanını taşırmaya çalışmak, yarım-lılıkları tamamlamasa da bir yoldaş olarak yetersizliklerimizi de gidermiyor.

Sabahlarımızın bir vaktinde, apansız aramıza gelen kimdi?

Seni, nasıl anlatmalı, nasıl tanıtmalı? İlk başta bir insan, bir gerilla, bir bedel, bir şair, bir doktor.... Dersim coğrafyasının devrimcilikle dolup taşan yüreği... Bütün yazdıklarımızın bileş-kesi, belki de hiçbiri.

Coğrafya insanının umudu; bir insan, bir yoldaş olarak umudumuz...

Sabahlarımızın birinde bir çocuk olarak, iki-üç genç kadınla birlikte apansız aramıza geldin. Kod adını Seyidrıza koymuştun; seninle gelen kadınların en genç olanı hala kendisine kod ad bulamamıştı. Ona da kısacık bir zaman diliminde birbirimizle yarışircasına isim bulduk: Zilan. Özcesi tarih kokan isminle, isimlerinle aramıza iddialı girdiniz. Herkes, bunun farkında mıydı? Zannetmiyorum. Seni, hoş karşılayamazdık. Zihnimize yerleşen bir çok neden, seni hoş karşılayamazdı. Anlayacağın belki de sana hissettirmeden, seni biraz yadırgadık doktor.

Sonraki sabahlarda, genç bir kadın aramıza geldi ve biz suskunduk.

Sonra, sonra zaman kazanıyor ve biz kendimize mi yabancılaşıyorduk? Hala da vermiş değilim bu soruların cevabını, fakat şunu biliyorum ki sen yabancılığı yadsıydın.

Yabancılığın kol gezdiği zamanlarda, eğitim sahamızdaki sağlık dolabının yanında, seni çok sık görür olduk. “Bu genç yaşta da doktor mu olunmuş!” diye de yadırgayanlarımız olmuş mudur bilemiyorum, ama belki de ben biraz yadırgadım. Yadırgayaşım tanıdığım bütün doktorların yaşının ileri olmasındandı. Dişçiydin. Bazen diş sorunlarımız çıkıp, yanına geldiğimizde bizlere şunu söylerdin: “Yoldaş, niye bu kadar dişlerinizden ve diş fırçalarınızdan yakınıyorsunuz? Zaten hepimiz çok geçmeden ülke topraklarına gideceğiz ve orada artık diş fırçası diye bir şey bulamayacaksınız. Belki de yiyecek bulamamaktan, diş fırçalarına da gerek kalmaz. Farz edelim ki yiyecek buldunuz, meşe ağaçlarının dallarını kürdan olarak kullanacaksınız. O sebeple şimdiden kendinizi ülke koşullarına göre hazırlarsanız iyi olur. Hem uzun ömürlü mü olacağız ki, siz dişlerinizden bu kadar yakınıyorsunuz?”. Gülmekten alıkoyamazdık kendimizi. “Seyidrıza Arkadaş, yine inceden inceye muziplik yapıyor” diye, sağlık dolabının çevresinde biriken yoldaşlar olarak dağılırdık. Çünkü muayene saatlerinin ardından her zaman, o bitip tükenmeyen dersler başlardı.

Arkadaşları tanımaya başlıyorduk. İsim analığı yaptığımız Zilan’ın okuma ve yazmada güçlük çektiğini öğrenince, Zilan’a okuma yazma öğretme kararı aldım. Sıkıldığım o eğitim ortamında, bu benim için bir farklılık olacaktı. Zilan ile yaptığımız sohbette, “ Seyidrıza Arkadaş da bana okuma yazma öğretme konusunda yardımcı olacak” dediğinde şaşırmadım, çünkü sen kendince bir farklılıktın, özgünlükleri yakalama

gücünle yine herkesin önündeydin. Sonraki süreçlerde öğretmenliğini yaptığın Zilan erken öğreniyordu ve eğitim devresinin en hızlı öğrencilerinden biri oldu. Sen onaltı yaşındaki Zilan'a, sayısal dersler konusunda yardımcı oluyordun. Belki seni bu davranışa iten insanı Kabe kılan yanın ve bunu devrimciliğinle birleştirmendi. Devredeki bütün yoldaşlar, Zilan'daki bu hızlı gelişimin sevincini ortaklaştılar.

Sonraki zaman dilimlerinden birinde yine kimselere duyurulmamaya çalışılsa da bir kahkaha tufanı, bir araya toplanmış küçük bir yoldaş grubunun arasında kopmuştu. Meraklılar olarak yanınıza yaklaştığımızda o dönem lojistik görevini yürüten yoldaşa yaptığınız şakayı öğrenmiş, “bu kadar da olmaz, nasıl düşünüyorlar bu tür şakaları” demiştik. Ama yaşamı güzelleştirirdi yaptığınız şakalar. Lojistik görevini, aşırı dozajda ve layıkıyla yerine getiren, elmayla yatıp kimsenin bir türlü ulaşamadığı çikolatalarla kalkan yoldaşın yastığının altına, geceleyin süt ve salça kutuları, birkaç tane de patates koymuştunuz. Sabahleyin kalk saatinde uyandığında yastığının altındakileri gören lojistikçi arkadaş kanı beynine sıçrayarak bütün malzemeleri toplayıp, büyük bir hışım ile yönetime koşmuş ve kucağındakileri yere fırlatarak; “heval bu nedir, bütün bu malzemeleri yastığının altına kim koymuş” diye kızgınlığını çok kötü bir biçimde dışa vurmuştu. Sonrasında da lojistik görevinden istifa ettiğini duyduk. Ve bu, eğitim devresi boyunca sürekli anlatılır gülünen bir konu oldu.

Ve tabii ki, bir de unutulmayan bir gitarın vardı. Ateş başında yaptığımız sohbetler ve sonrasında gitarın eşliğinde söylenen türküler ve söylediğin Zazaca parçalar... Yapılan her morale, sen gitarın; Şehit Mordem (Erol Sayar) ise sazıyla katılırdı. Sen hiç bıkip usanmadan gitarınla çalışıyor ve belki de paylaşması gerekip de paylaşamayanları bizlere taşıyordun. Devre sonlarına doğru yapılan aylık morallerden birinin hazırlık çalışmalarını yürütüyorduk. Devre sonu olduğundan, aslında her Arkadaş'ın ilgi duyduğu ya da yetenekli olduğu alanlar da netleşmişti. Tabi ki sen, sahaya gitarınla gelmiştin ve moral hazırlıklarında müzik grubunda yer alacaktın, alıyordun da. Fakat bizim en çok dikkat çeken grubumuz skeç grubuydu. Müzik grubunda yer almana rağmen skeçle uğraşan arkadaşları sık sık ziyaret eder ve yaşamın içerisinde yakaladığın ayrıntılarda gizlenen incelikleri skeci canlandıracak arkadaşlara taşırır ve muzip bir çocuk gibi

güler, yoldaşlarını güldürürdün. Bulunduğumuz saha, kişiliklerimizin, sınıfsal yapılanmamızın çözümlendiği sahaydı. Eğitimlerimizdeki yetersizlikler, çeşitli skeçlerle -yani ki güldürü ögesi kullanılarak- inceden inceye eleştiriliyordu. İşte o zaman, köylü kökenli bir Arkadaş'ın bir türlü netleştiremediği sınıf karakteri için skeçlerden birinde şu belirlemeye gidilmişti: "Ben Seyidrıza Arkadaş'tan daha küçük burjuvayım." Söylenene kendini tanıyan bir insan olarak, kahkahalarla gülmüştün. Aslında kendini, insanı tanımlılığıyla bir yaşam bilgisiydin ve bir insan olarak kendini gerçekleştirme düzeyine en yakın olan yoldaştın. Yani ki ben-î insan , insan olma özelliklerine düşünce ve yaratma gücüyle erişmişse; sen bir ermiştin. Eminim ki bir çok insan da benim gibi sendeki sabra şaşırıp kalmıştır. Senin sabırlı oluşun, sanatçı ruhlu olmandan kaynaklanıyordu. Şiwan Perver eğitim sahamızın bulunduğu ülkeye geldiğinde sana yanında gitar çalma teklifinde bulunmuş ve sen örgüt yönetimiyle konuşmasına dahi fırsat vermeden teklifini hemen red ederek yurdunu özgürleştirmek için yüzünü özgürlük dağlarından hiç ayırmamıştın. Sanat savaşımının dağlarda gelişeceğinin bilincini, en derin yaşayan arkadaştın.

Ve tabi ki son nefesinize kadar koştuğunuz o özgürlük yürüyüşünü, unutmak mümkün mü? Ülke topraklarına yüzümüzü döndüğümüz günlerdi. Yoğun bir eğitim döneminden sonra birkaç gün dolaştıktan sonra hepimiz ülkeye gidecektik. Bulunduğumuz şehrin en yüksek tepesine çıktık. Tepe ormanlıktı. Bulunduğumuz grubun içerisinde bir arkadaş "hadi koşalım" dedi. Ben ve birkaç arkadaş dışında herkes, koşmaya başladı. Biz, ardınızdan bakakalırken siz, oktan fırlamış yay gibi koşuyordunuz. Kestirme bir yoldan az aşağıdaki yola indiğimizde, siz nefes nefese kalmış bir halde karşımızdaydınız.

O kısa mesafeli özgürlük koşusunda, arkada kalanlara kahkahalarla gülüyordunuz. O koşuş nereyeydi, ülkeye, özgürlüğe, bitip tükenmeyen hep yenilenen arayışlarını gerçekleştirmeye doğru muydu? Bilemiyorum. Yaşam bilgisi olan sen, hepimizden iyi biliyordun ki; farklı coğrafyalarda yapılan özgürlük arayışlarının bir anlamı olsa da en anlamlı olan özgürlük koşusunu çocukların yalın ayak dolaştığı ve çoğu zaman çocukluklarına küstükleri coğrafyamızda gerçekleştirmekti. Farklı coğrafyalarda yapılan özgürlük koşuları nedensiz değil, hep yarım kalıyordu. Özgürlüğün coğrafyası olmazdı,

evrenseldi elbette ki, fakat özgürlüğünde özgün yanı vardı. Lanetli gerçeklik çözülp, kutsal gerçekliğe ulaşmadan, farklı coğrafyalarda sürdürülen özgürlük koşulları nefessiz kalıyordu.

Ülkeye gelmeye yakın bir dönemde, Newroz kutlamalarında, bir tiyatrodan rol alıyordun. Oynadığın tiyatro oyunundaki sahneler ile bir bir karşılaşıyorum. Seyidrıza, Seyidrıza'yı canlandırıyordu. Eğitim sahasına geldiğin ilk gün, dikkatleri çeken top sakallarının yerini, Dersim'li Seyidrıza'nın uzamış beyaz sakalları almıştı. Görünen bedeninin ardındaki ruh, Laç'ta yaşananlara ve Seyidrızalarda somutlaşan özgürlük arayışısının ruhuydu. Beyaza boyadığın saç, sakalın, uzun siyah palton, onunla bütünleşen koyu renkte ki şalvarınla, o uzun boyunla Seyidrıza'yı canlandırıyordun. Aslında sen oynamıyor yaşıyordun. Bir de o tiyatro oyununda eğitim sahasına gelişini sessizce karşıladığımız genç kadın vardı. Ve o tiyatro oyunu, yaşamın ta kendisiydi. O anlamlı tiyatro oyunundan sonra, yaşamın kendisine doğru yol aldık. Farklı ülkelerde yapılan kısacık özgürlük koşullarını, dağlarımıza taşımanın zamanı gelmişti. Farklı dünyalarda yapılan özgürlük koşulları hep yarım, hep soluksuz kalıyordu. Zaman ve erenlerden gelen ermişliğin, özgürlük koşusunu ülke topraklarında daha da hızlandırıyordu.

Ülkedeki ilk görüşmemiz ayak üstü olmuştu. Karargah'taki ayak üstü tokalaşmamızdan birkaç gün sonra, bir-iki arkadaşla birlikte bulunduğumuz kampa gelmiştiniz. Böylece Xınere'deki, ülke topraklarındaki ilk uzun sohbetimiz, gerçekleşmiş oldu. Birbirimizi görmediğimiz iki yılda yaşadıklarımızı paylaşmıştık. Bulunduğumuz koşullara göre uzun ama özünde kısa olan bir kaç görüşmemiz oldu. Bu görüşmelerin birinde kadro okulundayken sevdiğin insanlarla birlikte, kampımızı ziyarete gelmiştin; bir gece yanımızda kaldınız. Üstü kesilmiş meşe ağaçlarının dallarıyla kapatılmış bir çardakta o gece gönlünden ne kopuyorsa, yani ki yüreğinden kopanı akıttın. Kimi saz çaldı, kimi deyiş söyledi, kimi ise anı anlatıp şakalar yaparak kendisini geceye katık etti. O gece hüznlendik, gururlandık. O gece, bir kez daha senin bir çocuk olduğunu fark ettik. Yaşadığımız sevinçle beraber zaman düşman gerçekliğinin kilometrelerce ötelere savurduğu özsevimizin burukluğuyla dolup taşı. Yanlış anlama doktor, çocuksun diyorsam; yadırgadığımdan değil, insani ve güzel olan yönlerinin bizdeki keşfinin o gece dorukta yaşanmasından söylüyorum bunu. Sevinçli günler uzun sürmez

mi bilemiyorum. Acılı günlerimizin birinde kan ter içerisinde hastaneye varmıştık. Hastane -tıpkı senin gibi- bir çok insanın uğradığı bir yerdi, ama özündeyse dağların orta yerinde yapayalnızdı. Hasta değildim elbet, depresyon geçiren bir Arkadaş'ı tedavi için hastaneye getirmiştik. O acılı zaman diliminin içerisinde bir tek seni ayırarak, geriye kalan ne varsa her şeyi, ömrümün dehlizine bırakıyorum ve o sisli atmosfere gömüyorum. Depresyon geçiren dışa dönük bir arkadaşla ilgilenirken, sabrın meyvesini verdiği insan olan sen, o mahşer gününde neden öyle sabırsızdın; gerçekten o kadar sabırsız mıydın? Hala da anlamış değilim doktor, o mahşer gecesindeki son telaşının anlamı neydi...?

En son görüşmemiz PJA'nın birinci ordu konferansının aktarımları sürecinde gerçekleşti. Coğrafya kadınları olarak, güzel bir konferans gerçekleştirmiştik. Konferansın kurumlar gücüne aktarımı, sıcak bir atmosferde gerçekleşmişti. Aktarım sırasında oturulacak yer kalmadığından, divan olarak adlandırdığımız komisyon masasının arka kısmında oturmuştun. Uzun süre, seni fark etmemiştim. İlk arada merhabalaştık. Aktarımlar bittikten sonra, aktarımın yapıldığı mekanda bizi ısıtan sobanın etrafında ayakta durarak, sohbet etmeye başladık. Sohbet, Kandil sahası ve gerçekleştirilen ordu konferansına dönük olsa da tanıdığımız, sevdiğimiz arkadaşları da sohbetimizin içerisinde andık. Bunlardan biri Raperin Dersim'di diğeri de Munzur Arkadaş'tı. O zaman; 'Munzur Arkadaş bana, sana, yani ki bizlere göre, gerçeğimize daha yabancı' demiştin. Şunu biliyordum doktor, senin sevgin, büyüten bir sevgiydi. Gülen sıcak gözlerini anımsıyorum. Çocukluğunu fark ettiğimiz o geceki gözlerine, ne kadar da benziyordu gözlerin o zaman. Sonra farklı yoldaşlar, sobanın çevresine geldi. Sohbetimiz, Ordu Konferansı'na takılıp kaldı. Karlar lapa, lapa yağmaya başladı. Aktarım yaptığımız yeri, ilk biz terk ettik. Ayrıldığımızda sen, farklı bir mangadaydın, biraz uzaklaşmıştık ki sen mangadan çıktın ve bize baktın. Bakışların bir şey soracakmışsın da soramamışsın, ya da bir şey söylemek istemişsin de söylememişsin izlenimini uyandırıyor. Bakışlarını; o söylenmemiş cümleyi ve sorulmayan soruyu lapa, lapa yağın karın altında bıraktık... Beyazı, hiç ölüm olarak algıladın mı? Bilemiyorum, fakat seninle ilk kez karın beyaz ölüm olduğunu yakıcılıkla duyumsuyoruz. Beyaz ölüm diyorum,

kardan adam yaptığımız, kar topu oynadığımız o kara. Gitarın şimdi sensiz. Herkes 2003 yılına sevinçle girerken biz, acılarla senin karlar altındaki bedenini bırakarak giriyorduk.

Doktor! Dersim'in Nazlı Dalı! Şahadetini duyduğumuzda karlar, her yanımızı kaplamıştı... Mevsimin ilk karlarına kendini bıraktın.

Doktorluğun seni olgunlaştırmıştı, yaşamı-insanları erken çözümlüyordun. Belki de bu yüzden çok inişli çıkışlı değildin yaşamın karşısında. Yaşamın doğal evrimini çözmüştün. Yaşananlar karşısında sabırsız ve telaşlı durmazdın, peki neydi o mahşer gecesindeki son telaşın. Annenin söylediği içli türküler kulağını okşayıp geçmedi mi? Karla mücadelede, bir gerillanın ellerinden başka neyi olabilir ki, diyemiyorum. Yaşam bilgemizdin ya, bizi en iyi sen anlarsın. Sen insan olan, doktor olan, devrimci olan, hümanist olan... Kısacası birkaç yüzün bileşkesi olan sen...

İlk düşen kar tanelerinin altında bakışlarını ve de bir ömre sığacak, tıpkı bir alinyazısıymış gibi cevabı verilmeyecek bir soru bırakıyorum. Kar tanelerinin değil, kar kütlelerinin altına, belki de bir ömre sığmayacak arayışlarını nasıl sığdırdın doktor.

Eksiklikleri, yetersizlikleri bugün nedense yazamıyorum doktor. Belki de böyle olmasını isterdin. Bilemiyorum, ama bildiğim tek şey, sanki yaşamın eksilten yanları olduğu yerde, sen yoktun. Yaşamın gerçeğini görmezden gelmeden, fakat her gün pencereni en olumlusundan açıyordun yaşama.

Aramıza gelişinle Dersim'lilerin devrimcilik kültürünü hatırlattın. O zamana kadar ismini duyduğu devrimcilerle kendi arayışları arasında aradığını bulamayan bir insana, bana, arayışlarımı hatırlatmıştın. Ve sen, o gün devrimci olmanın farklılığıydın, bugün de öylesin. Aradan yıllar geçti, geçiyor. İzdüşümüdür, fakat yansımalarından doğru okuyamamak yanıltıcı olur. Bizi, bizden daha iyi anlıyorsun. Anlama gücüne sığınarak yazıyorum. Yaşamın en beklenmedik anında geleni kabullenmediğimdir yazacaklarım uzadıkça uzuyor doktor.

Kalemim sana övgüler dizebilirse de övünmemiz gereken gerçeğini zedeler diye övmüyorum, ama biliyorum ki seninle övünüyoruz. Kısacık koşuna bir ömrü sığdırdın doktor, başka ne olsun.

BİR SEN GELİRDİN BİR DE YANINDA ÇOCUK BAHÇESİ . . .

Munzurla gözlerinin arasına, bazen yüzlerce silah girerdi. Bazen, yeryüzüne ulaşmanın sabırsızlığındaki yağmur damlaları. Bazen de sesleri Yeşilyazı'nın çimenlerini dalgalandıran çocuk sesleri.

Özgürlüğü düşler, kahramanca bir yaşamı yaratma hayalini kurar ve onları yaşamaya çalışırken, hiç sınır tanımadın. Sınır tanıyanları da hiç doğrulamadın. Öyle ki, ovada Barış'la birlikte koşup, oynayan küçük afacan Savaş'tan, martılar şehri İstanbul'un İstiklal caddesindeki filinta delikanlılığı kadar bu, böyle sürdü. Yaşam, göz açıp kapama mesafesindeydi, ama yaşananlar bunun binlerce katını oluştuyordu. Biraz uzamış saçların, top sakalın bazılarının hoşuna gitmese de çok sorun değildi senin için. Elinde gitarın olurdu çoğu zaman. Gitarın, yitik özlemlerini mısralaştırmaya yardımcı olan en yakın Arkadaş'ındı. Belki de o en boğucu gelen anlarda, seni en çok anlayan gitarın oluyordu, kim bilir! Bazen yalnızdın, bazen de özgürlük yürüyüşüne birlikte adım atmak istediğin ve kardeşlerinden öte tuttuğun arkadaşların olurdu yanında. Bazen hayallerinle başbaşa, bazen İstanbul'un kışkandığı grup grup gelecek umutlarıyla beraber.

Dedim ya sen, konulan tüm sınırlara ve tabulara inat aldırmadan yürürdün. Kimi zaman birçoqlarıyla. Ama bazen de kendinle. Bazen de senin sende olmayan bir yanınla. Attığın her adımda, küskün menekşeler halaya dururdu sanki. Neşe ve coşku, ayrılmaz arka-

daşlarındı. Sınırları yıkmanın heyecanıyla hep yanında yürürlerdi. Sen, hep kendin olmayı sevdin ve kendin olarak katıldın halayımıza.

Bilirsin aykırılıklar hep iter, ama sendeki herkesi kendisinde toplardı.

Evin altını üstüne getirip, tüm aile fertlerini etrafına toplayan çocuklar gibiydin hep. Yaptığı yaramazlıklardan dolayı, dedesini arkasından koşturan küçük Savaş gibi... Dedim ya, bir sen gelirdin, bir de yanında çocuk bahçesi...

Sende yaşam, bir oyun gibiydi. Her şey, şakayla karışık karşılanırdı ve en az şaka kadar ciddiye. Yaptığın bir dolgunun düştüğünü öğrendikten sonra, “Afiyet olsun” deyişin geliyor aklıma. Bazen anlam vermekte zorlandığın, ama çok ince bir perde gibi duran dargınlıklar olurdu. Hiçbir şey sana, yaşam kadar ilginç ve heyecan verici gelmezdi. Yoldaşlarına olan büyük ilgin, ayrımsız sevgin, yaklaşımlarında, gülüşlerinde en güzel haliyle ışırdı. Hayret ederdik; bu kadar farklı kesimden insana nasıl hitap edebiliyorsun diye.

Bu yüzden seni yazmaya çalışırken zorlanıyorum. Çünkü seni anlatmak, sade, doğal ve kaygısız olmayı gerektiriyor. Oysa sen, ne kadar akışkan bir anlatıcıydın. Bazen karşıdakinin beklemediği bir davranışı yaparak, bazen bir şarkıyla, bazen sımsıcak bir gülüşle başlardın diyaloga. Ateş yakardık; alevlerle birlikte başlardın. Alevler sönerdi; kolların direnişiyle başlardın. Biz, can kulağıyla seni dinlerdik. Sen ise, kimi zaman şair, kimi zaman ozan, kimi zaman sahne almış komedyen, kimi zaman da aktif bir eylemci olurdun meydana. Şiirlerin ardından, gök yüzünün ıssızlığına sığınmış uzak yıldızlara çizilen sınırları, içten kopan kahkahalarıyla yırtardın. Ardından birçok arkadaş, taklit edilerek, yoldaşlık cemaatimize konuk olurdu. Bazen feodal gururlar okşansa da yine, sen kazanırdın. Bazen de anlattıklarına, bir tek sen gülerdin. Ama yine de güldürürdün. Ve bu rüzgar, hiç dinmeden sürer giderdi; etrafındakileri de bera-berine alarak.

Umursamazlığın, sahte tanrıların senaryolarına bir isyandı. Hani, “Bize, sadece ağlamak mı revadır...” derdin ya, işte ona inat gülerdin. İlerleyen saatlerde yoldaşlarla birlikte gülüşler, kayan yıldızlara benzerdi; kimi zaman da dolunay dinginliğindeydi...

Çok nadir ve de gizlice, çok derinlere dalarydın; boğulurcasına. Bu, çok az yansıttığın bir yönündü, ama şakaların, umursamazlığın, coşkunun diğer adı veya yüzüydü. Hüzünlü haykıran keman tellerinin çıkardığı sese benzerdi sesinin rengi. Bu anlar, bildiklerini, gerçeklerle yüzleştirdiğin anlar oluyordu sanırım. Bu görüntüne

çok alışık olmasak da anlam vermeye çalışırdık. Ama sende herşey, büyük bir devingenlik içerisinde, yeşilli, alı, beyazlı, morlu renkliliğini korurdu. Hiçbir şey, ama hiçbir şey, yoldaşlığı özünden yudumlamaktan, yoldaşı sevmekten ve yoldaşa hizmet etmekten geri bırakmazdı seni. İşte, en büyük zaferin buydu.

Yaşadığın anla çocukluğun arasında kurduğun yolculuklarında; “Hani Munzurlarda olmak vardı” diyerek başlardın söze. İşte o an yüzünde, eteklerinde doğduğun, ama yeterince koşup oynayamadığın Munzur dağının sevdası okunurdu.

Munzur, binlerce genç kız ve erkeğin yüreğindeki el değmemiş zirve,

Munzur, gözlerimizdeki yıldız

Munzur, uygarlıkların doğuş temizliğindeki mekan.

Bir kolu Kelkit’ten, bir kolu Gümüşhane’den gelip, Munzur’a konuk olan Karasu nehri. Evet! Bu nehir ki, kirletilmiş çocukluk hayallerini, dünyalarını, sahte tanrıların inadına söküp alıyordu her akışında.

Kendini yitirmiş keleklerin sarhoş olduğu bu ağustos akşamında, espri dolu kişiliğin geliyor aklıma. “Herkes dengeler yaratmak, dengeci yaklaşımlar sergilemek için büyük bir çaba içine girerken, senin girmene gerek yok. Çünkü senin kişiliğinde doğal bir dengencilik var” diyen Arkadaş’a gülererek, “Niye, ben terazi miyim? deyişini hatırlıyorum. Hüznüm kanıyor. Çünkü yüreklerimiz, gidenlerden sonra yelkenlerini indirmiş, yaralı bir gemi gibi olur, bilirsin.

Fırtınadan önce, saçlarımız savruluyor. Yüreklerimiz tedirgin, uykulardan tipinin şiddetiyle uyanıyoruz. Ve geceyi bir haber kanatıyor.

Ellerimiz, buz kesmiş. Soğuk ve sözcükler dişlerimizin arasında kilitleniyor. Ellerimizi ovuşturuyoruz, kanın akışını hızlandırmak için. Kanımız donmuş...

Her zamanki gibi, şensin. Gülüşünle ısıtıyorsun doğanın buzlu nefesini. Her günkü gibi, türkülerin yüreğiyle yıkıyorsun yüzünü. Uzaktan, utangaç ses tonuyla eşlik ediyor birileri. Yoldaşlarının gözlerine bakarak, tariyorsun saçlarını. Arada bir kahkahalarını eksik etmeden. Sen öyle umarsız gülüp coşarken, nereden bilecektin ki, tipilerin bu kadar kıskanç olduğunu. Nereden bilecektin ki, uluyan kurtların eşliğinde kar dalgası tarafından sana pusular kurulduğunu. Dışarıda tipi var. Sen, tipinin kıskandığı bir gülüş. Bakışların, her zamanki gibi afacan çocukların sabırsız yürek

atışlarında. Sesin yankılanıyor, meydan okurcasına. Karlarla kaplanmış dağlarımızın doruklarında bir gerillasın. Mesafeleri sınır tanımayan bir özlem.

Evet, nereden bilirdin ki, tipi, dışarıdaki dondurucu soğuğa inat, yeni güne coşkuyla merhaba demeni kısıkanıyor.

Seni, anlatmalı; yitik özlemlerini, sevdanı... Seni, anlatmalı; tipilere inat, yaşam ötesindeki bir şarkı gibi, sınırsızlığa koştuğunu... Seni, anlatmalı; bir günde birçok rengin ve mevsimlerin nasıl yaşandığını... Her tarafı, bayram havasına nasıl boğduğunu yazmalı. Seninle her anın, coşkuyla yaşandığını dün biliyor, yarın da bilmeli...

Yeryüzü, bir kar denizi. Karla kaplı küçük şatoları andıran mangan, bir muhabbet durağı. Seninle anılan her anının, muhabbet özü olacağını, alışmayan yüreklerimiz biliyor.

Öyle umarsız, öyle yüzü koyun yatma ne olur. Neden bu kadar erken? Oysa sen, sevdanı dağlara gülüşünle kazıydın. Yüreklerimiz, her günün beş katı atıyor, yeni isimler duymamak için. Kardan dalgalar, üstümüze üstümüze geliyor. Yörüngesinden ayrılan her yıldızın açtığı derin yaralarımız kanyor.

Uzanıyoruz, ulaşamıyoruz.

Haykırıyoruz, duyuramıyoruz.

Yüreğimiz, avuçlarımızda.

Yüreğimiz, öfkeli,

Yüreğimiz, isyanda. Yüreğimiz, ırmaklarla çıldırasıya akıyor.

Bakma yaşadığımıza; yüreklerimiz, eklediğimiz yüreklerin gücüyle çarpıyor.

Art arda kaç ay geçti. Yıldızlar kış uykusundan, sensizliğe sarılsırcasına uyandılar. Mevsim, şimdi sarhoş ay zamanı. Her şeye inat, yaşam akıp gitti. Seni, gidişine inanmayan dilimizle anlattık. İnanmayan kulaklarımızla dinledik. Şimdi, inanmayan parmaklarımızla yazıyoruz.

Gülüşlerin, yüreğimize çizilen tablonun solmayan renkleri...

Seni sevgi, seni umut, seni dağlarla.

Seni doğallığın abidesi, özünün ve sözünün birliğinde geliştirdiğin sohbetlerle.

Seni sıra, seni özlem, seni efkarla, ama terk etmeyen sevdamızla düşünüyor ve yaşıyoruz.

KAR BEYAZI DA KISKANDI SENİ

Geçmiş ve bugünün yaman çelişkileriydi, sağnak bir yağmur misali üzerine yağan. Hiçbir zaman kaçmazdın bu yağmurun seni ıslatan gerçeğinden. Romantik bir aşığıydın yağan sağnağın.

Sözleri notalaştırarak yaşamı, müziğin müthiş çekiciliği ve ahenginde yaşayan bir yetenek ve sanat arayışısındın. İnsanlarla ilişkilenirken, onların gizlerini bulabilmenin heyecanıyla yaklaşıp, sevecenliğiyle akıl ve yüreklerin en saf köşesinde taht kurardın. Verdiğin bir selam, bin yılların tanışmışlığı ve sıcaklığını yansıttı. Ve herkes seninle, sen herkesle olurken, bir de kendi özgürlüğüyle var olurdun herdem...

Bin yıllardır insanlığı çevreleyen sınırları kan-ter içinde aşmanın nefes kesici coşkunuyla sarılırdın zaman ve mekanın izafiliğine. Gözlerinden okunurdu çalınan yaşamı geri almanın tutkusu. Tutkuyla yaşama sarılır, umutla yüklenirdin kendine, söz dinlemeden akıp giden zamanın hızına yetişmek için taşardın. “Kabına sığmaz” denilir ya, sen de kabına sığmayanlardandın. İnsan fiziğini ve düşüncesini esir alan sınırları, öfkeyle aşar, sınırsızlığa doğru heyecanla koşardın. Ölgünlüğü ve sıradanlığı kabul etmez, bunlara karşı öfke duyardın. Böylesi duruşu sahip olanları, ellerinden tutarak koşturtmaya, heyecanlandırmaya çalışırdın. Yaşam, senin için sonu olmayan bir maratondur. Dün, bugün ve geleceğin birbirinden koparılan halkalarını

ustalıkla birbirine bağlamak için, durmadan uğraşır, “Ustaların” iyi bir öğrencisi olmaya çalışırdın.

Bazen bir çocuk misali durmadan sorar, karşında bulunanlara, bilginin sınırsızlığı karşısında sınırlılık yaşadıkları gerçeğini, bilgece gösterirdin. Bilginin mütevazı bir öğreneniydin. En küçük bir olguya dahi anlam vermenin müthiş arayışçısıydın. Mizahi görünümün ön plandaydı, ama özünde müthiş bir ciddiyet ve ilgi vardı. Yaşamda tanık olduğumuz trajedileri, ince mizahi üslubuyla öylesine çarpıcı kılardın ki, anlamsızlığın zihinlerdeki duvarları, birer birer yıkılırdı.

Muhafazakar olmadığın kadar, yeninin de niçin ve neden olması gerektiğini ayrıntılarıyla sorar, inceler, özümseyerek almaya çalışırdın. Aldığın ve anladığını yaşamına uyarlamada, iyi bir pratikçiydin. İnatçılığın ve asiliğin, eski ve geri olanda ısrar etmenden kaynaklanmıyordu, yeniyi en iyi şekilde edinmenin yoğun istemindendi.

Tarihe karşı müthiş bir ilgin vardı. Çeşitli yönleriyle geçmiş anlamak ve bugünle bağlantısını kurmak için öylesine yoğunlaşırıydın ki, dünyanın bir başka ucundan yaşanan bir durumu, yanı başındaki olanlarla bağlantılandırabilirdin. Nitekim bu arayış yöre tarihini anlama konusunda gösterdiğin gayrete de yansırıdı. İçinden çıkıp geldiğin Dersim’in acılı ve trajedilerle dolu tarihini anlamak için, sorgular, araştırır ve incelerdin.

Sen, bu tarihin asi bir sesiydin. Kör bir düğüme dönüşen bu trajedinin sırrını çözme uğraşısındaydın. Seyidırza’ların sırrına ererek, üstü örtülü tarihin kararttığı bilinci aydınlatmanın yöntemini bulmuştun. Başladığın yerden güçlendirmek istiyordun, içinde yanan bu ışığı. Kaynağa, Zilanların gürleyen özgürlük çığlığına dönüş arzusuyla doluydu yüreğin. Dersim, bu defa çok farklı karşılayacaktı seni. Güçlenmiş, aydınlanmış bir bilinci ve yüreği sevgiyle kucaklayacaktı.

Asi dağlara yüzünü dönerek onurluca “Ben geldim, yeniden doğuşumun sancılarını seninle yaşamak için” diyecek ve devamla haykıracaktın: “Acının sancıları değil bunlar, özgürleşmenin zorlu, zorlu olduğu kadar da güzel olan sancılardır” diye.

Ne çok hayaller kurar, Dersim’le buluşmanın coşkun görüntülerini zihninde canlandırırıydın. Ancak koşullar ve ihtiyaçlar erteliyordu bu dinmek bilmeyen özlem ve istemini... Zorunlulukların bilincine vardığından gücenmez, yoldaşlarına en güzel şekilde hizmet edebilme arayışlarına ket vurmazdın. Dar bir

vadi, dört yanı duvarla çevrili bir yer değil, uçsuz bucaksız dağlar, patikalar, yollardı gördüğün. Yüreğin ve beynin, mekanın dar sınırların aşmıştı...

Toprakla, doğanın her türlü canlı varlığıyla iç içe, dostça olmayı ne çok severdin. Adeta zamanla yarışırçasına, en küçük bir anı bulduğunda hemen toprakla, doğayla kucaklaşır, büyük bir sabır ve sevgiyle onlarla uğraşırdın. Tomurcuklanan çiçeklerin açışı, toprağı yarararak doğan çeşit çeşit bitkilerin doğuşu karşısında çocukça bir sevinç ve heyecanla dolardın. Bu muhteşem olayları, herkese anlatmak ve göstermek için, yerinde durmaz, koşturup dururdun. İnsanı şaşırtan bir enerjiyle her şeyi böylesine incelerdin.

Heval Seyid, seni, özellikle sana anlatmak çok zor. Akışkanlığını ve hızlı temponu, çok yönlülüğünü nasıl, hangi sözcüklerle, hangi üslupla anlatacağım konusunda zorlanıyor kalemim. Seni anlatırken, kalem konuştu, harfler canlandı, cümleler gönüllülikle kendilerini söz ve anlatımın derin okyanusuna bıraktılar. Yine de yazılanlar, seni anlatamadı, çizemediler Yoldaş...

Yüreklerimiz, seni bizden alan kar yığınlarına lanet yağıdırıyor, isyan ediyor. Kar beyazı da kıskanmıştı duruluğunu. Ve kara karanlık yüzüyle gelmişti üzerine. Ama yanıldı kar beyazının kıskanç ve kara yüzü. Senin duruluğunun, soğuşun yanıltan buzdan görüntüsünden değil, Güneşten süzülüp gelen ışığın beraklığından kaynaklandığını bilemezdi. Karanlık bilse de karanlığın efendileri bilemezdi, ışığın karanlığı yırtan gücünü... Sınırlı düşünürler, bu gücün yitmeyen gizemine inemezler. Ama bunun çok azını bilmek bile, korkutulur onları, sınır tanımayan egemenliklerini kırar. Belki de karanlığın çökerken hışımla ve tüm gücüyle gelişi bundandır... Karanlık, yalnızlığın tanrısal gücünden yoksunken, Bu tanrısallığın dostça ifadesi ışıktır... Ve sen, bu dostluğun içimizdeki yansıması...

Seni her geçen gün daha çok özleyyoruz. Bizler için özlem, sevgi ve ölümsüzlüğün ifadesisin.

Sen yüreğimizdeki sevgi

İçimizdeki ılık

Ve yaşamın tılsımlı gücü...

14 Temmuz 2003

Aynur AMED

DÜŞLER...

*Ay kokulu geceye saklamıştın düşlerini,
belli-belirsiz pırıldayan yıldızların seyrine,
terkedilmiş yalnızlıklara dalıyorsun bir an...
Uzayıp giden karlı patikalara değen bakışların
yorgun düşmüş hüznler gibi sahipsizdir artık
her sahipsizlik, kalabalık bir yalnızlık,
her yalnızlık, mühürlü suskunluğumuzdur...*

*Sabırsız şafakların telaşlarına karışan düşlerin,
akıp giden zamanın seyrine tutkundur belki,
Ve o göz kamaştıran gülüşlerin marurluğu gözlerinden okunur.
Belki de; SİM kapılı düşlerinde yalnızsın...
Düşler tek başına isyan
tek başına umutlar şimdi...
Bir bakarsın bir kış tufanında uyanırsın zamana
bizden habersiz limanlara koşan her dalga,
Bizden hasretler taşır,
bizden gülüşler...
Ve bizden habersiz her çığlığın
En kuytusunda bir fısıltı,
bir hasret türküsü,
belki de; sahipsizliğimindir...
Hesapsız boranların peşi sıra yol alırdın düşlere,
Uzayıp giden gecenin kar kokulu sessizliğine asılır gülüşün,
Ve kucak açtığın
Umut kattığın*

*Ardından
bir kar topu yaramazlığı seninkisi...
Oysa SEN,
Zamana inat saatlere sığdırmıştın düşlerini,
Belki, bir umut,
belki kocaman bir Seyidrıza gülüşüydün içimizde,
belki de; Munzur'un nazlı akışında bir damla
UMUTTUN...*

*Bir zaman tüneline,
kayıp tarihler peşindeyiz şimdi.
Ve düşlerinde yitirmiştik çocukluğumuzu,
dokunduğumuz, avuç avuç soluduğumuz
bir kar sığağında tükeniyordu herşey,
Sanki tüm yollar, bir kar fırtınası,
Sanki tüm boranlar sahipsizliğimizdir...
Şimdi, ağız dolusu gülüşünle
kıyısız düşler sabahında uyanırız zamana.
Zamanlar ise senden habersiz...*

*Ve şimdi,
Her kar tanesinden
her yalnız patikadan,
her boran ezgisinden
ve her doğan günden
Seni dinliyoruz...
Sesini gülüşlerine katıp, SEN oluyoruz birden.
Dersim'e, oradan Munzur'a akıyoruz,
Ve kayıp giden bir yıldızın kuyruğuna tutunup
Sana geliyoruz...
Sana ve umutlarına...
Dostluğuna ve yoldaşlığına doyamadığım doktora,*

Zafer Dicle ROJ

FIRTINALAR ÇOĞALTIYOR BİZİ

...
İşte o zaman,
Adı sen olan bir
Yol başladı
O macera
Bitmeyen bir gidiş
Kendimizden uzağa
Dağ savaşçıları senin
Seyyahlarında
Anlıyorduk ki bir sırdın
Sen
Hangi ateşten yaratılmıştı zaman
Senin şarkın,
Sen işte o şarkı
Ve içimizdeki
Dağdın
Ve hiç bitmeyen
Ömrümüzdü

Kar ve o beyaz mevsim, bir felaketin habercisiydi ve o gün, Tufanın yenildiği gündü. Bine yakın gerilla, beyaz dağlardan iniyordu ve metrelerce yükselen karlar üzerinde yürüyüp, şehitler düzlüğünde toplanıyorlardı. Tören kalabalığının önünde on bir tabut ve dayanılmaz bir hüznün vardı. Seninle birlikte on bir Arkadaş'ımızın buzdan bedenlerine bakıp, açıktan ve gizliden gözyaşları dökerken, Karasu yoldaş koca bir kar kütesinin üstünde beliriverdi. Hüzün, inat karışımı, kasvetli ve farklı duruşunda zaferi görebiliyorduk..

“Hiç kimsenin adım dahi atmadığı bu dağlarda yaşamak...” dedi. Kısa bir sessizlik oldu. Yutkunur gibi olmuştu Karasu yoldaş; devam etti: “İşte halkımızın ve tüm insanlığın, bu dağlarda ve bu koşullarda yaşadığımızı gördükçe, özgürlüğe olan inancı da artıyor ve bu, onlara umut veriyor. Bu dağlarda kalıp, yaşayabilmek bile bir özgürlüktür.” Bu sözler, ayrılıkların anlamını ve dağa olan sınırsız sevgimizi anlatıyordu. Karasu Yoldaş’ın ve hepimizin içindeki yas ve hüznün, bu konuşmayla kıvılcıma dönüştü. Bir kez daha tazelandık.. size vereceğimiz en büyük cevap, bu dağları daha çok sevmekti. Gök ve bütün yeryüzü tanrılarına inat, özgür kalmak ve özgür yaşamaktı. Tufanlarda şarkılar söylemekti en çok da. Ne karanlığın tanrıları, ne de uygarlığın canavarları, bizi yenip, sizin unutuluşunuza neden olamayacaktı.

Zoru her zaman seveceğiz. “Hayat kolaylıkta biter” diyordu Başkan APO. Bunu, şimdi daha iyi anlıyoruz ve tufanlarla uğraşmaya devam ediyoruz. Herkes, sizin gittiğiniz saatlere dönüyor... Ve herkes, sizi anlatıyordu. Senin gidişinle başlamıştı herşey.

O akşam kar, bize ölümü bir kez daha hatırlatmıştı. Tedirgin bekleyişin huzursuz saatleri sabahı getirirken, ilk senin haberin geldi. Seninle birlikte, değişik coğrafyalarda, sekiz canı o akşam kaybetmiştik.

İşte SEYİD!

Gidişin o kadar ani oldu ki; haberini, bir boşluğa düşer gibi aldık. Ne ağlayabildik ne de hüznün yetti bu an’a. Kar ölümlerini ne de olsa bilirdik.. En zor kabullenilen, acılı bir inatla direndiğimiz gidişlerdi bunlar.

Şimdi sizin yokluğunuzu, en sıcak ölçülere vuruyoruz. Anılarımız ve bütün yoldaşlıklarımız ve yarım kalan planlarımızla sizi hatırlamak, sıcak olacak ama, gidişinizin o soğuk maviliğini, o karlı gününü asla unutmayaacağız. Gidişinizle yarım kalan her şeyi, sizi alan o soğuk ölçülere vuruyoruz. Herkes, sizi hatırlıyor o gün... Ve siz, yoksunuz!

Çok içten selam ve içten bir gülümsemeyle bizleri karşıladığın o ilk günler geliyor aklımıza. Belki de herkes, seni o sahra hastanesiyle tanıyor..Derme-çatma olan binanın, sayısız beton çatlağıyla haşır neşirken, kapıyı aralayanlara her sabah rastlanılan birisi gibi gelmiyordun. Bir doktor olsan da odana astığın gitarın ve eşsiz sesin şaşırtıyordu herkesi. Daha ilk günde, herkesle kurduğun ilişkinin güzelliğini buluyorduk. İşte seni tanıyanlar, karşılaştıkları ilk günü genelde böyle anımsıyorlar.

Hatırlar mısın, arkadaşlıkların güç buldukça tavizsizliğin de artıyordu. Ve işte biz, seni en çok bu ilişkiyle tanıyoruz. Sende, ilişkiyi büyüten bir kavga biçimiydi bu.

Ardından bir çok şey söylendi:

“Seyid, bir mektepli gibi görünse de aslında bir emekçiydi” gibisinden. Seni, ördek ve kekliklere takıldığın, bahçe ekip tavşanları kovaladığın o neşeli ve zevkli koşuşturmacalar ile bir kez daha anımsıyoruz. Seni, dağa getiren uğraşın, bu sözle ilişkisini anıyoruz.

Doktordun ve ellerinde koca nasırlar büyötmüşün.

Kaçakçılar, yolcular ve sürgün olanlar ve bütün canlılar geçerci o sahra mekanından ve sen onlara zevkle bakardın.

Hatırlar mısın? Kasığından vurulan bir at getirmişlerdi. Beyaz önlüğünle sanki ona karışmıştın. Seni uzun zaman bekleyenler kızamadı.

Beyaz at acıyla kıvrandıkça, ona insana yaklaşır gibi baktığını herkes farkettil. Uğraşların her canlıya hayat verdi.

İşte bu uğraşlar büyötmüşü seni ve biz bununla seni bir kez daha tanıdık. Belki yarım kaldı. Bütün gerillaların dişlerini yenileyemedin, balık tutamadın, Zağros zirvelerinde doyuncaya dek gezip rüzgara şarkılar söyleyemedin... Ama üç- dört yıla bir ömrü sığdırdın.

Küçük de olsa bu ayrıntılar anlatıyor sizi, tıpkı bir şiir gibi. İnsani değerlerden, ölümsüz özlere, yaşam koşullarından, kavgasından kopmazlığıyla, bütün o şifa dağıtıcılarından daha sahici ve güzelsiniz.

Ölüm denir mi buna, bilmiyoruz. Siz varsınız, yaşıyorsunuz gibi oluyoruz. Gidişiniz, bütün ağızlarda yaşadığınız sonsuz bir ana dönüşüyor. Görünmez, ama küçük bedenleriyle dünyalara sığmayan ve yenilmez altı kadın fedainin dev yüreğiyle birliktesin; Bengin,Çiçek, Zozan, Nujiyan, Dirok ve Sarya ile birliktesin. Bu narin yüzlü dev yürekler, sen ve Xebat giderken yaşıyorlardı. Günler sonra felaket azgınlaştığında, senin ve Xebat'ın acısına onlar da eklendi. Çığ, onları sizin gibi gecenin karanlığında yakaladı. Sabah, gün aydınlığında her yanımızda beyaz bir yangın vardı. Savaşların en acımasızını yaşıyorduk ve ruhumuz, bu savaşta büyüyordu. Gücümüz, yaralanmalarla tazeleniyordu. Sizin gidişinizle ruhumuzun sonsuz sorgusuna dalıyorduk..

İşte SEYİD!

Mevsim bu... Bizi yakan ve çoğaltan mevsim. Biz, bu mevsimleri yendikçe büyüyörüz. Sizin anlamınız, bu mevsimlerde çoğalıyör.

İşte SEYİD!

Soğuk ve beyazlar içinde bir gece vakti fırtınalara karışırıysun ve kayboluyorsun. Senin bütün sıcaklığını anımsatan o renk gidişi, soğukluğu getiriyor. Kar, beyaz önlüğünle alıyor seni. Seni vareden renk, yokluğuna karışırıyör.u hortumunu bağlamak için çıktın kapıdan, bir daha geri dönmüyörsun. Beyazlar içinde bir gece vakti fırtınaya karışırıysun ve kaybediyorlar izini...

Çığlıklar çağırıyör seni... Sen yoksun!

İşte SEYİD !

Görüyörsun ya, bir inat gibi sizi yaşıyörüz. Sizi anlatmanın şimdiki zamanı, hep süreceğ. Sizi ve sizin gibi dağ yüzlü savaşçıları unutmak, ihanetimiz olacag. Ağlamıyörüz ve sizi yaşıyörüz.

Şimdi gidiyörsünüz. Çevrenizde, tufanlara ve sizi götüren mevsimlere yeminli bin koca yürek var. Bu gün, soğuk işlemiyor bize. Sizinle birlikte, gidişi tıpkı sizinkiler gibi zamansız olan Zamanı yoldaş da var. O sonsuz bir zamana giderken, bıraktığı bu zamanı emekleriyle anacağız. Argeş'i, hiç dinmeyen tebessümüyöyle anacağız ve delicesine hayaline takılıp yaşamak istediğı bu dağları, bütün güzellikleriyle koruyarak yaşayacağız. Botan'ı alan hastalık, içimizde büyüyen özgürlük salgınında kaybolacag...

İnanıyörüz ki, sizi tanıyanların hiçbir i ağlamayacag ve sizi, bir gerilla gibi hep yaşayacag. Sizi büyüten uğraşlar, herkesin olacag.. Sizi sevenler, gidişinizi emekle ve fırtınalarla büyüyen ve bir şiir kadar ince olan bu dağlarla anacag..

İşte böyle SEYİD!

Senden geriye, umudun sesini söyleyen bir gitar ve hiçbir zaman bitmeyeceğ olan özgürlük kavgan kaldı.

Bunlar, sizi hep yaşatacag... Ama yine de sizin gidişinize inanmak zor olacag..

Şehit Sefkan Kùltür Sanat Okulu

ACI BİR FOTOĞRAF KALDI...

O yıl kış, kendi renksizliğine kattı kimi hayatları. Önce bakışlar, sonra soluksuz kalan bedenler usuldan gömüldü beyaza.

Barişin ve umudun beyazı, artık ölümün koyu grisine çalıyordu.

Bir can daha, yüreğimizin en sıcakından bir parça, eridi dinmeyen kar fırtınasında.

Kendi mevsiminde açılıp, kapanan Zağros, Ağustos sıcaklığında bile, ille de kış başlangıcının kuru ayazını hissettirir bizlere.

Kayalarla örülü uçurumlu yamaçlardan kopan sert tipi, yaşam adına en ufak iz bırakmaz doğuda. Geçitsiz bırakan ve el-ayak kesen kışın donduruculuğunda, bir tek kendi hükmünü geçerli kılar Zağros.

Hele Şubat'a gelindiğinde delirir, iyiden iyiye kudurur mevsim.

Kurt, kuş, börtü-böcek ve de soluklanan ne varsa ağaç kovuklarına, kaya diplerine çekilir; toprak altında bile sabır bileyen kıpırtısız bir bekleyiş başlar.

Mangalarını, toprağın derinliklerine, sığınak biçiminde kazıyan gerillalar ise, gerilmiş birkaç metre naylon altında, تنها bir sessizlik ile aramak ister yeni günü.

Tipi, rüzgar ve savrulan karlar, daha bir şiddetlendiğinde; her gece karanlık çöker çökmez birbirine karışan kurt ulamaları ve çakal bağrıışmaları bir anda kesilir, duyulmaz olur. Nedense?

Gece hiç dinmeyen; sağır eden rüzgarın ürkütücü uğultusu, naylona çarpıp, içeri sızıyordu. Kışın bu en çetin günlerinde dışarıya çıkacak olursan, ilk adımda nefesin kesilir, boğulur gibi olursun. Ne yılların gerilla tecrübesi, ne de yiğitlik sınanmaya gelmez. Çareyi, kendini bir an önce mangaya atmakta bulursun.

Dört gün ve gecedir aralıksız, kulaklarda çınlayan tipinin o boğuk sesi, bu yılda bizlerden kurban almadan yatışmayacağına benzer. Çoğunlukla da yalpalanarak şaşkınca gezinen, darda kalmış

birilerini, bir yardım ya da sığınacak kuytuluk ararken, çaresiz kılıp kendi pençesine alır tipi.

Parmaklardan başlayıp, bacaklarına, sonra tüm vücuduna yayılır soğğun donduruculuğu. Ölüm, mor bir renk oluverir bedeninde. Nihayetinde, çaresizce bitkin düşen her can, karın kandıran uykusuna yenik düşer. Bir anda aklına takılan anımsamalar, olmasını çokça istediklerin havada rast gele uçuşan kar tanelerine takılır. Teninde gezinen ıslak rüzgarla derin, dönülmez yalnızlığa devrilir.

Dördüncü günü de devirmişti tipi. Dinmeyen tipinin oradan oraya savurduğu karlar, çalıları, yüksek taşları, ağaçları ve vadileri tek bir düzlüğe çevirmişti.

Yüzüne çarpan soğuktan yanakları al al olmuştu... Güçlkle önünü görebiliyordu... Nefes alışverişi dakikada hızlandı... Düşekalka attığı birkaç adım, onu yine kendi izi üzerine getirmişti. Anladı ki çevresinde dolanıp duruyordu. Hemen oracıkta karların üzerine oturuverdi.

Kaç vakit oldu, kardaki boğuşması oda bilmiyordu. Yönü ise; yeri göğü kaplayan sis bulutu içerisinde, beyazın bilinmezliğiydi.

Oysa mangayla arası yüz metreden biraz fazlaydı. Yaz günlerinin serinliğinde voltalamak için adımlardı bu patikayı. Şimdi ise tüm ömrünü dolduran bir uzaklık olmuştu bu kısacık yol.

Oturduğu yerde dize kadar kara batmıştı. Ayağa kalkmak için kendinde takat bulamıyordu. Acıyan parmaklarını ısıtmak için, elini yeleğinin cebine geçirdiğinde, ayna, küçük cep defteri ve sevdikleriyle çekilmiş bir fotoğraf takıldı avuçlarına.

Siyah, yuvarlak aynanın kapağını aralayıp yüzüne tuttu.

Bir an hatırlayamadı, yıllar öncesinin silinmiş bir simasıydı sanki aynadaki yüz.

Cebindeki fotoğraf ise, yan yana duran iki gerillaya aitti. Su aldığı için, renkleri karışmıştı birbirine. Yinede uzun uzadıya daldı elindeki bu fotoğraflara.

Mangadan çıkmadan, ıslanmaması için ayağına naylon poşet geçirdiği için ayakkabısının düştüğünü farketmemişti. Bir ara ne olduysa sağdaki ayakkabısının olmadığını ayırdına vardı. Baş ayak parmağındaki sızı dayanılmaz olmuştu.

Hemen yerinden doğrulup, geldiği izden ayakkabısını aradı. Neyse ki çok değil, az ötede kar üstünde ilişti gözüne. Bağcıkları buz tutmuş mekabin içindeki karı parmaklarıyla sıyrıp, kısa bir uğraştan sonra ayağına geçirmeyi başardı.

Biliyor musun Seyidrıza, şu an seni özlediğimi hissediyorum. Bu da kalp atışlarını yükselten başka bir şey. Özlem ve yüreği o çok derinlerden sızlatan acı, senin güzelliğinin ince ritimleri galiba. Güzelliğinin yağmurları gibi. Acını ve sevecenliğini yaşamaya devam ediyorum. Ve sen, hayallerimde; şakacı, aşık, çalışkan, uçuk; müzikle, gülüşlerle hastalarına değerli bir varlık olduklarını hissettiren ve beni Sezen Aksu'nun şarkılarıyla dört buçuk saat ayakta ameliyat eden şirin doktorumsun. Ve ben, senin herhangi bir hastan, herhangi bir yoldaşın, herhangi bir Arkadaş'ınım.

Hoşça kal...

27 Aralık 2003
Pelin

Yarı bele kadar gömülü olduğu karda bir daha çevresine göz gezdirdi, geçit vermeyen sis bulutunun içinde, önünde bir yerde beyazlığın içerisinde koyu bir karartı fark etti. O an titrek bir sevinç kapladı içini. Buğulu gözlerini elleriyle ovup, daha dikkatle bakışlarını bu karartıya dikti. Bu karartı, aydınlığa ulaştıracak olan menziliydi.

Soğuk, yalnızlık ve yorgunluğa rağmen yeniden çoğaldı hayata ve aşka dair özelemleri. Sevinçten miydi, kederden mi bilinmez ama; umudun, büyüten tatlı gülüşü kondu dudaklarına. Hayır bırakamazdı. Bırakmamalıydı kendini.

Bitkin düşmüş vücudu, yaşama arzusunun baskını gelemeydi. Durmadan, sürekli yürümek dışında başka da çıkarı yoktu...

“Uzaktan gelenler var. Beni arıyorlar!” dedi sessizce. Kendisini arayan ve hala bulamamış arkadaşlarına seslendi. Derin bir nefesin ardından yükselen: “Heval buradayım!” haykırışı, peş peşe birkaç defa havada yankılandıktan sonra, duyulmadan, fırtınada yitip gitti.

Zar zor seçilen bu karartıya ulaşmalıydı. Örülü ipleri buz tutmuş kefiyesini başından çıkartıp, karlarını silkeleyerek, sadece gözleri dışarıda kalacak biçimde sıkıca kafasına doladı.

Yürümek için son bir gayretle ayağa kalkıp, ardına baktığında; kimseleri bulamadı yanında. Geride sadece asırlık yürüyüşün ağır izlerini hissetti omuzlarında.

Bir an önce ulaşmalıydı. Arada bir duraklıyor, “Heval” sözcüğü yankılandıktan sonra tekrar ilerliyordu. Hedef alıp, yöneldiği karartı, göz alabildiğine genişleyen ve rengarenk çiçeklere bürünmüş, geniş çimenli düzlükler; masmavi göğün altında göl ve berrak akarsularla kaplıydı. Güneşli bir bahar sabahında buldu kendini.

İyice yakınlaştığında, yüksekçe bir kaya yüzeyini gördü. Olduğu yerde sırtüstü bırakıverdi tükenmiş bedenini. Kolları kendiliğinden yana düştü. Dudakları mosmor, bacakları tümten gevşemişti.

Sızıyla titreyen göğsünde dolaşıyordu soğuk. El ve ayaklarında başlayarak damarlarında dolaşan bu ürperti, duyumsadığı son acıydı.

Bizlere kalan son fotoğrafıydı, o acı.

Bulduğumuzda onu, ışıldayan siyah gözleri bize dönük, yuvarlak yüzünde gölgelenmiş bir tebessümle: “Merhaba heval” diyebilirdi.

Elini avuçlarıma aldığımda, öyle bir sıcaklık doldu ki içime...

Gizlemek istesem de boşuna, nemlendi gözlerim... Yutkunamadım.

Onun yüzündeki tebessüm; benim için geç kalmanın, bir şeyler yapamamanın mahcubiyeti, pişmanlığa çalan tarifsiz burukluğu olmuştu.

Göz kapaklarını indirdiğinde, birden dindi fırtına. Kendine hayıflandı bir iklim... Utandı ve sustu dağ... Her yanımız bir bekleyiş sessizliği...

Doğanın şaşmaz yasasıydı, önce iyilerin gitmesi.

Sefkan MARAŞ

Doktor!

En fazla da ağır gelen ne biliyor musun?

Yaptığın ve yapacağın birçok iş varken, zamansızca böyle gidişin. Yüreğimiz, ağılanıyor. Zamansız gidişini düşünmek, her seferinde, acıdan, öfkeden fırtına kopartacak kadar zorluyor yüreklerimizi.

Özgürlük yaratım mücadelemizde, çok acılar yaşadık. Bedeller ödedik. Ödeyeceğiz de. Bu topraklarda özgür insanı, yaşamı yaratmak, kolay değil, biliyorum. Emek istiyor, sevgi istiyor. Özgürlük tohumları, yeşermek için “Emeğin en yoğrulmuş hali olan kan”ı istiyor.

Sitemimiz, elveda demeden, talihsizce gidişine.

Biliyor musun Doktor, acılarımızı güce dönüştürmeyi öğrendik bu zorlu mücadelede. “Ayrılık ve yalnızlık, özgürlük mücadelesini yürütenlerin borç faturalarıdır” diyordu Önderlik. Acılarımızı, ayrılıklarımızı, özlemlerimizi, yalnızlıklarımızı yüreğimizin içine akıtarak, güce dönüştürmesini öğrendik, ama sensiz yaşamaya alışamadık be yoldaşım. Sensizlik, sızılı bir ırmak gibi yüreğimiz de akıp gidiyor öylece!

Seni tanıyıp ta unutmak mümkün mü?

Hayır!

Sen, her şeyinle yaşamı işleyen bir devrimci, doktor ve sanatçıydın. Sen, gerçek anlamda bir yeni insan arayışısydın. O yüzden insanlara çok değer verirdin, her kim olursa olsun. İnsana verdiğin bu değer, çevrende büyük saygı ve sevgi uyandırır. Kişiliğini geliştirmek, bilgiye ulaşmak sende tutku derecesindeydi. Bu yüzden ki, yürüttüğün her çalışmada insana hizmeti esas alırdın ve bunu büyük bir aşkla yapardın. Doktor kimliğinde öne çıkan insanlara hizmet etmek, “Dertlerine, acılarına deva olmak” özelliği senin en bariz açığa çıkan yönündü. Çünkü sen, bu mücadeleye hesapsız, çıkarsız tüm benliğine katılmıştın. İnsana olan ilgin ve hizmet anlayışın, istisnasız senin ile tanışan herkesi korkunç etkilerdi...

Yaşam dolu oluşun, canlılığın, esprilerin kimin hatırından silinebilir ki!

Ya o gülüşün, kendine has o kih kihlerini... kim unutabilir ki!

“Eğer unutulmak istemiyorsanız, ya ölümsüz eserler bırakın ya da unutulmayacak işler yapın” diyordu bir düşünür...

Tam da öyle yaptın. Hem bıraktığın eserlerle hem de yaptığın unutulmayacak işlerle sen, özgürlük mücadelemizin tarihine silinmemek üzere adını yazdın.

Bıraktığın en büyük eser ne biliyor musun; gerçek bir yoldaşlık...

İnsanların yüreklerine girebilmek, oralarda bir yerlerde hiç çıkmamacasına yer edinmek, senin gibi insanlara özgü...

“Yürekten yüreğe bir pencereyi, yüreğinizle ancak aralayabilirsiniz.” diyor bir yazar. Sen, bizim yürek pencerelerimizden çoktan içeri girdin. Çıkmayacaksın biliyorum. Seni tanıyan herkes, bunu biliyor ve derinden hissediyor. Bunu başarmak ise, derin bir insandoğa sevgisi gerektirdiği kadar, insanları anlayabilme ve empati kurabilme yeteneği gerektirir. İnsanlarla ilişki kurmada ustaydın. Karşındaki insanla -kimliği, cinsi ne olursa olsun- ortak yanlar yakalayabiliyor; hoş diyaloglar, ilişkiler geliştirebiliyordun.

Yaşamın her türlü zorluğu, acıları, trajedileri karşısında dahi ağız dolusu gülebilmek- hem de o eşi enderi bulunmaz kıkırdamalarınlasana özgüydü. Sen güldüğünde, o anda çevrende olanlar iki kez gülerdi; bir senin güldüğün şeye gülünürdü bir de senin gülüşüne. Kıkırdarken, ışıldayan, ıslanan gözlerini kim unutabilir ki!

Espritüeldin ve yaşama öyle, neşeyle bakıyordun. Bir o kadar da çalışmalarını, her ne olursa olsun, ciddiyetle, özenle severek ve sonuç alana dek bırakmayarak yürütürdün.

Sen, doktorluk yaparken de, beraber paylaştığımız bölük yaşamında da kültürel-sanatsal çalışmalarda da böyleydin. Çünkü hedefe kilitlenmiştin bir kez. Hedefe ulaşmada seni alıkoyabilecek her türlü engeli, tüm zorlanmalarına karşın güçlenerek, çözümleyerek aşıyordun.

Seni, sevdik.

Seni, tanıyan herkes sevdi

Belleklerimizden hiç çıkarmayacak kadar sevdik

Doktor! Seni abarttığımı sanma sakın. Kalemle seni anlatacak kadar usta olamamaktan yakınıyorum, sıkılıyorum. Seni anlatamamak ya da sınırlı bir tarifini ancak yapabilmek, zorluyor beni. Herkes, senin daha iyilerini hak ettiğini biliyor..

Seni böyle zamansızca alan kar fırtınasına lanetler yağdırsak da seni unutmanın, yarım kalan yürüyüşünü tamamlamaktan ve ütopyalarının takipçiliğinden geçtiğinin bilinciyle hareket edeceğiz.

Hani seni alan lanet kar fırtınasından bir kaç gün önce, “Dersim’e gideceğim, bir gün, ne olursa olsun” diyordun ya. Merak etme yoldaş,

şimdi en sevdiğin türküler, Munzur çağlayanlarında sevgi okyanusuna ulaşıyor. Senin gibi.

Tayhan UMUT

2002 Aralık Ayında Şehit Düşen Seyidrıza Arkadaş'ın Anısına...

Zamana Sığdıramadıklarımız!..

Hani olur da yolun düşerse

buralara,

Uğramadan gitme sakın.

Birkaç dakikalığına bile olsa,

Bir merhaba demeden geçme sakın.

Evet,

An'a ve zamana sığdıramadığımız paylaşımlar olduğu kadar, tüm zamanları dolduracak kadar dolu dolu yaşadığımız paylaşımlarımız da olmuştur. Ama çoğunlukla bir daha geriye çevirme ya da tekrardan yaşama şansımız olmadığına anlarınız yitirdiğimiz zamanın kıymetini. Evet yoldaş, şimdi kızıyoruz benliğimizdeki bencilliklere ve ayıramadığımız zamanlara, kendimizi zamansız bırakan gerçekliğimize.

Kızıyoruz yoldaş,

Kızıyoruz.

Çünkü hesabını yapmadığımız ya da yapmaktan korktuğumuz; görmek, duymak, bilmek istemediklerimiz karşısında, yitirdiğimiz duygularımız var.

Sanki bir kaçışın peşindeyiz. Durmadan kaçan; hiç arkasına bakmadan, dinlenmeden...

Oysa ki; “Dur” deseler, belki de korkudan ne yapacağımızı bilemeden, öyle kalacağız ortalıkta. Geçerli bir izahımız dahi olmayacak o zaman.

Ne garip değil mi?

Ya sığınacak limanlar arayacak ya da yanımızdakilerin dahi ne düşündüğünü bilmeden öylesine yürüyüp gideceğiz.

Oysa ki, ne kadar büyük sözler vermiştik başaracağımıza dair.

Ne kadar büyük düşünmüştük ya da öyle zannetmiştik.

Şimdiyse, çırılçıplak olmuş gerçekliğimizin yüzlerce mil öteye fırlattığı bir tarihin içindeyiz.

Doğrunun, güzelin ve yüce olanın örttüğü bir havayı soluyoruz hep birlikte.

Bilerek ve isteyerek.

Evet Yoldaş,

Tam da sana bunları anlatacakken, seninle bunları paylaşacakken erken oldu ayrılığın.

Erken ve zamansız...

Ve yine zamanın hesabını yapmadığımızdan, zamanın gerisinde kalan bizler olduk.

Bir kez daha söylemek istiyoruz ki; bıraktığın yerden devam edeceğiz, ama bu defa yanılmadan ve yanılmadan

Ve zamanın ilerisinde olarak, doyusıya paylaşarak...

Senin şahsında tüm şehitlerimizi, büyük bir sevgi ve saygıyla anıyoruz.

“Bir de mektuplar anlatır yürekte kopanları, şiiirden başka

Bir gün mutlaka buluşacağımıza olan inançla dile gelen özlemler dökülür beyaz kağıtlara...”

Mücadele Arkadaşları Adına Berwar Legerin, Raperin Munzur, Sema, Deniz Şoreş.

(Tanrıça Zilan Dergisinin -Özgür Kadın Akademisi Aylık Siyasi Kültürel Yayın Organı- Şubat 2003 Özel Sayısı’dan Alınmıştır.)

*Dostluğuna Ve Yoldaşlığına Doyamadığım
Seydriza'ya...*

BEKLİYORUZ . . .

Her ayrılık, derin bir yalnızlık büyütür içinde. Hüzün dolu özlemler, bir sağınak misali tenimize dokunduğunda ağlıyoruz... Kırpiğimize takılan her damla yaş, tüm hasretlere inat direniyor sanırsın. Bazen hıçkırı hıçkırı, bazen avazın çıktığı kadar bağırarak istersin; bazen de kan-ter içinde, buz kesmiş bir pınarı avuçlarsın... Her biri bizden bir parçaymış gibi bizden olanları da alır içine. Bizi mutlu kılan hesapsızlığımızdır belki. Belki de uçuk dünyaları dolaşan afacan gülüşlerimizdir. Çoğu kez ürkeriz bu tanımsız dünyadan, ürkekliğimiz bizden akıp gidenlerdir oysa...

Ayrılığı tanırsın bilirim. Ve yalnızlığa tutkundur gülüşün. Derin bir iç yalnızlığını ne denli sevdiğini bilirim. Sınırı çizilmemiş topraklara vurgundun. Hele bir de Seydriza ise deme keyfine...

Hatırlar mısın, ne de çok yalnızlık paylaşmıştık seninle. Bir yamacın yosun kokulu yatağına uzanıp, ne çok yıldız seyretmiştik... Her biri bizden uzak, ama dokunsak tutacak kadar yakındılar bize. Bir defasında, akıp giden bir yıldıza tutunmuştu ellerin. Dönüp baktığın, küçücük bir dünyaydı arkada. Ve sen, bilinmezler sağnağında ne de mutluydun... Şimdi o yıldızlar seni bekler, Doktor... Tutunduğun yıldızı her gördüğümde, onu, hasret dolu süzülüşüyle gülüşünü bekler bulurum. O da senin gibi yalnızdır şimdi. En dorukta ve her şafakta seni bekler, bilir misin? Bir çıksan, ağız dolusu bir gülüş göndersen, bir daha

gitmeyecek. Sensizliğe alışamayanlar gibi o da alışamadı yokluğuna.

Şimdi kim bilir, hangi yıldızlara tutkundur yüreğin ve kim bilir hangi evrenin dünyalarını dolanıyorsun. Çağırsam, yalnızlığına ortak etsem diyorum. Alıp götürsen, yıldız yıldız, dünya dünya dolaşsak, ayın tenine dokunup hilalleşsek, oradan dünyaya insek, bu deniz senin, bu toprak benim deyip, Dersim’e varsak, sim kapılar eşiğinde yiğitlere mevzi olsak, fişek patlatsak doruklardan... Bir kıl çadıra konuk olsak, otlu peynirinden yiyip, beşik sallasak yarınlara ve Munzur’un akışında sevdada olsak... Ve her yıldız doğumunda ‘gerçek’ olsak... Evet Doktor; şimdi her yalnızlığımda, doğan günün ilk ışıklarında ve karanlığın en kuytusunda benimle-bizimle olduğunu biliyoruz...

Zamansızlığıma dalıyorum bir an; ‘Ayrılığın zamanı yokmuş’ diyorlar Doktor. Olsun, zamansız başlangıçlar kadar zamansız buluşmaların da kendi deminde anlamlı olduğuna inanıyorum. Fakat, bir gün mutlaka geleceğini biliyorum... Bir yıldız seyrinde, umulmadık bir zaman ARALIĞINDA, yalnızlığımıza katılacağını biliyorum. Yine balık tutmaya gidecek, Vivaldi’yle suskunlaşacak, gitarın romantik ezgilerinde efkarlanacak ve en sevdiğin şelaleye gidip arınacağız yalnızlığımızdan. Bir gün geleceğini biliyorum Doktor. Seninle tekrardan doruklara çıkacak, ülke kokan toprağa uzanıp tekrardan yıldızları sayacağız. Gitmek isterse yüreğin ve sevdalanırsan umudun maviliklerine “KAL” diyeceğim Doktor, “GİTME KAL”...

Kal ki, yeniden döllensin toprak, yeniden filiz versin umutlar ve yeniden sevgi dolsun yüreklerle...

Toprağa sevdanı da bilirim, Doktor. Seni doruklara taşıyan da bu sevdan değil miydi? İlk günkü heyecanını hatırlarım. Ayak bastığın ve dokunduğun her avuç toprak, senden birşeyler katıyordu kendine... Ve sen, bir sevdaya sarılır gibi vurgundun ona... O ise senden bir yaşamdı...

Günün şafakla sözleştiği anlarda, seni dışı koltuğunda uyur bulurdum. “Yorgunluğun en iyi ilacı; Mozart’dan bir senfoni, o da olmazsa Zazaca bir Kürt ezgisi” derdin hep ve hep bu ezgiler sağnağında yorgunluk demlerdin... Güne koşan gecelere, ne de çok şey sığdırıyordun. Bazen, tutsam diyordun akıp giden zamanı, bazen de emeğinle, katkılarınla taşıyıyordun zamana... Zamanlara inat kovalamacan hangi mekana sığar ki? Hangi mekan bu coşkuyu, bu gülüşleri kaldırabilir ki?... Evet Doktor;

senden habersiz diş koltuğuna bakıyorum, hala o günkü gibi durgun, hala o günkü gibi seni bekler. En sevdiğin tablo, hala yanı başında. Mozart'ı, Vivaldi'yi ve diğerlerini dinlenmeyi bekler buldum. Hele o en sevdiğin gitarını, sıcacık suskunlukta seni arar buldum... Doktorlarını bekleyen "hastalarının" ise kaç kişi olduklarını sayamıyorum. Herkes, biraz hüzünlü; herkes, biraz buruk, ama bir o kadar da yalnız...

Gülüşlerini özledim Doktor; esprilere katık ettiğin gülücükleri her anımda yaşatmaya çalışıyorum. Her gülüşte çoğalıyordun sanki ve her çoğalmada kendin olup çıkıyordun. Hatırlar mısın, bir keresinde inatçı bir dişle uğraşırken kahkahalara boğulmuş ve olan benim inatçı dişlerime olmuştu. O kahkahaları özledim Doktor, sabahlayan sohbetleri ve koşuşturan heyecanını... En değme inadı, en çatılı kaşları bile yumuşatan gülüşlerine katılmamak ne mümkün... Ve sanırım hala uzaklardan gülüşlerini gönderiyorsun bizlere... Unutma Doktor; senin her gülüşünde bizler çoğalıyoruz ve çoğaldıkça sana ve ardıllarına akıyoruz...

Şimdi kimbilir, hangi dağın doruklarından bize bakıyor, hangi pınar başında bizleri bekliyorsun? Ve kimbilir hangi mekan boşluğunda bize geleceksin?... Kim bilir yalnızlığını, hangi çiçeğe, hangi kuşun kanadına takmış ve hangi yağmur tanesine umut bağlamışsındır? Ben bilirim doktor, oralarda bir yerde bizi bekler gülüşlerin...

Oysa ben, sahipsiz bir dişçi koltuğuna uzanarak, kan ter içinde tırmandığımız bir yalnızlık doruğundan ya da bir Kenda Kol acısından, kucağında bir demet umutla gelmeni bekliyorum.

Ben, o soğuk kış gününde gittiğin kar topu oyunundan dönmeni bekliyorum. Karın buz kesmiş soğuğuna inat, yol aldığın patikadan gelmeni bekliyorum.

İz bıraktığın patikalardan, buğulanmış gülüşlerin ve ovuşturduğun ellerinle dönmeni bekliyorum. Döneceğini biliyorum Doktor. Birgün, lapa lapa yağan karların arasında bıraktığın izlere basa basa, deniz gülüşlü umudunla ve yarınlara kucak açmış sevdalarıyla geleceğini biliyorum.

Dostluğuna doyamadığım anları yeniden yaşamak, yarım kalmış duygularımı tamamlamak ve sahipsizliği yenmek için bekliyorum Doktor... Sakın ola geç kalmayasın; dışarıso soğuk, dışarıso kar, dışarıso yalnızlık...

Bir gün mutlaka geleceğini biliyorum ve her neredeysen, mektubumu okuduğunda, bil ki bu adreste seni bekliyor olacağız...

27 Kasım 2003
Zafer Dicle ROJ

ESKİMEYEN ÖZLEM

Belki on kez, kalemi elime alıp yazmaya başladım. Hepsi de yarım kaldı. Düşünülecek ve düşünülerak kabul edilecek bir olay değil.

Ne de çabuk gittin.....

Hiçbir zaman kabul edilemeyecek bir şahadetle sarstın hepimizi. Hiçbir zaman anlatılamayacak bir duygu bıraktın yüreklerimizde; hep eksik kalacak, hep yarım kalacaksın sözcüklerde, ifadesi kocaman bir boşluk olan duyguya hapsedtin bizleri.

Che Guavera duruşun; arkadaşlığı, dostluğu coşkulandıran gülüşün; insanı derinlere daldıran sesin..

Şimdi en sevdiğin şarkılardan birini anımsıyorum:

*“Kaybolmuş bir kentin eskicisiydi
Makineleşmeye karşı duyguları topluyordu
Kaybolmuş bu kentin sokaklarında
Torbasında umut,
Torbasında insana dair ne varsa
Yalnız değilsin eskici,
Bir sabah güneş doğar
Sevgiden tuğlalarla yeniden kurarız bu kenti*

*Bu kent, yorgun düşmüş bunca acıya
Yeni bir güne başlıyor umarsızca
Bir tek eskici düşmüş yollara
Torbasında umut,*

*Ardından
Torbasında insana dair ne varsa”*

Hiç sönmeyecek bir ışık oldun Seyid, yolumuzu hep aydınlatacak ışığın. Ve bundan sonra da sevgiden tuğlalardan yüreğimizde kurduğun KENT, hep yaşayacak. Hep yaşanacak ve artık asla yalnız kalmayacak eskici.

Eskici eskidikçe daha çok aranacak, daha çok yaşanacak. Bir tek beklemek ve özlemek eskimeyecek.

Kaybolmuş kentin yolculuğunda senden geriye kalan ne varsa, varolmanın acısıyla yükleneceğiz hepsini.

Ve kıpkızıl birkaç satırla, tutuşturmadan evvel yüreklerimizi, söylenmemiş bir aşkın türküsünü çağıracağız:

*“Niye çattın kaşlarını
Bilmiyom yar suçlarımı
Ben ölürsem saçlarını
Yolma gayrı, yolma leyli leyli*

*Ben yandım aşkın narına
Meyletmem dünya malına
Ölürsem de mezarıma
Gelme gayrı gelme leyli leyli*

Kağıtlarda yarım bırakılmış şiirler gibi yaralı öykülerin....

Sonsuzlukta arınmış anılarını serperek toprağa, halaya duracağız bizden sonrakiler için; aşk diye, umut diye, TARİH diye.

CHE bakışlı güzel yoldaşım Seni çok özleyeceğim.

20 Temmuz 2003
Suat

Ölümsüz Kış Şehidin'e,

*Derlermiş ya!
"Yaşam acımasızdır" diye.
Geride bıraktık, koca bir kışı
"Doğruymuş" dedik.*

*Nice can aldı
Umutlarla, kış.
Unutmadık!
Tüketmedik bahar umutlarını,
Ve,
Geride bıraktık onca acıyı*

*Hey, hey...
Baharın solmaz gülü,
Bir stran misali,
Erisin dağların karı
Gelsin ülkeme özgürlük baharı
Erisin artık dağların karı
Bizler ki dağlarda
Az vermedik,
Sevdalıları, aşkları...
Az mı can alındı,
Az mı kan döküldü bu topraklarda*

*Güneş, yine doğuyor,
Parlaklığıyla ülkemın dağlarına
Yine heybetli
Yine göğsü dik,*

Ardından
Yine alnı ak,
Evlatlarıyla!

Serxwebun Amanos

ANLATMAK DEĞİL, SENİ YAŞAMAK İSTEDİK...

“Onu anlatmak zor, yazmak daha zor”, “Yaşatmalı, sohbetlerimize, çalışmalarımıza, arkadaşlarla olan ilişkilerimize onu taşırmalıyız” dediler ve Seyidrıza kokan, onu yaşatan bir soh-bete başladılar. Ortak olduk ve o ‘güzel insanın’ bıraktığı izler üzerinden yol alıp, farklı bir dünyanın ufuklarında yol aldık. Onu yaşadık. Onu, sadece söylenen sözlerde değil, sohbet edenlerin gülümsemelerinde, kısılan seslerinde, yaşayan gözle-rinde okumaya çalıştık.

Dt. Zilan Ark: Yazarak anlatmak yerine, böylesi bir sohbet ile onu anlatmak istememizin nedenleri var. Bir çok arkadaş gibi, onu anlatmak veya duygularımızı ifadelendirmek için yazı yazmak bana da zor geldi. Zorlandık. Birkaç sayfaya sığacak kelimeler onu anlatamaz gibi geliyordu ya da böylesi, bizi tatmin etmiyordu. Şahadetine hala inanamamak da yazı yazmayı zorlaş-tırıyordu. Bu nedenle ardından değil de, onun bulunmadığı farklı bir mekanda, tanımayan arkadaşlara onu anlatır gibi tartışarak, sohbet ederek anlatmayı yeğledik. Onu biten bir yazının tüm-celeriyle değil, sonuçlanmayan bir sohbetle tanıtmak istedik. Böylece yaşamımızda, tartışmalarımızda kalsın istedik.

Dr. Orhan Ark: Seyid Arkadaş’ı anlatmaya çalışmak, gerçekten çok zor. İnsan, kendisini acı bir sonuca götüren çağrı-şımları anlattıkça, içindekileri boşalttıkça, bir nebze de olsa

rahatlar. Oysa Seyid Arkadaş'ı anlatmaya başlarken veya sonrasında, aynı rahatlamayı yaşamak mümkün olmuyor. Tam tersi geliyor ve insanın adeta beyin damarları şişiyor, boğazı düğümleniyor...

Dt. Zilan Ark: Seyidrıza Arkadaşla ilk olarak hastanede tanıştım. Hastaneye yeni düzenlemem olmuştu. O sıralar, hastanenin yeni binasının açılışı yapılacaktı ve kış hazırlıkları sürüyordu. Dolayısıyla pratik işler yoğundu. Çalışma alanlarımız henüz belirlenmemişti. Daha çok pratik işleri örgütlemeye çalışıyorduk. Onu birkaç kez hastalarla sohbet ederken görmüş-tüm, fakat henüz tam anlamıyla tanışmamıştık. Öyle ciddi bir sohbet de geliştirmemiştik. O sıralar subay olduğum bir gün, yine diş tedavisi için hastalar gelmişti. Arkadaşların kendileriyle getirdikleri notları, Seyid Arkadaş'a götürdüm. Öğlen arasıydı, hastanede kalan hastalarla beraber yemek yiyorlardı. Müsaade istedim. Direkt kendisi cevap vererek, "İçeriye gir" dedi. Girdim, kapıda ayakta durdum. "Gel yemek ye" dedi. Hastaların beni beklediğini söyleyerek gitmem gerektiğini söyledim. Sonra notları uzattım. İsmimi sordu, söyledim. Güldü, "Biliyorum" dedi. Nereli olduğumu, nerden katıldığımı biliyordu. Neredeyse bütün sicil bilgilerimi öğrenmişti. "Tanışalım" dedi. Hiç tanımadığım birisinin benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesi karşısında şaşırdım ve refleks olarak, "Gerek yok, zaten sicilimi araştırmışsın, görüşmeden tanışmışız" dedim. Güldü, "Normaldir, herhalde buraya gelen bir Arkadaş'ı tanımaya hakkımız var" dedi. Anlam verememiştim. Söylenerek dışarıya çıktım. Kendi kendime "Ne kadar meraklı birisi" diyordum. Hastalarla ilgilenme yanında, pratik çalışmalar da olanca hızıyla devam ediyordu. Biz, yukarıda manga yapıyorduk, o da dışarıdan yardım için gelen arkadaşlarla birlikte kendi mangasını kış için hazırlıyordu. Manganın naylonunu örtüyorlardı. Pratik işler dolayısıyla eğitim çalışmalarına henüz başlamamıştık. Hatta benim diş tedavisi eğitimi almam, o süreçte netleşmişti. Hastaneye düzenlemesi olan arkadaşlar, diş bölümünde çalışmayı tercih etmiyorlardı. Üç bayan arkadaştan hiçbirisi kabul etmeyince, "Zilan yapsın" denildi. Öneriyi kabul ettim. Cihan arkadaş, Seyid Arkadaş'a diğerlerinin kendilerini geri çektiklerini ve benim çalışma yürüteceğimi bildirdi. Seyid Arkadaşla diyaloglarımız ondan sonra başladı.

İlk etapta, benimle genel çalışma hakkında sohbet etti, bu konuda herhangi bir bilgim ya da deneyiminin olup olmadığını sordu. Bilmediğimi söyledim. Çalışmaya, Seyid Arkadaş'ın çalıştığı zamanlarda ona yardım ederek başladım. Dolgu vs. gibi, malzemeleri hazırlayarak yardım ediyordum. Kendisi sürekli olarak öğretmeye çalışıyordu. Eline aldığı her malzemeyi detaylı olarak tanıtıyor, nerede, ne için kullanıldıklarını, ilaçların nasıl hazırladığını ve bunların nelere yaradığını anlatıyordu. Çürük çeşitlerini, belirtilerini hastanın üzerinde gösteriyordu. İlk olarak “Yerler kirlidir, madem ki, siz de buranın bir elemanısınız alın terlik giyinin” diyerek bana ve Tekoşin Arkadaş’a birer terlik verdi. Sonra inşaat çalışmaları bitti. Biz hala çalışmaya ve hastaneye adapte olamamıştık. Çalışmaya direk giremediğimiz için, kendimizi oraya aitmiş gibi hissedemiyorduk. Bütün malzemeleri toparlayıp yeni yere geçmemiz gerekiyordu. Seyid Arkadaş, “Biz, yeni yeri hazırlayınca kadar, de buradaki eşyaları toparlayın” diyerek, ben ve Tekoşin Arkadaş’ı görevlendirdi. Eşyaları toparlarken oldukça zorlanmıştık. Kendi aramızda, “Böylesine küçük bir mangaya, bu kadar malzemeyi nasıl sığdırmış?” diyerek şaşkınlığımızı paylaşıyorduk. Sonrasında kendisine de, “Nasıl oluyor da hem burada yatıyor ve bireysel ihtiyaçlarını karşılıyorsun hem de hastalara bakabiliyorsun?” diye sorduk. “Ayrıca, bu kadar eşyayı buraya sığdırman da gerçekten büyük başarı” diyerek takılmayı da ihmal etmedik. Seyid Arkadaş, hem bireysel yaşamını bu dar alan içerisinde örgütleyebiliyor hem de çalışmayı yürütüyordu. Bunun dışında hastanenin genel işlerine de yetişmeye çalışıyordu. Sabahları kalktığında, yatağını toparlayıp masanın altına yerleştiriyordu. Yattığı yerle çalışma yeri arasına, bir metrelik küçük bir perde çekmişti. Oradaki malzemelerin hepsini toparlamak epeyce zamanımızı aldı. O karmaşa anında dahi hastalar gelmeye devam ediyordu. Seyid Arkadaş, hiç birini geri çevirmiyor, diğer çalışmaların yoğunluğuna rağmen onları tedavi edip öyle gönderiyordu.

Dr. Orhan Ark: İlk geldiğim süreçlerde, birlikte o odada kalmıştık. Küçük, ama işlevli bir mangaydı. Tedavileri orda yaptığı gibi gelen ziyaretçileri de orada ağırlardı. Manga 4-5 metreyi bulmuyordu, ama adeta kendi başına çalışan bir ünite görevi görüyordu.

Dt. Zilan Ark: Çalışmalara ilk olarak o odada başlamıştım. Çalışmaya ilk katıldığım gün, bir Arkadaş'ın dış kisinin çıkartılmasına tanık olmuştum. Kawa ve Tekoşin Arkadaşlar da eğitim aldıklarından, çalışmalara her gün birimiz katılıyorduk. İki günde bir izleme imkanım oluyordu. O sıralar henüz işin içine tam olarak girmemiştik. Arkadaş'ı da fazla tanımadığım için, yeterince rahat davranamıyordum. İlk olarak, dış taşı nasıl alındığını ve sonrasında hastaya nasıl bakıldığını öğretti. Bir keresinde, bir Arkadaş'ın dış taşlarını almamı söyledi. Dış taşlarını temizlerken midem bulandı, başım döndü ve çalışmayı bırakarak oturdum. Tabii bu durumumu farkettiler ve hava almam için beni dışarı yolladılar.

Oda küçüktü, ama insan o mangada çalışırken de sohbet ederken de sıkılmıyordu. Bir çok kez, o odada eğitim gördük. Orayı çok temiz tutuyordu. Sobası ve elektrikli çaydanlığı vardı. Birkaç defa elektrikli çaydanlığı temastan dolayı tutuştu. Biz korkudan yaklaşamıyorduk, kendisi direk ilgileniyordu. Sürekli olarak kablolarla, elektrik bağlantılarıyla uğraşıyordu. Anlamıyorsan yapma diye uyarıyorduk.

Dr. Orhan Ark: yalnızca o odanın değil, tüm hastanenin elektrik sorunlarıyla ilgileniyordu. Jeneratör artık ondan sorulur hale gelmişti. Her işe giriyor ve kendisini bu noktalarda da yetiştirmeye çalışıyordu.

Dt. Zilan Ark: Bir gün jeneratörle, ilginç bir kaza geçirmişti. Tesadüf mü oluyordu bilemiyorum, ama genelde bu tip kazalarla o karşılaşırdu. Bir gün yine jeneratör ile uğraşıyordu. Yanında Kawa arkadaş da vardı. Ben de klinikteydim. Bir süre sonra klinikten içeri girdi ve "Az kalsın kelleme uçuracaktım" dedi. Hem çok korkmuştu hem de olayın heyecanını hala yaşıyordu. Sonra olayı anlatmaya başladı. Jeneratörü çalıştırmaya çalışırken boynundan hiç çıkarmadığı bir kefiyesi var, o jeneratöre takılıyor. Tabii jeneratör kefiyeyi çekiyor, o anda kefiyeyi de hemen çıkaramıyor. Yavaş yavaş başı jeneratöre yaklaşıyor, engel olamıyorlar. Son anda yine kefiyenin bir parçası takıldığı için, jeneratör duruyor. Şans eseri kurtulmuştu. Ama hiçbir zaman, kendini bu işlerle uğraşmaktan alıkoymadı.

Dr. Orhan Ark: O küçük mangadayken, henüz eğitimleriniz başlamamıştı değil mi?

Dt. Zilan Ark: Hayır. Tedavilere katılarak öğrenmeye çalışıyorduk. Sanırım teorik olarak, bir iki ders görmüştük. Yine, ağız bakım sağlığı üzerine eğitimi orada vermişti. Daha rahat anlayabilmemiz için, en sade dili ve yöntemi kullanıyordu. Mesela, diş çürümelerinin nasıl önlenebileceğini anlatırken, “Bunun için öncelikle çürümeye yol açan bakterilerin lojistiğini keseceksiniz” diyordu. O derste Kawa Arkadaşla yan yana oturuyorduk. Kawa Arkadaş’ın büyük bir defteri vardı. Seyid Arkadaş öyle söyleyince, Kawa arkadaş da “Mademki Seyid’ıza Arkadaş lojistiği kesecek, o zaman onlar da Karkere Miji’nin yanına giderler” diye yazmıştı. Seyid Arkadaş notları incelerken onu da okudu. Güldü tabii. Normalde eğitimi sabote eden şeylere kızardı, o noktada disiplinliydi. Önce biraz kızdı, sonra da gülmeye başladı: “Şeytan gibisiniz, eğitim sırasında böyle şeyler nereden aklınıza geliyor” demişti.

Dr. Orhan Ark: O zaman toplam kaç arkadaştınız? Yanılmıyorsam, Seyid Arkadaş’ın dışında, sen, Kawa ve Tekoşin Arkadaşlar vardı. Diğerleri daha gelmemişti değil mi? Sen ve Tekoşin Arkadaş eğitim almak için gelmiştiniz. Kawa ve Rojhat arkadaşlar, aslında hastaneye tedavi için gelmişlerdi. Fakat Seyid Arkadaş, tedavilerini sürdüren arkadaşları yanına alarak, onları diş tedavisi noktasında eğitmek istedi. Bu, onun için oldukça önemliydi. Daha sonraları, yetiştirmek istediği arkadaşların düzenlemeleri başka alanlara yapılmıştı. Oysa o arkadaşları eğitmek için çok emek harcamıştı. ‘Yetişen arkadaşlar çalışma içerisinde kalmıyorlar. Sarfettiğim emek boşa çıkıyor, sanki akıntıya karşı kürek çekiyorum’ gibi söylemleri de oluyordu. Gerçekten de çok az arkadaş o çalışma içinde kaldı.

Dt. Zilan Ark: Doğru. Tedaviye gelen arkadaşlar için, başta “Jeneratöre bakarlar, malzemelerle ilgilenirler, bize bu noktada yardım ederler” diyordu. Sonra da işi öğretmeye karar verdi. Ayrıca pratik güçlerde yapamayacak olan arkadaşların yanına verilmesini istiyordu. Daha öncesinden de Seyid Arkadaş’ın yanında çalışan arkadaşlar olmuştu. Şafak ve sonradan Rojhat Arkadaş’ı yetiştirmeye çalıştığını, bu arkadaşların belli bir

düzeye kadar geldiklerini kendisi de anlatıyordu. Ancak arkadaşların belli bir aşama kaydetmelerine karşın, düzenlemelerinin farklı yerlere yapıldığını söylemişti. Bundan rahatsız olduğunu da belirtmişti. Arkadaşları belli bir düzeye ulaştırdıktan sonra, tam yetkinleşme aşamasına geldiklerinde düzenlemelerinin farklı yerlere yapılmasını eleştiriyordu. Tekrardan aynı şeylerin yaşanmasını istemiyordu. Dış eğitimine, sadece kendi yerine yedek oluşturma mantığıyla yaklaşmıyordu. Ona göre ne kadar çok arkadaş bu işi öğrenirse, o kadar iyi olurdu. Böylelikle farklı alanlara da kadro gönderilebileceğini düşünüyordu. İhtiyaca göre hareket etmeyi esas alıyordu. Eğitim üslubu, kavraticıydı. Saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyorduk. Bir-bir-buçuk saatlik eğitimler, bize yirmi dakika gibi kısa geliyordu. Biz sürekli not alıyorduk. Eğitimi, sadece çalışma esnasında öğrenilecek genel geçer bilgileri edinme ile sınırlı bırakmıyordu. Aynı zamanda, çalışma açısından güven kazanmamız için, herşeyi yapıyordu. Bunun için, bizi de pratik çalışmaya katıyordu. Bu noktada rahat yaklaşıyor, inisiyatif kazandırmaya çalışıyordu. Bir de arkadaşlar arasında ayırım yapmıyordu. Yaklaşımlarında, arkadaşlar arasına fark koymuyordu. O tür yaklaşımları, hiç yoktu. “Arkadaşlar, ne kadar çabuk kavrarlarsa, o kadar iyi ve o kadar önemlidir” diyordu. Eğitim esnasında da genel olarak yaşam içerisinde de her kese karşı belli bir saygı temelinde yaklaşırdı. Karşısındaki, değer gördüğünü hissederdi. Hastalara da aynı duyarlılıkla yaklaşıyordu. Bunu tanıyorum, bunu tanımıyorum gibi bir yaklaşımla hastalar arasına fark koyma gibi bir durumu da hiç olmadı. İhtiyaçlar temelinde ne yapılması gerekiyorsa, onu yapıyordu. Bir hastayla saatlerce uğraşabiliyordu. Geceleri de hastalara bakabiliyordu. Yeni hastaneyi açmaya yönelik pratik çalışmalar yürüttüğümüz günlerde -ki biz o zaman tüm malzemeleri toparlayıp kaldırmıştık- Xakurke’den bir grup arkadaş geldi. Üç kişiydiler. Seyid Arkadaş, “Onlara gece bakacağım” dedi. Çünkü gündüz, sıva işleri vardı, onu yapıyorduk. Akşam üstü, üç Arkadaş’ı alıp o küçük eski muayenehaneye götürdüm. Seyid Arkadaş, malzeme-leri çoktan hazırlamıştı. Oda da çok dağınık ve kirliydi. Halıf-leksleri kaldırdığımız için toz birikmişti. Burası için, “Ben gittikten sonra fareler, burada tek kalacaklar. Biz buradayken rahat değillerdi, o kadar eşya arasında da dolaşamıyorlardı. Şimdi özgürler, artık rahat rahat dolaşabilirler” diyordu. Tam o sırada bir fare yakaladı, hemen

naylon plastik bardağa koyup, ağzını bantladı ve üzerinde küçük bir delik açtı. Yanındaki hastalar, Seyid Arkadaş'ı tanımadıklarından şok olmuş bir vaziyette garip garip 'ne yapacak' diye, ona bakıyorlardı. O, kendi üzerine kilitlenen şaşkın bakışlara aldırış etmeden, "Az kalsın filmlerdeki gibi, masaların üzerine çıkacaktınız. Neden bir fareden bu kadar korkuyorsunuz, anlamıyorum" demişti. Bardak onun elindeydi, hafifçe tutuyor, arada bir onunla oynuyordu. Bardağı bana vermesini istedim. "Korkmayacaksın ama" diyerek uzattı. Elime nasıl bıraktı bilemiyorum, ama bardağı uzatması ile fare direk avucuma düştü. Çılgılık attığımı hatırlıyorum Gözlerim yaşarmıştı. Fareyi nereye fırlattığımı dahi görememiştim. O gülmekten oturduğu yere yığılıp kaldı. Karnını tutarak gülüyordu. Onun da gülmekten dolayı gözleri yaşarmıştı. Yaşadığım bu küçük şoktan dolayı, hemen dışarı çıktım. Mangaya gidip yarım saat sonra döndüm. Döndüğümde iyi olup olmadığımı sordu. İyi olduğumu söyledim. O yer yer takılarak tedavisini sürdürüyordu.

Dr. Orhan Ark: Geceleri geç vakte kadar çalışıyordunuz. Akşam saat ondan önce mangaya geldiğini, çok nadir görebiliyorduk.

Dt. Zilan Ark: Doğru. Jeneratörü de çalışmaya göre ayarlıyordu. Gündüz pratik çalışmalar olduğu için, geceleri 11 ya da 12'ye kadar, sadece dışardan gelen arkadaşların tedavisi ile ilgileniyordu. İşleri acil olan arkadaşlar için, daha geç saatlere kadar da kalırdı. O dönemlerde hasta kabulleri için henüz belli bir planımız yoktu.

Dr. Orhan Ark: Sonraları randevu sistemini oturtmaya başladı. Hastanenin yemek saatleri çok düzenliydi, ama o hiçbir zaman düzenli gelmezdi. Ya bir saat geç gelirdi ya da hiç gelmez, yemeğini yukarıda yerdı. Onunla tanışmaya başladığımız süreçte, ilkin bu özelliği dikkatimi çekmişti. O süreçlerde, manganın yanındaki küçük çadırda kalıyorduk. Sürekli çalışırdı ve bir işi bitirmeden ara vermezdi. Bir işi eline aldı mı, kesinlikle yarım bırakmazdı. Bürokratik tarzda çalışmaz, işin gerekliliklerine göre hareket ederdi. Bu tarz, onda bir özellik haline gelmişti.

Dt. Zilan Ark: Doğru, yemeğini çoğunlukla onun yanına götürürdük. Soğusa da çalışmasını bırakmazdı. Ancak jeneratörün

dinlenmesi için ara verirdi. Elindeki işi bitirmeden, başka bir işe başlamazdı. O kendisini çalışmaya göre ayarlardı. Çalışma saatlerimizi belirlemiştik. Fakat bu onun için hiçbir zaman belirleyici olmadı. Ne kadar gerekiyorsa, o kadar çalışırdı. Çalışma saatleri, mutlaka uzardı.

Dr. Orhan Ark: Onun dışında o küçük mangayla da sınırlı kalmıyordu. Dışarıya çıkma, birlikleri dolaşma noktasında önüne çıkan her fırsatı değerlendiriyordu.

Dt. Zilan Ark: Pratik çalışmaların olduğu dönemlerde çıkamıyordu. Zaten sürekli çalışıyordu. Biz -yani öğrenciler de- tek başımıza çalışma yapacak kadar yetkin değildik. Bizi de bırakamıyordu. Her seferinde birimiz onunla çalışıyorduk. Yine de fırsat buldukça arkadaşları mutlaka görmeye giderdi. Özellikle basına, Karargah’a, Fedailerin yanına sık sık giderdi.

Dr. Orhan Ark: Yeni geldiğim süreçlerde, Botan Arkadaş’ın yaptığı bir toplantıya, kurumları temsilen Seyid Arkadaş katılmıştı. Onu, ilk olarak orada görmüştüm. Gözlüğüyle, konuşması, duruşuyla dikkatimi çekmişti. Yanımdaki arkadaşlar diş doktoru olduğunu söylediklerinde, hastane gibi oldukça işler ve önemli olan bir kurumun sorumluluğuna, yeni bir Arkadaş’ın getirilmiş olması karşısında şaşırmıştım. O dönemde, hastaneden kaçışlar da olmuştu. Bundan bayağı etkilenmiş ve zorlanmıştı. Bir yandan çalışmanın yoğunluğu, özellikle diş tedavisi için talebin çok fazla olması, diğer yandan çalıştığı arkadaşlarla dayanışma içerisinde olmama, desteklenmeme, hatta zorlayıcı yaklaşımlarla karşılaşma onu etkilenmiş, zorlamıştı.

Dt. Zilan Ark: Zorlandığı süreçleri anlatmıştı. Bizim hastaneye geçtiğimiz süreçte, hastane kadrolarının birçoğu değişmişti. Sonra yavaş yavaş yeni yere taşındık. Yeni çalışma yerimize dolaplar yaptırıldı. Eşyalarımızı buraya yerleştirirken Seyid Arkadaş, “İlaçların nereye yerleştirilmesi gerektiğini ben söylerim, ama siz de buranın estetiğinden sorumlusunuz” dedi. Geniş odayı çalışmalara göre düzenledik. Geniş odayı çalışmalara göre düzenledik. Hastanenin açılışının yapılmasına karar verilmişti. Küçük bir moral de yapılacaktı. Seyid Arkadaş, hazırlık çalışmalarının her bölümüne katıldı. Her şeye koşturuyordu. Öyle ki, o gün için yapılan pasta-

ların şeklinin nasıl olması gerektiğiyle dahi ilgileniyordu. Arkadaşlar, “Heval, pastaya şekil vermenin sırası mı?” deseler de onun heyecanını, coşkusunu anlıyorlardı. Odanın dizaynı için, lojistik kurumundan bazı malzemeler istetti. Sonrasında her birimizi, farklı bir iş için görevlendirdi. Ben ve Tekoşin Arkadaş, belli bir saate kadar çalıştık, sonra bizden sonraki gurup çalışmayı devraldı. Sabah tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Arkadaşların çoğu, erkenden gelmişti. Kendisi o sırada Rotinda arkadaşla prova yapıyordu. Temiz elbise giymiş, saçını kestirmişti. Onun gösterdiği bu özen karşısında, “Bu ne hazırlık böyle?” diye şaka yapıyorduk. Moral başladı ve açılış konuşması yapıldı. Seyid Arkadaş, öncesinde kurdela bir açılış yapmayı aklına koymuştu. İkide bir, “Kurdele isteteceğim” diyordu. Gerçekten istetti de, ama kırmızı yerine pembe kurdela gelmişti. Tabii biz de kurdelayı bağlamadık.

Dr. Orhan Ark: Ben de hatırlıyorum. Botan arkadaş gelmişti. Biz, hemen onun yanında sıralanmıştık. Botan arkadaş kapı önüne geldiğinde, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu. Biz de “Kapıyı açıp içeri gireceksiniz, böylece hastane açılmış olacak” dedik. O şekilde içeri geçip, tüm odaları gezdiler. Ondan sonra sandalyeleri içeri taşıdık. Tüm arkadaşlar, hastanenin koridoruna yerleşti. Berxwedan arkadaş, kısa bir açılış konuşması yaptı. Sonra Seyid ile Rotinda arkadaşların mini konseri başladı.

Dt. Zilan Ark: Botan Arkadaş, “Ne yapacağız” diye sorduğunda, Seyid Arkadaş, kurdela kestirmek istediklerini, ama köylünün kırmızı yerine pembe kurdela getirdiğini anlatmıştı. O kurdelanın olmasını çok istiyordu. Böylece herşey, tam ve usulüne göre olacaktı. Yine de o gün çok moralliydi. Oraya buraya koşuşturup duruyor, yerinde duramıyordu. Ne yapacağını bilemez gibiydi. Sahneye çıktığı zaman da çok heyecanlıydı. O kadar prova yapılmasına karşın, uzun süredir bu kadar arkadaş önünde sahneye çıkmadığını, onun heyecanını yaşadığını söylemek gereğini hissetmişti. Sahnede ilk söylediği parça, ‘Xece’ şarkısı olmuştu. O sandalyeye oturmuş saz çalışıyordu, Rotinda ise ayakta şarkı söylüyordu. Seyid Arkadaş, saz çalmakta zorlandığını, aslında daha çok gitar çaldığını söylemişti. Biz, en arka sırada, tam onun karşısında oturuyorduk. Bize her baktığında, çeşitli işaretler yapıyorduk. O da gülmek için, bizim bulunduğumuz tarafa bakmamaya özen gösteriyordu, bakınca da hemen gülüyordu. Başını, önüne eğdi. Xece parçasını çalmaya başladığında, Kawa Arkadaş -

hemen Botan Arkadaş'ın arkasında oturmasına karşın- yerinde dövünme hareketleri yapmaya başladı. Seyid Arkadaş, onu gördüğü zaman güldü ve hemen yanakları kızardı. Sesi de rahat çıkmadı, biraz da üşütmüştü. Moralden sonra da bayağı moralliydi. Dış odasına geldiğinde, hemen "Sesim nasıldı?" diye sordu. Biz de, "Sesinin güzel olduğunu duymuştuk, hiç de öyle değilmiş" diyerek ona takılmıştık. Fakat O üst üste birkaç defa, sesinin nasıl çıktığını sormuştu.

Dr. Orhan Ark: Ertesi gün, yeni açılan yerde çalışmaya başladık. Aslında birlikte çalışma, birbirini tanıma süreci o dönemde başladı. Tabii bir önceki sürece göre belli farklılıkları vardı. Günlük yaşamınız, belli oranda bir düzene girdi.

Dt. Zilan Ark: Günlük çalışma programını, sistemli olarak o dönemden sonra hayata geçirebildik. Buna göre; birgün Kawa arkadaşla Tekoşin Arkadaş çalışacak, birgün bizden biriyle Seyid Arkadaş çalışacaktı. Çalışma arkadaşlarımızı, sürekli değiştiriyorduk. Yine bir gün genel eğitim, bir gün dış eğitimi görüyorduk. Haftanın iki günü, teorik eğitimimiz vardı. Pratik eğitimi; gelen hastaların tedavileri esnasında almış oluyorduk. Yeni yerle birlikte muayene günlerini, güçler açısından bir programa kavuşturdu. Hangi güçlerin ne zaman geleceğine ve hangi arkadaşların hangi gün çalışacağına dair bir çizelge çıkarmıştı. Çok yoğun bir süreçti. Çalışmaya sabah 7.30 civarı başlanır, çoğu zaman gece ikilere kadar durmadan çalışılırdı. Çalışma temposu yüksekti. Bazen o kadar yoğun olurdu ki, aynı anda üçümüz hastalara bakardık. İhtiyacımız olduğunda gelir gösterir, yardımcı olurdu. Makineyi kullanamıyorduk. Seyid Arkadaş, başlangıç olarak çekilmiş dişler üzerinde alıştırma yaptırıyordu. Birgün bir hasta Arkadaş'ın köprüsünü yapmamı istedi. Henüz köprü nasıl yapılır tam olarak bilmiyordum. Hasta arkadaş da hem çok feodal hem de utangaç birisiydi. Hazırlanmış olan köprüyü elime verip, "Al bu köprüyü tak, yükseklik var mı, olmuş mu olmamış mı diye bir dene?" dedi. Ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmesem de, hazırlanmış olan köprüyü aldım ve takmaya çalıştım. Yüksek olmuştu. Köprünün yüksek olduğunu ve Arkadaş'ın dişinin tıraş edilmesi gerektiğini söyledim. O güldü, " Dişin değil, ama köprünün biraz alınması gerekiyor. Yükseklik dişten değil, köprüden alınır" dedi. Bu sırada hasta arkadaş kızarmıştı. Sarışın olduğu için hemen anlaşılıyordu.

Onun rahatsız oluşu, beni de huzursuz etti. Seyid Arkadaş'ı bir kenara çekerek, "Ne oluyor, arkadaş neden bu kadar kızardı, çok mu hata yaptım?" diye sordum. Güldü ve "Ben o Arkadaş'a senin bakmanı bilerek istedim. Arkadaş, çok feodaldır. Onda bazı şeylerin kırılmasını istedim" dedi. Ben çok utanan, bu konuda zorlanan ya da istemeyen arkadaşları bir daha bakmam için bana vermemesini söyledim. Yine güldü, "Dikkat ederim" dedi. Yine bir keresinde diş çekimi için bir arkadaş gelmişti. Nasıl yapılacağını bilmiyordum. Tabii çekemedim. Hemen onu çağırdım, geldi. İçeri girdikten sonra hasta olan arkadaştan ayağa kalkmasını istedi. Hasta olan arkadaş, ayağa kalktı. O, "Sırtını duvara ver" dedi. Diğer arkadaş yine söyleneni yaptı. Seyid Arkadaş, hasta olan Arkadaş'ın kafasını arkadan tutarak, "İşte böyle tutup, duvara vuracaksın. Sonra penseyi alıp, ayağını göğsüne bastırarak dişe asılacak ve çekeceksin" dedi. Tabii ben yine espri yapmaya başladığını ilk andan itibaren anlamıştım, ama hasta arkadaş oldukça şaşırılmıştı. Tuhaf tuhaf 'ne oluyor' gibisinden Seyid Arkadaş'a bakıyordu. Doğrusu Seyid Arkadaş'ın espritüel yönünü bilmeme rağmen, o denli ileri gidebileceğini ben de beklemiyordum. Müdahale etme gereğini hissederek; "Heval niye böyle yapıyorsun, çekeceksen çek artık şu dişi" dedim. Hasta arkadaş, hala espri ile gerçek arasında bocalıyordu; "Gerçekten siz diş çekimini böyle mi yapıyorsunuz?" diye sordu. Yani Seyid Arkadaş, öyle bir ortam yarattı ki, hasta arkadaş çekimin o biçimde yapılacağına imkan verdi. Sonra "Yok, yok" diyerek hasta Arkadaş'ı yatıştırarak koltuğa oturttu. Dişi kendisi çekti. Onu tanımayan arkadaşlar, ilkin böylesi yaklaşımlarına anlam veremiyorlar, hatta garipsiyorlardı. Tanıdıkça anlıyorlardı.

Seyid Arkadaş, hastaların işini yaparken çok fazla sohbet ederdi. Nereli olduğunu sormaktan başlayıp, hastaların bütün sicilini alırdı. Çalışmadan önce, her hastayla en az bir yarım saat sohbet eder, çalışmaya sonra başlardı. Bu, bayağı zaman alıyordu tabii. Bazen de konuşmaya dalıyor ve dişe bakmayı dahi unutabiliyordu. Biz artık bazen dayanamayıp, "Heval sen hastaları, sohbet etmek için mi çağırıyorsun, dişlerini yapmak için mi?" diyorduk. Sohbeta başladığı anlarda hemen, "Yine başlama" diye uyarı sinyalleri gönderiyorduk. Hastalarla bu denli konuşmasına, anlam veremedik. O, konuşmayı gerçekten çok severdi. Mesela bir sürü hasta da beklese, bir çok işi de olsa o yoğunluk içinde dahi mutlaka sohbet faslını ihmal etmezdi. Bazen hasta arkadaşlardan, "Ben sadece dişimi yapmaya geldim sen bana neler soruyorsun?" gibisinden

refleks gösterenler de olurdu. Bunları da normal karşılar ve “Madem istemiyorsun hemen başlarız” der ve çalışmasına başlardı. Doğaldı. Dolayısıyla hasta ne kadar istemese de, sonunda mutlaka onunla sohbet etmeye koyulurdu. Doğallığı, karşısındaki insanı çekiyordu. Biraz da yakın mesafede yürütülen bir çalışma olduğu için, böyle bir iletişim içerisinde olma, çalışmayı biraz da olsa kolaylaştırıyordu. Çalışırken müzik dinlemeyi çok severdi. Hastalarla ilgilenirken dahi dinlediği müziğe ıslıkla ritim tutardı. Hastaların bundan şikayetçi olduğuna tanık olmadım.

Dr. Orhan Ark: O, her kesimden hastayla, herkesimden arkadaşla diyalog kurabiliyordu. Onu, bu mesleği yürüten birçok arkadaştan farklı kılan yön de bu özelliğe sahip olmasıydı. Rahat ilişkilene, herkesimden arkadaşla diyalog kurabilme ona farklı bir nitelik kazandırıyor. Yine de kurduğu ilişkilerde belli ölçüleri mutlaka oturturdu. Her zaman için, ilkeli bir duruşu oldu. Sence bu denli rahat ilişkilene, doğasından mı geliyordu, yoksa mesleğin kazandırdığı bir özellik miydi?

Dt. Zilan Ark: Kesinlikle onun doğasından kaynaklanan bir özellikti. Çünkü çalışma dışında insanlara yaklaşımı, ilişkilene biçimi aynıydı. Yolda karşılaştığı bir arkadaşla dahi uzun bir süre ayak üstü sohbet ettiğine tanık olmuştum. Birisini sadece ismen tanımak bile onun için yeterli oluyordu. İnsanla ilgilenmeyi seviyordu. Tartışmaları içtendi. Bazen çalışma esnasında dışarı çıkar, saatlerce gelmezdi. O zaman kendi aramızda, “Allah bilir nerede, kiminle konuşuyor” diye söylenirdik. Hasta arkadaşlara da yaklaşımı aynı temeldeydi. Gelen hastalarla ilişki tarzı, sadece arkadaşların hastalıkları üzerinden gelişmiyordu. Hastaneye moral-siz gelen bir çok arkadaş, onun yaklaşımlarından moral almış olarak geri dönerdi. Onunla çalışırken kesinlikle sıkılmazdık, zaman su gibi akıp giderdi. Aksine, çalışmada hazır olmadığı zamanlar sıkılıyorduk. Çalışmanın ve bizlerde öğrenme şevkinin gelişmesinin en büyük motive gücü Seyidriza arkadaştı. Onunla çalışmak, insana rahatlık veriyordu. Mütevazı idi. Kırıcı hiçbir yaklaşımı yoktu. Bir tedaviyi uygulamadan önce, gerekirse saatlerce konuşur, hastayı ikna etmeye, tereddütlerini gidermeye çalışırdı. Hastayı tedavinin yapılmasına ikna etmek, onun için oldukça önemliydi. Örneğin diş çekiminden korkan arkadaşları önce rahatlatır, sonra dişlerini çekerti. Arkadaşların bazen aşırıya kaçan tereddütleri karşısında bir

çok kişi, “ Sen bilirsin, çekmek istemiyorsan çekmeyiz ” deyip üstünden atlayabilir. Ama Seyid Arkadaş, hiçbir zaman öyle davranmadı. ‘Bana ne?’ gibisinden bir yaklaşıma girmezdi. Mesleğinin gereği olan insani yaklaşım onun özünde, kendi doğasında vardı. O, tam anlamıyla bir insan severdi.

Dr. Orhan Ark: Çalışma tarzında, olay olgulara bakış açısında, yaşama yaklaşımında kendine has bir üslup kazanmıştı. Bu, tüm davranışlarına yansiyordu. Çalışmayı, salt teknik olarak kuru bir üslupla yürütme yerine, birçok şeyi bir araya getirerek zenginleştiriyordu. Hem karşındakine moral veriyordu hem kendisi yaptığı işten zevk alıyordu. Tabii bu, temposunu biraz yavaşlatıyordu, fakat yansımaları olumlu oluyordu. Mesela 3-4 günde okunabilecek bir kitap, onun elinde aylarca kalırdı. Aylarca, o kitabı okurdu. İşlerini yavaş yavaş, ama sindire sindire yapardı. Bir şey yapması gerektiğinde, onu sürece yayabilirdi. Bu, edinmiş olduğu üsluptan kaynaklanıyordu. Çalışmayı ve yaşamı kuruluştan çıkarıyor, renklendiriyordu.

Dt.Zilan Ark: O kadar yoğun çalışıyordu ki, okuma fırsatı olmuyordu. Kendisine zaman ayırmaktan ziyade, hastalarla ilgileniyordu. Onlara karşı yüzeysel bir yaklaşım içine girmezdi. Bir dışı kurtarmak için, saatlerce uğraşabiliyordu. Fırsat buldu mu, televizyon odasında kitap okurdu. O dönemlerde ailesinden istettiği, mesleği üzerine olan tıp kitaplarını okuyordu. Sanırım okul dönemindeki kitaplarıydı. Günlüğünü kesinlikle yazmaya çalışırdı, ama gece geç saatlerde ancak yazabiliyordu. Dört duvar arasında, bütün gün çalışıyordu, çoğu zaman dışarı bile çıkmazdı. Bu kadar moralli olmasaydı, böylesi kişilik özelliklerine sahip olmasaydı, bu tempoyu asla kaldıramazdı. İşi saatlerce sürse dahi tepkilenmezdi, sabırlıydı. Elindeki çalışmayı bitirmek için, çoğu zaman bireysel işlerini, ihtiyaçlarını ertelerdi. Çalışma çok yoğun olduğu için, haftada bir gün temizlik için ayarlanmıştı. Ama Seyid Arkadaş, o gün de çalışır, banyosunu dahi geceleri uykusundan kısarak yapardı. Onun kendisine ait bir yaşamı yoktu. Seyidriza Arkadaş, herkeşe aitti. Yaşam tarzında esas aldığı ilke buydu. “Ne kadar hizmet etsem, çalışsam, o kadar faydalı olurum. Arkadaşların sorunları hallolur” diyordu. Çalışmaya, kesinlikle hesapsız yaklaşırdı. Çalışma esnasında çok titizdi, temiz çalışırdı. Özenliydi. Çalışma dışında, kaldığı odanın temizliğine de aynı hassasiyetle yaklaşırdı.

Temizlik noktasında çok hassas ve duyarlıydı. Hem kendisine hem ortama hem de çalışmaya titiz, disiplinli ve özenli yaklaşırdı.

Dr. Orhan Ark: Mutlaka görmediğimiz, kendisine kalan yönleri, özellikleri vardı. Ama paylaşımı sevmesi, pratik anlamda birçok özelliğini de ortaya çıkarıyordu. Bu anlamda, tanınıyordu. Örneğin red kabul ölçülerini belirgin bir biçimde yansıtması dahi, tanınması için yeterli olabiliyordu.

Dt. Zilan Ark: Doğru, red kabul ölçüleri belirgindi. Herkese karşı genel olarak aynı düzeyde yaklaşması, ayırım koymaması en belirgin kabul ölçüsüydü. Hem hastalara hem de orada çalışan arkadaşlara karşı yaklaşımı, aynı düzeydeydi. Yanlışlıkları ya da doğru bulmadığı yönleri, yumuşak bir dille, karşısındakini incitmeden, rencide etmeden, çoğu zaman espiriyle karışık olarak, hissettirmeden dile getirirdi. Kabul edilmeyecek davranışlara giren insanların, bu davranışa götüren yönlerini giderebilmeleri ya da o durumdan sıyrılarak bazı yönlerini geliştirebilmeleri için, elinden geleni yapardı.

Dr. Orhan Ark: İlk başlarda, ikimiz ilk manga yerinde kalıyorduk. Mangada, ancak bir yatağın sığacağı -yaklaşık iki metre-kadar boşluk vardı. Geceleyin mangadaki eşyaları kaldırıp bir tarafa veriyor, bir döşek vardı, onu seriyor, birlikte uyuyorduk. Birbirimize, geçmiş yaşantımızı anlatıyorduk. İkimiz de çok konuşkan olduğumuz için, bu sohbetlerimiz uzun sürüyordu. Birbirimizi sabırla dinlerdik. Geç saate kadar çalıştığı için genelde yorgun oluyordu, ama yine de dinlerdi. Bir defasında yine böylesi bir sohbete başlamıştık. Ben, zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildim, ama iki saate yakın konuştum. Saat ikiye geliyordu. Ondan hiç ses gelmiyordu. Sonunda ona, “Eee ne düşünüyorsun?” diye sordum. Ondan yine ses çıkmadı. Yüzümü ondan yana çevirip, baktım. Derin bir uykuya dalmıştı. Beni duymayacak kadar derin bir uykuya dalması için, yaklaşık bir-birbuçuk saat önce yatmaya başlaması gerektiğini düşündüğümde, doğrusu biraz kızmıştım. Yaklaşık iki saat süren konuşmam, boşa gitmişti. “Ertesi gün kesin intikamımı alacağım” dedim, kendi kendime. Tabii, gülmekten de kendimi alamadım. Yorgunluktan olduğunu biliyordum. Ertesi gün, uyuduğunu ona söylemedim. Gece oldu, tekrardan konuşmaya

başladık. O konuşmaya başladı, ben uyudum. Ertesi gün, boşuna konuşmuşum diye, katıla katıla gülüyordu.

İlginç bir özelliği vardı. Gerillada yokluk görmemesine rağmen, bazı noktalarda çok duyarlıydı. Kaldığı odada birden fazla kişinin kalması mümkün değildi. Bazen misafir olarak bir arkadaş gelirdi ya da dış tedavisi uzun süren bir Arkadaş'ın hastanede kalması gerekirdi. Öylesi durumlarda Seyid Arkadaş, yerini hemen o Arkadaş'a verirdi. Kendisi dışçı koltuğunda yatarı. Sabaha kadar orada yatabilmesine şaşardım. Dış koltuğunu düzeltir, üzerine bir battaniye serer ve o şekilde yatarı. Çok yumuşak bir yatakta yatıyormuş gibi, sabaha kadar deliksiz bir uykuya daları.

Kendisini daha öncelikli ele alma, düşünme onda yoktu. Bir de onu, hiç boş otururken hatırlamıyorum. Bazen zorlandığı noktalarda bir kenara çekilip, düşündüğü ya da yatağı uzanarak yoğunlaştığı zamanlar olmuştur. Ama onun dışında, hiçbir zaman boş durmaz, mutlaka bir şeylerle uğraşırdı. Küçük- büyük, kendi işiyle ilgili ya da ilgisiz, teknik bir ihtiyaç ya da yaşamın herhangi bir ihtiyacı vb. ne olursa olsun, O mutlaka ilgilenecek bir şeyler bulurdu. Boş ve atıl kalmayı sevmezdi. Bunu, bir yaşam tarzı haline getirmişti. Sen, yedi ay birlikte çalışmıştın değil mi? Bu yönlerine sen de tanık olmuşsundur.

Dt. Zilan Ark: Hastanede, onunla geçen her an çok yoğun yaşanıyor. Birlikte kaldığımız dönemler, geri çekilme süreçlerine denk geliyordu. Dolayısıyla, Kuzey'den yeni gelen arkadaşlar çok oluyordu. O arkadaşlardan, sürekli olarak geldikleri alanların arazisini sorar, arkadaşlardan anılarını anlatmalarını isterdi. Doğal bir diyalog içerisinde, arkadaşları o noktaya getirirdi. Dinlemeyi çok severdi. “Yaralandın mı, nasıl pusuya düştün..vs” gibi sorularla ayrıntılara girerdi. Oralari yaşamak istercesine, her ayrıntıyla ilgilenirdi. Kuzeyden gelen arkadaşlar, uzun bir aradan sonra ve yürüyüşten sonra Güney'e yeni gelmişlerdi ve çoğu ya geri çekilme sürecinin ağırlığından içine kapanıktı ya da feodal ve tutucu yanları, onları kapalı kılıyordu. Buna rağmen, o arkadaşlarla da ilişkilene düzeyi gelişkindi. O arkadaşlarla, daha özel ilgilenirdi. Onların emeklerine karşı büyük bir saygı duyuyor ve bunu yaklaşımlarında onlara hissettiriyordu. Arkadaşların uzun yıllar Kuzey gibi bir saha- da pratik yürütmeleri, onu etkiliyordu. Dış sorunu ciddi olan arkadaşlara, “Tabii, o kadar kıtlama, mirtoxa yemişsin, onun için dışın böyle olmuş” diye takılmayı da ihmal etmiyordu.

Gabar'dan yeni gelen Çektar arkadaş ile bizim yanımızda çalışan Tekoşin Arkadaş, Partiy'e birlikte katılmışlardı. Çektar arkadaş, o süreçte Tekoşin Arkadaşla olan anılarını, Seyid Arkadaş'a anlatıyordu. 'Tekoşin, böyle böyleydi' diye başlar ve bol bol gülerdi. Çektar arkadaş anlattıktan sonra, Seyid Arkadaş, Tekoşin'e dönerek, "Erkek arkadaşların yanında tek başına nasıl kalabildin, nasıl dayandın?" diye sorardı. Yine "Şahsen yerinde olmak istemezdim" derdi. Bir alanda, bir bayan arkadaşın tek başına kalması dikkatini çekmişti. Arkadaşların neler yaşadığını öğrenmek isterdi. Yaşananlardan öğrenmeye çalışır, kendine göre sonuçlara ulaşırdı. Hep, akşamüzeri hafif karanlıkta ve biraz çamur içinde yürümeyi, istediğini söylerdi. "Keşke bir gün hafif yağmurda yürüyebilseydim" derdi. Bir seferinde bir arkadaş anısını anlatırken, uzun bir yürüyüş esnasında bir Arkadaş'ın yürürken uyuduğunu söyledi. Seyid Arkadaş, hayretler içinde dinliyor, "Hem uyuyup hem nasıl olurda yürüyor, düşmüyor mu?" gibi sorularla, yine ayrıntıları yakalamaya çalışıyordu.

Yine bir gün Çektar arkadaş, köprülerini yapmak için hastaneye gelmişti. Koltuğa uzandı, ama habire gülüyordu. Anlam veremiyorduk. Uzandıktan sonra ağzını açması ve Seyid Arkadaş'ın elini ona doğru uzatması ile gülmeye başlaması bir oluyordu. Seyid Arkadaş, hemen yanında ayaktaıdı. "Neden bu kadar gülüyorsun?" diye sordu. Arkadaş, gülmekten anlatamıyordu. Tekoşin Arkadaş, koltuğun arkasındaydı. Oradan, "Arkadaş'ın tiki var" diye işaret yaptı. Seyid Arkadaş'ın bunu öğrenmesi, Çektar Arkadaşla uğraşmaya başlaması için yeterli oldu. Ellerini hızla Arkadaş'a doğru uzatıp, ani bir hareketle saçlarını düzeltir gibi yapıyordu. Arkadaş, gülmekten kriz geçirdi. En ufak bir parmak hareketinde dahi gülen bir arkadaştı. Çektar arkadaş, "Seyid Arkadaş, her an bir hareket yapabilir" diye, bütün bir gün tetikte bekledi.

Bir gün de sonradan yanımızda çalışacak olan Arteş arkadaş, diş tedavisi için gelmişti. O gün Seyid Arkadaşla ben çalışıyordum. O dişin çürüklerini almıştı, bana, "Artık dolgusunu da sen yap" dedi. Arkadaş'ın dolgusunu yerleştirdim ve dolgunun tutması için, bir süre ağzını açık tutması gerektiğini söyledim. O sırada çaylar geldi. Seyid Arkadaş, çalışma esnasında çay içmeyi çok seviyordu. Eli kanlı da olsa mutlaka çayından bir yudum alıyor, ama sonrasında çalışmaya dalarak çayı unutuyordu. İşini bitirdiğinde soğumuş olan çayı ancak hatırlıyor ve " Ne yapalım, biz de Alman usulü içeriz" diyerek, kalan çayı bir seferde bitiriyordu. O esnada da çalışmayı

bitirmiş olmanın rahatlığı ile çaylarımızı sıcak sıcak yudumluyor, sohbet ediyorduk. Tabii, ben Arkadaş'ın ağzı açık olarak beklediğini unuttum. O da, "Ağzımı kapatayım mı?" ya da "Bitti mi?" diye sormadı. Ben de bir süre sonra kendisi kapatır diye düşündüğümden, yeterli olduğunu söylemedim. Birden Seyid Arkadaş, kahkahalarla gülmeye başladı. Ne oldu gibisinden yüzüne baktığımda, "Arkana bak, zavallıyı perişan etmişsin" dedi. Arkamı döndüğümde, açık tutmaktan Arkadaş'ın ağzından tükürük akmaya başladığını gördüm. "Böyle yaparsan, bütün hastaları elinden tek tek kaçırsın" dedi. Arkadaştan özür diledim. Belli bir dönem sonra o arkadaş da hastanede çalışmak üzere, yanımıza geldi. Bir gün, sohbet esnasında bana o günü hatırlattı.

Bazen geçmiş yaşamını, oradaki yaşam tarzını anlatırdı. Evdeyken uzun saçlı olduğundan, saçlarını çok sevdiğinden, en son Parti'ye katılırken kesmek zorunda kaldığından söz ederdi. '96'dan itibaren YCK çalışmalarında yer aldığını ve bu süreç içerisinde yaşadıklarından söz ederdi.

Dr. Orhan Ark: Üniversite ortamından gelmişti. Halen öğrenci özelliklerini koruyordu.

Dt. Zilan Ark: Doğru. Bu, yer yer üslubuna yansıyor. Ama onun rahatlığı, kolay ilişkilenebilir olması da hemen bu tarzda bir değerlendirilmeye tabi tutuluyordu. Çoğu arkadaş, onun yaklaşımlarını, her insanla rahat alıp vermesini, doğallığını yanlış algılayabiliyordu. Hemen hemen herkese karşı espri yapabiliyor, genelde de o temelde yaklaşıyordu. Biz, bazen "Heval herkese böyle yaklaşıyorsun, ama bunu herkes kaldıramayabilir. Bir gün bu tarzın senin başına bir iş açar" diye uyarıyorduk. Bu tarzından ötürü, zaman zaman onu tersleyen, aniden refleks gösteren hastalar da oluyordu. Ama , bu özelliğinden vazgeçmiyordu. Zaten her hastanın sicilini almayı, alışkanlık haline getirmişti. Bazı arkadaşlar, sorulan soruları yanıtsız bırakırdı, ama buna rağmen o, hiç aksatmadan bu tarzı uygulardı. Dış etkenler onun için, çok fazla belirleyici olmuyordu.

Dr. Orhan Ark: Bütün arkadaşlar, onu tanırdı ve o da büyük bir çabayla çevresindeki arkadaşları tanımaya çalışırdı. Yeni bir arkadaş olmasına rağmen, çok geniş bir çevresi vardı. Özellikle fedailerden, yine diğer kurumlardan, farklı alanlardan tanıdığı arka-

daşlar vardı. Hatta yavaş yavaş halktan insanlarla da ilişkilerini geliştirmeye başladı. Yavaş yavaş hastaneye gelip gidiyorlardı. Güzel ilişkiler geliştirmişti ve bir saygınlığı vardı. Mesela halka, arkadaşlara yaklaştığı gibi yaklaşmazdı. Onlara karşı daha saygılıydı. Xakurke'deki zoomlardan bir aile, sürekli olarak onun yanına gelip giderdi. Çocuklarıyla birlikte geliyorlardı, hatırlıyor musun?

Dt. Zilan Ark: Evet, Sultan ailenin reisiydi. Benim çalışma günlerimin birinde, Sultan gelmişti. Seyid Arkadaş'ın, "Elbiseleri ne kadar güzel, rengarenk" dediğini hatırlıyorum. Sultan'ın otoriter özellikleri vardı, ama yine de çok utangaçtı. Seyid Arkadaş ona; "Sen, tanınan birisin, neden böyle utanıyorsun" diyordu. Hatta, "Sen hiç erkekleri dövdün mü?" diye soruyordu. Bayan, daha da utanıyor, sesini çıkarmayıp başını öne eğiyor ve gülüyordu. Sultan'ın her gelişinde Seyid Arkadaş, gülmemek için kendisini zor tutuyordu. O sırada aklına ne geliyordu bilmiyorum, ama biz gülmemek için çaba harcadığını anlayabiliyorduk. Yine de sürekli olarak onunla ilgilenir, sohbet ederdi. Sanırım, insan olarak duyduğu saygının yanında Sultan'da, "Böyle bir ortamda, zoomlarda kadının otoriter olması, acaba nasıl bir şeydir?" sorusunun cevabını bulmaya çalışıyordu. Kadına sürekli olarak, bu yaşa kadar neden evlenmediğini soruyordu. Merak ediyor ve buna saygı da gösteriyordu. Sultan'a, "Sen bütün aşiretin ekonomisini elinde tutuyorsun, tüm aşireti ve erkeklerin hepsini yönlendiriyorsun" diyor, hemen ardından "Peki hiç erkekleri dövdün mü?" diye sormayı da ihmal etmiyordu. Tabii, bayan bu soruya hiç cevap vermiyor, sadece gülüyordu.

Dr. Orhan Ark: O ailenin babası, kahverengi bir yerel giysi - şal û şapık- getirmişti. Bu giysi, onun bayağı hoşuna gitmişti. Onu giymeyi seviyordu. Özel günlerde ya da çalışmadığı günlerde sürekli olarak bunu giyerdi. Ona pek yakışmıyordu, hatta komik dahi oluyordu, ama o yine de sırf halktan biri getirmiş diye severek giyyordu.

Seyidrıza Arkadaş, bir olayı, olguyu derinliğine anlamak, çözmek ister, hiçbir zaman peşin hüküm vermezdi. Aşırı refleks göstermez ya da tepkisel reaksiyonlara hemen girmezdi. Anlamaya, çözmeye çalışırdı. Esnek ve geniş yaklaşmayı her zaman için esas alsa da, bazı noktalarda onun da daraldığı olurdu. Mesela bir

arkadaş için yoğun bir çaba harcamasına karşın, emeklerinin sonucunun boşa çıktığını görmek, onu oldukça daraltırdı. Bu tür durumlara karşı, tepkisini dışa vururdu. Rahatsızlığını dile getirmekten sakınmazdı. Herkesle ilişkisi vardı, ama gerektiği yerde de zerre kadar taviz vermez ve taş gibi sert olmasını da bilirdi. Kendisini tümünden kapatabilirdi de. Hatta bazen açığa çıkan problemler karşısında, kendisini daraltacak konuma getirdiği de olurdu.

Dt. Zilan Ark: Ben, ciddi anlamda daraldığı ya da tepki gösterdiği noktalara birebir şahit olmadım. Ancak, her zaman için tavrını, net ortaya koyardı. Seyid Arkadaş, tekmil alırken her zaman resmi bir üslup kullanırdı. Biz de onun resmi bir dille konuşmasına alışık olmadığımız için, gülmeye başladık. O zaman refleks gösterir, kızardı. Parti talimatlarına karşı yaklaşımlarda hassastı ve gereken tavır da gösterirdi. Gelen talimatları da uygulardı. Bir gün bir teknilde, dışarıdan bize özellikle ilişkilerimize yönelik eleştirilerin olduğunu söyledi. Öğrenci tarzı, küçük burjuva ilişkilerden ötürü eleştirildiğimizi belirterek, “Arkadaşlar dikkat etse iyi olur, kendi açımızdan biz de dikkat ederiz” dedi. Bazı eleştirilere anlam verememiştım. Karşı çıktım. Sesini çıkarmadı, morali bozulmuştu çünkü. Yalnızca “Dikkat etmemiz gerekir, arkadaşlar üzerinde yoğunlaşsınlar, kendi açımızdan çıkaracağımız sonuçlar mutlaka olur” dedi. Aynı teknilde arkadaşları, diş tedavisinde daha duyarlı olunması noktasında uyardı. “O kadar emek harcıyor, arkadaşların dişleri daha iyi nasıl olur diye uğraşıyoruz. Kendi açımdan bu noktada açığa çıkan yüzeysel yaklaşımlara taviz vermem. En ufak sorun çıkaracak tüm zeminleri ortadan kaldırmaya çalışmalıyız. Ben sonuç almadan, bitirmeden bırakmıyorum, arkadaşlar da bu konuda daha duyarlı olsalar iyi olur” dedi. Yine arkadaşların kendi aralarında, ‘biz daha Şekif’e ulaşmadan dolgular düşüyor’ dediğini ve bunun çok zoruna gittiğini söyledi. “O kadar masraf sarfediliyor, diş malzemeleri zaten çok pahalı, ayrıca arkadaşların çoğunlukla ikinci defa gelme olanakları da çok yok. Çalışma esnasında arkadaşlar neden yüzeysel yaklaşıyor?” diye kızmış, “Yapmakta zorlanıyorsanız müdahale edebiliriz, ama yeter ki yüzeysel yaklaşılmassın” demişti. O noktalarda çok hassastı. Kendi çalışmasına karşı söylenen olumsuz en ufak bir söz, onun zoruna giderdi. “Arkadaşlar, uzak yollardan geliyorlar, her zaman da fırsat bulamıyorlar, onları bu yönlü zorlamayalım. Değerlere ve emeğe

yaklaşım, yoldaşa yaklaşımdır” diyordu. O tekmilde eleştirilerle birbirimizi zorlamıştık. Bu noktada da uyarılar yapan Seyid Arkadaş, “Heval birlikte çalışıyoruz ve çalışmamız gerekiyor. Birbirimize yaklaşıırken bunu göz önünde bulundurarak, daha duyarlı yaklaşmak zorundayız. Hastaların yanında birbirimizi kırmayalım ya da kendi psikolojimizi, daralmalarımızı hastalara yansıtmayalım. Hastalar bizim davranış-larımızdan etkilenmesin” diyordu. Biz ondan birimizin haklı birimizin haksız olduğunu saptamasını beklediğimizden, yine dengeledin dedik. Öfkeliydik, ama o yine de doğru bildiğini yaptı. Tekmillerde resmiyeti işletmede ve gerekeni yapmada tavizsizdi. Arkadaşlar, yaşamı ya da çalışmalarını değerlendirmede zaman, onun zoruna gidiyordu, kabul etmiyordu.

Dr. Orhan Ark: Eleştirilen hususlar, kendisinde varsa kabul ediyordu. Fakat bunun olmadığına inanıyorsa, kabul etmezdi. Haklı temelde gelen eleştirileri kabul ederdi.

Dt. Zilan Ark: Onda köreltme mantığı yoktu. Bazı noktaları sonuna kadar kurcalayıp, çeşitli nedenlere bağlayarak suçlamak yerine, çözüm geliştirmeye çalışıyordu. Sürekli olarak, daha ilerisini düşünme yetisi vardı. Detaylara takılmaktan ziyade, esas sorun üzerinde dururdu. Bir ara ona şakayla karışık olarak, kendisini çok beğendiğini, ayaklarının havada olduğunu söyledim. O, bu söylemlerimi kafasına takmıştı. İkide bir, “Ben gerçekten böyle birisi miyim, yoksa öyle mi yansıtıyorum?” diye soruyordu. Aradan bir-iki gün geçti. Onda bir durgunluk gözleniyordu. Hasta olup olmadığını sordum. İyi olduğunu söyledi. Sonra birden bire döndü ve “Heval bunlar gerçekten bende var mı?” diye sordu. Hala o noktada takılıp kaldığını yeni anlamıştım. “Hala unutmadın mı?” diye sorduğumda, “ Öyle unutulacak cinsten, kolay şeyler değildi. Çok ağır eleştiriler getirdin. Kaç gündür, nasıl böyle yansıtırım diye kendimi delik deşik ettim” dedi. Ben, şaka yaptığımı söyledim, ama o yine de bu noktalar üzerine yoğunlaşmasını sürdürdü. Eleştirileri direk olarak reddetmezdi. Hatta üzerinde çok yoğunlaşırdı. Etkilenir, durgunlaşırdı ve ulaştığı sonuçlar varsa mutlaka üzerinde dururdu. O zamanlar yoğunlaşmaları, yüz ifadesine de yansırı. Hatta rengi solardı, ses tonu yorgun bir insanın sesi gibi kısılır, boğuk çıkardı. Ama eleştiriye getirene de kırılmazdı. “Varsa bir eksiklik, üzerinde durmamız gerekir” derdi. Kendisi de eleştirirdi. Çalışma sırasında da müdahalelerde bulunurdu, ama eleştirdiğin

noktanın hemen alternatifini de önüne koyardı. Örneğin hastaların yanında, kimseyi kırmazdı ya da herhangi bir tartışmaya girmezdi. Yanlış ve doğru bulduğu noktaları sonradan tartışarak kavratmaya çalışırdı. Üslubu eleştireldi, yanlışları hemen dile getirirdi. Çözümünü de koyardı..

Dr. Orhan Ark: Yönetim tarzında da buna benzer bir yaklaşım hakimdi.

Dt. Zilan Ark: Kendisinin o kadar sevgi kazanmasında, kendisine onca değer verilmesinde bunun da payı var. Mesela dış doktoruydu. İşi asıl bilen oydu. Normalde bir kişi herhangi bir çalışmaya hakimse, o çalışmayı tümüyle sahiplenir ve üstten yaklaşır. Çalışmadaki otoritesi, bir bütün üslubuna, yaşama yansır. Açıkçası kendisini konuşturur. Seyid Arkadaş, kesinlikle böyle yaklaşmazdı. Kendisini karşısındakiyle aynı seviyede tutardı. Yani bizlerde, “Ben doktorum, sen yanımda bir çalışansın” hissini hiçbir zaman uyandırmadı. Böyle bir yansıması olmadı. Bir işi asla tek başına yapmazdı. Görüş almadan tek başına karar vermez, hareket etmezdi. Kendisine değer verilmesini sağlayan ve bizim ona karşı duyduğumuz saygıyı derinleştiren bu özellikleriydi. Mesela çalışmayı yeni öğrenenler olarak, bazen birlikte çalıştığımız arkadaşlarla aramızda çatışmalar olurdu. Zaman zaman birbirimize tahammül edemez, kırılcı davranışlarda bulunurduk. Hangimiz iyi biliyorsa, bunu mutlaka hissettirirdi. Oysa onda, bu tür kaprisler yoktu. “Senin bildiğin düzeye kadar, o da biliyor. İnsanlar, sonuçta öğreniyor” diyordu. O nedenle onun yanında çalışırken rahattık. Onunla çalışırken çok fazla sorun yaşamamız da bundan kaynaklanıyordu. Bireysel çalışmadan ziyade, ekip çalışmasını geliştirmeye çalışıyordu. Bu noktada kolektif bir tarz oturtmuştu. Uyumu sağlayan temel güç oydu. Sonuçta ortaya, kolektif bir ekip çalışması çıkıyordu. Yaşam tarzında böyle bir anlayışa sahip. “Benim kullandığımı, her Arkadaş’ın kullanması gerekir” diyordu. Onun yalnız kendisine ait çok özel bir eşyası olduğunu sanmıyorum. Varsa da bunlar günlük vb. türden eşyalardır. Kendisine ayrıcalıklı yaklaştığına hiç tanık olmadım. Aşırı derecede sakın ya da sabırlı bir insandı. Bireysel değil, kolektifdi.

Bir insanı, sınıfsal yaklaşım ve eğilimlerden dolayı kabullenmeme gibi bir özelliğe Seyid Arkadaşda hiç rastlamadım. Ona göre her insanın farklı bir özelliği, zayıf ve güçlü yanları vardı. Bir

insanı, tümüyle iyi ya da tümüyle kötü diye ele aldığını hiç görmedim. Ne olursa olsun, insanlara yardım temelinde yaklaşırdı. Mesela her hangi bir noktada zayıflığı olan bir insana durumunu, daha çok yaşam içerisindeki diyalogları ya da davranışlarıyla kavratmaya çalışırdı. Yaşam içerisinde örnekler verirdi. Direkt ya da kuru bir tarzda ‘sen şusun’ demezdi. Aynı mangayı paylaştığı arkadaşları zaman zaman sorumsuz yaklaşıp da o, manganın tüm işlerini tek başına yapmaktan gıcık olmuyordu. Öyle ki, bazen aynı mangayı paylaştığı arkadaşları, uyarmak zorunda kalıyorduk. Gelen hastalarla da yakından ilgileniyordu. Çalışmaya başlamadan önce gaz getirir, sobayı yakardı. Hiç kimseye de, sen şunu yap sen bunu yap demezdi girmezdi. Doğal sorumluluğu geliştirmeye, kendisi yaparak örnek olmaya çalışırdı. Hesapçı yaklaşımlardan rahatsız olurdu. O nedenle çoğu zaman kendisi direkt yapardı. Yaşam içerisinde eğitim ve pratiğiyle insanlara eksikliklerini hissettirme özelliği vardı. Hem manga hem de çalışma yeri olan o küçük mangayı, çalışma dışında asla temizlememize izin vermezdi. İş yapmaktan sıkılmıyordu.

Önlükleri temiz kullanma noktasında çok hassastı. Üç önlüğümüz vardı. Birini ben, birini Kawa arkadaş, diğerini ise o giyiyordu. Önlükleri akşamdan suya basardı. Sırf onlar için çamaşır suyu bulundurur, beyazlatırdı. Başlangıçta, hep o yıkıyordu. Hatta “Önlüklerinizin cebinde kirli mendilleriniz varsa çıkartın. Eee önlükleri de ben alayım” diye şaka yapıyordu. Bir dönem bu durumu, aynı tarzda sürdürdü. Sonra dayanamayıp, “Heval sizde demokrasi yok mu? Bundan sonra önlükleri sırayla yıkayalım” dedi. İlk kez rahatsızlığını bu şekilde ifade ettiğine tanık oluyordum. Kawa Arkadaş bazen, “Ben, bayanların önlüğünü yıkamam. Babamın evinde bayanların eşyasını hiç yıkamadım. Şimdi Zilan Arkadaş’ın önlüğünü mü yıkayacağım” diye şaka yapıyordu. O da, “Ben de Arkadaş’ın önlüğünü yıkıyorum, o da bizimkini yıkıyor. Bunda ne var” diyordu. O zaman Kawa arkadaş, “Seni anlamıyorum. Sen bazen küçük burjuva oluyorsun, bazen feodal, bazen de öğrenci oluyorsun. Ve ne zaman hangi özelliğin ortaya çıkacak belli değil” demişti. Seyid Arkadaş, ısrarla ‘paylaşım, paylaşım’ diyor ve bir işi ortaklaşa yapmak gerektiğini belirtiyordu. Yani her açıdan doğal bir öncüydü.

Dr. Orhan Ark: Doğru, öyleydi. Seyid Arkadaş'ın yoldaşa yaklaşımı da farklıydı, samimi ve içtendi. Sanırım bu farkın ayırımına en fazla siz tanık oluyordunuz.

Dt. Zilan Ark: Seyid Arkadaş, çalışma esnasında arkadaşların arasına cins ya da sınıf farkı koymaz ya da hissettirmezdi. Öyle bir düşüncesi olsa dahi bu, pratik anlamda yansııyordu. Dış ünitesinde, bayan - erkek karışık çalışıyorduk. Seyid Arkadaş'ın, hepimizle aynı ölçüde ilgilenme durumu vardı. Hepimize karşı belli bir sorumluluk duygusu ile yaklaştığını hissedebiliyorduk. Mesela bir Arkadaş'ın dişini yaptığı zaman, arkadaş gittikten sonra bile, "Acaba ağrısı olur mu?" diye sorar, onu düşünürdü. Hastayla ilgilenir, tedavisini nasıl yapması gerektiğini ayrıntılı tarif eder, alacağı tedbirleri sıralardı. Eğer Arkadaş'ın imkanları yoksa, kendi yanındaki malzemedен verirdi. Mesela diş fırçası ve macun dağıtırdı. Kimin ihtiyacı varsa, ona vermeye dikkat ederdi. Bütün yaşamı, bütün düşüncesi yoldaşa yaklaşım noktasında kilitleniyordu. Yorgun, bitkin olsa dahi çalışmaya devam etmesi onun yoldaşa karşı olan yaklaşımını ortaya koyuyordu. Arkadaşların dişlerini tamamlayabilmek için, gece geç saatlere kadar çalışırdı. Öyle olurdu ki, bazen çalışma esnasında uyuklama durumu dahi olurdu. Bazen yorgunluktan gözleri kızarıyordu. Bazen de gözlüğünü takamaz hale geliyor, gözlüğünü çıkarıyordu. Bir gün, gece beraber çalışıyorduk. Saat gecenin üçüne geliyordu. Ama o yine de ara vermiyor, "Arkadaş'ın işini bitirmem gerekir" diyordu. Yorgunluktan ayakta dahi duramıyordum. Bir ara yüzüne doğru baktığımda, gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Eli de işlemiyordu. O esnada, gayr ihtiyari bir çığlık attım. Hemen gözlerini açtı. Ben, "Heval çok yorgunsan git yat, artık çalışırken uyukluyorsun" dedim, ama o beni dinlemedi. Çalışmayı bitirdikten sonra gidip yattı. Bu, onun yoldaşlık yaklaşımına verilecek örneklerden yalnızca birisi.

Çıkarlar ya da hesaplar temelinde yoldaşlık ilişkilerini kullanmaz, zedelemazdi. Bu, onun koruduğu, gözettiği temel ilkelerdendi. Mesela asla hastaların arkasında konuşma olmazdı. Olursa dahi olumlu konuşurdu. Olumsuz özelliklerinden bahsetmezdi. Hastanın herhangi bir hatası olduğunda ya da tutucu ve geri yaklaşımlara girdiğinde, kesinlikle bunu hissettirmezdi. O kişi gittikten sonra, 'bunun zayıflıkları var..vs', şeklindeki değerlendirmelere asla girmezdi. Onun çalışma ilkelerinden biri de buydu.

En sevdiği şeylerden biri, insanların yardımına koşabilmektir. Bunu da severek yapardı. Acı çeken bir Arkadaş'ın yardımına koşmak, onu vicdani açıdan rahatlatırdı. Hastaneye bir arkadaş geldiğinde, hastalığı onun branşına girmese de, mutlaka o Arkadaş'a durumunu sorar, onunla ilgilenirdi. Hasta arkadaşların psikolojisini anlardı. O durumda olan bir insan, ne bekler, nasıl rahatlar bilirdi ve ona göre yaklaşırdı. Yani sadece dış hastalarıyla değil, tüm hastalarla ilgilenirdi. Çalışmaya dürüst ve samimi yaklaşımı, onun yoldaşığa yaklaşımının göstergesiydi. 'En iyisi hangisiyse, o olsun' arayışı hep vardı. Bize karşı yaklaşımı da rahattı. Onun yanında çok rahattık, ama her zaman da bir ölçüsü olmuştu. Saygı noktasında ölçüyü kaçırmazdı. O konuda rahat yaklaşmazdı, saygınlığı yitirmezdi. Uyumlu çalışmaya önem verirdi.

Yaklaşımlarında sürekli bir incelik vardı. Bir gün, Tekoşin Arkadaş, "Seyid Arkadaş, bir iş için seni çağırıyor" dedi. Saat 7-8 civarıydı. Manganın kapısına geldiğimde içeri girmek için müsaade istedim. O, "Heval şu anda uygun değiliz, bir yarım saat sonra gel" dedi. Tabii çok kızdım, "Heval hem kendiniz çağırıyorsunuz, hem de hazır olmuyorsunuz" diye kızgınlığımı yansıttım. O da, "Bir on dakika kadar televizyon odasında oyalanın, sonra gelirsiniz" dedi. Öfkeden söylene söylene televizyon odasına doğru gittim. Bir süre geçtikten sonra geri dönüp kapıyı açtım. İçeride kimse yoktu. Elektrik de yoktu ve oda sessizdi. Birden elektrik açıldı ve arkadaşların alkışlarıyla karşı karşıya geldim. Herkes, "Doğum günün kutlu olsun" diyerek gülüyordu. Şok olmuşum. Ülkede ilk defa böylesi bir yaklaşımla karşılaşıyordum. Yoldaşa karşı böylesi ilgili yaklaşımı, beni duygulandırdı. Çok sevinmişim, gözlerim doldu. "Gel otur" dedi. Bayağı zengin bir sofrada da hazırlanmıştı. Kış olmasına ve erzak olmamasına karşın, tulumla tatlısı ve sigara böreği yapmış, fotoğraf makinesini hazırlamıştı. Hepsisi masanın üzerinde dizili bir şekilde duruyordu. Sandalyeleri de getirmişti. Tüm arkadaşlar adına bir yazı da yazılmıştı. Tüm bunları, o örgütlemişti.

Hiç unutamadığım bir anı daha var. Çalışma odasında bir gaz sobası vardı. Bozuktuk ve gaz akıtıyordu. Seyid Arkadaş, sürekli olarak bu sobayla uğraşırdı. Her sabah, bizi mutlaka elleri ıslak olarak karşılardı. Yüzü gözü is içinde kalırdı. Soba, alttan mazot akıtıyordu. Seyid Arkadaş, sobanın yanına bir şırınga koymuştu ve herkesi, mazotun aktığını gördüğünüzde ya da kokusunu aldığınızda bu şırınga ile çekin, yoksa soba alev alır diye

uyarıyordu. Kendisi de mazot kokusu alır almaz, hemen şırıngaya koşuyordu. Bir gün çalışma esnasında, korktuğumuz şey başımıza geldi. Soba birden yanmaya başladı. Alevler, tavana doğru gittikçe yükseliyordu. Hepimiz birden sobaya doğru koştuk, ama ne yapacağımızı da tam olarak bilemiyorduk. Bazıları su dökelim, bazıları battaniye ıslatalım diyordu. Tabii su atma fikri alevlerin daha da yükseleceği gerekçe gösterilerek çürütüldü. Ama çalışma odasında olduğumuz için elimizin altında battaniye de yoktu. Seyid Arkadaş, “Toz alçı var, getirin onu atalım” dedi. Ben de hemen arkadaki siyah poşeti uzattım. Üzerine döktük. Beyaz olduğu için ayırt edememiştım, ama torbadaki toz alçı değil, Seyid Arkadaş’ın mırtoxa yapmak için getirdiği undu. O sürekli olarak, “Beni, Parti’ye bu mırtoxa getirdi. Mırtoxayı çok merak ettiğim için geldim. Aslında ben mırtoxa katılı mıyım” diyordu. Biz de bundan dolayı ona, ‘mırtoxa yoldaş’ diyorduk. Kahvaltı için sürekli mırtoxa yaptığı için, siyah bir poşetle un getirmiş, bir kenara koymuştu. İşte o unu, ateşin üzerine dökmemizle alevlerin daha fazla yükselmesi bir oldu. Çıkar yol olmadığını anladığında, halıfleksin yanan kısımlarını elleriyle söndürmeye çalıştı. Neyse sonuçta yangını söndürmeyi başardık. Odada kaşık da vardı. Ben kaşığı elime alıp, ateşin üzerine attığımız unu karıştırıyormuş gibi yaptım ve “Heval Seyid, uzun bir süre sabahları mırtoxa yapmana gerek yok, bu olmuş ve seni epey götürür” dedim. Gülüyordu, bir yandan da “Biraz daha pişseydi daha iyi olurdu. O zaman mazotlu mırtoxa yerdik” diyerek bana laf yetiştiriyordu....

Hastaneden ayrılışım anı oldu. O gün yine akşam çalışması vardı. Bir saatlik akşam arası verdik, sonrasında yeniden çalışmaya başlayacaktık. Mangaya gittiğimde, hastaneye not getiren bir Arkadaş’ın içeride oturduğunu gördüm. Not ben ve Tekoşin Arkadaşla ilgiliydi. Notta, düzenlememiz olduğu, çanta ve silahlarımızı alarak acilen PJA karargahına gitmemiz gerektiği yazıyordu. Eğitimimiz bitmediği için o sıralar düzenleme beklemiyorduk. Biraz şaşırıldık. Tabii hemen hazırlandık. Bayan arkadaşlarla vedalaştıktan sonra, çanta ve silahımı alarak çalışma odasına, diğer arkadaşlarla vedalaşmaya gittim. Düzenlememiz olduğunu ve o akşam ayrılacağımızı söylediğimde bana inanmadılar. Hatta vedalaşmak için elimi uzattığımda, hiç kimse, şaka yapıyorum diye vedalaşmaya yanaşmadı. Tekoşin Arkadaşla beraber notu getiren arkadaş geldiğinde ancak inandılar. Eğitim çalışmasının bu biçimiyle yarım kalması onu etkilemişti. Aynı durumu öncesinden

de yaşamıştı. Yine de herkesten atik davrana-rak, “ Hiç değilse gitmeden önce birkaç resim çekinelim” diyerek, fotoğraf makinesini getirmeye gitti. Çalışmanın bu biçimiyle yarıda kalması onu durgunlaştırmıştı. Sonra vedalaşıp hastaneden ayrıldık. Ondan sonra da uzun bir süre görüşemedik.

En son rahatsızlığım için hastaneye gittiğimde görmüştüm. O süreçte ailesi ziyarete gelmişti. Ailesiyle tanıştım. Babasının doğallığı, rahatlığı hemen dikkatimi çekmişti. Babasına bakarak, Seyid Arkadaş’ın davranışlarının, rahatlığın kaynağını çözümlüyorduk. Babasının kolu incinmişti ve iğne yapılması gerekiyordu. Seyid Arkadaş, “Doktor arkadaşlar yapsın, ben babama iğne yapamam” dedi. Babası da iğne yapılması için, hemen oturduğu yere uzandı. O zaman Seyid Arkadaş, “Baba, iğneni herhalde herkesin ortasında yaptırmayacaksın?” diye sordu. Babası da ondan aşağı kalmayarak, “Herkes, iğnenin nereye yapıldığını biliyor. Şimdi bunun nesi ayıp, hem bunların hepsi benim çocuklarımdır” dedi. Seyid Arkadaş’ın bir çok özelliğini, babasından aldığı belli oluyordu. Annesi hep ağlıyordu, normal bir sohbetle bile sürekli heval Seyid’e bakıp, sessizce ağlardı. “Heval, annen çok ağlıyor. Sakın ola kararsız düşmeyesin” diye şaka yaptım. Güldü, “Annem duygusaldır, bizim yaşam tarzımızı kaldıramadığı için, arkadaşları gördükçe ağlıyor” dedi. Ertesi gün ailesi ile birlikte, PJA Karargahına gittik. Babası kamelyanın önünde durmuş, meraklı gözlerle etrafına ve arkadaşlara bakıyordu. Seyid Arkadaş, annesinin kol çantasını taşıyordu. Kamelyanın önünde annesinin çantasını babasına uzattı. Onlar yönetimin yanına gidecekti. Babası, “Ben niye taşıyayım, kendi çantasını kendisi taşıсын” dedi. O da, “Baba, sen nerede olduğunu bilmiyorsun. Burası PJA, bak seni cezalandırırlar sonra” diye takılıyordu. Kısa bir süreliğine tanık olsak da, aralarında klasik anlamda bir ebeveyn-çocuk ilişkisi olmadığı anlaşılıyordu. Onlar arkadaş gibiydiler. Birlikte çalış-tığımız zamanlarda da babasından çok bahsederdi. Babasını Ecevit’e benzetirdi. Özellikle dedesini çok seviyordu. Yanında on-ların fotoğrafları vardı. Zaman zaman bize gösteriyor, nasıl insanlar olduklarını anlatıyordu. Fotoğrafları gördüğümde, “ Heval Seyid, yaşlandığım zaman acaba nasıl olurum diye hiç merak etme. Sen deden gibi olursun. Ona çok benziyorsun” dedim. Ona benzetilmek, hoşuna gidiyordu. Ardından da hemen, “Eee bir gün gelecek, ben burada yaşlanacağım. Siz gider, her tarafı gezersiniz. Geri dön-düğünüzde, ben de elimde baston, kamburum çıkmış bir vaziyette size, hoşgeldiniz çocuklar derim. Siz de ya

beni tanımamazlıktan gelirsiniz ya da gerçekten tanımazsınız” diyordu....

Hiç unutmam bir gün, Tekoşin Arkadaşla aralarında küçük bir tartışma geçmişti. Tekoşin Arkadaş kızıp, dışarı çıktı. Onun ardından bir yazı yazarak çalışma odasının duvarına astı. Rahatlıkla okunabilecek bir yere astığı için, geri döndüğünde Tekoşin Arkadaş, yazıyı kolay farkedebilecekti. “Biz o kadar renkliyiz ki, gökyüzü bile bizden fakirdir” diye yazmıştı. Tekoşin Arkadaş, yazıyı okuduğunda gülmeye başladı ve aralarında kırgınlık gelişmeden tartışmalarını sonuca ulaştırdılar. Manganın duvarlarında buna benzer bir çok yazı asılıydı. En belirgin olarak hatırladıklarım; “İki sağlam dişini çektirene, bir köprü bedava” ve “Burada sigara bir gün içilir, bir gün içilmez. Bugün içilmeyen gündür” yazılarıydı. Bunlar hastaların da dikkatini çekiyordu....

Yaşam dolu bir insandı. Ailesi ile birlikte PJA Kampına geldikleri gün, düzenlememizin olup olmayacağını sordu. O zamana kadar bize bir şey söylenmediği için, olmayacağını düşünüyorduk. O nedenle, “Buradayız, devreye kalıyoruz” dedik. “O zaman görüşürüz” diyerek ayrıldı. Bu onu son görüşüm oldu. Çünkü o akşam saat onda düzenlememizin olduğunu öğrendik. Ertesi sabah dörtte bir grup arkadaşla birlikte Kandil alanına geçmek için Xınere’den ayrıldık. Vedalaşamamıştık. Belli bir dönem sonra, Kandil alanında çalışmaya başladım. İlk kez tek başına çalışma yürütecektim ve bu kaygı uyandırıyor, ürkütüyordu. Kendime yeterince güvenemiyordum ve sık sık, “Acaba yapabilir miyim, başarır mıyım?” sorularını soruyordum. Ancak onun çalışma tarzını düşünmek, örnek almak ve bize sarfettiği emeğin boşa çıkmamasını sağlamak noktasındaki kararlılık, bana güç veriyordu. Bir süre sonra adapte oldum, belli oranda kendime güvenim gelişti. Çalıştığımızı, emeklerimizin boşa çıkmadığını duymasını çok istiyordum. Bunu duyunca sevineceğini bilmek, bizi çalışmaya daha fazla kilitlenmeye teşvik ediyordu. Yine de yarım bıraktığımız eğitimi tamamlama istemi, hep oldu. Buna karşın verilenleri de inkar etmemeye çalışıyordum. Bu gün de bunu, yapmaya çalışıyorum. Yeniden birlikte çalışabilmeyi çok isterdim. Bunun yarattığı güçle çalışmalara katıldım ve bundan sonrada böyle katılacağım.

Şahadetini kabul edemediğim için, sürekli onu rüyalarımda görüyordum. Ve ilginçtir gördüğüm tüm rüyalarda bana, şehid düş-

mediğini söylüyor, ağladığım için kızılıyordu. Ölüm ona yakışmıyor, o nedenle hep yaşayacak...

Dr. Orhan Ark: Seydırza Arkadaş'ı, ilk defa Xınere alanında gerçekleştirilen o toplantıda görmüştüm. Henüz tanışmıyorduk. 2000 yılıydı. O toplantıdan kısa bir süre sonra, hastanedeki arkadaşları ziyaret etmeye gitmiştim. Kendisiyle o zaman tanıştım. Xınere alanına yeni gitmiştim. O alanda ilk kez kalacaktım. Hastane, İran sınırına yakın bir tepenin dibindeki vadide kurulmuştu. Muayeneler, toprakla doldurulan çuvallardan duvarları olan, tavanı odun ve demir parçaları ile sağlamlaştırılıp, üzeri naylon ile kapatılan tipik bir gerilla mangası konumundaki odada yapılıyordu. Seyid Arkadaş, sürekli bir koşuşturma içerisindeydi. Dikkatimi çeken ilk özelliği bu oldu. Tedavi sırasını bekleyenlerin sayısı 4-5 kişiden aşağıya düşmezdi. Oldukça yoğun bir çalışma temposu vardı. Bu temponun sürekli olduğunu ve onda bir tarz haline dönüştüğünü, hastaneye geldiğim günlerde tanık olacattım. Zamanla onu tanıma imkanım oldu. Bir bütün tanıdığımı iddia etmem pek mümkün olmasa da yansıttığı oranda onu tanıdım. Olduğu gibi görünen, açık bir arkadaş olduğu için, birçok yönünü tanıdığımı da söyleyebilirim.

Seydırza Arkadaş'ı bir bütünen anlatmam mümkün değil. - Yaşam dolu bir arkadaştı. Aslında bu cümle de onu, tam ifade etmiyor. Yaşam dolu olan, diğer taraftan müthiş bir çalışma enerjisine, yine bitmek tükenmek bilmeyen tartışma enerjisine sahip olan bir arkadaştı. Çok konuşur ve çok çalışırdı. Belki biraz çalışma temposu yavaştı, ama yaptığı işi sağlam yapmak, o işi tekrardan yapmamak için, yaptığı işin üzerinde titrerdi. Titiz yaklaşırdı. Diğer taraftan, sadece bildikleriyle yetinmezdi. Bir taraftan bildiklerini uygular, diğer taraftan öğrenmeye, araştırmaya çalışırdı. Birçok şeyle iç içe ilgilenmeyi seven bir arkadaştı. O anlamda, yaşamın her yönüyle ilgilenirdi. Örgütün mevcut geline aşamadaki ölçülerini, pratik anlamda gelişen süreci, ideolojiyi anlamaya ve bunları kendisinde oturtmaya çalışırdı. Örgüt ve dünya gündeminden kopuk kalmaz, diğer taraftan genel anlamda yaşanan anlayışlar ve sıkıntıları kavramaya çalışmak kadar, çevresindeki insanların gelişimiyle de ilgili olurdu. Arkadaşlarla geliştirdiği diyaloglarda, kendine has bir üslubu vardı. Farklıydı ve bu, hemen göze çarpardı. İçerisinden gelmiş olduğu sosyal çevrenin kendisine kazandırdığı avantajları, iyi değerlendirir ve insanlarla rahat iletişime geçerdi.

Kendisini, karşısındaki insanın yerine koyarak ilişkilendiğini söylerdi. Örnek alınabilecek özelliklerinden biri buydu.

Şaka yapmayı severdi. Fakat bir sorunu tartıştığında, o sorunun tüm ciddiyetini hissederek ele alır, öyle tartışır. Bu anlamıyla onun çalışmaya katılımını, sadece teknik bir katılım biçimde değerlendirmek mümkün olmuyor. Çalışmaya ve yaşama yaklaşımdaki duyarlılığı, yeni katılım statüsünde ele alınmasını da engelliyordu. O süreçte, henüz Savunmalar gelmemişti. Fakat şimdi daha rahat ifade ettiğimiz belli çıkarımlara, kısmen de olsa, o dönemde ulaşmayı başarmıştı. Gerek edindiği formasyon, gerek mesleğinin kendisine kazandırdığı olay ve olgular arasında neden-sonuç ilişkilerini güçlü kurabilme yetisi, gerekse de yaşama yaklaşımdaki hassasiyeti ve derinliği, böylesi bir yoğunlaşmayı yaşayabilmesinin zeminini oluşturmaktaydılar. Bu yoğunlaşmayı yaşama indirgemek için de kendine has bir yöntem geliştirmişti. Denilebilir ki, aileden aldığı özellikler ve öğrenci özelliklerini, belli bir süre örgüt yapılanması içerisinde yer almış olmanın yarattığı formasyonla birleştirmiş, kendisinde bir sentez oluşturmuştu. Tabii bu sentezi, biraz da kendisine göreydi...

Seydîrîza Arkadaş'ı, tek bir kişinin anlatması mümkün değil. Her arkadaş, mutlaka bir yönünü daha belirgin tanımıştır. Salt bize yansıyan bu yönlerle sınırlı kalmak, o Arkadaş'ı tam olarak yansıtmayı, mümkün kılmıyor. Benim açımdan da böylesi bir durum geçerli. Örneğin Zilan arkadaş, çalışma ve yaşam tarzını, yoldaşlığa yaklaşımını, üslubunu, pratik ayrıntılarla örneklendirerek anlattı. Bu, onun kişilik özelliklerinin yalnızca bir kesitiydi. Dolayısıyla, söyleyeceklerimin hiçbir zaman onu tam olarak ifade etmeyeceğini bildiğimden, anlatmakta zorlanıyorum. Yansıttığı imajı dahi tam ortaya konulamayacağını düşünmem, bu noktada zorluyor. Fakat şunu rahatlıkla söyleyebilirim, kendisi, ender olarak rastlayabileceğimiz, olduğu gibi görünen arkadaşlardan birisiydi. Bu anlamda, karşısındakinin onu doğru tanıma şansı, her zaman için daha fazlaydı. İnsanları yanıltmazdı. Sistemli bir düşüncesi vardı. Üzerinde yoğunlaştığı hususları, bütün boyutlarıyla ele alıp, bütünlüklü değerlendirirdi. Bilimsel yaklaşıma çalışırdı. Belki örgüt yaşamı noktasında fazla bir deneyime sahip değildi, ama arkadaşların tecrübelerini, anılarını dinleyerek bu yönünü kapatmaya çalışırdı. Dikkatli bir dinleyiciydi. İşte gerek arkadaşları dinleyerek, kitaplar okuyarak, özellikle de çözümlemeleri takip ederek -çözümlemelerin büyük bir kısmını okumuşt- yaşamı

Çözümleme gücünü geliştirmeye çalışıyordu. Özden hareket edip, özün biçime kadar yansımalarını çözmeye çalışma yerine, bazen de yansılardan -yani biçimden- yola çıkarak, özü anlamaya çalışırdı. Böylesi bir diyalektik yaklaşım edinmişti. Tabii buna ulaşmak onu, hem moral açısından sürekli canlı tutmakta, hem bilinçlilik düzeyini gelişkin kılmaktaydı. Ne yaptığını bilerek yaşama, konuşma, iş yapma durumu söz konusuydu. Dolayısıyla yaptığı herşeyi bilincine vararak pratikleştirmeye çalışmak, o insanda belli bir moral düzeyi oluşturuyordu. Bu nedenle, moral düzeyi kolay kolay sarsılmıyordu. Yanlış yaklaşımlar, yetersizlikler, pratik hatalar, onun moralini çok çabuk bozamıyordu. Dolayısıyla bu yaklaşımı, insanlara karşı yaklaşımında ve ilişkilerinde, istikrarlı bir duruşa sahip olmasını sağlıyordu. Örnek alınabilecek özelliklerinden biri de buydu.

Başarısızlığı, asla kabul etmiyordu. Sadece alışması içerisindeki başarısızlıkları değil, yaşamdaki yetmez yanları, ilişkilerdeki yanlışlıkları, olumsuzluğa doğru giden davranışları ya da farklı herhangi bir olumsuzluğu kabul edemiyordu. Böylesi durumlarla karşılaştığında, kendisini ilgilendirsin veya ilgilendirmesin, mutlaka onun üzerinde yoğunlaşıyor, derinleşiyor ve kendisine göre sonuçlar çıkarmaya çalışıyordu. Bu tür yaklaşımları, ince eleyip, sık dokur bir tarzda ele alırdı. Tabii bu durumu ortadan kaldırmak için, alternatif özümmler üretmeye de çalışıyordu. Gerek objektif anlamda, gerekse doğrudan kendisinden kaynaklanan ya da öyle yansıtılan bir başarısızlık durumu karşısında Seyid Arkadaş, bir taraftan mevcut durumu gidermeye uğraşır, diğer yandan bunun nedenleri üzerine yoğunlaşarak, daha derinlikli bir yaklaşıma ulaşmaya çalışırdı. O konuda duyarlıydı ve Arkadaş'ın örnek alınması gereken özelliklerinden birisi de buydu.

Performans ve sürekli olarak ona denk bir moral düzeyi yaratmak, onun birbirini koşullayan özellikleriydi. O anlamda kendi enerjisini, kendisi yaratabiliyor, üretebiliyordu. Gördüklerimiz, bunun yansımalarıydı. Diğer taraftan onu, zayıf düşüren faktörler de vardı. Bunlardan biri, kendisini koşullandırdığı ideallerinin olmasıydı. Yeni katılan bir arkadaş olması itibarıyla bir an önce, hem siyasi hem de askeri eğitimlerden geçerek, birçok alanda faaliyet yürütebilecek konuma ulaşmayı istiyordu. Memleketi olan Dersim'e gitmeyi, içinde doğup büyüdüğü halkın öncülüğünü yapmayı çok istiyordu. Devrim mücadelesini, tanıdığı ve uzun bir süre içinde yaşadığı bu alanda, bu halka hizmet ederek yürütmek

gibi bir ideali vardı. O nedenle, Özel Birliklere katılma gibi bir eğilimi vardı. Tanıdığım ilk günden, hastaneden ayrıldığım son güne kadar, bu eğilimini gerçekleştirmek için, önüne çıkan her fırsattı değerlendirmeye çalıştığına bizzat tanık oldum. Özel Birliklere geçebilmek için, bir çok kez öneri geliştirdi. Düzende edinmiş olduğu mesleği icra etmek yerine -bu, onu doyurmuyor, tatmin etmiyordu- devrim mücadelesine, devrim çalışmalarına daha farklı boyutlarda katılmak istiyordu. Fakat gerek uzun süre savaşın sağlık alanında belli olanakları kısıtlaması ve koşulların uygun olduğu süreçte tedavi ihtiyacının artması, gerekse bu alanda, bu çalışmayı yürütecek farklı bir Arkadaş'ın olmaması, Seyid Arkadaş'ın böylesi bir çalışma düzeni içerisinde yer almasına yol açıyordu. Bir yandan ideallerini gerçekleştirmek için kendisini her anlamda yetiştirmeye çalışıyor, diğer taraftan da örgütün önüne koyduğu çalışmayı sürdürüyordu. Yaşam tarzı, disiplini, titizliği ve ciddiyeti ile verilen görevi yerine getirmeye çalışıyordu. Çalışmasını sürdürürken bir istemsizlik, gönülsüzlük durumu ya da baştan sağmacı yaklaşımları yoktu. Günün on altı saatini, çalışmayla geçirebiliyordu. Yaşamını da bu çalışma içerisinde örgütlemişti. Genel anlamda pratik yaşama da katılıyor, ama zamanının büyük bir bölümünü çalışmasına ayırıyordu. Zamanını, hiçbir zaman boş geçirmiyordu. Maddi-manevi değerlere yaklaşımından tutalım, zamanı, mekanı kullanmaya ve insana yaklaşıma kadar her konuda, örgüt ölçülerini yakalamayı esas edinmişti. Bunu pratiğe de indirgemeye çalışıyordu. Çalışmasında olduğu kadar, bir bütün yaşamında da planlı hareket etmeye çalışırdı. Gün içerisinde uygulayacağı bir plan-programı, mutlaka olurdu. Bir işi planlamadan, rastgele yapmaya kalkıştığına hiç tanık olmadım.

Bu arkadaşta gördüğüm farklı bir özellik, an'a ve o an'ın gerekliliklerine cevap olmaya çalışmasıydı. Örneğin, bir Arkadaş'ın problemini çözümlemek gerekiyorsa, kendi planını aksatsa da öncelikle o problemi gidermeye çalışırdı. Kolay kolay daraldığını görmedim, fakat daraldığı zamanlarda içine girdiği yoğunlaşma, tüm bünyesini olumsuz yönde etkileyebiliyordu. Sinir sistemini alt üst edecek kadar yoğun bir gerilim içerisine girebiliyordu. Nadir olan öylesi durumların dışında, kolay kolay çözümsüzlüğe düşmezdi. Bıkmadan, yılmadan ve adeta Eyüp sabrıyla yaptığı işin ya da ele aldığı problemin üzerine giderdi. Kolay kolay proveke de olmazdı. Ancak kendisi, kendisini proveke edebilirdi ki, bu da ancak sabrının taşıdığı noktalarda oluyordu. Seyid Arkadaş'ın

kendisine ayıracak zamanı neredeyse yok gibiydi. Örneğin okumak istediği bazı kitapları okuma, onun için bir lükstü. Bazı kitapları aylarca okumaya çalıştığını hatırlıyorum. Zaman ayırdığında ise, mesleki açıdan bilgilerini tazeleyeceği kitaplara ve Parti yayınlarına ağırlık veriyordu. Onun dışındaki okuma zamanı, oldukça kısıtlıydı. Yine çıkıp gezmek, dolaşmak, tanıdığı arkadaşları ziyaret etmek, onun için haftaları alan bir planlamayla gerçekleşebilecek bir durumdu. Örgütsel bir iş ya da işinde çıkan bir problemi çözebilme için hastaneden çıkması gerekiyorsa bu planlamalarını hayata geçirebiliyordu. Dışarıdan bakıldığında dağınık gibi görünürdü, ama oldukça sistemliydi. Her şeyi, bütünsel bir yaklaşımla ele almaya çalışırdı. İşin esasını ilk etapta önüne koyar ve diğer yönleri de onun etrafında ele alır, örgütlemeye çalışırdı. Bu, yaşam, çalışma ve yönetim tarzına damgasını vurmuştu..

Yaptığı çalışma, bireysel yeteneklere dayanan bir çalışma olmasına karşın o, kesinlikle çalışmayı kendisinde tekelleştirmezdi. Çalışma içerisinde ekip ruhunu geliştirmeyi ve arkadaşları eğiterek, yedek yetiştirmeyi esas alıyordu. Mesela hastaneye tedavi için gelen ve belli bir sürede orada kalan, yine tedavisi için farklı bir alana geçmesi gereken ve geçiş için gerekli olan süreyi hastanede geçiren arkadaşları dahi eğitmeye çalışır, konumlarına ve yeteneklerine göre o arkadaşları çeşitli çalışmalara katardı. Herkesi çalışmalara katar, eğitir ve onların iradelerini açığa çıkarmaya çalışırdı. Bu yönüyle, demokrat özellikleri olan bir arkadaştı. Fakat harcamış olduğu emek, çaba karşılıksız olunca ya da farklı sebeplerden dolayı kesintiye uğrarsa, öfkelenir, böylesi yaklaşımları, kabullenmezdi. Bunun tekrar etmemesi için tahammül gösterirdi, ama bir yandan da emeklerinin boşa gitmemesi için, ne gerekiyorsa onu yapmaya çalışırdı.

Çalışmasını komple ele alırdı. Bir taraftan tedavileri sürdürürken, bir taraftan da tedavi ihtiyacı yoğunluğuna cevap olmak için, eleman yetiştirmeye çalışırdı. Zamanın büyük bir bölümünü bu çalışmalara ayırır, çoğunlukla bireysel ihtiyaçları için ayırması gereken zamandan fedakarlık yapardı. Örgütün kendisine verdiği göreve ve biçtiği misyona, bu biçimde kendisini sistemli bir şekilde örgütleyerek, cevap olmaya çalışırdı. Parti Merkez Okulu'na gidene kadar çalışmaları, aynı tempoda yürüttü. Çalışma, doğası gereği rutin bir çalışmaydı. Fakat Seyid Arkadaş, yaşamın manevi yönleriyle kendisinde varolanları birleştirip çalışmaya indirgeyerek, yine mizah anlayışı ile arkadaşlarla geliştirdiği diyalogları buna

katarak, çalışmayı rutin olmaktan çıkarıyordu. Yapmak istediği şeyleri, yapması gerekenlerle buluşturabiliyordu. Böylece yaşamını renkli kılmaya çalışıyordu. Örneğin müziğe olan ilgisini hiç yitirmedi. Çalışma esnasında dahi müzik teybi sürekli açık olurdu. Fırsat buldukça kendisi çalar, söylerdi. Gerek tedavi için gelen arkadaşlar gerekse birlikte çalıştığı arkadaşlar, onun yanında fazla sıkılmazlardı. Çalışma ortamı, hiçbir zaman itici ya da kaçırıcı olmadı. Bu, biraz da o Arkadaş'ın çalışma içerisindeki özgünlüğünden kaynaklanıyordu. Parti Merkez Okulu'na gittikten sonra, hem gündemi yakalama noktasında uygun bir zemin yakalamış oldu hem de arkadaş yapısı ile çok farklı bir ortam içerisinde diyaloga geçebilme şansını yakaladı. Savunmalar üzerindeki derinleşmesi, özümseme sorunu olmadığı için hızla gelişmeye başladı. Aslında gerek bundan önceki süreç olsun gerekse de Savunmalar üzerinden geliştirilen eğitimden sonra, yaklaşık elli sayfaya yakın bir rapor yazdı.... O, gerçekten farklı bir insandı.

Bir gün.....

Daha anlatılacak çok şey vardı. Anlatmakla bitirilemezdi o, hem tüm zamanlarda yaşatma sözü verilmemiş miydi bir kere! Bitmedi, özlemi de sohbetleri de...

CANLAR YATAR BUZ ALTINDA

*Bir gün yolunuz geçerse
Dağların karlı zirvelerinden
Beyaz ölümün soğuk kuyusuna düşen
Kahrmanları hatırlayın!
Çatal kanat bir sevda uğruna
Yara yara beyaz kuşatmayı yalın yürek geçtiler
Geçtiler, alınlarında buzdan gül dalları
Gözlerinde ateş dansıyla yürüdüler...
Eğer yolunuz geçerse karakışın
Patikalarından,
Beyaz ölümün
Sonsuz uykusuna dalan yoldaşları hatırlayın!
Kar nasıl yutar silan tutan elleri!
Uyuşur önce kararır, can çekişir
Gül baharındayken, henüz canlar
Kurumuş yaprak gibi dökülür etleri!
Kristal mızrakları karın
Nasıl da saplanır gözbebeklerine

Bir dal bırakın karın üstüne
Erisin kar tepeleri
Yıkılsın saltanı karakışın!
Elinizin sıcaklığını bırakın
Canlar yatar buz altında
Gül tenleri GÜNEŞ'e kavuşsun...*

Ş. Hamza Yavuz

Seyidrıza Arkadaş'ın şahadetinden sonra yapılan kongre ve konferanslarda kendisi için alınan kararlar:

İçinde fırtınalar kopan mütevazı bir devrimci olmaktı sana düşen, bize düşense hakettiklerini sunmak, yaşamak, yaşatmak...

*** PJA IV. Konferansı'nda;** PJA üyeliği, “İnsana Hizmet ve Dostluk” ünvanının verilmesi

*** II. Kültür Konferansı'da;**

- Ş. Sarya, Ş. Baran, Ş. Seyidrıza ve Ş. Cemşit arkadaşların “mücadele ve toprakla bütünleşme” sembolü olarak ilan edilmesi
- Ş. Seyidrıza Arkadaş'ın gençlik kültür merkezlerinin ilk şehidi olarak kabul edilip, şahadet yıldönümünde gençlik şehitleri için anma düzenlenmesi

*** I. Gençlik Kongresi'nde;** Hüseyin Çelebi, Cafer Demirel, Savaş Eren (Seyidrıza), Neytullah Getiren, Hacer Kaya, Heriş Heyderi, Ş. Ari ve Ş. Berfin arkadaşlar Gençlik Hareketinin Onursal Üyeleri olarak kabul edilmesi

*** II. Basın-Yayın Konferansı'nda;** Ş. Dr. Seyidrıza Arkadaş'ın, aydınlanma hareketinin fahri üyeliğe seçilmesi kararları alınmıştır.

*** Kandil ve Xınere'de bulunan hastanelerin adları,** “Ş.Seyidrıza ZILAN LAÇ Hastanesi” olarak konmuştur.

Sonsöz olmayacak bu kitapta. Sadece sana ve yanındaki arkadaşlara merhaba demekti isteğimiz. Çünkü vedasız gittiniz, hoşçakalsız. Daha sonsöz söylenmedi ki...

Yazmaya çalıştık seni. Yaşama, ölüme ne kadar anlam verebildik? Cevap, sorgulayanda, emeğini verende. Duygularınla, düşüncelerinle, bağlılığınla ortada olan yaşamın herkesin gözlerinde, kulaklarındayken halen, seni ifade edememek haksızlık olurdu sana. Yine de di'li geçmiş zamanın sensizliği kabullenişine isyan ediyorum.

Umutların kadar yaşamak esastı ve bu Savaş'tan Seyid'e tek değişmeyendi. Diğerleriyse diyalektiğe kapıldılar. 'Büyük düşünceler, büyük düşünceler zamanıdır' demişti Tanrıçalar Dostu. Öyleyse bir Serüvenci, heleki senin gibisi, durabilir miydi yerinde? Durmadın da. Kiskanılacak bir yaşam bıraktın herkesin yüreğine serpiştirerek. Ölümsüzlüğü daha iyi anlıyorum şimdi.

Bana soyisim bulma sözünü unutmamıştım ve sen hediye etmeyene kadar bir soyismim olmadı. Sonunda buldum. Giderken acele elime tutuşturup gittin. Bense iki tarihi ismin birleştirilmesiyle oluşturulmuş bu isimlerin anlamlarını yaşamıma yerleştirebilme telaşını yaşıyorum. Dersim'in katledilmesinin tarihi simgesi LAÇ deresi ve bu kaybedilen zamanların intikamını yine Dersim'de alan ZİLAN Yoldaş... Tarihle günümüzü ve çözümünü ne güzel birleştirmişsin. Cins mücadelesinin, Önderliğin hediyesi olan Kadın Özgürlük İdeolojisiyle ZİLAN'ca bütünleşmeyle yürütüleceğini bir daha anlıyoruz. ZİLAN Arkadaş'ın eylemini büyük bir coşkuyla karşılamıştın. "İşte, işte Kürt kızının militan cesareti!" diyerek haykırmıştın ve "Bir kadın olarak böyle bir çıkış müthiş bir şey!" demiştin. Ardından, bulunduğumuz okulda eyleminden sonra Sema Yoldaş'ı karşılamıştık. Bizim için tarihi bir karşılaşmaydı. Sema Arkadaş'ın kadın üzerine yazılarını kendimize eğitim materyali yapardık, şimdiyse eylemiyle birlikte bizzat kendisiyle yüzleşiyorduk. Hepimizin devrimci yaşamımızı tekrar tekrar gözden geçirmemiz gerektiği bir sorgulama anıydı ve bu dürüstçe yapılmalıydı. Militanca... Bir erkek olarak onlara olan bağlılığına ve anlama

çabana o süreç açısından şaşmamak elde değildi. Tarihe saplanıp kalmamıştın, ‘bu kader değildir’ diyerek isyan ettiğin gerçekliklere, acılara çözümünü bulmuştun. Çözumsuzluktan kurtulmak aynı zamanda kaderden kurtulmak olacaktı ve bu ZİLAN’ları SEMA’ları FİKRİ’leri anlamakla yaşanacaktı. Kızgın demiri tutmak gibi bir şey olmasına, bedellerini en başta kendi yaşamında ödeyeceğinin bilirliliğine rağmen. Militanlığın cesaretini görmüştün, daha ne olsundu?

Ucuz yaşama da, ucuz ölüme de kızdın. Bu yüzden belirleyici hiçbir ayrıntı es geçilmemeliydi. Ve kar... Ne de çok severdin onunla oynamayı, tüm kaybedişlere rağmen nefret etmemekte ısrar etmişsin. Kızmışsın, uyarmışsın onu, ama uzaklaşmamışsın. Bu yılın ilk kar taneleri ellerime, yüzüme değerken yandı tenim. Hepsi sensizliği haber veriyordu. Tek tek.... Sonra elime alıp yakından baktım. Belki de hesap istedim “Ne istediniz UMUT İNSANINDAN” diye. Birden yıldız şeklinde olduklarını yeniden farkettim. Yıldız... Evet gökteki yıldızlar yere inmişti. Artık kıskançlık bitmişti. Tüm yeryüzü yıldızlarla dolmuştu, binlerce yıldız. Ve sen gülüyordun denizdeki yıldızlardan, gökteki ve yerdeki beyaz yıldızlardan. Kızamadım, geri geldim içeri.

Devrime olan acil ihtiyacımızı, yakıcı gerçekliğimizin tarza, yaşama bu kadar yansıyışını gördükten ve bedel olarak seni de verdikten sonra kanıksamaya alışkın yaradılışımızın bize hep kaybettirdiğini gördüm. Alışıyoruz ve kabulleniyoruz tedbirsizliği, çalışma tarzındaki hataları, yetmezlikleri ve nice nicelerini. Hep, “Bir kader midir halkımızın alınına yazılan” derdin. Değil. Kahrolası bir yazgı değil. Bu yüzden asla bir trajedi demeyeceğim bu son’a. Trajedi dayatıldı, ama bu ne bir aşk hikayesidir ne de ‘Son Serüvenciye’ işaret. Dayatılanlara rağmen UMUT HİKAYESİDİR. Ve tüm aşk militanlarının, mücadeleçilerinin hoşgörüsüne sığınarak yaşanmaya, yaratılmaya çalışıldır. “Sevda ki onu boyun eğmeden taşıyana yaraşır”. Doğrusun şairim. Ve bu doğruluğunla yürür tüm Serüvenciler. Sahtelerine, taklitçilerine rağmen lanetlenecek olansa bellidir.

Alie, okul, örgüt içinde hep bir ‘Barış kişiliği’ olarak vardın. Bu sürece öncü, uygun bir mentaliten vardı. Şimdi seni aramak elde değil. Gidişinden sonra aldığın ünvanları yaşamınla, emeğinle hakederken, böylesi bir yoldaşa sahip olmak da bize gurur veriyor. Böylece sana olan saygım her zamankinden daha

da artmış, bağıllık gerçekliğim tekrar tekrar sorgulanarak güçlenmiştir.

Fiziki gidişinde yalnız değildin, ne kadar istemesek de oniki yoldaş da seninleydi. Argeş, Zamanî, Botan, Çiçek, Nujiyan, Bengin, Sarya, Zozan, Dirok, Tara ve Beritan. İsimlerini biraraya getirdiğinde anlamlı bir cümle çıkıyormuş gibi geliyor insana. Öyle ki kanınla, yaşamınla kurulan cümleler kocaman bir gerçekliği; tüm insanlık, devrim ve sömürge tarihini anlatıyor sana. Altısı bayan fedai arkadaşlardan oluşuyor. Tomurcuklar, yaşam umudunun habercisidir. Bu altı tomurcuk da öyleydi. Onlar Tanrıçalar Dostunun fedaisi olmaya and içmişlerdi ve oldular da.. Unutmayacağız... Ne bıraktığınız anlamı ne de sizleri...

Sadece bizden ansızın ayrılan bir yoldaşın güncesi değildir bu kitap. Bir yaşam tarzıdır, mücadele mantığıdır, devrimci duruştur. Değerlendirmeye, çözümlemeye ihtiyacı olmayan bir UMUT TÜRKÜSÜDÜR. Okudukça yitirdiklerimizi, kazandıklarımızı ve daha daha yapacaklarımızın habercisidir. Ne bir son'dur ne de veda. Kocaman gülüslü bir 'MERHABA' dır. Tüm trajedilere inat **SEYİDÇE** sunulan **SAVAŞTIR**.

Yaşam olmalı gözlerde

Sadece yaşam akmalı gözyaşı diye

Bakınca o gözlere, canlanabilesin

Gülünce, sen de coşup coşturabilesin.....

İşte o gözler, son kalan yaralı serüvencinin gözleridir.

25 Şubat 2004

Munzur ZİLÂN LAÇ

ÖKA Merkez Basın Bürosu